

БДЕЎВУД ДАДАЧУ

Клуб «КЕМЪЛ»

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи

Клуб „Кемъл“

Този роман е посветен на мъжете и жените
от тайните служби на Съединените щати.
И на Лари Киршбом, първокласен редактор,
голям издател и чудесен приятел.

ПРОЛОГ

Тежкият шевролет събърбан фучеше в притихналия мрак на провинциална Вирджиния. Четирийсет и една годишният Аднан ал-Рими напрегнато стискаше кормилото, втрещен в пътя, осеян със завои. Тук беше пълно с елени и Аднан нямаше желание да види как някакви окървавени рога пробиват предното стъкло. Облечената му в ръкавица ръка пусна кормилото и опипа кобура под якето. За Аднан оръжието беше не само защитно средство, но и необходимост.

Някакъв шум отгоре го накара да извърне рязко глава към страничното стъкло.

Пътниците на задната седалка бяха двама. Мъжът, който оживено разговаряше на фарси по мобилния си телефон, беше Мохамед ал-Зауахири – иранец, пристигнал в страната малко преди 11 септември. До него седеше афганистанецът Гул Хан – едър мускулест мъж с бръсната глава, който беше дошъл в Щатите само преди няколко месеца. Беше облечен с ловджийско камуфлажно яке и сърчно проверяваше автомата на коленете си. Щракна пълнителя и сложи превключвателя за огъня на кратки откоси от два патрона. После вдигна поглед към предното стъкло и разсеяно проследи първите дъждовни капки, които плъзнаха по него.

– Красив пейзаж – каза Хан на пуцу – език, който Мохамед говореше, но не и Аднан. – Моята страна е осеяна с металните скелети на съветски танкове. Селяните просто ги заобикалят, когато орат нивите си. – Помълча малко и добави със задоволство: – И американски си имаме.

Аднан непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Не обичаше въоръжени хора зад гърба си дори когато бяха мюсюлмани. Към иранеца също не изпитваше голямо доверие. Самият той беше роден в Саудитска Арабия, но от малък се беше преселил в Ирак. Като младеж бе участвал в опустошителната война между Ирак и Иран и оттогава дълбоко ненавиждаше иранците. Етнически погледнато, Мохамед ал-Зауахири беше персиец, а не арабин като него. И това беше още една причина за недоверието му.

Мохамед приключи телефонния разговор и избърса някакво кално петънце от каубойските си ботуши. Погледна скъпия си часовник и с доволна усмивка се облегна назад. После подхвърли нещо на фарси и Хан се разсмя. Дъхът му вонеше на лук.

Аднан стисна по-здро̀во кормилото. Беше отговорен човек и не понасяше безгрижието на иранец̀а към сериозните неща. Секунда по-късно отново надникна през страничния прозорец̀.

Мохамед също долови шума, смъкна стъклото и подаде глава навън. Видя червените сигнални светлини в облачното небе и избоботи някаква заповед. Аднан кимна и натисна газта, а двамата отзад закопчяха предпазните си колани.

Шевролетът се понесе още по-бързо по тесния път. Вземаше завоите с такава скорост, че пътниците бяха принудени да се вкопчат в ръкохватките. Но дори и най-бързата ко̀ла на света не можеше да избяга от хеликоптер, особено на планински път.

След няколко минути Мохамед изкомандва Аднан на фарси да отбие под някое дърво, за да видят дали хеликоптерът ще продължи пътя си.

– Може би е станала катастрофа – предположи той. – Сигурно превозват екип на бърза помощ.

Аднан сви рамене. Не говореше добре фарси и нюансите на езика често му убягваха. Но и без да е лингвист, той ясно долови напрежението в гласа на Мохамед. Насочи автомобила към няколко дървета встрани от пътя. Тримата изскочиха навън и приклегнаха около него. Хан вдигна автомата към небето. Аднан също извади пистолета си. Мохамед само стисна телефона в шепата си и притеснено погледна нагоре. За миг всичко беше спокойно, после хеликоптерът изведнъж изскочи над главите им. Силният лъч на прожектора проникна през гъстите листа.

– Мамка му! – промърмори на английски Мохамед и кимна на Аднан да заеме по-добра позиция за наблюдение.

Иракчанинът се наведе, притича към дърветата и предпазливо надникна. Хеликоптерът беше увиснал на двайсетина метра над пътя. Без да губи повече време, той се върна да докладва.

– Може би търсят място за кацане.

– Имаме ли гранатомет в колата? – попита малко изнервено Мохамед. Беше свикнал да ръководи подобни операции, а не да бъде обикновен изпълнител – от онези, които вършат мръсната работа и нерядко срещат смъртта си.

– Не – поклати глава Аднан. – Не очаквахме, че тази вечер ще ни потрябва гранатомет.

– Мамка му! – повтори Мохамед и изсъска: – Според мен се готвят да кацнат!

Листата над главите им се раздвижиха от вихрите на вятлото.

Аднан кимна.

– Хеликоптерът е двуместен, а ние сме трима – каза той и впери очи в лицето на командира. – Извади пистолета и бъди готов да го използваш, Мохамед. Няма да се предадем без бой и със сигурност ще видим сметката на някой и друг американец.

– Голям глупак си! – сръза го Мохамед. – Нима си въобразяваш, че не са повикали подкрепления? Ще ни заковат тук и ще ги чакат да пристигнат!

– Документите ни са в ред – възрази Аднан. – Най-добрите, които могат да се купят с пари.

Иранецът го погледна така, сякаш беше умопобъркан.

– Ние сме *въоръжени* араби наред свинефермите на Вирджиния! Ще ми снимат отпечатъците и за секунди ще разберат кой съм. – Замълча за миг, после прошепна: – Пипнаха ни! Как е възможно? Как?

– Вероятно заради онова нещо – промърмори Аднан и кимна към мобилния телефон в ръката му. – Постоянно говориш по него, а те умеят да ги проследяват. Вече те предупредих.

– Нека бъде волята на Аллах – промърмори Гул Хан и превключи оръжието си на автоматична стрелба.

Очите на Мохамед бавно се плъзнаха по лицата на партньорите му.

– Ако сега ни спрат, няма да можем да изпълним задачата – каза той. – Мислиш ли, че Аллах го иска? Мислиш ли?! – Млъкна, напълни дробовете си с въздух и отсече: – Сега ме слушайте внимателно! Трябва да ги задържите, докато се измъкна! На около километър западно оттук има още един път. Ще повикам Маруан да ме вземе с друг автомобил. Но през това време вие трябва да ги задържите, ясно?

Аднан се втренчи безмълвно в командира на групата. Ако на неговия език съществуваше еквивалент на думата „шубелия“, той положи телно би го използвал.

– Хайде, вървете да отвлечете вниманието им! – извика Мохамед и започна да се отдалечава заднишком между дърветата. – Това ще бъде вашата саможертва за делото!

– След като ще мрем, докато бягаш, по-добре ми дай пистолета си – горчиво отвърна Аднан. – На теб и без това няма да ти трябва.

Иранецът измъкна оръжието си от кобура и му го подхвърли.

Грамадният Хан се обърна към хеликоптера и на лицето му се появи усмивка.

– Мисля, че трябва да се прицелим в задното витло, преди да са кацнали – подхвърли през рамо той. – Това вършеше добра работа у

дома, когато се биехме с американците. Падаха на земята като круши, а гръбнаците им се трошаха като сухи съчки...

Куршумът го улучи в тила, пречупвайки гръбнака му като съчка. Едрият афганистанец се строполи мъртъв.

Аднан извъртя пистолета от първата си жертва и го насочи към Мохамед, който, станал свидетел на коварната атака, се обърна и хукна да бяга. Но тичането не беше сред силните му качества, а и любимите му каубойски ботуши не бяха създадени с такава цел. Аднан го настигна в момента, в който се препъна в някакъв изгнил дънер и се просна по очи.

Изчака го да се обърне по гръб и го взе на прицел със собствения му пистолет.

От устата на Мохамед се изля порой от проклетия на фарси, заменени от задавени молби на арабски.

– Аднан, моля те! – премина на английски той. – Защо го правиш?!

– Ти търгуваш с наркотици и твърдиш, че парите отиват за делото – отвърна на арабски Аднан. – Но на практика ги харчиш за каубойски ботуши и бижута, а не за каузата на исляма. Ти изгуби пътя, Мохамед. И се превърна в американец. Но аз няма да те накажа заради този грях.

– А за какво?! – изкрещя иранецът.

– Това ще бъде *твоята* саможертва за каузата!

Не се усмихна, но в очите му проблесна тържество. Куршумът пътна в лявото слепоочие на жертвата, слагайки край на многозичните молби и проклетия. Аднан притисна пръстите на Мохамед около пистолета му, после го хвърли до него, изправи се и забърза към хеликоптера, който вече беше кацнал на близката поляна и вратата на кабината бавно се отваряше. Беше излъгал, че машината е двуместна, защото можеше да побере четирима. От нея слязоха двама намръщени бели мъже, понесли някакъв товар. Аднан ги заведе при трупа на Мохамед, като пътом измъкна една пушка от шевролета.

Товарът, който двамата мъкнеха, беше чувал за трупове. В него лежеше човек, който поразително приличаше на Аднан и макар в безсъзнание, все още дишаше. Извадиха го от чувала и го подпряха на едно дърво срещу трупа на иранеца. Аднан подаде портфейла си на единия от мъжете и той го пхна във вътрешния джоб на човека в безсъзнание. Другият взе пушката от Аднан, сложи я в безжизнената ръка на Мохамед и натисна спусъка. Куршумът отнесе част от лицето на мъжа, когото бяха облегли на дънера.

Само за част от секундата един жив човек се превърна в труп. Макар и не по своя воля, Аднан бе станал истински експерт в тези

постановки. *Кой освен един луд би избрал този занаят?*

Минута по-късно тримата вече тичаха към хеликоптера, който се вдигна във въздуха в мига, когато вратичката му се затръшна. По корпуса нямаше отличителни знаци, а двамата мъже на предните седалки не носеха униформи. Никой от тях не удостои с поглед Аднан, който се стовари на мястото си и закопча предпазния колан. Сякаш се опитваха да забравят, че изобщо е там.

Изхвърлил от съзнанието си мисълта за мъртвите си спътници, Аднан се отдаде на мечти за славата, която го очакваше. Ако операцията минеше успешно, имената на участниците в нея щяха да останат завинаги в историята. Поколения наред хората щяха да ги споменават с почит и уважение. Официално Аднан ал-Рими вече беше мъртвец. Факт, който го правеше още по-ценен.

Хеликоптерът пое на север, към градчето Бренан в Западна Пенсилвания. Небето над Вирджиния отново бе спокойно. Заръмя и ситните капчици бавно започнаха да отмиват кръвта.

1

Тичаше с все сила, а наоколо свистяха куришуми. Не виждаше кой стреля, а и нямаше оръжие, за да отговори на огъня. Жената до него беше съпругата му, а момиченцето от другата ѝ страна беше тяхната малка дъщеря. Един куришум прониза китката на жена му и тя изкрепя от болка. При втория куришум, който я улучи, очите ѝ се разшириха леко. Беше онова мигновено уголемяване на зениците, които регистрираха смъртта още преди мозъкът да реагира. Той прескочи падащото ѝ тяло и се втурна да прикрие момиченцето с тялото си. Пръстите му се разпериха да уловят ръчичката ѝ, но не успяха. Така и не успяха...

Събуди се и рязко седна в леглото. По скулите му се стичаха вадички пот, които бавно попиваха в гъстата брада. Взе шишето с вода, оставено до леглото, и напписка лицето си. Кошмарът отново се беше върнал, пронизвайки като с нож изтерзаната му душа.

Стана от леглото и кракът му закачи стария кашон, който държеше под него. Поколеба се за момент, после вдигна капака. Вътре имаше изпокъсан фотоалбум. Разтвори го и започна да разглежда малкото снимки на жената, която някога беше негова съпруга. След тях следваха снимки на дъщеря му – отначало като бебе, а после като невръстно момиченце. Бяха само до тригодишната ѝ възраст, други нямаше. Би дал живота си да я зърне като девойка, дори само за миг. Не минаваше ден, без да си задава въпроса какво е станало с нея.

Очите му бавно огледаха оскъдното обзавеждане на къщичката. Лавици с прашни книги и непотребни предмети. Голямото, отрупано с книги и списания бюро беше до широкия прозорец с изглед към притъмнялото гробище. Най-внушителна беше купчината дневници, изписани с прецизния му почерк. Опушената камина от дялан камък беше основният източник на топлина в помещението; имаше и малък кухненски бокс, където набързо си приготвяше храна. Скромното му жилище се изчерпваше с миниатюрна баня.

Погледна часовника си, взе бинокъла от плетената масичка до леглото и го пусна в раницата от избелял брезент, окачена на стола. Мушна вътре и няколко списания и излезе.

Луната огряваше старите, покрити с мъх надгробни камъни. Отвори портичката и тръгна по влажната трева. Прохладният въздух освежи нажежалата му от кошмара глава, но беше безсилен да прогони болката в

душата му.

Слава богу, тази вечер беше ангажиран, но дотогава имаше много време. А когато имаше време, той неизменно се насочваше към едно определено място.

Мина под арката от ковано желязо, на която бе изписано името на гробището – „Маунт Цион“, собственост на Обединената методистка църква в северозападната част на Вашингтон. Тази църква обединяваше най-старото чернокожо паство в града и бе създадена през 1816 г. от хора, които не желаели да изповядват своята вяра в дискриминиращите ги храмове, незачитащи идеята за равенство на Светото писание. Парцелът от десетина декара бил важна спирка на нелегалната железопътна линия, използвана по време на Гражданската война за транспортиране на робите от Юга към свободата на Севера.

Преди няколко години го бяха назначили за пазач на гробището и той прие работата си сериозно, правейки всичко възможно да го поддържа в идеален ред. Къщичката вървеше заедно с назначението и тя беше първият му истински дом от доста време насам. Църковната управа му плащаше в брой, без досадни формалности, но заплатата му и бездруго беше толкова малка, че не подлежеше на данъчно облагане. Всъщност едва свързваше двата края, но беше доволен, тъй като за пръв път в живота си имаше толкова добра работа.

Тръгна на юг по Двайсет и седма улица и взе автобуса, който го свали на една пресечка от тъй наречения му „втори“ дом. Мина покрай малката палатка, която се водеше негова собственост, спря до близкото дърво и бръкна в раницата за бинокъла. Той беше единствената вещ, която взе със себе си след години достойна служба на страната, преди да се разочарова напълно от нейните лидери. Десетилетия наред не беше използвал истинското си име. Хората го познаваха като Оливър Стоун, псевдоним, който бе приел в името на нещо, което можеше да се нарече само по един начин – дръзко предизвикателство.

И наистина, имаше нещо общо между него и прочутия режисьор, чиито филми оспорваха „официалното“ представяне на историята, изпъстрено с художествена измислица. Приемайки името, той беше убеден, че този Оливър Стоун проявява не по-малък интерес към „обективната“ истина.

Вдигнал бинокъла пред очите си, той продължаваше да следи оживлението около входа на отсрещната сграда, която винаги го беше привличала. След известно време се обърна и влезе в палатката. Там, на светлината на малко фенерче, старателно нанесе бележките си върху

страниците на голяма тетрадка с твърди корици, която измъкна от раницата. Част от своите дневници държеше в къщичката при гробището, но повечето съхраняваше на други места. В палатката не оставяше нищо, защото знаеше, че редовно я претърсват. Пазеше в портфейла си официалното разрешително да я държи тук и да протестира пред отсрещната сграда.

Върна се обратно и поднови наблюдението на охраната, въоръжена с автомати, пистолети и радиостанции. Те всички го познаваха и се отнасяха към него с любезното и малко напрегнато внимание – като към човек, който може внезапно да ти се нахвърли. А самият Стоун правеше видими усилия да им засвидетелства уважение. Всеки гледа да е любезен с хора, които носят оръжие. Въпреки че се различаваше от стандартната маса, Оливър Стоун съвсем не беше луд.

Срещна погледа на един от охраната, който се провикна:

– Хей, Стоун, чух, че Хъмпти-Дъмпти паднал от стената. Разпространи новината!

Колегите му се ухилиха, устните на Стоун също се разтеглиха в усмивка.

– Разбрано – отвърна той. Беше видял с очите си как същият войник беше убил човек на няколко метра от мястото, на което стоеше в момента. В интерес на истината онзи бе стрелял по охраната.

Подръпна износените панталони около тънкия си кръст, приглади дългата си посивяла коса, а после се наведе да стегне връзката, която пречеше на дясната му обувка да се разпадне. Беше висок и слаб. Ризата му беше прекалено голяма, а панталоните – твърде къси. А обувките... Е, те винаги му бяха създавали проблеми.

– Нови дрехи трябва ти – обади се женски глас от мрака.

Вдигна глава и я видя, облегната на статуята на генерал-майор граф Жан дьо Рошамбо, герой от Американската революция. Пръстът на генерала сочеше напред, незнайно към какво. До него се издигаше статуята на пруския барон Щойбен, а в северозападния край на огромния парк стоеше на пост полякът генерал Косцюшко. Тези статуи винаги го караха да се усмихва. Оливър Стоун обичаше компанията на революционерите.

– Нужда имаш наистина от нови дрехи, Стоун – повтори жената и се почеса по загорялото лице. – И от подстригване. С една дума, от цялостно подновяване, приятелю.

– Сигурно е така – тихо отвърна той. – Но всичко е въпрос на приоритети, а за щастие суетата никога не е била сред моите.

Тази жена се представяше с името Аделфия. Говореше с акцент, който той така и не успя да определи, макар че със сигурност беше европейски, най-вероятно славянски. Не се церемонеше с глаголите, поставяйки ги където ѝ попадне. Беше висока и слаба, с дълга прошарена коса. Имаше мрачни хлътнали очи, а устата ѝ беше вечно изкривена в зловна гримаса, въпреки че Стоун усещаше в поведението ѝ някакво дълбоко скрито добродушие. Трудно му беше да определи възрастта ѝ, макар че със сигурност беше по-млада от него. На двуметровия прът пред палатката ѝ имаше плакат с надпис:

ЗАРОДИШЪТ Е ЖИВОТ. КОЙТО НЕ ВЯРВА В ТОВА, ЩЕ
ОТИДЕ ПРАВО В АДА.

Оцветен в черно и бяло, животът на Аделфия не се отличаваше с особена изтънченост. За нея оттенъците в сиво просто не съществуваха, въпреки че живееше в град, който сякаш беше създал този цвят. Пред палатката на Оливър Стоун беше забоден далеч по-скромнен плакат, на който пишеше:

ИСКАМ ИСТИНАТА!

Все още не я беше открил, но нима имаше друг град на света, където тази задача да бе по-трудна?

– Отивам кафе да взема, Оливър. Ти искаш ли? Имам пари.

– Не, Аделфия, благодаря. Трябва да отида на едно място.

– На друга среща? – намръщено го изгледа тя. – Какво добро тя ще донесе на теб? Вече не си млад и да ходиш не бива по тъмното. Опасно е.

– Напротив, тук е доста сигурно – поклати глава той и хвърли поглед към въоръжените мъже насреща.

– За теб мъже с пушки значи сигурност? А аз казвам ти си луд! – отсече жената.

– Може и да си права – сви рамене той, после любезно добави: – Благодаря ти за загрижеността.

Стори го, защото отдавна знаеше, че Аделфия използва всеки повод за спор и само чака удобния момент.

Тя го изгледа втренчено, после бавно се оттегли. Очите на Стоун се преместиха към следващия плакат, на който пишеше:

ПРИЯТНО ВТОРО ПРИШЕСТВИЕ.

Отдавна не беше виждал господина, който го беше измислил.

– Ами това ни чака – промърмори той, след което вниманието му беше привлечено от оживлението от другата страна на улицата. Полицаи и патрулни коли се събираха на групички, а част от тях заеха позиции на пресечките. После се отвориха внушителните порти от черна стомана, които можеха да издържат директна атака на танк М-1, и на асфалта изскочи черен събърбан с включени сини и червени светлини.

Разбрал какво става, Стоун забърза към близката пресечка. С помощта на бинокъла ясно видя как на Седемнайста улица се изсипа автомобилна кавалкада, в центъра на която се движеше най-уникалната лимузина.

Беше последен модел кадилак, оборудван с най-модерна навигационна и комуникационна техника. Купето побираше шестима пътници, за които имаше удобни кресла от синя кожа, снабдени със сензори за автоматично коригиране на позицията. Имаше компютър, който при нужда изчезваше в една от страничните стени, беше напълно херметизирана, със самостоятелна въздушна система – в случай че кислородът в околната среда не отговаря на необходимите условия. Президентският герб беше щампован върху облегалката на централното кресло; подобни гербове имаше и на страничните врати – както отвън, така и отвътре. В дясната част на предната броня се вееше националното знаме на Съединените щати, а в лявата – президентският флаг, което означаваше, че държавният глава се намира в лимузината.

Отвън купето беше облицовано с антибалистични стоманени панели, а прозорците бяха от непробиваемо стъкло, дебело колкото телефонен указател. Гумите на огромните колела бяха снабдени с устройство за автоматично напомпване, а на табелата с номерата бяха изписани две големи нули. Разходът на гориво беше огромен, но в замяна на това лимузината, която струваше 10 милиона, беше оборудвана с 10-дисков чейнджър и озвучителна система „фул съраунд“. За разочарование на любителите на уникални лимузини този модел не се предлагаше с дилърска отстъпка. Наричаха го на галено „Звяра“, а недостатъците му бяха само два: не можеше да лети и да плава.

В купето светна лампичка и Стоун зърна пътника, прелистващ някакви документи, несъмнено изключително важни. До него седеше още един човек и Стоун неволно се усмихна. Агентите от охраната положително бяха бесни от включената лампичка. Не бива да ставаш толкова лесна мишена дори когато си зад дебела броня и блиндирани стъкла.

На пресечката лимузината намали и Стоун леко се стегна – за част

от секундата очите на президента на САЩ Джеймс Бренан срещнаха очите на гражданина Оливър Стоун – заклет противник на заговорите и конспирациите. Президентът направи гримаса и каза нещо, а агентът до него побърза да изключи осветлението в купето. Стоун отново се усмихна. *Аз винаги ще бъда тук. По-дълго и от двама ви.*

Добре познаваше и човека, който седеше до президента Бренан. Това беше Картър Грей, когото наричаха „Царят на разузнаването“, неотдавна получил министерски правомощия да управлява с желязна ръка бюджет от над петдесет милиарда долара и 120 000 високо квалифицирани служители във всичките 15 разузнавателни агенции на страната. Империята му включваше площадките за изстрелване на шпионски спътници, института по криптология на Агенцията за национална сигурност (АНС), Агенцията за военно разузнаване (АВР), а дори и достопочтеното ЦРУ което преди време беше оглавявал. Хората от Лангли вероятно се бяха надявали, че поради този факт ще бъдат привилегирани, но нищо подобно не се случи. И в Пентагона, където отиваха осемдесет centa от всеки долар за разузнаването, бяха разчитали на лоялността му, тъй като Грей беше заемал поста министър на отбраната. Но и това предположение се оказа напълно погрешно. Грей очевидно знаеше всички вътрешни игри и беше използвал този факт, за да подчини двете ведомства на желязната си воля.

Стоун беше твърдо убеден, че такава огромна власт не бива да се съсредоточава в ръцете на един-единствен човек, защото никой не е застрахован от грешки. Особено пък човек като Картър Грей. Познаваше го от десетилетия, въпреки че ако днес се срещнеха очи в очи, Грей едва ли би познал стария си приятел. *Преди години нещата бяха различни, нали, мистър Грей?*

Внезапно една силна ръка издърпа бинокъла от ръцете му и той се озова очи в очи с униформен пазач, който нервно стискаше автомат.

– Ако още веднъж го насочиш към президента, няма да го видиш повече! – отсече той. – Ясно ли е, Стоун? Ако не те познавахме, още сега щях да го конфискувам! – След тези думи му върна охлузения военен бинокъл и се отдалечи.

– Упражнявам конституционните си права – промърмори Стоун, внимавайки онзи да не го чуе. След което побърза да прибере бинокъла и да се оттегли в сянката на дърветата.

Влезе в палатката, отвори раницата и на светлината на фенерчето изчете купчината вестникарски изрезки, които лежаха между листовите на дневника му. Те документираха съвместната дейност на Картър Грей

и президента Бренан. „Царят на разузнаването нанася нов удар“, гласеше заглавието на една от тях; „Бренан и Грей – един динамичен дует“, обявяваше друго.

Нещата се бяха развили с необичайна бързина. След кратки дебати Конгресът взе решение за коренна реорганизация на американското разузнаване, поверявайки го в ръцете на Картър Грей. В качеството си на директор на разузнаването с ранг на министър Грей оглави Националния разузнавателен център (НРЦ), чиято основна задача беше да защитава страната от вътрешни и външни нападения. С всички средства, въпреки че това не беше записано в правилника за дейността на центъра.

Но мандатът на Грей започна зле: серия от самоубийствени атентати в гъсто населени райони с многобройни жертви, две убийства на чуждестранни дипломати по време на официалните им посещения в страната, последвани от пряко нападение срещу Белия дом, за щастие неуспешно. В Конгреса се появиха искания за оставката на Грей, но президентът застана твърдо зад него. А ако борбата за власт във Вашингтон можеше да бъде сравнена с природните бедствия, президентът представляваше ураган и земетресение, слети в едно.

Постепенно нещата започнаха да се нормализират. Бяха предотвратени десетина терористични нападения на американска територия, а ликвидирането и залавянето на терористи набра скорост. Дълго време неспособно да проникне в структурите на тези организации, американското разузнаване най-после започна да атакува врага отвътре, силно ограничавайки възможностите му за удари срещу САЩ и техните съюзници. А Грей, естествено, обра лъвския пай от славата за тези успехи.

Стоун погледна часовника си. Срещата щеше да започне скоро. Той обикновено се движеше пеша, но мястото беше доста отдалечено, а днес краката го боляха. Излезе от палатката и надникна в портфейла си. Вътре нямаше пари.

В следващия миг забеляза един пешеходец и забърза след него. Човекът спря на ъгъла и вдигна ръка пред приближаващото се такси. Стоун го настигна в момента, в който отваряше задната врата.

– Бихте ли ми помогнали, сър? – промърмори с наведени очи той и протегна ръка. – Няколко долара ще бъдат достатъчни.

Изрече думите почтително, давайки му възможност да прояви великодушие, стига да пожелаеше. *Хайде, направи се на щедър, иначе ме чакат дълъг преход, помоли се наум той.*

Човекът се поколеба, след което захапа вдицата. Усмихна се и поsegна за портфейла си. Стоун се смая при вида на двайсетдоларовата

банкнота, която кацна в протегнатата му длан.

– Бог да ви благослови – благодари му той и стисна шепа.

– Не ги харчи наведнъж – засмя се мъжът.

Колата замина, а Стоун забърза към стоянката за таксита пред близкия хотел. При нормални обстоятелства щеше да вземе автобуса, но с двайсетачка в джоба реши да пътува по-комфортно. Приглади дългата си разрошена коса, плъзна длани по обраслата си брада, след което се насочи към първата кола в редицата.

В момента, в който го зърна, шофьорът заключи вратите и викна:

– Махай се, чупка!

Стоун залепи банкнотата на страничното стъкло и подхвърли в малкия процеп:

– Законът не ти дава право на дискриминация по отношение на клиентите.

По изражението на таксиджията си личеше, че е готов на всякакъв вид дискриминация, но при вида на банкнотата очите му светнаха.

– Да не си я откраднал?

– Подарък ми е. Освен това закъснявам за една среща.

– Среща ли? – огледа го с недоверие шофьорът. – Къде?

Стоун му каза, след което додаде:

– Сумата не е лоша за това затишие.

Таксиджията нерешително потърка наболата си брада.

– Говориш много сносно за скитник – промърмори той, после по-дозрително добави: – Мислех, че всичките сте откачалки.

– Не съм откачалка и не съм скитник – отвърна Стоун, помълча малко и добави: – Бих казал, че напоследък просто нямам късмет.

– Че кой ли има? – въздъхна шофьорът и отключи вратите.

Стоун побърза да се качи.

– Видя ли президентския кортеж преди малко? – попита шофьорът.
– Страхотна работа!

– Аха – отвърна без ентузиазъм Стоун, обърна се да хвърли последен поглед към Белия дом, след което се отпусна на седалката и затвори очи.

2

Черният седан пълзеше по тесния път, който се извиваше между две редици дървета. След известно време отби по чакълена алея, измина трийсетина метра и спря. От мястото на шофьора слезе Тайлър Райнке – висок рус мъж с атлетично телосложение, още ненавършил трийсет. Същото стори и Уорън Питърс от другата страна – беше с няколко години по-възрастен, нисък и набит, с оредяваща тъмна коса и гръден кош като камбана. Райнке отвори багажника. Вътре, свит като зародиш, лежеше мъж на трийсет и пет-шест години. Ръцете и краката му бяха овързани с гумиран кабел. Беше облечен с дънки и яке на „Уошингтън Редскинс“, а устата му беше запушена с парцал. Под тялото му имаше дебел найлонов чувал. За разлика от повечето хора, натъпкани в багажници, този все още беше жив, макар и упоен. Хванаха чувала за двата края и го положиха на земята.

– Познавам мястото, Тайлър – промърмори Питърс. – Най-доброто възможно, но ще се наложи да идем дотам пеша. Ще го пренесем с чувала, за да не оставяме следи.

– Добре – кимна Райнке и огледа стръмно спускащия се терен. – Нека го направим бавно и внимателно.

Заслизаха, използвайки за опора дърветата по пътя си. За щастие отдавна не беше валило и земята беше суха. Въпреки това им беше трудно да мъкнат чувала с отпуснатото тяло. Дебелият Питърс скоро се запъхтя. Наложиха се да направят няколко почивки. Най-после теренът стана по-полегат.

– О'кей, почти стигнахме – каза Райнке. – Дай да го оставим тук и да се поогледаме.

Извадиха от сака на Питърс прибори за нощно виждане и внимателно започнаха да оглеждат околността.

Всичко беше спокойно. Хванаха чувала и отново го помъкнаха. Петнайсет минути по-късно стигнаха до някакви скали, под които течеше рекичка. Сред плитката вода белееха едри огладени камъни.

– Ето мястото – рече Питърс, отвори сака и извади някакви предмети, които пусна в краката си. Клекна до по-големия от тях и започна да го опипва. Няколко секунди по-късно пръстите му откриха каквото търсеха. Предметът изсъска и бързо прие очертанията на малка гумена лодка. Другият предмет се оказа миниатюрен извънбордов двигател, който

Питърс сръчно прикачи за дъската на борда.

– Ще се придържаме в границите на Вирджиния – подхвърли той. – Моторчето е много тихо, но над водата звуците стигат далеч. – Подаде някаква кутийка на партньора си и добави: – Джиписес. Не че ще ни потрябва, но за всеки случай...

– Трябва да го потопим – напомни му Райнке.

– Аха. Мисля, че може да го направим и тук, край брега.

Събуха си обувките и чорапите, запретнаха крачолите. Стъпвайки внимателно по камъните, двамата пренесоха тялото до брега, нагазиха до коленете и го пуснаха в топлата вода. Изчакаха няколко секунди и побързаха да го извадят. Повториха операцията още няколко пъти, след което Питърс кимна.

– Мисля, че е достатъчно.

Върнаха пленника на брега и внимателно го настаняха в надуваема лодка. После направиха последен оглед на околността, доवлякоха лодката във водата и се покатериха в нея. Питърс включи мотора. Клекнал до него, Тайлър наблюдаваше показанията на джиписеса, докато малката лодка безшумно се плъзгаше в близост с гористия бряг.

– Ако зависеше от мен, бих го направил на някое по-затънтено място – промърмори Питърс. – Слава богу, че се спуска мъгла. Този път метеоролозите познаха. Ще се скрием в закътано заливче на двеста метра оттук, ще изчакаме да видим спокойно ли е всичко и ще продължим.

Замълчаха. Малкият плавателен съд бавно се плъзна по течението и скоро изчезна в съгъстващата се мъгла.

3

Алекс Форд потисна една прозявка и разтърка уморените си очи.

– Стой буден, Форд! – предупреди го един ясен глас в слушалката.

Той кимна леко и направи опит да се концентрира. В стаята беше топло и задушно. Слава богу, че не носеше предпазна жилетка, която имаше ефекта на микровълнова фурна. Но както обикновено ставаше, жичките към слушалката в ухото и микрофона на китката вече започваха да дразнят кожата му. Особено неприятна беше слушалката, която му причиняваше болка и при най-лекото докосване.

Механично опипа пистолета в кобура под мишницата си. Както при всички агенти на Сикрет Сървис, и неговото сако беше скроено малко по-широко, за да скрива оръжието. Съвсем наскоро службата беше снела от въоръжение стария ЗИГ .357-и калибър, заменяйки го с 9-милиметровата версия. Беше добро оръжие, но някои колеги се оплакваха от прекалено твърдия му спусък. За Форд това нямаше особено значение, тъй като не беше запален по оръжията. За десетилетия служба в Сикрет Сървис беше вадил пистолета си само няколко пъти, а още по-рядко го беше използвал.

Това го накара да се замисли за кариерата си. Колко ли врати беше охранявал? Отговорът се криеше в сбръчканото лице и уморените очи, които виждаше в огледалото. Дори след като напусна охранителния взвод и получи назначение във Вашингтонското оперативно бюро на Сикрет Сървис, съкратено ВОБ, пак му се случваше да дебне зад вратите и да търси иглата в прословутата купа сено, която представляваше заплаха за поредния обект под негово наблюдение.

Тази вечер отговаряше за сигурността на чуждестранна делегация – събитие със сравнително ниска степен на заплаха. Беше извадил лошия късмет да му възложат извънредната задача само час преди да се освободи от дежурство. И сега, вместо да си пие питието в любимата кръчма, трябваше да внимава някой да не застреля министър-председателя на Латвия. Или беше на Естония?

За място на приема беше избран луксозният хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун, но гостите определено бяха от Б група, повечето присъстващи по силата на служебните си задължения. По-важните от тях бяха чиновници в Белия дом, неколцина политици от регионален мащаб, които се надяваха на добра реклама в пресата, плюс един конгресмен с

внушителни габарити – очевидно член на някоя от международните комисиии, който изглеждаше по-отегчен дори от самия Форд.

През изминалата седмица агентът ветеран вече беше изпълнил три задачи в извънработно време. С приближаването на президентските избори рязко се увеличи броят на различните приеми, благотворителни вечери и други публични изяви. Заобиколени от най-близките си сътрудници, членовете на Конгреса посещаваха по пет-шест подобни събития всяка вечер – не толкова заради безплатното ядене и пиене, колкото за да стиснат ръцете на избирателите си, да приемат чекове за предстоящата кампания, а понякога дори и да обсъдят някой и друг конкретен въпрос. Когато на тези приеми присъстваше човек, охраняван от Сикрет Сървис – а след 11 септември техният брой значително нарасна, – агенти като Форд имаха грижата за тяхната сигурност въпреки дългия и нерядко тежък работен ден зад гърба си.

Обърна се и хвърли поглед към партньора си – висок и як младеж от ВОБ с късо подстригана коса, когото също бяха извикали в последния момент. За разлика от Форд, на когото оставаха още няколко години до пенсия, пред него се простираха поне две десетилетия несигурно пътуване с увеселителното влакче, наречено „кариера в службите за сигурност“.

– Симпсън пак се измъкна – недоволно промърмори младежът. – Вече за втори път го прави. Случайно да знаеш чий задник целува?

Форд сви рамене. Хубавото на тези дежурства бе, че имаш време да размишляваш на воля. Дори прекалено много време. В това отношение агентите на Сикрет Сървис са като затворническите адвокати: разполагат с тонове време за размисъл и докато мълчаливо охраняват обектите си, съставят сложни списъци с гадни, по-гадни и най-гадни хора. Но лично на него не му пукаше, тъй като отдавна се беше отказал от тези неща.

Погледна миниатюрната радиостанция на китката си и на лицето му изплува неволна усмивка. Често се случваше агентите да я включват, без да искат, като скръстят ръце или направят някое друго движение, след което ефирът се изпълваше от сочните описания на някое страхотно маце, появило се в полезрението им. Ако някой му даваше по сто долара за всяка фраза от сорта на *Видя ли ѝ мотора на тая*, отдавна вече да е напуснал службата. Обикновено след подобна забележка честотата се изпълваше с предупредителни викове *включен микрофон, включен микрофон*, което от своя страна водеше до едно и също движение от страна на всички агенти, които проверяваха дали случайно не е

техният.

Форд намести слушалката в ухото си и разтърка врат. Тази част от анатомията му отдавна се беше превърнала в безнадеждна развалина смачкани хрущали и дискове. Преди години, по време на поредната предизборна кампания, колата, в която пътуваше като част от личната охрана на президента, направи опит да избегне внезапно появил се на пътя елен, след което се преобърна. Единственият сериозно пострадал беше Форд, който се оказа със счупен врат. След няколко операции ръстът му се смали с цели три сантиметра заради фините стоманени пластини, които му имплантираха. В замяна получи нова, младежки изправена стойка, защото проклетите пластини изобщо не се огъваха. Прие спокойно по-ниския си ръст, но страдаше от постоянни болки в тила и горната част на гръбначния стълб. Предложиха му да се пенсионира по болест, но той не прие, защото не искаше да се раздели със службата по този начин. Освен това беше ерген без деца и нямаше какво друго да прави. Залови се с упражнения, проля тонове пот, но успя да възвърне формата си. Премина успешно тежките медицински тестове и след няколко досадни месеца канцеларска работа най-сетне получи благословията на докторите да се върне на оперативна работа.

В момента беше на четирийсет и три и по-голямата част от живота му беше преминала в състояние на бойна тревога, накъсвано от кратки паузи на затишие. От време на време се питаше дали наистина е нормален, щом продължаваше така. Би могъл да си намери *хоби*, по дяволите! Или поне съпруга.

Прехапа устни, за да прогони парещата болка в тила, и насочи поглед към съпругата на министър-председателя, която се тъпчеше с гъши дроб.

Какво дежурство, господи!

Стоун слезе от таксито.

Преди да потегли, шофьорът подхвърли през наполовина смъкнатото стъкло:

– Колкото и да си сладкодумен, за мен си оставаш един дрипльо!

Стоун проследи с поглед отдалечаващата се кола. Отдавна беше престанал да реагира на подобни коментари. Хората можеха да мислят какво си щат. А и той *наистина* приличаше на дрипльо.

Тръгна към Крайбрежния парк на Джорджтаун и сведе очи към кафеникавите води на Потомак, които лениво се плискаха в каменната стена. Тя беше плътно изрисувана с графити. В Джорджтаун бе пълно със забавления, особено за хората с претъпкани портфейли или редовни кредитни карти. Две неща, които Стоун не притежаваше. Но в този късен час дори и най-запалените купонджии се бяха прибрали. Вашингтон все пак бе град, в който се ляга и става рано.

Тази вечер и Потомак беше спокойна. Няваше го дори полицейския катер, който редовно патрулираше в тази част на реката. Вероятно се беше насочил на юг, към Удроу Уилсън Бридж. Това беше добре. В парка не се виждаха униформени служители на реда, което също беше добре. Америка бе свободна страна, но не чак толкова свободна за онези свои граждани, които живееха в гробища и бяха облечени едва ли не с дрипи.

Крачейки покрай водата, Стоун пресече парка „Франсис Скот Кий“ и мина под Кий Бридж. По мастиленото небе се гонеха светлите петънца на облаците, сред които проблясваха звезди. Поради забраната за нощни полети от близкото летище „Рейгън“ красотата му беше пощадена от обичайните ленти изгорели газове, които го прорязваха денем. Стоун физически усещаше гъстата мъгла, която плъзваше ниско над града. Гласът се разнесе, когато беше на няколко крачки от ярко боядисаната сграда на един от местните гребни клубове.

– Ти ли си, Оливър?

– Аз съм, Кейлъб. Другите дойдоха ли?

Пред очите му бавно изплува фигурата на мъж с шкембенце. Кейлъб Шоу беше облечен с дрехи от XIX век, нахлупил бомбе, скриващо късо подстриганата му сивееща коса. От джобчето на жилетката му се подаваше верижката на старомоден часовник. Имаше дълги бакенбарди, а над горната му устна чернееха тънки мустачки.

– Рубън е тук, но... хм... в момента се облекчава – добави той. – А Милтън още не се е появил.

– Не се учудвам – въздъхна Стоун. – Милтън е умно момче, но страшно разсеяно.

Рубън се присъедини към тях. Не изглеждаше добре. Беше почти двуметров шейсетгодишен мъж с гъста къдрава коса и прошарена брада, облечен с мръсни дънки и пуловер. Носеше доста протрити мокасини. Едната му ръка беше залепена за кръста. Имаше камъни в бъбреците и явно страдаше от поредния пристъп.

– Трябва да влезеш в болница, Рубън – загрижено го погледна Стоун.

– Не обичам да ми човъркат вътрешностите – навъсено отговори гигантът. – Достатъчно го правиха, докато бях в армията. Предпочитам тихо да си страдам, ако нямаш нищо против.

Междувременно се появи и Милтън Фарб. Спря на няколко крачки от тях, потупа три пъти земята с десния си крак и два пъти с левия, придружавайки ритуала с пъшкане и странни подсвирквания. Накрая изрецитира няколко цифри, които очевидно бяха от важно значение.

Другите търпеливо чакаха. И тримата бяха наясно, че ако го прекъснат, чудатият ритуал ще започне отново, а времето им беше ограничено.

– Здравей, Милтън – поздрави Стоун, след като подсвиркванията и пъшкането заглъхнаха.

Милтън Фарб си пое дълбоко дъх, вдигна очи от земята и се усмихна. Беше облечен с шарен пуловер и безупречно изгладени панталони в защитен цвят, а на рамото му висеше черна кожена раница. Беше слаб, среден на ръст и носеше телени очила. Дългата прошарена руса коса му придаваше вид на застаряващо хипи. Но дяволитият блясък в очите го подмладяваше.

– Тук нося хубави неща, Оливър – потупа раницата си той.

– Хайде да тръгваме – обади се Рубън, продължавайки да се държи за кръста. – Утре съм първа смяна на рампата.

Закрачиха напред. Рубън се приближи до Оливър и натика няколко банкноти в джобчето на ризата му.

– Недей – спря го Стоун. – Вече получавам заплата от църквата.

– Знам ги аз техните заплати! Представям си колко ти дават, за да скубеш тревата и да лъскаш надгробните плочи. Още повече, че са ти осигурили и покрив над главата.

– Вярно, но и ти не си цъфнал и вързал, нали?

– Забравяш, че и ти си ми помагал, докато бях без работа, и то години наред – отвърна Рубън, после мрачно поклати глава. – Я ни погледни. Приличаме на банда дрипльовци. Кога успяхме да остареем и да изпаднаме до това положение?

Кейлъб се засмя, а *Милтън* го погледна недоумяващо. Трябваше му известно време да схване, че Рубън се е пошегувал.

– Старостта се промъква незабелязано, но когато настъпи, никой не може да я скрие – въздъхна Стоун. Очите му незабелязано пробягаха по фигурите на тримата му приятели, с които беше преживял много – и добро, и лошо.

Рубън беше завършил Уест Пойнт и имаше зад гърба си три мисии във Виетнам, по време на които бе събрал пълна колекция от ордени и медали. След завръщането му го бяха назначили в Агенцията за военно разузнаване към Пентагона, която на практика дублираше голяма част от дейността на ЦРУ. Но скоро напусна АВР и се превърна в заклет противник на войната, най-вече на тази във Виетнам. Малко по-късно Америка престана да се вълнува от онази „малка схватка“ в Югоизточна Азия и Рубън се оказа човек без кауза. Живя известно време в Англия, след което се върна в Щатите. Шансовете му да се устрои някак силно намаляха вследствие на разрушените от него мостове и конските дози наркотици, които поемаше. И тогава се запозна с Оливър Стоун, който му помогна да промени живота си. В момента имаше редовна работа в някакъв склад, където разтоварваше камиони и тренираше мускулите вместо мозъка си.

Кейлъб Шоу беше защитил две докторски дисертации – по политически науки и литературата на XVIII век, въпреки че бохемската му натура предпочиташе модата на следващия, XIX век. Беше сред най-активните противници на Виетнамската война, в която бе загубил брат си. А по време на аферата „Уотъргейт“, когато нацията бе напълно отрезвена от политическата си наивност, Шоу се беше превърнал в един от най-яростните критици на правителството. Тези ексцентричности бяха попречили на научната му кариера въпреки отличното образование и безспорните му качества. В момента работеше в библиотеката на Конгреса в отдел „Редки книги и специални колекции“. Кандидатствайки за тази служба, той не беше споменал за членството си в организацията, която тази вечер щеше да проведе редовната си сбирка. Федералните власти гледаха с неодобрение на всеки, който поддържаше връзки с групи за конспиративни теории, провеждащи заседанията си посред нощ.

Милтън Фарб със сигурност притежаваше повече ум от всички

останали членове, взети заедно, макар че понякога забравяше да се храни, мислеше, че парижкият „Хилтън“ е най-подходящото място за нощувка във Франция, и беше убеден, че докато има кредитна карта, разполага и с пари. Истинско дете-чудо, той можеше да събира и изважда наум огромни числа, а фотографската му памет беше невероятна: достатъчно беше да прочете веднъж някакъв текст, за да го запомни завинаги. Родителите му бяха работили в пътуващ цирк, в който шоуто на Милтън винаги се беше радвало на огромна популярност – той събираше наум числа, изпреварвайки смятащите с калкулатор, или пък цитираше безпогрешно дълги текстове от всякакви книги, които му подаваха.

Години по-късно, след като завърши университет за рекордно кратки срокове, той започна работа като изследовател в Националния здравен институт. Пречка за успешната му кариера се оказаха както заболяването му, наречено обесивно компулсивно разстройство, така и наличието на силен параноичен комплекс – и двете вероятно придобити вследствие на необичайното му детство на цирковата арена. Въпросните черни демони се появяваха в най-неподходящото време. Преди няколко години, след като изпрати заплашително писмо до президента на САЩ и бе разследван от тайните служби, кариерата му в НЗИ приключи.

Стоун се беше запознал с него в психиатрията, където работеше като санитар. Милтън беше пациент на заведението. По същото време умряха родителите му и той се оказа сам на света, без пукнат цент. Смаян от изключителните му умствени способности, Стоун го бе убедил да си опита късмета в предаването „Риск“. Временно потиснал обсениите и параноията с помощта на депресанти, Милтън беше разбил всички участници в шоуто, спечелвайки малко състояние. В момента имаше преуспяваща фирма за дизайн на корпоративни уеб сайтове.

Заслизаха към малкото сметище на брега. В единия му край имаше трудно проходими храсти, опиращи във водата. Оттам със задружни усилия измъкнаха дълга разсъхнала се лодка, която изглеждаше негодна за плаване. Без да се смущават от този факт, четиримата свалиха чорапите и обувките си, прибраха ги в раниците и избутаха лодката във водата. Гребяха на смени, като греблата най-дълго се задържаха в яките лапи на Рубън.

Подухваше свеж ветрец. В мъглата примамливо мигаха светлините на Джорджтаун. *Хубаво място*, помисли си Стоун, докато сядаше на кърмата. *И едновременно с това противно.*

– Полицейският катер се намира близо до моста при Четиринайсета улица – докладва Кейлъб. – Има нов маршрут, а над музейния комплекс

на всеки два часа прелита хеликоптер. Пишеше го в имейла за мерките за сигурност, който пристигна днес в библиотеката.

– Сутринта повишиха степента на тревога – добави Рубън. – Според добре осведомени източници това е поредната пропагандна кампания, която трябва да ни покаже, че президентът Бренан отново развява флага на...

Стоун се обърна и хвърли продължителен поглед към Милтън, който безучастно седеше на носа.

– Тази вечер си кротък, Милтън – подхвърли той. – Всичко ли е наред?

– Завързах ново приятелство – стеснително отвърна Милтън. – *Сжена...*

– Ах ти, флиртаджия! – плесна го по рамото Рубън.

– Браво, Милтън – усмихна се Стоун. – Къде се запозна с нея?

– В психиатричната клиника. И тя е тяхна пациентка.

– Разбирам – кимна Стоун и се обърна на другата страна.

– Това е чудесно – дипломатично подхвърли Кейлъб.

Минаха под Кий Бридж и продължиха на юг, следвайки завоя на реката. Стоун беше доволен от гъстата мъгла, която ги правеше невидими за евентуалните наблюдатели на брега. Федералните власти се отнасяха строго с нарушителите. Пред очите му бавно изплува късче суша.

– Малко надясно, Рубън.

– Предлагам следващия път да се съберем пред Линкълн Мемориъл – задъхано рече гигантът и натисна греблата. – Поне няма да се потя толкова.

Лодката заобиколи западния край на острова и навлезе в тясната водна ивица, известна като Малкия канал. Наоколо беше пусто. Направо не беше за вярване, че само преди пет минути бяха зърнали кубето на Капитолия.

Слязоха на брега и издърпаха лодката към близките храсти. Тръгнаха през гората в индийска нишка. Начело, обзет от прилив на енергия, крачеше Стоун. Тази вечер му предстоеше много работа.

5

Латвийската делегация най-сетне се оттегли и Алекс Форд моментално си намери превоз до свърталището на федералните ченгета, което се намираше недалеч от Вашингтонското оперативно бюро. Заведението се наричаше Бар „Извънредно дежурство“ – едно име, което едва ли говореше нещо на обикновените граждани, но имаше съвсем конкретен смисъл за пазителите на реда.

Ставаше въпрос за специфична клауза в трудовия договор, според която всеки служител, който е на разположение минимум десет часа дневно за дежурство, изискващо значка, пистолет и значителна доза кураж, получава 25 процента добавка към основната заплата. Кръщаването на бара с това име се оказа великолепно хрумване от търговска гледна точка, защото още от първия ден на откриването си той беше буквално задръстен от мъже и жени със законно притежавано оръжие.

Алекс Форд влезе в заведението и започна да си пробива път към бара, зад който имаше витринка за десетките нашивки и значки на различните правоохранителни органи. Другите стени бяха украсени с рамкирани вестникарски изрезки, описващи героичните действия на ФБР, АБН, БАТОО и още редица подобни институции.

В момента, в който я зърна, на лицето му изплува усмивка въпреки решението да се държи хладно и съдържано в нейно присъствие.

– Мартини с „Бифийтър“ с лед, не с две или четири, а точно с три маслини – посрещна го с усмивка тя.

– Добра памет.

– Никога не поръчваш друго.

– Как ти вървят нещата в министерството?

Кейт Адамс беше единствената барманка, която работеше и като юрист в Министерството на правосъдието. Поне той не беше срещал други като нея.

– Криво-ляво – отвърна тя, докато му поднасяше питието. – Вероятно както и твоите в Сикрет Сървис.

– Чековете идват редовно и още съм жив – отвърна Алекс. – Повече не ми трябва.

– Май наистина трябва да повишиш изискванията си.

Кейт започна да бърше плота, а той я оглеждаше дискретно. Беше висока около метър и седемдесет, със стройно тяло и дълга до раменете

руса коса. Имаше високи скули, чипо носле и добре оформена брадичка. Всичко у нея си беше наред, абсолютно класическо, ако човек не я гледаше в очите. Те бяха зелени и огромни, зад които според Алекс се криеше огнен нрав. В средата на трийсетте, неомъжена, с военен чин – Алекс бе проверил всичко това в базата данни за държавните служители, – тя изглеждаше поне с пет-шест години по-млада. Той самият изглеждаше точно на годините си, въпреки че косата му все още беше гъста и без нито един бял косъм.

– Виждаш ми се поотслабнал – подхвърли тя.

– След дежурство не оставам в хотелите, за да се натъпча с безплатна храна – отвърна той. – Освен това работата ми е такава, че се движа, а не кисна в самолети по десет часа без прекъсване.

Вече няколко месеца редовно се отбиваше тук и си бърбеше с барманката. Много му се искаше да стигнат и по-далеч, но все не измисляше подходящ начин. Вниманието му изведнъж беше привлечено от ръцете ѝ.

– Колко време си свирила на пиано?

– Какво? – изненадано го погледна Кейт.

– Възглавничките на пръстите ти са втвърдени – поясни той. – Като на пианистка.

– Или като на компютърен оператор – добави тя и сведе очи към ръцете си.

– Не. Клавиатурата наранява само връхчетата. А клавишите на пианото изискват натиск с цялата горна част на пръста. Но това не е всичко. Гризеш си ноктите. Имаш вдлъбнатина на нокътя на левия палец, белег от порязано на десния показалец, а лявото ти кутре е малко криво, вероятно от счупване в ранна възраст.

Кейт се втренчи в пръстите си и смаяно промърмори:

– Ама ти да не си експерт по ръцете?

– Всички агенти на Сикрет Сървис са експерти. Лично аз съм изкарал значителна част от живота си, разглеждайки ръце в различно хигиенно състояние, включително и на много места в чужбина.

– Защо?

– Защото хората убиват с ръце, Кейт.

– О!

Канеше се да каже още нещо, но в същия момент в бара нахлу цял отбор федерални агенти, току-що освободили се от дежурство. Те си проправиха път към бара и започнаха да поръчват един през друг. Избухтан встрани от тази внушителна група, Алекс се принуди да вземе

чашата си и да се оттегли на една от свободните масички в ъгъла. Но очите му не се отделяха от Кейт, която бързо се превърна в център на внимание за нафуканите момчета от Бюрото.

Алекс извърна поглед към телевизора на стената. Беше включен на канала на Си Ен Ен, а хората пред него слушаха човека на екрана. Той взе чашата си и се приближи до телевизора. Предаваха повторение на пресконференцията на Картър Грей, шеф на националното разузнаване, състояла се по-рано през деня.

От този човек се излъчваше безспорен авторитет. Макар и невисок, той наподобяваше гранитна скала с широките си рамене, дебел врат и плоско лице. Очилата му придаваха академичен вид и това не беше само фасада, защото Грей беше продукт на някои от най-престижните учебни заведения на страната. А това, което не се преподаваше там, го бе усвоил благодарение на близо четирийсет години оперативна работа. Не приличаше на човек, който ще позволи да бъде заплашен или изненадан.

„В един селскостопански район на Югозападна Вирджиния са открити трупове на трима предполагаеми терористи – обявил с безстрастно лице той. – От фермер, тръгнал да търси изгубената си крава.“

В първия момент Форд изпита желание да се изсмее, но мрачната физиономия на Грей бързо прогони веселостта му.

„Медицинските експертизи сочат, че тримата са били мъртви поне от една седмица. Използвайки базата данни на Националния разузнавателен център, ние установихме самоличността на един от убитите – Мохамед ал-Заухири, заподозрян във връзка със самоубийствения атентат на Гранд Сентрал Стейшън, който по наши сведения е ръководил и мрежа за разпространение на наркотици на Източното крайбрежие. Вторият убит е Аднан ал-Рими, един от най-близките помощници на Ал-Заухири. Самоличността на третия все още не ни е известна. Използвайки данните на НРЦ, Федералното бюро за разследване е арестувало петима членове на наркоканала на Ал-Заухири, конфискувайки големи количества дрога, оръжия и пари.“

Грей знае как се играе във Вашингтон, помисли си Алекс. Прави всичко възможно да внуши на зрителите, че черната работа е

свършена от НРЦ, но не забравя да отдаде дължимото и на ФБР. Успехът в столицата се измерваше с бюджета на отделните ведомства, плюс допълнително завоюваните територии. Бюрократите, които забравяха това, бързо напускаха играта. Но от време на време всяко ведомство изпитваше нужда от определени услуги. И Грей нямаше да забрави този факт.

„Според все още неокончателните заключения на следствието Ал-Зауахири е застрелял своите помощници, след което се е самоубил. Това прилича на разчистване на сметки, най-вероятно свързани с разпространението на наркотици. Но независимо от причините ние сме на мнение, че инцидентът ще доведе до силни сътресения сред терористичните групировки, и то в момент, в който Съединените щати предприемат енергични действия за тяхното ликвидиране. А сега давам думата на президента на САЩ.“

Това бе ключовият момент при подобни пресконференции: Грей съобщаваше новината кратко и ясно, след което На сцената се появяваше обаятелният Джеймс Бренан и с точно премерен шут изпращаше политическата топка в полето на избирателите, а изпъстрената му с хиперболи реч не оставяше никакво съмнение кой е най-доблестният защитник на страната.

Очите на Алекс напуснаха екрана и отново се насочиха към бара и жената, която го обслужваше. За Кейт Адамс положително се боричкаха двайсетина мъже, повечето от които със сигурност по-подходящи от него. А тя вероятно се досещаше за чувствата му – дори преди сам да ги осъзнае.

Е, какво пък. Алекс не виждаше причини да не бъде един от двайсетина обожатели.

Насочи се към бара, но спря насред път. В заведението се появи нов клиент, който тръгна право към нея. Усмивката на Кейт показа, че този човек е по-специален. Алекс се върна на мястото си. Двамата се оттеглиха в края на бара, където можеха да разговарят на спокойствие. Мъжът беше малко по-нисък от него, но по-млад и по-красив, с атлетично телосложение. Опитните очи на Алекс моментално определиха дрехите му като изключително скъпи. Вероятно беше някой от онези високо платени корпоративни адвокати или лобисти, които си вадеха хляба на Кей Стрийт. Всяка усмивка на Кейт се забиваше като нож в сърце™ на

агента.

Довърши питието си и стана да си върви, но чу името си и се обърна. Кейт му махаше да се приближи.

– Алекс, запознай се с Том Хемингуей. Том, това е Алекс Форд.

Ръкостискането на Хемингуей се оказа толкова силно, че Алекс замалко не направи гримаса въпреки здравите си мускули. Очите му неволно се сведоха към пръстите на новодошлия. Кокалчетата им бяха твърди, сякаш излети от стомана. Никога през живота си не беше виждал по-яки ръце.

– Сикрет Сървис, а? – подхвърли Хемингуей, забелязал червената значка на ревера му.

– А ти?

– Кажа ли ти къде си вадя хляба, после трябва да те убия – отвърна с усмивка онзи.

Алекс не успя да скрие презрението си.

– Имам приятели навсякъде – в ЦРУ, АВР, НРС, АНС – рече той. – Къде си?

– Нямах предвид толкова известни институции, Алекс – засмя се Том.

Агентът се извърна към Кейт и с престорено учудване подхвърли:

– Хей, откога Министерството на правосъдието поддържа контакти с подобни смешници?

– Всъщност ние с нея работим заедно по един случай. Моята агенция и министерството. Кейт е главен координатор, а аз осъществявам връзката.

– Сигурен съм, че не би могъл да си намериш по-подходящ партньор от *Кейт* – натъртено рече Алекс и остави чашата си на бара. – Е, аз ще вървя.

– Надявам се, че скоро пак ще се видим – каза Кейт.

Алекс замълча за момент, после се обърна към Хемингуей и промърмори:

– Ти явно оставаш, Том. Но гледай да не се разчуе как пилееш времето, за което чичо Сам ти плаща. Не искам да те изритат, защото си гръмнал някакъв нещастник, който задава прекалено много въпроси.

Обърна се и си тръгна. Очите на гърба му – задължителен атрибут за всички агенти на Сикрет Сървис, моментално уловиха втрещения поглед, с който го изпрати новият му познат. Това, което не уловиха, беше разтревоженият поглед на Кейт Адамс.

Е, хубаво, рече си той и напълни гърдите си с чист въздух. Доста

гаден край за поредния дълъг и тежък работен ден. Реши да походи пеша, за да даде възможност на трите големи маслини, окъпани в „Бифийтър“, да маринуват душата му. Изведнъж му се прииска още един коктейл.

6

Президентският кортеж се връщаше в Белия дом след поредния прием за набиране на средства. Профучаваше по пустите улици и блокираните кръстовища. Благодарение на прецизната работа на екипите на Сикрет Сървис американските президенти никога не попадаха в задръствания. На отиване Грей бе запознал шефа си с всички въпроси на разузнаването, които не търпяха отлагане. И сега, настанен удобно на задната седалка на „Звяра“, Бренан внимателно преглеждаше резултатите от последните проучвания на общественото мнение. Грей гледаше право напред, а в главата му се въртяха обичайните десетина спешни проблема, които трябваше да реши едновременно.

Така изтече известно време, след което той не издържа и каза:

– Моите уважения, сър, но колкото и да разглеждате тези анкети, резултатите от тях няма да се променят. Сенатор Дайсън е много по-назад от вас. Уверявам ви, че ще спечелите тези избори с огромно мнозинство. – Направи кратка дипломатична пауза, след което добави: – От всичко това следва, че можете да си позволите да обърнете внимание и на други неотложни въпроси.

Бренан се засмя и отмести книгата.

– Имаш глава на раменете си, Картър, но не си политик – въздъхна той. – Иначе щеше да знаеш, че изборите са спечелени само когато е преброена и последната бюлетина. Но трябва да призная, че временното предимство в надпреварата дължа отчасти и на теб.

– Високо ценя подкрепата, която ми оказахте на новия пост, особено в началото.

Всъщност и двамата знаеха, че Бренан на няколко пъти бе на крачка от решението да го отстрани, „особено в началото“. Грей не беше от хората, които целуват задници, но все пак нямаше нищо против, ако се наложи, да целуне задника на лидера на свободния свят.

– Да не би да си подгонил и други като Ал-Заухахири? – попита Бренан.

– Това е един много особен случай, господин президент – каза Грей, който все още не беше наясно относно мотивите на Ал-Заухахири. Като ръководител на НРЦ много му се искаше да вярва, че стратегията на инфилтриране в терористичните организации и настройването на членовете им един срещу друг започва да дава своите плодове. Но по

природа беше крайно подозрителен и това не му позволяваше да изключва алтернативите.

– Може – кимна Бренан. – Но ни направи нелоша реклама.

Грей отново изпита желание да каже каквото мисли. Шпионин ветеран, той беше служил при няколко президенти – в същността си нелоши хора, които почти не се отличаваха от Бренан. Но анализирайки поведението им на най-високия пост в държавата, Грей беше стигнал до заключението, че са далеч по-склонни да допускат грешки от обикновените граждани. Според него те бяха възпитани като мнителни и егоистични индивиди – качества, които впоследствие се каляваха и утвърждаваха в жестоките политически битки. Всички гръмогласно тръбяха, че действията им са насочени към всеобщото благо, към реализация на благородните цели на своите партии, но опитът на Грей сочеше обратното. В крайна сметка нещата опираха до трона, до онова свято място, наречено Овален кабинет.

Все пак, ако тази вечер Бренан изведнъж се строполеше мъртъв, мястото му щеше да бъде заето от един напълно компетентен вицепрезидент и държавата щеше да продължи да функционира. Според Грей, ако Бренан случайно загубеше предстоящите избори, Америка едва ли щеше да усети сътресение от факта, че неговият опонент е заел мястото му в Белия дом. Шефът на НРЦ прекрасно знаеше, че президентите не са незаменими, макар че повечето от тях бяха убедени в обратното.

– Няма нищо тревожно, господин президент – успокои го той. – Ако се появи някой нов Ал-Заухири, вие ще научите това едновременно с мен.

Но Бренан беше твърде опитен политик, за да приеме безрезервно подобно твърдение. По силата на стара вашингтонска традиция шефовете на разузнаването винаги имаха тайни от своите президенти. Ала той беше достатъчно далновиден, за да предостави на Грей – една много популярна личност на политическата сцена – пълна свобода при управлението на повереното му ведомство. Защото обираше лаврите, разбира се. Картър Грей бе шпионин, а шпионите винаги криеха информация.

– Иди да поспиш, Картър – рече президентът, след като слязоха от „Звяра“. – Ще се видим утре.

От останалите коли се изсипаха цял куп сътрудници и съветници с помръкнали лица, очевидно недоволни от факта, че и в двете посоки шефът им беше предпочел компанията на Грей. Инцидентът с убитите терористи без съмнение беше кокал, подхвърлен на директора на НРЦ, но беше донесъл полза и на самия президент. По време на приема Грей

ловко подплаши дарителите с дебели портфейли, запознавайки ги с обезпокоителни подробности за терористичните заплахи. В резултат на това издокараните в смокинги гости без колебание дадоха един милион долара за предизборната кампания на Бренан. Една сума, която напълно оправдаваше привилегиите Грей да пътува насаме със стопанина на „Звяра“.

Броени минути по-късно Грей напусна Белия дом. Въпреки съвета на президента той нямаше никакво намерение да си ляга.

Четирийсет и пет минути по-късно Картър Грей стъпи на територията на Националния разузнавателен център в окръг Лаудън, Вирджиния. Той се охраняваше точно толкова строго, колкото и Агенцията за национална сигурност в Мериланд. Външната охрана беше поверена на две армейски роти, наброяващи четиристотин бойци. Никой от тях нямаше право да влиза в центъра освен при извънредно положение или природно бедствие. Самата сграда представляваше стъклена кула с великолепно гледка към хълмовете на Вирджиния. В действителност обаче тя беше напълно лишена от прозорци. Зад стъклените пана имаше дебели като на бункер стени от стоманобетон, облицовани с медни панели, през които не можеше да проникне нито човешко, нито електронно око. Зад тях работеха над три хиляди мъже и жени, въоръжени с ултрамодерна апаратура, които се грижеха за сигурността на Америка двайсет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата. Другите разузнавателни агенции захранваха НРЦ с информация всяка секунда.

След фаталните пропуски на разузнавателните служби в навечерието на 11 септември и провала на кампанията на ЦРУ срещу оръжията за масово унищожение мнозина американски политици започнаха да се питат не е ли „американското разузнаване“ един оксиморон. Опитите им за реорганизацията му завършиха с неуспех, довеждайки на практика до още по-голямо объркване. Новосъздаденият Национален център за борба с тероризма на пряко подчинение на президента и новата разузнавателна дирекция към ФБР бяха включени в многобройните редици на съществуващите разузнавателни агенции, голяма част от които отказваха да обменят информация една с друга.

Все пак по мнението на Грей разумът надделя и това никому не нужно раздробяване беше ликвидирано, а на негово място се появи един-единствен директор на националното разузнаване със свой персонал, оперативен център и – най-важното – със свой *бюджет* и реални възможности за контрол над всички останали разузнавателни агенции. По този повод му идваше наум един стар шпионски лаф, който гласеше,

че анализаторите могат да те облеят с гореща „политическа“ вода, но агентите под прикритие са в състояние да те вкарат директно в затвора. Затова Грей предпочиташе да носи лична отговорност, включително и за неща, които биха провалили кариерата му.

Влезе в централната сграда, изпълни процедурите по биометрична идентификация и влезе в бързия асансьор, който светкавично го качи на последния етаж.

В малката и добре осветена стая имаше четирима души. Грей седна и си сложи слушалките. Една от стените беше заета от огромен видеоекран, а на масата пред него имаше досие, чието съдържание знаеше наизуст. На корицата беше изписано името Салем ал-Омари.

– Да започваме, защото става късно – каза той.

Осветлението намаля, екранът трепна и оживя. На стол в средата на някакво помещение седеше мъж в синьо затворническо облекло, без белезници. Чертите му бяха ориенталски, а в очите му се четеше предпазливост, примесена с наглост. Прекалена наглост, рече си Грей. Когато се сблъскваше с типове като Ал-Омари, той неволно си спомняше за онзи герой на Достоевски без място в света, чужд на всички, озлобен и отчаян, правещ всичко възможно да даде воля на фанатизма си. Лицето срещу него беше лице на фанатик. На човек, обладан от злото. Такъв като него бе отнел живота на двете му най-близки същества.

Благодарение на сателитната връзка картината и звукът на екрана бяха кристално ясни, въпреки че Ал-Омари се намираще в тайна квартира на хиляди мили разстояние от Вирджиния.

– Господин Ал-Омари – започна на перфектен арабски Грей. – Аз чудесно владя арабски език и смея да твърдя, че го говоря по-добре от вас. В същото време ми е известно, че вие сте живели дълги години в Англия и говорите английски по-добре от арабски. По тази причина настоявам да използваме този език, за да отстраним опасността от неточни интерпретации.

Усмивката на Ал-Омари се стопи и той се изправи на стола си.

Грей му съобщи накратко предложението си. Ал-Омари трябваше да стане американски шпионин и да проникне в редовете на една от най-опасните терористични организации, действащи в района на Близкия изток. Предложение, което той категорично отхвърли. Грей настоя, но Ал-Омари остана непреклонен, подхвърляйки едно иронично „Нямам представа за какво говорите“.

– Според Държавния департамент на САЩ в момента по света действат деветдесет и три терористични организации, повечето от тях в

Близкия изток – невъзмутимо поясни Грей. – Вие лично признахте за членството си в три от тях. В допълнение бяхте заловен с фалшиви паспорти, строителните планове на Удроу Уилсън Бридж и взривни материали за бомби. По тази причина или ще работите за нас, или ще имате сериозни неприятности.

Ал-Омари се усмихна и се наведе към камерата.

– Преди време в Йордания ме разпитваха ваши хора от ЦРУ, армията и ФБР, така наречените „тигри“. Вкарвах в килията ми жени по бельо, които ме мажеха с менструалната си кръв, или това, което наричаха „менструална кръв“. Правеха го, за да ме омърсят и да попречат на молитвите ми. Притискаха се в мен, предлагаха ми секс, за да проговоря. Отказах им, а после ме биха... – Облегна се назад и продължи: – Заплашваха ме с изнасилване, от което ще получа СПИН и ще умра. Не можете да ме стреснете. Истинските мюсюлмани не се страхуват от смъртта като вас, християните. Именно този страх е вашата голяма слабост и ще ви доведе до пълно унищожение. Ислямът ще възтържествува. Така пише в Корана. Ислямът ще управлява света.

– Не пише нищо подобно – възрази Грей. – Няма го в нито една от сто и четиринайсетте сури. В пророчествата на Мохамед не се споменава за световно господство.

– Чели сте Хадиса? – попита с недоверие Ал-Омари, имайки предвид житието на пророка Мохамед и първите халифи.

– Да – кимна Грей. – Освен това съм чел Корана на арабски. За съжаление западните учени така и не успяха да направят свестен превод. А вие, господин Ал-Омари, прекрасно знаете, че ислямът е една миролюбива и толерантна религия, въпреки че енергично защитава своите тези. Това е напълно разбираемо на фона на усилията на някои „дивилизовани“ култури, които още от времето на кръстоносните се опитват насила да привлекат мюсюлманите към своята вяра – отначало с меч, а покъсно и с оръдия. Но в свещения Хадис ясно е казано, че дори по време на джихад невинните жени и деца трябва да бъдат щадени.

– Между вас няма *невинни* – гневно отвърна Ал-Омари. – Ислямът трябва да се бори срещу всички, които го потискат!

– Една пета от населението на земята изповядва исляма. Но огромната част от вашите братя вярват в свободата на словото и печата, разчитат на равноправието пред закона. Над половината от мюсюлманите по света са управлявани от демократично избрани правителства. Аз знам, че вие сте получили образованието си в афганистанско *медресе*, където изучаването на Корана се ограничава до наизустяване на

определени части от него. Затова ви прощавам невежеството по въпросите, които обсъждаме...

Грей пропусна да добави, че обучението на Ал-Омари в афганистанско медресе е включвало и боравенето с автоматично оръжие, и начините за водене на свещена война – факт, който превръщаше този тренировъчен център в нещо като „ислямски Уест Пойнт“.

– Вие мечтаете да се превърнете в *шахид* – продължи той. – Но не притежавате нито нервите, нито фанатизма на хората, които се самовзривяват. Същевременно нямате и възпитанието и инстинктите на хората, които стават *муджахидини*.

– Ще видите дали имам куража да умра за исляма!

– Смъртта ви не ми върши работа. Искам да работите за мен.

– Вървете по дяволите!

– Можем да го направим по два начина, лесен и труден – невъзможно продължи Грей и погледна часовника си. Беше на крак вече трийсет часа. – Много са пътищата към *Джанина*...

– Аз ще стигна небето по свой начин! – наведе се към камерата Ал-Омари.

– Но в Англия имате жена и деца – хладно подхвърли Грей.

Арабинът скръсти ръце на гърдите си и презрително отвърна:

– Мръсници като теб ще ни свършат добра работа в другия живот!

– Син и дъщеря – добави Грей, без да дава вид, че е чул забележката. – Ще приема, че съдбата на жените не ви интересува особено, но момчето...

– Синът ми с радост ще умре за...

– Аз нямам намерение да убивам сина ви! – твърдо го прекъсна Грей. – Имам други планове за него. Той наскоро навърши годинка и половина, нали?

По лицето на Ал-Омари пробяга сянка на безпокойство.

– Откъде знаете?

– Предполагам, че ще го възпитате в мюсюлманската вяра...

Ал-Омари не отговори, заковал очи в камерата.

– Ако не приемете да работите за нас, аз ще разделя детето от майка му и ще го дам за осиновяване – хладно добави Грей, помълча малко, след което продължи: – Синът ви ще расте в американско семейство, ще приеме християнската вяра, ще се моли на нашия бог Исус Христос. Дали това ще се случи, или не, зависи само от вас.

Ал-Омари беше толкова смаян, че се надигна от стола и тръгна към камерата. На екрана за миг се появиха две силни ръце, които го върнаха

на мястото му.

От устата му излетя поток от несвързани арабски думи. Беше толкова бесен, че охраната се принуди да употреби сила, за да го укроти. В крайна сметка му запушиха устата с лепенка, за да спрат пороя от ругатни и проклетия.

Грей отмести досието му и с леден глас продължи:

– През последните няколко години от ръцете на такива като вас загинаха седем хиляди осемстотин и шестнайсет американски граждани – всички на територията на САЩ. Ако прибавим към тях и онези, които загинаха в чужбина, броят надхвърля десет хиляди. Част от тези жертви са деца, които бяха лишени от шанса да пораснат и да изповядват *каквато и да било религия*. Давам ви двацет и четири часа да решите. Моля ви добре да си помислите. Ако работите за нас, семейството ви ще живее свободно и удобно. Но ако откажете... – Кимна на човека до себе си и картината на екрана изчезна.

Предстоеше му да произнесе подобна реч пред още няколко души, които трябваше да разпита тази нощ. Дори най-близките му сътрудници не бяха наясно дали вярва в това, което казва, но никой не смееше да го попита.

Погледът му се спря върху шестте папки, които чакаха на масата пред него. Четири от тях съдържаха сведения за хора от арабски произход като Ал-Омари, петата беше на един неонацист от Арканзас, а шестата съдържаха досието на Ким Фонг – член на група от Югоизточна Азия, която поддържаха връзки с известни терористични организации в Близкия изток. Според жаргона на тайните служби всички тези хора попадаха в категорията „затворници фантоми“. За тяхното задържане знаеха само Грей и неколцина от най-близките му сътрудници. Подобно на ЦРУ, Националният разузнавателен център разполагаше с тайни полувоенни формирования, пръснати по горещите точки на света. Една от задачите им беше да залавят и задържат под стража изявените врагове на Америка, без да им дават шансове за нормален съдебен процес.

Грей възнамеряваше да отправи предложението си към още няколко „затворници фантоми“, разбира се, като се опира на разузнавателните сведения за всеки един поотделно. Парите се оказаха решаващият аргумент за изненадващо голяма част от тях, вероятно защото богатите хора са далеч по-малко склонни да взривяват себе си и околните по религиозни или други причини. Но именно богатите манипулираха бедняците, тласкайки ги към подобни действия. Грей щеше да бъде доволен, ако дори половината от тези хора приемеха сделката, но се чувстваше

длъжен да я предложи на всички.

Един час по-късно напусна сградата на НРЦ. Предложението му прие само онзи скинар в Арканзас, който взе на сериозно заплахата да бъде предаден на една известна антинацистка групировка, действаща в Южна Америка. И това се оказа единственият успех в тази дълга и трудна нощ.

Насилието ескалираше и от двете страни на барикадата. Колкото по-силно удряше едната, толкова по-жесток беше ответът на другата. Понякога му се струваше, че тази битка трябва да се води не от войници и шпиони, а от психолози и психиатри. Но лично той нямаше друг избор, освен да става всяка сутрин и да си върши работата.

Опря гръб на протърканата кожена седалка на джипа и затвори очи. За сигурността му се грижеше многобройната охрана, пътуваща в няколко други автомобила. Клепачите му се повдигнаха едва когато колата забави ход и под колелата ѝ заскърцаха ситните камъчета на алеята пред скромния му дом.

Грей живееше сам, но не по свой избор. Влезе в къщата, отвори си една бира и се запъти към втория етаж, където възнамеряваше да поспи няколко часа. Но първо, както винаги преди да си легне, той взе двете рамкирани снимки, поставени над камината. Едната беше на Барбара – жената, с която беше прекарал по-голямата част от съзнателния си живот. Другата беше на единствената му дъщеря Маргарет, която всички наричаха Маги. *Наричаха?! Така и не свикна да мисли за семейството си в минало време. Целуна снимките една по една, после внимателно ги върна на мястото им.*

Легна и зачака. Този път ужасната тежест на депресията продължи по-малко от обикновено – едва трийсетина минути. Картър Грей потъна в дълбок сън. Пет часа по-късно отново щеше да е на крак, за да продължи единствената битка, която придаваше смисъл на живота му.

7

Нощната разходка неусетно отведе Алекс Форд до позната територия – номер 1600 на Пенсилвания Авеню. Сред брястовете между Белия дом и парка „Лафайет“ стърчаха солидни подвижни заграждения, които в случай на нужда можеха да бъдат демонтирани. Будките на охраната бяха малко зад тях, сполучливо замаскирани, за да не бъдат на очи като затворнически охранителни кули. Тук ключовата дума беше само една – сигурност. И щеше да присъства винаги, независимо от броя на засадените дръвчета и красивите цветни лехи.

– Здравсти, Алекс – поздрави го мъж в официален костюм, който се появи пред портала.

– Свърши ли ти дежурството, Боби?

– Да не би жичката на слушалката още да стърчи от задника ми? – усмихна се Боби. – Отивам си у дома, при жената и децата. Дано не са се изнесли, защото отдавна не съм ги виждал. Какво те води насам?

– Нали знаеш? Бил ли си веднъж лична охрана, отърване няма.

– Прав си. Вече започвам да броя дните до времето, когато ще виждам семейството си повече от веднъж годишно.

– Пак ли си в пътуващия екип?

– Аха – кимна Боби. – Вдругиден тръгваме. Ще стискаме ръце и ще произнасяме предизборни речи в Айова и Мисисипи, а после ще отскочим до Ню Йорк за церемонията по случай единайсти септември. Заради кампанията не ни достигат хора и сме принудени да искаме подкрепа от ВОб. Те ще се въртят на триседмични смени, за да осигуряват ВИП охраната.

– Знам. Бюрото се опразни.

– Тая вечер Бренан пак спретна едно парти за набиране на средства. Поредното цункане срещу някой и друг долар. Аз обаче извадих късмет и си останах тук.

– Блазе ти.

– Не знам дали си чул, но родното градче на нашия човек си е сменило името – ухили се Боби. – Вече се казва *Бренан*, представяш ли си? Това наложи промяна в маршрута, защото няма как да не присъстваме на официалната церемония, нали? – Пристъпи по-близо и поверително сниши глас: – Той не е лош човек. Гласувах за него. Но е ловък играч, да знаеш. Имам предвид някои странични работи, дето ги върши...

– Не е първият – сви рамене Форд.

– Представяш ли си как ще реагира уважаемата общественост, ако научи какво правим понякога?

– Няма как да научи.

Форд се сбогува с колегата си и продължи нататък. Очите му механично обходиха онази част от парка „Лафайет“, която беше заделена за „протестиращите пред Белия дом“ – според любезната терминология на агентите от охраната. Самият той винаги беше изпитвал любопитство към странните хора, които стояха около плакатите и палатките си. Навремето бяха доста повече, но още преди 11 септември администрацията предприе един хитроумен ход да ги разкара – обяви обща реконструкция на площите около Белия дом, която, разбира се, наложи преместването на лагера. Но в Америка и лишените от власт имаха права. Мобилизирани от Американския съюз за защита на гражданските права, част от протестиращите подадоха жалба във Върховния съд, който постанови възстановяване на лагера. Оказа се обаче, че там се завърнаха само двама от тях.

По време на службата си в Белия дом Алекс опозна неколцина от тези странни хора. Повечето от тях бяха с документирани психически разстройства, което беше основната причина за неотклонното им наблюдение от страна на Сикрет Сървис. Още помнеше един от тях, който се обличаше само с вратовръзки, разполагайки ги по стратегическите части от тялото си. Все пак не всички протестиращи бяха клиенти на психиатрията. Най-малко човекът, когото възнамеряваше да посети.

Спря пред една ниска палатка и подвижна:

– Оливър, тук ли си? Аз съм Алекс Форд.

– Няма го – обади се враждебен женски глас.

Алекс извърна очи към жената, която се приближаваше с картонена чаша кафе в ръка.

– Как е работата, Аделфия?

– Както винаги. Продължават докторите в тази страна с незаконното изтребване на бебета.

Ама и тая си я бива, помисли си Алекс. Със сигурност беше малко изперкала, но той я уважаваше заради страстта, с която защитаваше каузата си. И защото *имаше* кауза.

– И аз така чувам – рече той, направи кратка пауза и попита: – Къде е Оливър?

– Вече ти казах, че го няма. Трябваше да ходи някъде.

– Къде?

Отлично знаеше къде живеят Стоун и Аделфия, но предпочиташе да запази тази информация за себе си. И без нея жената срещу него беше достатъчно параноична.

– Да не съм му пазачка! – сопна се Аделфия и му обърна гръб.

Алекс се усмихна. Още като част от охраната на Белия дом подозираше, че тази жена си пада по мистър Стоун. Повечето от колегите му отдавна го бяха окачествили като смахнат, но безопасен тип, приел името на прочутия кинорежисьор. Но Форд си направи труда да го опознае и с изненада откри, че е разсъдлив и ерудиран човек, който познава политическите и икономическите проблеми на света по-добре от повечето нафукани типове, които бяха на заплата в отсрещната сграда. Освен това беше страхотен шахматист.

Но основната му слабост бяха големите заговори, за които знаеше всички подробности. По тази причина колегите на Форд го кръстиха „Царят на конспирациите“.

– Ако видиш Оливър, предай му, че го е търсил агент Форд – подвикна след Аделфия той. – Нали не си ме забравила?

Жената не реагира, но той си каза, че това все пак е Аделфия.

Обърна се и тръгна към мястото, където беше оставил колата си. По пътя забеляза нещо, което го накара да забави крачка и да спре. Пред банкомата между двете сгради в далечния край на улицата стояха двама мъже – бял и чернокож. Бяха облечени в работни комбинезони с надпис „Сервизна поддръжка“ на гърба. До тротоара зад тях беше спрял микробус с логото и телефонния номер на фирмата.

Алекс се шмугна в сянката на близкия вход, извади мобилния си телефон и набра номера, изписан на страничната врата. Включи се запис, който изреди дейността, работното време и още куп информация. Направил кратък оглед на автомобила, той извади служебната си значка и се насочи към двамата.

– Здравейте, момчета. Сервизно обслужване ли правите?

– Аха – кимна по-ниският. – Такъв ни бил късметът.

Опитните очи на Алекс се плъзнаха по банкомата и бързо откриха каквото търсеха.

– Надявам се, че членувате в профсъюза.

– Горди членове на местния клон 453 – изсмя се същият тип. – Кое то означава, че поне ще получим двойна надница за тая гадост.

Все същото, въздъхна Форд, после извади пистолета си и го насочи към тях.

– Отворете го!

– Стига бе! – ядосано се обади чернокожият. – Откога Сикрет Сървис се интересува от банкомати?

– Не съм длъжен да ти отговарям, но все пак ще те осветля, че основната причина за създаването на Сикрет Сървис е защитата на официалната парична единица на САЩ. – Дулото на пистолета се насочи към главата на чернокожия. – Хайде, отваряй!

Вътрешността на машината се оказа задръстена от кредитни карти, най-малко сто на брой.

Докато щракаше пластмасовите белезници около китките на двойката, Алекс прилежно им прочете правата. По едно време чернокожият се обърна и каза:

– Правим го от сума време без никакви проблеми. Как се сети, по дяволите?

– Над процепа за картите има електронен четец, с чиято помощ копирате ПИН кода на картите. А и банките са прекалено стиснати, за да плащат двойна надница на членове на профсъюза за среднощно обслужване на банкоматите.

Алекс изчака патрулката, която прибра нарушителите, прекоси улицата и се качи в колата си. Дори след този неочакван, но успешен удар той не можеше да мисли за нищо друго, освен за Кейт Адамс, която денем служеше на правосъдието, а вечер бъркаше коктейли. И като капак на всичко изглеждаше страшно близка с якия Том Хемингуей от неназованата суперсекретна служба.

Не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че утрешният ден ще му донесе повече късмет. Но се съмняваше, че подобно нещо може да се случи.

8

Стоун, Милтън, Рубън и Кейлъб крачеха по главната алея на остров Теодор Рузвелт – 90-акровият мемоарист на бившия президент, наричан с обич Дивия ездач. Не след дълго стигнаха до площадка, на която се издигаше огромната статуя на Теди Рузвелт с вдигната дясна ръка – сякаш и днес, деветдесет години след смъртта си, имаше намерението да даде нова клетва за вярност към родината. Районът беше покрит с каменна настилка, два извити моста от дялан камък прехвърляха изкуствените канали, а от двете страни на паметника бликаха пенливи фонтани.

Оливър Стоун седна на постамента и кръстоса крака, а останалите се настаниха около него. Той беше запален почитател на Рузвелт и именно по тази причина бяха тук, въпреки че след залез слънце достъпът на посетители беше забранен.

– Откривам редовното заседание на клуб „Кемъл“ – обяви с официален тон Стоун. – Поради липсата на дневен ред предлагам да обсъдим наблюденията си от предишното заседание насам и да определим следващите задачи. Приемате ли предложението?

– Аз да – механично отвърна Рубън.

– Който е „за“, нека го обяви гласно.

Потвърждението дойде под формата на различни по тембър одобрителни звуци и Стоун отвори тетрадката, която извади от раницата си. Рубън измъкна някакво смачкано листче от джоба на панталона, а Милтън включи модерния си лаптоп и старателно изтри пръсти с някакъв анти-бактериален крем от миниатюрно шишенце. Стоун щракна фенерчето си и двамата с Кейлъб използваша светлината му, за да прочетат записките си, докато Рубън се задоволи с пламъчето на запалката.

– Тази вечер Бренан излезе късно, в компанията на Картър Грей – обяви Стоун.

– Дватамата са като сиамски близнаци! – гневно подхвърли Рубън.

– По-скоро като Боб Хоуп и Бинт Кросби – поправи го Кейлъб и свали бомбето си.

– Бих казал, че повече приличат на Ленин и Троцки – сбърчи чело Рубън и притисна слепоочията си с длани.

– Това означава, че нямаш доверие в Грей, така ли? – засече го Стоун.

– Как да имаш доверие в задник, който обича да го наричат цар? –

вдигна вежди Рубън. – А по отношение на Бренан мога да кажа, че извади голям късмет с терористите. Ако не бяха те, отдавна вече да се е наредил на опашката за безработни!

– Май пак сме чели вестниците, а? – каза Стоун.

– Използвам вестниците да се посмея, като всеки друг.

– Джеймс Бренан е опитен политик с първокласен ум – стана сериозен Стоун. – Умее да печели доверието на хората. Но в душата му властват демони. Истинските му планове са дълбоко скрити от обществеността.

– Май имаш предвид Картър Грей, а не президента внимателно го погледна Рубън.

– Аз съм събрал факти за няколко конспирации от глобален мащаб, за които медиите мълчат – намеси се Милтън.

– А пък аз лично съм регистрирал три случая, при които сегашният председател на Камарата е изневерил на прелестната си съпруга – промърмори Рубън и сведе очи към записките си.

– Лично ли? – недоверчиво го изгледа Кейлъб.

– Двама мои близки познати с добри контакти в тези среди ме държат в течение. Ясно е, че въпреки проблемите на предшествениците си в това отношение нашият уважаван конгресмен продължава да си пъха инструмента където не му е мястото. – Рубън размаха бележките си. – Тук е регистрирано всичко!

– Какви близки познати? – настоя Кейлъб.

– Високопоставени източници, които желаят да останат анонимни, по дяволите! – ядосано отвърна Рубън и натика хартиите обратно в джоба си.

– Нека ви запозная с моите теории – нетърпеливо се намеси Милтън, след което цели двацет минути говори за тайните контакти между Северна Корея и Великобритания, по въпросите на световния тероризъм, а също така и за възможната атака срещу еврото и йената от страна на йменска бизнес клика, финансирана от член на саудитското кралско семейство.

– По мое мнение тези факти свидетелстват за приближаването на отдавна очаквания апокалипсис от световен мащаб – заключи той.

Останалите членове на клуба „Кемъл“ бяха съкрушени, както обикновено ставаше след филипиките на Милтън.

– Не мислиш ли, че информацията за контакти между Северна Корея и Великобритания е малко преувеличена, Милтън? – попита Рубън. – Според мен шибаните корейци са напълно лишени от чувство за

хумор, а каквото и да кажеш за британците, те са доста духовити хора.

Стоун се обърна към Кейлъб.

– Нещо интересно в твоята област?

– Бяхме доста притеснени от факта, че не успяваме да открием холандската Библия – рече след кратко замисляне Кейлъб.

Останалите го погледнаха недоумяващо.

– Холандската Библия, за бога! – възкликна той. – Онази, която е илюстрирана от Де Хоог – най-известния холандски илюстратор от края на седемнайсети и началото на осемнайсти век! Но вече всичко е наред. Библията си е на мястото и е била там през цялото време. Става въпрос за чиновническа грешка.

– Слава богу! – иронично подметна Рубън. – Как щяхме да живеем без любимия Де Хоог!

– Нещо друго интересно, освен походженията на прелюбодееца? – попита Стоун.

– Твърде дълго съм извън играта, Оливър – сви рамене Рубън. – Хората са ме забравили.

– В такъв случай да преминем към нещо по-конкретно – загадъчно се усмихна Стоун.

Останалите любопитно го погледнаха.

Той въздъхна леко. Толкова много рождени дни се бяха изнизали неотпразнувани, че почти беше забравил възрастта си. *Шейсет и една*, пресметна той. *Вече съм на цели шейсет и една години!* Беше създал клуба „Кемъл“ отдавна, с ясна и категорична цел – да следи поведението на хората във властта и да привлича вниманието на обществеността към всяка злоупотреба с нея, нещо, което се случваше непрекъснато. Личното му участие в реализацията на тази цел беше постоянното присъствие пред сградата на Пенсилвания Авеню 1600, където осъществяваше наблюдение и се бореше за онези неща, на които повечето хора бяха престанали да обръщат внимание. Най-вече за истината и отговорността.

Напоследък обаче започваше да се пита дали тази борба си струва.

Тръсна глава и огледа лицата на приятелите си.

– Забелязвате ли какво се случва в тази страна? – Не получи отговор и продължи: – Постепенно успяват да ни убедят, че сме по-добре защитени, но това изобщо не означава, че сме *по-свободни!*

– Понякога свободата трябва да бъде жертвана в името на сигурността – подхвърли Кейлъб, опипвайки джобния си часовник. – Лично на мен това не ми харесва, но каква е алтернативата?

– Алтернативата е да живеем без страх – отсече Стоун. – Особено в условията на страх, породен от преувеличени заплахи. Хора като Картър Грей много ги обичат.

– През първата година на новата си длъжност Грей изглеждаше като премазан от влак, но после се окопоти – подхвърли Рубън.

– Което доказва тезата ми – кимна Стоун. – Няма човек, който да е толкова способен или толкова голям късметлия. – Замълча, за да подбере думите си, после продължи: – Според мен Картър Грей е вреден за бъдещето на страната. Откривам дискусията по този въпрос.

Тримата мълчаха и го гледаха.

– Какво по-точно искаш да кажеш, Оливър? – обади се най-накрая Кейлъб.

– Искам да кажа, че трябва да обсъдим начините за сваляне на Картър Грей от поста шеф на разузнаването.

– *Ние* ли трябва да го свалим?

– Да.

– Прекрасно! – иронично подхвърли Рубън. – Вече започвах да си мисля, че ще поискаш от нас нещо наистина трудно!

– Историята познава случаи, при които лишените от власт надделяват над властниците.

– Да, но в реалния живот не става така – поклати глава Рубън. – В девет от десет случая Голиат сритва Давид в задника, и то доста болезнено.

– Точно това е смисълът на този клуб. Събираме се веднъж седмично и сравняваме наблюденията и теориите си. С каква цел?

– Е, свършихме нещичко – кимна Кейлъб. – Макар че никой не ни го признава. Истината за онзи скандал в Пентагона излезе на бял свят благодарение на нас. Или по-скоро на онзи помощник-готвач в Белия дом, който сподели с теб няколко случайно чути реплики. И нека не забравяме агента под прикритие в Агенцията за национална сигурност, който променяше стенографските протоколи, Оливър. И кризата в АВП, която надуши Рубън.

– Тези неща се случиха отдавна – отвърна Стоун. – Въпросът ми е какви са целите на клуба в настоящия момент.

– Вероятно като целите на всички останали клубове – отговори Рубън. – С тази разлика, че ние нямаме сграда, бар с освежителни напитки и дамска компания. – На лицето му се появи широка усмивка. – Но какво може да се очаква от клуб, в който никой не плаща членски внос?

Стоун не успя да отговори, тъй като всички извърнаха глави по

посока на шума, идващ отвъд горичката. Сложил пръст на устните си, той напрегна слух. Боботенето на извънбордов мотор се чу съвсем ясно, някъде откъм близкия бряг. Всички станаха едновременно, събраха нещата си и бързо изчезнаха в храстите.

Оливър Стоун предпазливо отмести няколко клонки и огледа площадката пред паметника на Рузвелт. Затаили дъх, приятелите му също наблюдаваха това, което ставаше на десетина метра от тях.

Двама души мъкнеха нещо тежко, увито в найлонов чувал. Единият беше висок, слаб и рус, а другият – нисък, дебел и мургав. Пуснаха товара на земята и разтвориха чувала. Показа се плътно овързаното тяло на мъж. Дватама мъже извадиха фенерчета и започнаха да се оглеждат. За щастие Стоун навреме усети намеренията им и направи знак на приятелите си да клекнат ниско в храстите.

Уверили се, че мястото е чисто, непознатите се върнаха при пленника си. Единият дръпна лепенката от устата му и я пусна в джоба си.

Човекът издаде някакви нечленоразделни звуци. Изглежда, беше пиян.

Ниският измъкна револвер от джоба на якето си, а другият се зае да развързва жертвата. После извади от един сак полупразна бутилка, разплиска част от съдържанието по дрехите на пияния и около устата му и я тикна в ръцете му.

Усетил, че Рубън се готви да хукне през храстите, Стоун го натисна по рамото да не мърда. Вторият мъж на площадката също беше въоръжен – затъкнатият в колана му пистолет се виждаше съвсем ясно. Членовете на клуб „Кемъл“ нямаха никакви шансове. Ако се покажеха, си подписваха смъртната присъда.

Междувременно ниският мъж с револвера надяна гумени ръкавици, клекна до пленника и сложи оръжието между пръстите на дясната му ръка. Нещастникът отвори очи, вероятно усетил хладината на метала.

– Недейте! – внезапно проплака той. – Съжалявам за всичко, недейте!

Ниският светкавично напъха револвера в устата му и натисна спусъка. При трясъка всички членове на клуб „Кемъл“ стиснаха очи.

След известно време ги отвориха, за да проследят развоя на събитията пред паметника. Убийците оставиха оръжието и бутилката в близост до трупа, към които прибавиха и някаква найлонова торбичка, която измъкнаха от сака си. Аранжировката приключи с лист хартия, който пъхнаха в якето на убития.

Дватама се изправиха и отново огледаха околността. Това принуди

членовете на клуба мигом да залегнат в храстите. Минута по-късно убийците се оттеглиха и стъпките им бавно заглъхнаха по посока на брега. Стоун сложи пръст на устните си и предпазливо се насочи към паметника. Останалите го последваха.

Рубън приклепна до трупа и поклати глава.

– Поне е умрял веднага – прошепна той. – Коего, разбира се, е слаба утеха предвид факта, че беше убит... – Очите му се преместиха на бутилката: – „Дюърс“. Напоили са го до несвоят.

– Виж дали има документи – подхвърли Стоун.

– Не бива да докосваме нищо – обади се с треперещ глас Кейлъб.

– Прав е – съгласи се Рубън и хвърли поглед към Милтън, който енергично размахваше ръце, очевидно борейки се с пристъпите на хроничното си заболяване. – Колкото по-скоро си вдигнем чуковете от това място, толкова по-добре.

Стоун клекна до него.

– Станахме свидетели на екзекуция, маскирана като самоубийство, Рубън – настоятелно прошепна той. – Тези типове бяха професионални убийци и аз много искам да знам коя е жертвата им и причините да я ликвидират. – Извади кърпа, уви я около ръката си и сърчно прерови джобовите на убития. Намери портфейла му, разтвори го и се втренчи в шофьорската му книжка. Рубън щракна запалката си и поднесе пламъчето ѝ под снимката.

– Патрик Джонсън, домашен адрес в Бетезда – прочете Стоун и измъкна листа, който убийците бяха напъхали в якето. – „*Съжалявам, но ми дойде твърде много. Не мога да понеса всичко това. Друг начин просто няма. Прощавай.*“ – прочете съдържанието ѝ той. – Подпис: „Патрик Джонсън“.

Кейлъб свали шапката си и зашепна молитва.

– Почеркът е съвсем четлив – отбеляза Стоун. – Полицията лесно ще установи, че прощалното писмо е било написано, преди този нещастник да изпадне в алкохолно вцепенение.

– Малко преди да го застрелят, пак каза, че съжалява – подхвърли Рубън.

– Според мен съжаляваше за нещо *друго* – поклати глава Стоун. – А този текст е просто уловка, за заблуда на полицията.

Върна бележката на мястото ѝ и ръката му докосна нещо твърдо. Измъкна го и се втренчи в червената значка, която мътно проблъсваше в мрака.

– Какво е това? – попита Рубън и отново щракна запалката.

– Хей, ами ако онези се върнат? – тревожно прошепна Кейлъб.

Стоун остави значката на мястото ѝ и опипа дрехите на жертвата.

– Подгизнал е целият – установи той.

– А това какво е? – Рубън посочи найлоновата торбичка, оставена на крачка от тялото.

Стоун се замисли за момент, после с въздишка отвърна:

– Мисля, че се досещам. За мокрите дрехи също. Но Кейлъб е прав, трябва да се махаме оттук.

Установиха, че Милтън не е сред тях едва след като направиха няколко крачки по пътеката. Върнаха се и го завариха да брои на глас, клекнал с протегнати ръце над трупа.

– Хайде, Милтън, трябва да вървим! – напрегнато го повика Кейлъб.

Но Милтън беше толкова травмизиран, че не го чу, и продължи да брои.

– О, по дяволите! – изпъшка Рубън. – Дайте да броим заедно с него, докато онези се върнат и ни почерпят с по един оловен бонбон!

Стоун успокоително докосна ръката на Милтън, после направи крачка напред и клекна до него. Очите му се спряха върху лицето на Патрик Джонсън. Беше млад човек, въпреки че смъртта вече беше влязла в правата си и чертите му започваха да се състаряват. Ръката му внимателно обгърна раменете на Милтън.

– Вече не можем да му помогнем, приятелю. Но ако онези се върнат, утехата, която търсиш в броенето, бързо ще отиде по дяволите. – Помълча малко, после рязко добави: – Те имат пистолети, за бога! А ние нямаме!

– Не обичам насилието, Оливър – простена Милтън, притисна ранницата до гърдите си и насочи показалец към лицето на убития. – Не обичам *това*.

Изправиха се едновременно и бавно тръгнаха по пътеката. Рубън ги последва с въздишка на облекчение.

Уорън Питърс – този, който застреля Патрик Джонсън, изведнъж се закова на място.

– Мамка му! – прошепна той.

– Какво? – попита Тайлър Райнке и нервно се огледа. – Полиция?

– Не, но щяхме да допуснем фатална грешка – отвърна Питърс, наведе се и напълни шепата си с камъчета и влажна пръст. – Като го

потапахме, водата със сигурност е измила и подметките му. Които не бива да са чисти в случай, че е вървял през гората към паметника. ФБР няма начин да пропусне този факт.

Забързаха по обратния път. Не след дълго се надвесиха над трупа и Питърс старателно зацапа с кал подметките му.

– Отлично хрумване – погледна го с уважение Райнке.

– Направо не ми се мисли какво щеше да стане, ако се бяхме издънили! – отвърна с гримаса Питърс, понечи да се изправи и изведнъж замръзна.

– Пресвети боже! – простена през стиснати зъби той и посочи крайчеца на предсмъртното писмо, което се подаваше от якето на жертвата. – Помня, че го напъхах дълбоко, защото не исках да бъде прекалено явно. Но защо сега се показва? – Очите му изпитателно се вторачиха в Райнке.

– Може би някое животно го е надушило – сви рамене Райнке.

– След броени минути? И защо това животно ще се интересува от хартията, а не от мършата?

Изправи се, извади фенерчето и се зае да оглежда паважа наоколо.

– Сигурно си забравил как точно си го пъхнал – изправи се до него Райнке. – Или не си го мушнал толкова дълбоко, колкото си мислиш.

Питърс не обърна внимание на думите му и продължи огледа. Секунда по-късно отново се закова на място.

– Сега пък какво? – нетърпеливо попита партньорът му.

– Чуваш ли нещо?

Райнке напрегна слух, после ченето му увисна.

– Някой тича! – изръмжа той и ръката му се стрелна в противоположната посока на тази, от която бяха дошли. – Натам!

Измъкнаха оръжията си като по команда и хукнаха след тропота от бягащи крака, който ясно се долавяше в мрака.

10

Стоун и останалите скочиха в лодката и панически започнаха да се отдалечават. Мъглата вече беше гъста и затрудняваше навигацията. Намираха се на не повече от три метра навътре в Малкия канал, когато двамата убийци изскочиха на брега и ги видяха.

– Гребите здраво и сниши глава – заповяда Стоун, но Рубън едва ли се нуждаеше от подкана. Широките му рамене са раздвижиха от херкулесовото усилие, а ръцете му бързо изстреляха лодката към средата на канала.

– Главите долу! – обърна се към останалите Стоун. – Кейлъб, свали си шапката!

Всички се наведоха, а Кейлъб смъкна бомбето и го мушна между треперещите си колене. Милтън възобнови броенето в момента, в който се качи на лодката. Двамата на брега стреляха по веднъж, но мъглата попречи на точността им. Куршумите цопнаха във водата на близо половин метър от лодката.

– Гребите, Рубън, гребите! – простена ужасено Кейлъб и почти легна на дъното.

– Какво си мислиш, че правя, по дяволите? – изръмжа в отговор гигантът, по чието лице вече се стичаха вадички пот.

Онези на брега се прицелиха и стреляха отново. Този път бяха точни и от греблото на Стоун се разлетяха трески. Една от тях се заби в ръката му и от нея покапаха капчици кръв. Той побърза да я увие с кърпата си – същата, с която беше претърсил дрехите на Патрик Джонсън.

– Оливър! – ужасено изкрещя Милтън.

– Нищо ми няма – побърза да го успокои той. – Стой си на мястото.

Двамата стрелци се обърнаха и изчезнаха в гората, вероятно осъзнали, че оръжията им се безполезни.

– Отиват да вземат лодката си! – предупредително се обади Стоун.

– В такъв случай имаме проблем, защото лодката им е с мотор – задъхано отбеляза Рубън. – Гребите здраво, но в резервоара ми няма много гориво.

– Кейлъб, хващай греблото – заповяда Стоун. – Аз ще остана на другото.

Рубън се оттегли и двамата загребах с удвоени усилия.

Обикновено тръгваха на север по реката и спокойно стигаха до

мястото, от което бяха потеглили. Но сега единствената им цел беше час по-скоро да се доберат до сушата, което означаваше да гребат право на изток. Не след дълго подминаха западния край на островчето и завиха по посока на Джорджтаун.

– Мамка му! – изръмжа малко по-късно Рубън, пръв доловил от мястото си на кърмата пърпоренето на извънбордовия мотор. – Гребете яко, защото тези типове дават газ до дупка!

После, видял, че Стоун и Кейлъб са на края на силите си, той ги избута от напречната дъска и хвана греблата.

– Мисля, че ни настигат – задъхано рече Кейлъб.

На метър вдясно от него падна куршум, който потвърди думите му и го накара да се просне до Милтън.

Разнесе се втори изстрел. Стоун се наведе, а Рубън издаде сподавен вик.

– Рубън?

– Нищо ми няма, само драскотина – успокоително отвърна гигантът. – Просто бях забравил колко силно щипе! – Замълча за миг, след което добави мрачно: – Пипнаха ни, Оливър. Тази нощ ще се радват на цели пет трупа!

Стоун хвърли поглед към разредените светлини на спящия Джорджтаун. Въпреки че тук реката беше доста по-тясна, мъглата несъмнено би попречила на всеки, който би проявил интерес към събитията в средата на течението. Обърна се назад. Лодката на преследвачите бързо се приближаваше. В главата му се мярнаха откъслечни картини от разправата на острова – бърза, делова и лишена от всякакви емоции. Представи си как дулото на пистолета потъва в устата му и по лицето му пробяга неволна гримаса.

Внезапно моторната лодка направи остър завои и започна да се отдалечава.

– Какво, по... – изненадано заекна Рубън.

– Тихо! – вдигна ръка Стоун и напрегна слух. – Сигурно е патрулният катер, който идва от юг...

– Полицията? – попита с надежда в гласа Кейлъб. – Трябва веднага да им привлечем вниманието!

– Не! – твърдо отсече Стоун. – Искам да останете по местата си и да запазите тишина. Рубън, спри да гребеш.

Гигантът го погледна озадачено, но се подчини. Греблата увиснаха над водата.

– Ще извадим дяволски късмет, ако не ни нацелят в тая мъгла! –

промърмори той.

Вече всички чуваха боботенето на мощния мотор. После от мъглата изплуваха сигналните светлини на патрулния катер, който мина на някакви си десетина метра от тях. Полицията на носа не би могъл да чуе извънбордовия двигател на убийците, защото катерът издаваше далеч посилен шум. Още по-малко пък да види гребната лодка, която напълно се сливаше с мрака. Затаили дъх, членовете на клуба „Кемъл“ гледаха как катерът бавно изчезва надолу по течението. Изчакаха още минута-две, след което Стоун вдигна глава.

– Хайде, Рубън, закарай ни на брега.

– Защо не пожела да се обърнем към полицията? – изправи се от дъното на лодката Кейлъб.

Стоун отговори едва когато от мрака изплува назъбената крайбрежна ивица.

– Защото сме на борда на лодка, която не е наша, и се връщаме от забранено пътуване. На остров Рузвелт беше убит човек и тялото му остана там. Ако съобщим на полицията, че сме станали свидетели на убийство, означава да признаем, че сме били там. А след това би трябвало до докажем твърдението си, че двама мъже са се опитали да ни убият.

– Но нали те раниха теб и Рубън? – надигна се от мястото си и Милтън.

– Става въпрос за драскотини, за които няма доказателства, че са били причинени от куршуми. От всичко това следва и най-вероятното заключение на полицията – на острова има труп, който е закаран там с лодка. А единствената лодка наоколо е нашата, тъй като онази с убийците вече е далеч. Ние не сме сред хората, които могат да спечелят доверието на полицията. Какво според теб ще бъде тяхното заключение, след като чуят историята ни?

– Ще ни арестуват и ще хвърлят ключа от килията в реката – каза Рубън, докато превързваше драскотината на ръката си с парче от старата си риза. – Много ми се иска да разбере как онези мръсници разбраха, че сме там...

– Сигурно са ни чули – сви рамене Стоун. – Или са се върнали по неизвестни причини и са забелязали нещо нередно. Може би не съм пхнал бележката на точното ѝ място.

– Не каза какво означава онази значка – подхвърли Кейлъб.

– Агентите на Сикрет Сървис носят такива на реверите си.

– Мислиш, че онзи нещастник е бил агент? – попита Рубън,

насочвайки носа на лодката към песъчливия бряг.

– Нещо такова – промърмори Стоун и замълча многозначително.

Замислени над чутото, останалите издърпаха лодката и я скриха в канавката край каменния вълнолом.

– А сега какво? – попита Рубън, когато поеха по една от тесните улички.

– Първо, трябва да разберем кой е убитият – започна да прегъва пръстите си Стоун. – Второ, защо го убиха и трето, кой го уби.

– А пък аз си мислех, че няма нищо по-шантаво от идеята ти да свалим Картър Грей – смаяно го изгледа Рубън. – За бога, човече, чуваш ли се какво говориш?

– Чувам се – безстрастно отвърна Стоун.

– Но защо изобщо трябва да предприемаме нещо? – попита Кейлб.

– Защото хората, които убиват толкова хладнокръвно, обикновено премахват уликите. Следователно ще направят всичко възможно да ни открият и ликвидират. Вече ви обясних защо не можем да се обърнем към полицията. Затова най-настоятелно предлагам да...

– Да ги пипнем, преди те да са ни пипнали – изпревари го Рубън.

Стоун мълчаливо продължи да крачи напред, следван от останалите членове на клуб „Кемъл“.

Микробусът излезе от завоя. Насреща му блесна табела с трийсет-сантиметрови светлоотразителни букви:

ДОБРЕ ДОШЛИ В БРЕНАН, ПЕНСИЛВАНИЯ –
РОДНИЯ ГРАД НА ПРЕЗИДЕНТА ДЖЕЙМС БРЕНАН

В дървото под надписа беше издълбан президентският профил, при това доста сполучливо. Мъжът на дясната седалка се ухили, погледна към двамата си спътници и вдигна ръце във въображаема позиция за стрелба. „Дум, дум, дум!“ Трите „изстрела“ попаднаха в главата на най-могъщия човек на планетата.

Микробусът се насочи към центъра. С население от петдесет хиляди души и бързо превръщащо се във вилна зона на Питсбърг, градчето хранеше надежди за нов просперитет – надежди, които се подкрепяха от допълнителните работни места и усиленото строителство в околностите му. Но най-голямата от тях беше свързана с факта, че тук се е родил настоящият изключително популярен президент на Съединените щати.

Скоро стигнаха до жилищния блок, който се намираше на една пряка от главната улица. И тримата бяха високи и слаби, а стройните им фигури бяха сигурно свидетелство, че избягват западния начин на хранене, изобилстващ от мазнини и въглехидрати. Всички бяха араби, въпреки че бяха направили необходимото да скрият този факт. Бяха гладко избръснати и носеха типичните за студентската общност дрехи – торбести джинси, пуловери и маратонки. По документи също се водеха студенти: бяха се записали за редовно обучение в техническия факултет на местния общински колеж. На практика всеки от тях вече притежаваше задълбочени познания в определени научни области, най-вече свързани с атмосферното налягане, посоката и силата на въздушните течения, а също така и в други, по-езотерични сфери като ефекта на Кориоли и жирокопите.

Двама бяха от Афганистан и приближаваха четирийсет, въпреки че изглеждаха далеч по-млади. Третият беше трийсетгодишен иранец. Но за преподавателите и колегите си в колежа те бяха от Индия и Пакистан. По време на престоя си в САЩ разбраха, макар и с леко учудване, че за повечето местни жители понятието „близоизточен произход“ се

простира върху повече от три милиарда души – от индийци до мюсюлмани, без никакво отношение към конкретна националност или етническа принадлежност. Което беше добре дошло, тъй като присъствието им се приемаше за нормално дори в малко градче като Бренан. През последните десетина години страната беше залята от мощен поток пришълци с „близкоизточен произход“, насочен главно към големите градове и околностите им. Голяма част от нововъзникналите фирми в Бренан бяха собственост на саудитци, пакистанци и индийци – скромни и работливи хора.

В апартамента ги чакаше мъж, който гледаше през прозореца и сякаш не им обърна внимание.

Човекът приближаваше шейсет, но тялото му беше също така стегнато и стройно. За разлика от младежите той беше чистокръвен американец и ръководител на малката група – факт, който пролича от уважението, което му засвидетелстваха новодошлите, наричайки го почтително „капитан Джак“. Бе избрал този псевдоним на базата на предпочитаната си марка алкохол, а младежите никога нямаше да узнаят истинското му име. Живееше в околностите на Бренан, в къща под наем на пътя за Питсбърг. Официалната причина за появата му тук беше търсене на терен за „бизнеса“, който възнамеряваше да започне. Това оправдаваше честите му обиколки из района, по време на които оглеждаше различни по големина и качество парцели.

Вдигнал бинокъл пред очите си, капитан Джак наблюдаваше Мърси Хоспитал отвъд улицата. Построена непосредствено след Втората световна война, болницата представляваше нисък, боядисан в бяло бетонен куб, лишен от всякакви архитектурни качества. Беше единствена в района и именно това беше причината за интереса му към нея.

В задната ѝ част имаше рампа за линейки, но входът беше тесен, а разстоянието до приемното отделение – твърде дълго. По тази причина повечето автомобили за спешна помощ сваляха пациентите си пред входа, откъдето ги поемаха санитарите с инвалидни колички или носилки. Това беше важна подробност за капитан Джак – толкова важна, че се беше постарал да направи 24-часов видеозапис на дейността по приемане и изписване на пациентите. Разполагаше и с плановете на болницата и беше запознат с всичките ѝ входи и изходи.

Очите му проследиха появата на поредната линейка, чийто пациент беше прехвърлен на количка и вкаран през главния вход. Траекторията е отлична, помисли си капитан Джак. Обърна се и седна на близкия стол. Единият от новодошлите включи лаптопа си, а другите започнаха да

разлистват инструкциите за употреба на разнообразното оборудване.

– Какво ново? – попита той.

– Прехвърлихме се в друг чат – отвърна иранецът с лаптопа и погледна към листчето, залепено до екрана. – Тази вечер ще дават „Отнесени от вихъра“.

– Не е сред любимите ми филми – язвително каза лидерът на групата.

– Какво му е толкова хубаво на духащия вятър? – вдигна глава единият от афганистанците.

Бяха избрали кино чат, предлагащ петдесетте най-хубави филма в историята на киното. По-скоро в американското кино. Вероятността секретните служби да следят група кино манияци, които си разменят глупости в мрежата, беше нищожно малка, затова и системата им за кодиране беше сравнително проста. А на другия ден просто щяха да се прехвърлят на нов филм.

– Всички ли са в график? – попита капитан Джак и почеса добре оформената си брадичка.

В Бренан действаша още няколко оперативни групи. Разбира се, властите биха ги нарекли терористични ядра, но за капитан Джак това бяха незначителни подробности. Американските оперативни екипи в чужбина също можеха да бъдат наречени терористични ядра, особено от хората, които ставаха жертва на техните действия. Той прекрасно знаеше това, защото бе участвал в много такива екипи. А истината се разкри пред очите му в момента, в който се отърси от патриотичната фразеология: човек с неговата подготовка трябваше да си вади хляба при онези, които плащаха най-добре. *Тази несложна философия беше довела до коренни промени в живота му, станал по-прост и по-лесен.*

Иранецът внимателно следеше текста, който течеше в чата.

– Всички са налице и докладват готовност – обяви той, помълча малко, после с изненада добави: – И жената напредва добре. Дори много добре.

Американецът се усмихна.

– Жените са много по-способни, отколкото допускаш, Ахмед. Колкото по-скоро разбереш това, толкова по-добре.

– Остава да кажеш, че мъжете са по-слабият пол – намръщено отвърна Ахмед.

– Виждам, че си на крачка от онова, което се нарича мъдрост – промърмори капитан Джак и се изправи. – Нямаме много време до пристигането на авангарда.

– Ако работим двайсет и четири часа в денонощието, ще успеем – увери го Ахмед.

– Забравяш, че ходиш и на лекции – рече капитан Джак.

– Само на някои.

– Доскоро бях убеден, че само диктаторите кръщават населени места на себе си – обади се единият от афганистанците.

– Идеята не е на Бренан – усмихна се капитан Джак. – Инициативата е на местните, съвсем по правилата на демокрацията.

– И това не го прави диктатор, така ли?

– Всъщност въпросът изобщо не ме интересува – стана сериозен ръководителят на екипа. – Важното е да помним, че втори шанс няма да имаме.

Отсреща един лекар от спешна помощ крачеше по-дългия коридор редом със служител на болничната администрация. Беше постъпил съвсем наскоро, посрещнат с отворени обятия от колегите си – главно заради хроничния недостиг на работна ръка в болницата. Очите му с тревога се спряха на въоръжения мъж, който дежуреше край вратата.

– *Въоръжена охрана?* – учудено попита той. – Наистина ли е необходимо?

– Страхувам се, че да – сви рамене администраторът. – За шест месеца два пъти обраха лекарствения ни склад. Не можем да си позволим още един удар.

– Защо не ми съобщихте тази подробност, преди да подпиша договора?

– Защото нямаме особено желание да се шуми по темата.

– Бях убеден, че Бренан е едно мирно и спокойно градче – каза докторът.

– Такава е – увери го представителят на болницата. – За съжаление наркоманите са навсякъде. Надяваме се, че охраната ще ги държи по-далеч от нас.

Докторът погледна през рамо към въоръжения мъж до стената. От изражението му личеше, че не споделя оптимизма на колегата си.

Облеченият в униформа Аднан ал-Рими, чиято външност беше коренно променена след „смъртта“ му във Вирджиния, изчака двамата да изчезнат зад ъгъла, след което тръгна към противоположната част на болницата. В момента по улиците на Бренан се разхождаха много „покойници“ като него.

12

В околностите на Бренан се издигаше доста занемарен търговски център, в който беше наета малка част от помещенията – заложна къща, офисите на няколко дребни семейни фирми, адвокатска кантора за осъбждаване под гаранция и закусвалня, предлагаша печени пилета. Всички останали помещения бяха свободни, с изключение на едно, което в момента се ремонтиреше и прозорците му бяха облепени с хартия. На практика ремонтът изобщо не беше започнал и едва ли някога щеше да завърши.

Зад шперплатовата преграда в дъното на магазина стояха двама араби. Единият беше инженер по медицинска апаратура, а другият химик, въпреки че и двамата имаха допълнителни специалности. Третият присъстващ беше бивш член на американската Национална гвардия, който седеше на един стол и тревожно оглеждаше инструментите, подредени на дълга маса до стената – гаечни ключове, отвертки, електрически кабели и друго, по-сложно оборудване. Очите на бившия гвардеец бяха заковани върху мястото, където би трябвало да се намира дясната му ръка. Върху чукана при китката беше надяното метално гнездо, от което стърчаха пет лъскави жици.

– Повече болки няма да има – заяви успокоително инженерът.

Мъжът на стола кимна, въпреки че по челото му бяха избили ситни капчици пот.

– Отпуснете се – посъветва го химикът и сложи ръка върху рамото му.

Инженерът извади някакъв предмет от продълговата кутия и го вдигна пред очите си. Приликата му с човешка ръка беше почти съвършена.

– Изработена е от силикон – обясни той. – Копирали сме разположението на всичките ви вени, симулирали сме естествения цвят на кожата ви, включително окосмяването. Металната конструкция под протезата има собствено хранване. Това позволява движение и огъване на всичките пет пръста. По-старите модели можеха да движат само палеца, показалеца и безименния пръст. Дизайнът също е подобрен и размерите на новата протеза почти не се отличават от тези на нормалната човешка ръка. – В подкрепа на думите си той протегна собствената си ръка редом с изкуствената. – Сам виждате, че разликата е по-малко от три

сантиметра.

Мъжът на стола кимна и се усмихна. Мислите в главата му бяха съвсем прозрачни: *Това вече наистина прилича на нормална ръка.*

– Ставата на китката ви е здрава, а мускулите, които са останали, действат добре – добави химикът. – Това ще ви бъде от полза, защото електродите във вътрешната конструкция, раздвижваща протезата, ще имат стабилна връзка с мускулите.

– Значи наистина съм късметлия – горчиво промърмори човекът.

Силиконовата ръка беше надяната върху металната конструкция, след което двамата мургави мъже се заеха със закрепването ѝ. Когато свършиха, накараха мъжа да направи няколко прости движения.

– Щом повдигнете китката си, пръстите се разтварят. Щом я отпуснете, се затварят. Опитайте.

Мъжът го направи десетина пъти, а другите го наблюдаваха внимателно. С всяко движение ставаше все по-добър.

– Браво – каза химикът. – Бързо свиквате. Но трябва да продължавате да тренирате и скоро ще го правите автоматично. Ще получите усещането, че ръката си е ваша.

Мъжът на стола потърка протезата със стоманената кука, която заместваше другата му ръка.

– Не знам дали някога ще получа това усещане – промърмори той.

– Ако някой се ръкува с вас, несъмнено ще усети, че ръката ви не е истинска – добави инженерът. – Просто заради материала, от който е направена, а също така и заради температурата ѝ, която винаги ще бъде по-ниска от тази на нормалната кожа. Но във всички останали отношения тя ще изглежда съвсем истинска.

Разочарован от това уточнение, мъжът отмести очи от новата си ръка.

– Никога няма да бъдете такъв, какъвто сте били – директно заяви химикът. – Засега това е извън нашите възможности. Но е далеч по-добро от куките, така че ако желаете, можем да сложим протеза на другата ви ръка.

– Не – поклати глава мъжът и вдигна лявата си ръка. Искам да я запазя, за да не забравя какво се случи.

– Пазите ли униформата си? – попита инженерът.

Мъжът кимна и се изправи, продължавайки да свива и разпуска изкуствените си пръсти.

– Тя е друг спомен, макар че вече не се нуждая от нея.

– Какъв чин имахте?

– Сержант от Националната гвардия. – Отново раздвижи пръсти, после попита: – А след като всичко свърши?

– Ще се погрижим за вас, както се разбрахме – отвърна инженерът.

– Дано. Хубаво е някой най-сетне да се погрижи за мен.

– Ще ви потърсим по обичайните канали.

Стиснаха си ръце и на лицето на бившия гвардеец се появи широка усмивка.

– Приятно ми е, че пак мога да го правя.

Двамата мъже изпратиха посетителя и отново се заловиха за работа. На масата имаше още един кашон, надписан на арабски.

Отвориха го и извадиха продълговата кутия от неръждаема стомана. Вътре имаше епруветка с безцветна течност. Мъжът я вдигна пред очите си.

Според класификацията на ФБР трите най-смъртоносни вещества на света бяха плутоният, токсинът, причиняващ ботулизъм, и рицинът. Течността в епруветката далеч не беше толкова отровна, но действаше изключително ефективно.

Ръката, която току-що бяха монтирали, беше снабдена със специална вътрешна торбичка. При натискането на вградена и почти незабележима издупчина в горния край на протезата, придружено от едно особено извъртане на китката, торбичката щеше да се отвори и съдържанието ѝ щеше да се просмуче през изкуствените пори. И това беше всичко. Едно ръкостискане щеше да бъде напълно достатъчно.

На следващия ден химикът и инженерът щяха да посетят мястото на официалната церемония и някои други обекти в центъра на Бренан. По време на привидно безгрижната си разходка щяха да направят още няколко изключително прецизни лазерни измервания. По-късно щяха да ги вкарат в програмата на компютъра и щяха да ги изчистят до съвършенство, свеждайки вероятността от грешка до абсолютния минимум. Това беше игра на сантиметри и секунди, а не на метри и минути. Всъщност изобщо не беше игра.

– Тоя гвардеец е доста огорчен – подхвърли химикът, без да вдига глава от работата си.

– На негово място ти нямаше ли да бъдеш? – отвърна другият.

13

Том Хемингуей се прибра в апартамента си близо до Капитолия. Събу се и побърза да смени костюма с шорти и тениска. Въпреки късния час не изпитваше умора. Адреналинът му рязко се повиши от новината за смъртта на Патрик Джонсън. Не му стана жал за него, сам си го беше изпросил. Лошото беше, че е имало свидетели на убийството, които бяха изчезнали. Това можеше да промени нещата.

Влезе в спалнята, отключи вградения в пода сейф и извади от него тънка папка. Отнесе я на кухненската маса и започна да я прелиства. Вътре имаше снимки на най-малко десет мъже и една жена. Всички бяха араби, които властите биха определили като врагове на Америка и които бяха запълвали живота му през последните две години. Към настоящия момент въпросните лица пребиваваха на територията на Съединените щати, а самият Хемингуей беше направил чудеса по отношение на онези от тях, които бяха регистрирани за нарушения на закона, превръщайки ги от живи хора в мъртъвци.

Първата половина от живота на Том беше преминала в Близкия и Далечния изток. Баща му, Франклин Т. Хемингуей, беше държавник – във време, когато тази дума все още означаваше нещо. Беше служил като посланик в някои от най-важните в стратегическо отношение страни на света. Малко преди преждевременната му смърт беше смятан за един от най-големите миротворци на своето поколение, който, по мнението на мнозина, заслужаваше Нобеловата награда за мир.

С течение на времето Том Хемингуей успя да преодолее шока от насилствената смърт на баща си, но никога нямаше да се примири с нея. Беше го обичал и уважавал, попивайки неговата цивилизованост и състрадание към околните. За разлика от много други посланици, които бяха купили постовете си с щедри дарения и никога не си правеха труда да научат езика на страните, в които ги изпращаха, Франклин Хемингуей се потапяше в езика и културата на тези страни, задълбочено изучаваше тяхната история, насърчвайки семейството си да прави същото. По тази причина в Америка едва ли имаше друг човек, който да притежава по-задълбочени познания за исляма и азиатските страни от Том Хемингуей.

Въпреки всичко той не тръгна по стъпките на баща си, защото усещаше, че не притежава неговия темперамент и всеотдайност. Том избра

света на шпионите, постъпвайки отначало в Агенцията за национална сигурност, след което направи бърза кариера в ЦРУ.

Работата му беше отговорна и интересна и той ѝ се отдаде с онзи плам и етичност, на които го беше учил баща му.

Превърна се в превъзходен оперативен агент, на когото възлагаха важни мисии в някои от най-горещите точки на света. Беше оцелял след няколко атентата, разминавайки се на косъм със смъртта. На свой ред беше убивал хора от името на правителството. Негово дело бяха няколко прецизно организирани преврата срещу демократично избрани правителства, под негово ръководство бяха проведени операции за дестабилизация на редица страни от Третия свят, разбира се, защото подобна дестабилизация беше изгодна за Съединените щати. Изпълняваше всички поставени задачи, дори се престараваше.

И в крайна сметка се оказва, че всичко е било напразно. Безупречната му работа беше измама, подхранвана не от националните интереси, а от тези на бизнеса. Тя не донесе нищо добро, а тъкмо обратното.

На четиридесетгодишна възраст бащата на Хемингуей бе успял да въдвори мир в страни, които дотогава не познаваха нищо друго, освен войната. На същата възраст синът му беше помогнал за прогонването на мира от много региони на света, които потънаха в разруха. Това сравнение беше особено мъчително за Том, който никога не забравяше потеклото си.

В крайна сметка направи това, което беше разумно – взе се в ръце, разгледа всички възможности и в главата му бавно започна да се оформя план. Разбира се, много хора биха го нарекли наивен. Но това несъмнено щяха да са онези хора, които вършат престъпления в определени страни по света под претекста, че им помагат. На практика го правеха за пари и власт, безскрупулно потъпквайки всяка съпротива. Е, кой тогава е наивникът? – питаше се Хемингуей.

Що се отнасяше до неговия план, той наистина имаше далечни цели, чието постигане криеше огромни опасности.

Благодарение на „официалния“ си пост през последните няколко години той бе имал възможност често да пътува до страните от Близкия изток. Така успя да събере парченцата на мозайката, срещайки се с хората, от чиято помощ се нуждаеше. Разбира се, повечето от тях го посрещнаха скептично, но един човек прие да му помогне. При това човек, когото дълбоко уважаваше, стар приятел на баща му. Именно той му осигури контактите с определени хора, както и финансовите средства за операцията, която беше в ход от две години. Хемингуей беше дълбоко

убеден, че този човек има и свои, дълбоко лични причини да го прави. Но същевременно си даваше ясна сметка, че въпреки многобройните си контакти в региона, въпреки доброто познаване на местния език и култура без неговата помощ едва ли щеше да постигне нещо толкова значително. Дори да страдеше от определена доза идеализъм и наивност, подходът му към *начините* за максимална реализация на плана беше брутално реалистичен.

И трудът му най-сетне започна да дава своите плодове. Последният детайл легна на мястото си съвсем наскоро, със „смъртта“ на Аднан ал-Рими сред хълмовете на Вирджиния. Тя даде ход на финалните приготовления. За целта привлече свой колега, когото познаваше и на когото вярваше. Неговата мотивация беше проста: парите. Хемингуей не го презря, защото това бе мотивацията на мнозина качествени хора, които не ставаха по-малко ефективни поради факта, че работят за пари.

Често му се искаше баща му да е жив, за да потърси съвета му. Въпреки че знаеше какво ще чуе: *На погрешен път си, сине. Не го прави.* Но Том Хемингуей щеше да го направи.

А каква бе всъщност неговата мотивация? Често си беше задавал този въпрос, особено след като планът му започна да се реализира. И беше стигнал до различни отговори. В крайна сметка реши, че не го прави за своята страна, не го прави и за Близкия изток. Правеше го за *цялата* планета, чиито шансове бързо намаляваха. А вероятно и в памет на баща си – човек на мира и разумния компромис, застигнат от насилствена смърт. Причината за тази смърт бяха именно невежеството и нетолерантността – онези два озъбени звяра, които заплашваха с унищожение целия свят.

Може би нещата наистина бяха толкова прости. И едновременно с това толкова сложни.

Тялото на Патрик Джонсън беше открито на другата сутрин от петокурсниците на някакво училище в Мериленд, заведени на островчето от своите учители, които държаха да ги запознаят по-отблизо с живота на Теди Рузвелт. За съжаление децата научиха и за една друга, много по-страшна страна на живота.

По-късно същата сутрин Алекс Форд въртеше кормилото на пораздрънкания си служебен автомобил „Краун Викториа“ и се опитваше да отгатне какво го чака през новия работен ден. В това отношение Вашингтонското оперативно бюро на ФБР винаги можеше да предложи изненади. Неговият шеф не обичаше подчинените си с тясна специалност. Според него далеч по-полезни бяха агентите с опит във всички области от разнообразната дейност на Бюрото. В общи линии Алекс беше на същото мнение. През текущата седмица той вече бе успял да осъществи наблюдение над двама заподозрени, да убие няколко часа като придружител на арестанти, да се включи в охраната на няколко чуждестранни делегации, а веднъж да участва и в екипа, занимаващ се с натрапниците пред Белия дом.

Този екип беше част от Отряда за разузнаване и охрана към Сикрет Сървис и имаше задължението да реагира светкавично, ако някой застанеше на портала на Белия дом с молба да бъде приет от президента, което се случваше много по-често, отколкото си представяха обикновените граждани. Имаше един тип например, който се появяваше на всеки шест месеца и твърдеше, че това е неговият дом, който е незаконно присвоен. Анализаторите в Сикрет Сървис отдавна бяха установили, че подобни инциденти зачестяват при пълнолуние. Всеки такъв чудак задължително се радваше на вниманието на Сикрет Сървис, изразяващо се в среща с психиатър, а понякога и в кратко пътуване до затвора или психиатричната болница „Св. Елизабет“ в зависимост от преценката на агентите за душевното му състояние.

Алекс остави колата си на паркинга и влезе в сградата. Кимна на охраната – жена с яки бедра, после пъкна картата си в процепа до асансьора и се качи на четвъртия етаж, където бяха офисите на Градската следствена служба за финансови престъпления. Подобно на повечето ветерани във ВОб, той прекарваше тук част от работното си време.

Службата работеше в тясно сътрудничество с щатските полицаи на

Вирджиния и Мериланд, главно върху многобройните случаи на финансови измами. Това беше хубавата страна на работата. Лошата беше, че Градската служба за финансови престъпления имаше повече работа, отколкото можеше да поеме. Тя заемаше три етажа от сградата и Алекс се насочи към малката кабинка в дъното на просторната зала на четвъртия етаж, където беше скромното му работно място. Там го чакаше имейл от Джери Сайкс, заместник-директора на ВОБ, който го призоваваше веднага да се яви на шестия етаж.

Това не се случваше всеки ден. Дали пък снощи, по време на ареста на двамата обирджии на банкомати, не беше нарушил с нещо гражданските им права?

Взе асансьора до шестия етаж и тръгна по коридора, кимайки на колеги и познати. Дъската за дежурства на една от стените беше отрупана с малки, закрепени с магнит снимки на агентите, заети с текущи операции. Това беше един старомоден, но ефикасен начин за ориентация относно заетостта и местонахождението на хората. Разбира се, имаше и електронен списък, тъй като винаги се намираха шегаджии да разместват снимките и някой агент от Криминалния отдел изведнъж се оказваше в екипа на чиновниците от отдел „Кадри“.

Няколко снимки бяха обърнати наопаки – знак, че съответните агенти изпълняват задачи извън ВОБ, други бяха обсипани с червени или сини точки. Това не означаваше, че са привърженици на Републиканската или Демократическата партия, както се опитваха да обясняват на близките си част от служителите, а просто маркираше адресите им по местоживееене – във Вирджиния или Мериланд.

Сайкс стана да го посрещне и посочи близкия стол.

– Заповядай, Алекс.

Алекс седна и разкопча горното копче на ризата си.

– Загазил ли съм, или просто ти е домъчняло за мен? – подхвърли той и с облекчение видя усмивката, появила се на лицето на шефа му.

– Чух за снощните ти подвизи. Много си падам по агентите, които бачкат извънредно, особено когато не искат допълнително заплащане. Чувствай се свободен да го правиш когато пожелаеш.

– Е, няма да откажа и някоя премийка, ако наистина си решил да ми благодариш.

– Не си го и помисляй – отрязва го Сайкс и почука папката пред себе си. – Имам нова играчка за теб, наистина страхотна. Току-що пристигна, направо от Централното управление. И шефът побърза да ми я прехвърли.

– Достатъчно съм натоварен, Джери – възпротиви се Алекс. – Нали знаеш, че докато по света циркулират пари, винаги ще има хора да ги фалшифицират или крадат.

– Забрави парите. Какво ще кажеш, ако за разнообразие ти прехвърлим едно убийство?

– Доколкото си спомням, убийствата не фигурират в длъжностната ми характеристика – каза Алекс.

– Я си провери значката и фиша със заплатата – отрязва го Сайкс. – На тях пише Министерство на вътрешната сигурност, а не Министерство на финансите. Коего означава, че торбата ни е пълна с нови играчки. – Той погледна папката. – Днес сутринта на остров Рузвелт е бил открит някой си Патрик Джонсън с огнестрелна рана в устата. До него имало револвер, бутилка уиски и предсмъртно писмо.

– И той е?

– Служител на НЦОЗ – отвърна Сайкс, имайки предвид Националния център за оценка на заплахите. – Тоест един от нас. Ти също дойде оттам, ако все още си спомняш.

– След последната реорганизация НЦОЗ вече не е към Сикрет Сървис, а към НРЦ – поправи го Алекс. – Както и почти всичко останало.

– Но пръстите ни все още са в тая торта, защото, технически погледнато, Джонсън е бил на двойно подчинение – както на НРЦ, така и на Сикрет Сървис.

– Куршум в устата, револвер и предсмъртно писмо – промърмори Алекс. – Човекът е бил пиан, какво да му разследваме?

– Версията за самоубийство може би ще издържи. Но ФБР и парковата полиция са започнали свое разследване, защото инцидентът е станал на обществен терен, а той е държавен служител. Ние обаче искаме и свой човек там, който да защитава интересите ни. Ако се окаже самоубийство – о'кей, прехвърляме им топката и забравяме. Но ако е нещо друго, задължително трябва да го разнищим. Това е твоята задача.

– Но защо на остров Рузвелт? Джонсън да не е бил поклонник на Теди?

– На теб оставям да разбереш. Но не позволявай на онези от Бюрото да те натикат в ъгъла.

– Защо на мен се пада честта, Джери? – погледна го Алекс Форд. – Това не е ли работа на криминалните инспектори?

– Защото те харесвам – каза с иронична нотка Сайкс. – И защото мисля, че е крайно време да се захванеш с истинска работа след толкова седмици охрана.

– Странно, но тези думи ги чух и когато бях прехвърлен в охраната, ако не се лъжа, от собствената ти уста.

– Кой казва, че животът е справедлив?

– Никой от тези, които някога са носили значка! – върна му го Алекс.

– Виждаш какво е положението тук – въздъхна вече сериозно Сайкс. – Хлапетата имат акъл, свестни са, скъсват си задниците от бачкане. Но опитът им е малко – средно около шест години, докато твоят е три пъти повече. Като говорим за хлапета, се сещам за Симпсън. Взemi я за помощничка, защото е крайно време да помирише и малко истинска работа.

– Абе все се питам дали агент Симпсън няма дебели връзки – промърмори Алекс.

– Защо? – попита Сайкс и по устните му пробяга усмивка.

– Защото имам чувството, че някой се е загрижил да я отърве от шибаните дежурства в централата.

– Само едно ще ти кажа. Симпсън е далечна роднина на някаква важна клечка и по тази причина има хора, които умират от желание да й ударят едно рамо. Но ти не си длъжен да го правиш. Ето ти досието. Местопрестъплението трепетно те очаква. Иди да ги разбиеш.

Сайкс го изчака да се надигне.

– Тримесечните рапорти отпадат. Искам всекидневни и подробни имейли. И знай, че ще бъдат препращани директно до шефа и централата.

– Добре.

– Вече ти споменах, че случаят е важен, Алекс. Очаквам съответното отношение.

– Разбрах те, Джери.

Алекс се върна на работното си място, преметна сакото си на облегалката и разтвори папката. Най-отгоре имаше голяма снимка на Патрик Джонсън, който си изглеждаше съвсем жизнен. Написаната на ръка придружителна записка уточняваше, че бил сгоден и имал намерение да се жени. Отдолу бяха добавени името и телефонът на годеницата му. Вероятно вече са я уведомили, рече си Алекс. Служебната характеристика на Джонсън беше съвсем рутинна.

Редовен служител на НЦОЗ – подразделение на Националния разузнавателен център, или НРЦ, както го наричаха за кратко вашингтонските бюрократи. Ако трябваше да бъде обяснена на езика на лаиците, дейността на НЦОЗ бе свързана със събиране и анализ на определена

информация, която полицията можеше да използва за предотвратяване на всякакви заговори – от убийството на президента до масирани терористични атаки. Няма агент на Сикрет Сървис, който иска да арестува убиец. Това би означавало, че обектът на охраната му е мъртъв.

Алекс си спомни какъв шум се вдигна, когато НРЦ пожела да включи НЦОЗ в разузнавателната си империя. Сикрет Сървис предприе енергична контраатака, ала в крайна сметка президентът застана на страната на Грей и НРЦ. Но благодарение на уникалните му взаимоотношения със Сикрет Сървис взаимодействието с НЦОЗ не беше прекъснато и именно по тази причина Джонсън се беше водил на двойно подчинение, поне на книга.

Прелисти и останалите страници, отбелязвайки си няколко важни неща. След това стана и облече самото си, а на излизане мина да вземе новата си партньорка.

Джаки Симпсън беше дребна тъмнокоса жена с мургава кожа и изумителни сини очи. Макар и наскоро назначена в Сикрет Сървис, тя съвсем не беше новак в детективската работа, тъй като имаше близо осем години стаж в полицията. Южняшкият ѝ произход – в нейния случай Алабама – проличаваше в момента, в който отвореше уста. Беше облечена в тъмен костюм с панталон, а оръжието ѝ беше окачено на колана под лявата ръка. Алекс повдигна вежди при вида на 7-сантиметровите токчета, въпреки които Джаки си оставаше с двайсетина сантиметра по-ниска от него. Един поглед му беше достатъчен да разбере, че пистолетът ѝ е правен по поръчка, а тя беше намерила начин да го узакони. По принцип Сикрет Сървис предпочиташе агентите да употребяват еднакви оръжия – главно за да могат да си разменят муниции в случай на нужда. Като всички новаци, и тя кипеше от ентузиазъм, примесен със стряскаща наивност. Чула за новата си задача, агент Симпсън цялата светна.

– Страхотно!

– За Патрик Джонсън не е било страхотно – мрачно я изгледа Алекс.

– Съжалявам, не исках да прозвучи така.

– Радвам се да го чуя – промърмори Алекс и се понесе напред с такава скорост, че Симпсън бе принудена да подтичва след него.

Джамила смени памперса на едногодишното момченце и търпеливо се зае с нелеката задача да нахрани двете му братчета – съответно на две и три години. След това си поигра малко с тях и ги сложи да си легнат. Извади от чантата си молитвеното килимче и се подготви за *салат* – дневната молитва, която изискваше задължително измиване на лицето, главата и ръцете до лактите, а също така и на глезените. После се обърна с лице към *кибла* – посоката, в която се намираше свещената Мека, и започна да се моли. Това беше ритуал, който извършваше пет пъти дневно. В момента започваше втората си молитва за деня – малко след пладне.

Лори Франклин, майката на трите момченца, слезе на долния етаж няколко минути след края на молитвата. Очите ѝ доволно пробягаха по спретнатата къща и се спряха на децата, които кротко спяха в креватчетата си. Още ненавършила трийсет, Лори беше изключително красива жена с крехка, но стегната фигура. През рамото си беше преметнала малък сак.

– В клуба ли отивате, госпожо? – попита Джамила.

– Да. Ще поиграя малко тенис, пък после ще видя. – Отговорът бе придружен от онази доволна въздишка, с която младите и освободени от грижи хора контактуват с околните. Тя кимна към децата. – Виждам, че армията се е оттеглила на почивка.

– Добри деца – рече Джамила. – Играят до насита, но и спят здраво.

– С *теб* са добри – каза Лори. – С мен и трите предишни гледачки изобщо не бяха такива. Слава богу, вече имам възможност за нормален живот, въпреки че мъжът ми работи по двайсет часа на ден! Такива са мъжете, Джамила. Не могат да дишат без проклетата си работа!

– В моята родина мъжът е глава на семейството – отбеляза Джамила, докато прибираще някаква забравена играчка. – Жената е длъжна да му помага, да се грижи за дома и децата. Но за тази цел трябва да се омъжи за човек, когото уважава, и покорно да изпълнява желанията му. Нейният господар обаче си остава единствено Бог, а не съпругът ѝ.

– О, мъжете тук са истински царе, Джамила – извъртя очи американката. – Или поне си мислят, че са такива. Аз създадох на Джордж семейство, а когато се налага, изпълнявам и *желанията* му.

– Значи следобед няма да сте тук – побърза да смени темата

Джамила, която се смущаваше от внезапните откровения на работодателя-телката си.

– Ще се върна навреме, за да приготвим вечерята. Джордж пак пътува. Ти вече можеш да се храниш през деня, нали? Край на постите.

– Да, Рамаданът свърши.

– Все не мога да запомня датите – въздъхна Лори.

– Защото се сменят. Рамаданът се празнува през деветия месец на ислямската година. Но мюсюлманите използват лунния календар и по тази причина Рамаданът настъпва по-рано през всяка следваща година. Моите родители са го празнували както през зимата, така и през лятото.

– Е, аз не бих искала да празнувам Коледа през юли – направи гримаса стопанката на дома. – А и не мога да си представя толкова продължителна диета. Нездравословно е за теб, Джамила!

– Напротив, *много* е здравословно. Е, родилките и майките на малки деца са освободени от пости. Но диетата, както я наричате вие, прогонва нечестивите мисли от тялото, пречиства душата и я насочва към житейските радости. Аз много я харесвам и изобщо не изпитвам глад. Освен това хапвам *сахур* преди изгрев и след залез слънце, което улеснява нещата още повече.

Пропусна да добави, че едно американско ядене се равнява на три нейни, помълча малко и продължи:

– В края на Рамадана ние празнуваме. Церемонията се нарича *Ид ал-Фитр*. Обличаме си новите дрехи, приготвяме вкусни ястия и каним гости или пък отиваме при приятели. Много е хубаво.

– Аз продължавам да мисля, че е нездравословно – поклати глава Лори Франклин и извърна очи към прозореца. – Времето е хубаво, защо не закараш децата в парка да се налудуват на воля? А пък аз ще се прибера в една тиха и подредена къща.

– Разбира се, госпожо. Много обичам да шофирам.

– В твоята страна жените имат право да шофират, нали?

Джамила се поколеба.

– Всъщност в Риад е забранено, но става въпрос за закон, който няма нищо общо с исляма.

– Не е нужно да се извиняваш – съчувствено я погледна мисис Франклин. – Гледам телевизия и знам, че там много неща са забранени. Има принудителни бракове, мъже с по няколко жени. На всичкото отгоре си длъжна да се загръщаш с всичките онези забрадки и чаршафи. Нямах право на образование, нямаш право на нищо...

Джамила сведе очи, за да скрие омразата, поблеснала в тях. След

няколко секунди се овладя, вдигна глава и отвърна с усмивка:

– Това, за което говорите, не е ислямът, който познаваме аз и повечето мюсюлмани. Нашите жени не се омъжват по принуда, а по силата на договор между съпрузите и техните семейства. А ако, недай боже, се стигне до развод, жената получава голяма част от собствеността на мъжа. По закон, разбирате ли? А и мъжът няма право на повече от една жена, освен ако не е много богат. Ислямът подтиква всички да учат, за да получат добро образование. Както мъжете, така и жените. А що се отнася до облеклото, Коранът не ни казва какви дрехи да носим. Той казва, че мъжете и жените трябва да се обличат скромно и според вярата си. Бог е всеопрощаваш и знае, че ако човек вярва в него, той ще направи правилния избор. Някои жени избират булото и *абаята* – онова, което нарекохте чаршаф. Други не.

– Тук все пак е по-различно, Джамила. В Америка всеки е свободен да прави каквото пожелае. Абсолютно всичко. Ето защо нашата страна е велика.

– Да, чувала съм – кимна гувернантката. – Но няма това *всичко* винаги ви кара да се чувствате добре?

– Абсолютно – усмихна се мисис Франклин. – Особено ако не те хванат.

– След като казвате – кимна Джамила, но изобщо не повярва на думите ѝ.

– Много искам да премислиш и да дойдеш да живееш тук. Къщата е огромна, има място за всички.

– Благодаря ви. Но засега предпочитам да запазим предишната си уговорка.

– Добре, както желаш. Не мога да си позволя да те загубя.

Младата жена изпрати въздушни целувки на спящите деца и излезе. Качи се в колата и хвърли поглед към белия микробус, паркиран в съседство.

Никога не се беше замисляла върху малко странния факт, че Джамила идва на работа със собствен микробус и има редовна шофьорска книжка въпреки твърденията ѝ, че преди да дойде в САЩ, не е карала кола. Но в главата ѝ се въртяха съвсем други неща, за да обръща внимание на подобни дребни несъответствия.

Всъщност тя не отиваше да играе тенис или карти в своя кьнтри клуб. В малкия ѝ сак се криеше прозрачна нощница, която можеше да спре дъха на всеки мъж. Вече си беше обула прашки в подходящ цвят, а за сутен дори не помисли. Предстоящите занимания просто го правеха

излишен. Единственият ѝ проблем беше да удържи младия си любовник да не разкъсва бельото ѝ.

Застанала до прозореца, Джамила проследи с очи потеглянето на малкия спортен мерцедес. През един от редките свободни следобеди на Джордж Франклин тя го остави при децата и кара след жена му до кьнтри клуба, където я видя да се качва в колата на непознат мъж. Продължи след тях до някакъв мотел – вероятно същия, към който се насочваше Лори в момента. Защото тенис все пак се играеше с ракета, а нейната висеше зад вратата в гаража.

Само след няколкоседмичен престой в Щатите Джамила стигна до заключението, че мъжете в тази страна не са царе, а обикновени глупаци. А жените им са курви.

Децата се събудиха и тя ги заведе в парка, където ги пусна да се наиграят до насита. С усмивка наблюдаваше най-голямото момче, което изпитваше огромно удоволствие да тича в кръг около другите две. Самата тя искаше синове, много синове. Усмивката ѝ бавно помръкна. Съмняваше се, че изобщо ще доживее да бъде майка.

Нахрани децата със сандвичите, които носеше в кошничката за пикник. След което ѝ се наложи да тича след най-големия, Тими, за да си вземе мобилния телефон и ключовете от колата. Беше ги отмъквал и друг път – винаги когато тя забравяше да прибере чантата си. Не му се сърдеше, защото всички деца са любопитни. Малко по-късно ги натовари в микробуса. Изтощени от игра, децата почти моментално заспаха. Тя използва паузата, за да извади килимчето и да прочете следобедната си молитва на тревата. Предвидливо си беше взела и бутилка вода за дължителното измиване.

После подкара по улиците на Бренан, Пенсилвания. Подобно на много други градчета в областта, и това съществуваше по една-единствена причина – преди близо две столетия боговете на железницата бяха решили, че тук трябва да има гара. Влаковете превозваха и пътници, но повечето вагони бяха пълни с въглища и кокс, предназначени за стоманодобивните заводи и източните пристанища. В последно време Бренан бързо се превръщаше в едно от луксозните предградия на Питсбърг. Отвориха врати нови ресторанти и магазини за сувенири, а в околностите му бе построен изискан кьнтри клуб.

Джамила спираше от време на време и правеше снимки с миниатюрната цифрова камера, голяма колкото показалеца ѝ. Същевременно говореше в малък диктофон, описвайки неща, които не би трябвало да имат значение за една чужденка, която се грижи за три невръстни

момченца. Но тя проявяваше жив интерес към тях – особено към пътната мрежа в града и околностите му.

Накрая отби пред входа на красиво имение, разположено далеч от пътя и оградено с ниска стена от дялан камък.

Прекрасна къща, но прекалено голяма, рече си с въздишка тя. В Америка всичко е голямо: порциите храна, автомобилите, хората. Единственото малко нещо бяха дрехите – през последните няколко месеца бе видяла повече голи задници, гърди и голи кореми, отколкото през целия си предишен живот. Това я отвращаваше.

Погледна спящите деца и се намръщи. Да, и работодателите ѝ я отвращаваха със своите пари и брак без любов, отвращаваше я и начинът, по който понякога я гледаха. Дори децата на задната седалка я отвращаваха, защото, когато пораснеха, щяха да бъдат изпълнени с увереност, че управляват света, само защото са американци. Включи на скорост и даде газ.

Тази вечер трябваше да изпрати доклада си по електронната поща, влизайки в сайта на кино манияците. Отдавна помнеше програмата наизуст и в главата ѝ се появи заглавието на филма, който щеше да се обсъжда: „Да убиеш присмехулник“. Странно заглавие за филм, но американците поначало си бяха шантави. Да, наистина странно заглавие. От него се излъчваше неясна и стряскаща със своята непредвидимост заплаха.

16

Оливър Стоун се прибра в къщичката и се помъчи да заспи, но беше прекалено възбуден от събитията през тази нощ. Запали камината да прогони влагата и се настани пред нея с книга в ръка. Чете до разсъмване, но мислите му непрекъснато се връщаха към смъртта на Патрик Джонсън. По-скоро към *убийството* му. Сутринта си направи кафе и лека закуска, след което се зае с всекидневната си работа. Докато скубеше бурените и почистваше старите надгробни плочи, не преставаше да мисли как той и приятелите му бяха на крачка от смъртта. Много пъти през живота си беше попадал в подобни ситуации и се беше научил да ги изтрива от съзнанието си. Сега нямаше да успее толкова бързо.

След работа се прибра в къщата и влезе под душа. Взе решение в момента, в който се погледна в огледалото, давайки си сметка, че не разполага със средства за неговата реализация. По това време Кейлъб и Рубън вече трябваше да са на работа. А Милтън просто не ставаше за нищо.

Алтернативата беше само една и той се насочи към Китайския квартал.

Четирийсет и пет минути по-късно се изправи пред ателието за химическо чистене, вдигна глава и подвижна:

– Аделфия?

Жената живееше точно над него. Вероятно вече е излязла, помисли си Стоун, подвижна още веднъж и се обърна да си върви. В този момент отвътре се разнесоха провлачени стъпки и на прага се изправи Аделфия. Беше облечена с черен панталон и дълъг пуловер, а косата ѝ беше стегнатата на кок.

– Как къде живея научи? – попита рязко тя.

– Ти ми каза.

– О – кимна тя и в очите ѝ се появи раздражение. – Как мина срещата ти?

– С изненади.

– Какво искаш?

Стоун прочисти гърлото си и изтърси предварително намислената лъжа.

– Разсъждавах върху думите ти за външния ми вид и се запитах

дали не можеш да ме подстрижеш. Предполагам, че ще се справя и сам, но резултатите най-вероятно ще са плачевни.

– Чак толкова зле не изглеждаш – промърмори Аделфия, закашля се, притеснена от неволното признание, и в очите ѝ се появи изненада. – Значи съвета ми приемаш, а?

Той кимна.

– Ще си набавя и нови дрехи. Е, относително нови. Обувки също.

– А брадата? – изгледа го подозрително тя. – С нея приличаш на... скитник.

– И тя заминава, но с нея ще се справя сам.

– Никакви такива! – отсече Аделфия. – Отдавна мечтая тая брада да махна! – Посочи вътрешността на дома си и добави: – Хайде, влизай. Ще го направим веднага, още преди да си се отказал.

Стоун бавно я последва. Апартаментчето се оказа изненадващо чисто и подредено. Нещо, което не се връзваше с темперамента и често сменящите се настроения на тази жена.

Влязоха в банята и тя посочи тоалетната чиния.

– Сядай!

Той се подчини и я зачака да събере нужните инструменти. От мястото си виждаше дългите лавици книги с най-различна тематика, част от тях на езици, които не познаваше, въпреки че беше пътувал надлъж и шир по света и притежаваше познания върху много и различни култури.

– Наистина ли владееш всички тези езици, Аделфия? – кимна той към библиотеката.

Тя вдигна глава от отвореното чекмедже пред себе си и подозрително го изгледа.

– Защо иначе са ми книги, които *не мога* да чета? Мислиш ли, че жилището ми е толкова просторно, че да държа в него ненужни вещи?

– Права си.

Тя го покри с чаршаф, който завърза на тила му.

– Как да те подстрижа?

– Достатъчно е да обереш косата около ушите и на тила.

– Това означава да смъкнем доста от нея. Сигурен ли си, че го искаш?

– Естествено.

Тя започна да щрака с ножицата. Не след дълго косата му се смали до прилична дължина. Аделфия старателно я среса, притискайки с гребена няколко по-упорити кичура. После се прехвърли на брадата и безжалостно я окълца, а след това взе една дамска самобръсначка.

– Използвам я за краката си, но ще свърши работа.

Хвърляйки поглед в малкото огледало, което му поднесе Аделфия, Стоун почти не се позна. Вдигна ръка и неволно потърка гладката кожа на лицето си, която не беше виждал от години. Лишена от дългата сплъстена коса, главата му над изненадващо тънкия врат се оказа с високо чело, прорязано от ситни бръчици.

– Имаш хубаво лице, а вратлето ти е като на бебе – отбеляза Аделфия. – Моята шия е грозна, като на бабичка. Набръчкана като на пуйка.

– Според мен имаш много хубави черти, Аделфия – рече Стоун, продължавайки да се оглежда. Това му попречи да види гъстата руменина, която покри лицето ѝ.

– Един човек снощи те търси – смени темата тя.

– Така ли? – погледна я той. – Кой?

– Някакъв с костюм. Като Форт или нещо подобно се представи. Да ти предам, че те е търсил, каза.

– Форт ли?

– Виждала съм го с онези отгатык улицата да разговаря. От охраната.

– Аха. Вероятно имаш предвид Форд. Агент Алекс Форд...

– Точно така – насочи пръст към него. – Едър мъж, по-висок от теб.

– Каза ли какво иска?

– Минал „здрости“ да каже.

– В колко часа?

– Да ти приличам на човек, който за времето се вълнува?... – Аделфия се поколеба, после добави: – Май беше някъде около полунощ. Не знам нищо повече.

Замислен върху чутото, Стоун се изправи и бавно смъкна чаршафа.

– Искам да те възнаградя за услугата – рече той, забеляза гневното поклащане на главата ѝ и добави: – Все има нещо, с което да отговоря на любезността ти.

– Има – втрени се в него тя, после изведнъж млъкна. Обзет от любопитство, той просто я гледаше. – Някой ден по кафе ще пием... – Нова пауза, после веждите ѝ гnevно се смръщиха. – Разбира се, когато нямаш важни среднощни срещи.

Стоун изненадано замълча, после кимна. Какво толкова? Нямахше нищо нередно в един обикновен разговор на чаша кафе.

– Дадено, Аделфия. Предполагам, че отдавна е време да правим и такива неща.

– Значи се разбрахме – каза тя и му протегна ръка. Пръстите ѝ бяха

учудвашо силни.

Няколко минути по-късно Стоун крачеше по улицата и мислеше за вечерното посещение на Алекс Форд. Той му беше доста по-близък от останалите агенти на Сикрет Сървис. Следователно визитата му можеше и да е случайна.

Влезе в „Гудуил“ и се зае да харчи парите, които му беше дал Рубън. Два панталона, чифт здрави спортни обувки, чорапи, ризи, един пуловер и блейзър в убито син цвят. Продавачът, с когото бяха стари познати, прибави към купчината и два чифта ново бельо.

– Изглеждаш с години по-млад, Оливър – отбеляза той.

– Така се и чувствам.

Отнесе покупките си в парка „Лафайет“ и се насочи към палатката си с намерението да се преоблече. Но на крачка от нея го спря един дрезгав глас.

– Къде си мислиш, че отиваш, приятел?

Стоун се обърна и се озова очи в очи с униформен служител на Сикрет Сървис.

– Тази палатка вече е заета, затова изчезвай – добави агентът.

– Това е *моята* палатка, офицер.

Онзи пристъпи по-наблизо и присви очи.

– Стоун? Ти ли си?!

– Малко по-къса коса и обръсната брада, но иначе съм аз – отвърна с усмивка Стоун.

Агентът поклати глава.

– От „Елизабет Арден“ ли идваш, човече?

– Мога ли да знам коя е тази Елизабет? – разнесе се остър глас зад тях и двамата се обърнаха като по команда. Стоун се оказа на крачка от пламтящите очи на Аделфия. Беше облечена както преди, но косата й падаше свободно върху раменете.

– Спокойно, Аделфия, прибири си конспиративните теории – ухили се агентът. – Става въпрос за козметичен център, където те разкрасяват. Жена ми ходи веднъж, но като видях сметката, направо ми се изправиха косите. Оттогава я предпочитам такава, каквата е.

След тези думи човекът се обърна и се отдалечи, усмихнато поклашайки глава. Аделфия се приближи до Стоун и се взря в него.

– Искаш ли да отидем на кафе и да си поговорим?

– С удоволствие, но в момента съм зает. Трябва да се видя с един човек. Като се освободя, отиваме.

– Ще видим – разочаровано промърмори Аделфия. – Аз също си

имам работа и не мога да те чакам цял ден.

– Разбира се, разбира се – кимна Стоун, но жената вече се отдалеча-ваше с бърза крачка.

Той влезе в палатката и се преоблече, прибирайки останалата част от покупките си в малък сак. После тръгна да се разхожда из парка и сравнително бързо откри каквото търсеше – смачкан сутрешен вестник, стърчащ от някакво кошче за боклук. Новината за трупа на остров Рузвелт не беше публикувана. Явно беше пристигнала в редакцията твърде късно за сутрешното издание. Извади телефона си и набра служебния номер на Кейлъб в сградата „Джеферсън“ на Библиотеката на Конгреса.

– Да си чул нещо? – попита той. – Във вестниците няма нищо.

– Цяла сутрин гледам новините – отвърна Кейлъб. – Не казват нищо, освен че островът е затворен за посещения заради някакво разследване. Можеш ли да отскочиш насам, за да си поговорим? Някъде към един.

Стоун се съгласи и попита:

– Взе ли предпазни мерки?

– Да, другите също. Рубън е на работа, обади ми се по време на почивката. Говорих и с Милтън. Стои си у дома и трепери от страх.

– Естествена реакция на това, което видяхме – кимна Стоун, после изведнъж се сети и добави: – Хей, Кейлъб, може и да не ме познаеш... Реших малко да си променя външния вид, защото убийците вероятно са ни видели.

– Разбирам, Оливър.

Стоун се поколеба за миг, после добави:

– Слушай, възможно ли е да се срещнем *вътре* в библиотеката, вместо отвън? В момента видът ми е доста представителен, а и отдавна искам да разгледам сградата, но все се страхувах да не те изложам...

– Не знаех, Оливър. Разбира се, че можем да се срещнем вътре.

Стоун тръгна към Библиотеката на Конгреса и отново се замисли за убийците на Патрик Джонсън. Те твърде скоро щяха да разберат, че очевидците на престъплението им не са се обърнали към полицията. И несъмнено щяха да го изтълкуват като шанс да ликвидират клуб „Кемъл“.

Алекс напусна магистралата „Джордж Уошингтън“ малко преди началото на стръмния наклон към река Потомак, след което отби и спря на паркинга, определен за посетителите на остров Рузвелт. Дотам се стигаше единствено по тясно мостче за пешеходци.

Паркингът беше задръстен от патрулки и служебни коли без отличителни знаци. Тук бяха както дежурният екип от Съдебна медицина, така и криминалистите на ФБР. Истинско стълпотворение на цивилни и униформени, въздъхна Форд, давайки си сметка, че ще изтече доста време, преди да го оставят да се заеме с изпълнението на задачата.

– Същински пазар – подхвърли Симпсън.

– Мачът обещава да е интересен – кимна Алекс, – най-вече между Бюрото и парковата полиция, които яко ще се счепкат по въпроса за юрисдикцията. Докато вашингтонските ченгета са пълни аутсайдери.

Стъпиха на мостчето и показаха служебните си карти на полиция, който го охраняваше.

– Сикрет Сървис? – объркано ги погледна той.

– Секретна мисия по личната молба на най-големия шеф – поясни, без да забавя крачка Алекс.

Маркировката на пътеките бързо ги отведе до местопрестъплението. Във въздуха се долавяха приглушени разговори, прекъсвани от жуженето на мобилни телефони. Алекс се гордееше с факта, че когато го потърсеха, неговият телефон просто си *звънеше* – като всеки нормален апарат.

Излязоха на малката павирана площадка пред паметника. Един поглед му беше достатъчен, за да идентифицира екипите, които изпълняваха преките си служебни задължения.

Сред тях се открояваха униформите на градската и парковата полиция, чиито притежатели демонстрираха подчертано почтително поведение. Криминалистите също се познаваха отдалеч, докато костюмарите бяха от ФБР, което личеше от надменното им поведение на обезпокоени собственици. Но сред тях имаше и няколко костюма, които Алекс не успя да идентифицира. Насочи се към един служител на парковата полиция, който имаше повече шансове да се окаже началник. Да привлече на своя страна униформените беше правило, към което неотклонно се придържаше.

– Алекс Форд, Сикрет Сървис – стегнато се представи той. – А това е агент Симпсън.

Ръкуваха се, след което Алекс извърна глава към трупа.

– С какво разполагаме до момента?

– Най-вероятно самоубийство – обясни полицаят. – По всичко личи, че е налупал пищова, но все пак трябва да изчакаме аутопсията. Трупа е толкова вкочанен, че дори не можем да отворим устата му, без да нанесем поражения.

– Онези там от ФБР ли са? – подхвърли Алекс, кимайки към двамата мъже с официални костюми, изправили се на крачка от трупа.

– Как можа да ги познаеш? – иронично се усмихна ченгето.

– По суперменските плащове, които се подават под саката им – каза Алекс и отговорът предизвика смеха на събеседника му. – Ами онези там? – Пръстът му се насочи към близката групичка, която си разменяше тихи реплики.

– Момчетата на Картър Грей от НРЦ. Вероятно се опитват да разберат дали Ал Кайда няма нещо против Теди Рузвелт.

Алекс се ухили.

– Нали не възразяваш да нахвърляш накратко списъка с веществените доказателства? В това отношение шефът ми е голям запек, знаеш...

– Никакъв проблем, макар че до този момент нямаме кой знае какъв интерес към разследването. Портфейлът му си е на мястото, плюс предсмъртно писмо и револвер с един патрон по-малко. По всяка вероятност е изсмукал близо литър скоч. И сега вони. Все още не сме проверили отпечатъците върху бутилката и револвера, който е регистриран на негово име. Но това всеки момент ще стане.

– Следи от барут по дланта? – обади се Симпсън.

– Не открихме. Оръжието изглежда съвсем ново и отлично поддържано. Но понякога дори револверите не изпускат барутни следи.

– Признаци на борба? – обади се на свой ред Алекс.

Ченгето поклати глава.

– С какво е дошъл? – попита Симпсън.

– На паркинга нямаше кола.

– Което означава, че някой може би го е гръмнал и го е докарал тук. А ако се докаже, че става въпрос за самоубийство, трябва да се отговори на въпроса как е пристигнал на острова.

– В северния край на паркинга има едно мостче за пешеходци, което минава над магистралата и свързва Херитидж Трейл с Чейн Бридж – поясни униформеният. – Но според нас той не е минал оттам, тъй като

някой щеше да го види. – Поколеба се за момент, после добави: – А и дрехите му са доста подгизнали, за да приемем, че това е дело единствено на утринната роса.

– Какво?! – най-сетне включи Алекс. – Нима искаш да кажеш, че е дошъл дотук с *плуване*?!

– Така изглежда.

– Но защо? След като тъй и тъй е бил във водата, не е ли по-логично просто да нагълта част от Потомак?

– Ако е решил да преплува Малкия канал, разстоянието не е много голямо – колебливо отвърна ченгето.

– Да бе! – хвърли му мрачен поглед Алекс. – Ако си решил да дойдеш оттам, няма да скочиш във водата, а ще минеш по мостчето за пешеходци, което е над Малкия канал. Освен това сигурно щеше да се удави, след като е бил толкова пиян.

– Може да се е напил, след като е дошъл тук – възрази полицаят. – Но има и още нещо...

Той се обърна и подвикна на един от криминалистите, който се занимаваше с претърсване на околността. Човек се приближи и му подаде някакъв предмет.

– Ето това. – Ченгето вдигна пред очите си пластмасова торбичка за веществени доказателства, в която беше вкарана друга торбичка.

Двамата агенти на Сикрет Сървис се вторачиха в находката.

Алекс беше този, който пръв разгада предназначението ѝ.

– Вкарал е в тях оръжието и мунициите, за да не се намокрят – обяви той.

– Точно така. Револвер двайсет и втори калибър и куршуми с медна риза.

– Каза, че е оставил предсмъртно писмо – рече Алекс.

Ченгето извади тефтера си и им продиктува текста, който си беше записал дословно. Симпсън бързо го нахвърли в бележника си и вдигна глава.

– Къде е открито?

– Стърчеше от вътрешния джоб на самото му, вероятно за да се вижда отдалеч.

– Разполагате ли с оригинала? – попита Алекс.

– А вие кои сте? – обади се строг глас зад гърба им.

Алекс се завъртя и се оказа лице в лице с нисък набит мъж, облечен в костюм с жилетка от „Брукс Брадърс“ и тъмна вратовръзка.

Алекс извади служебната си карта и се представи.

Мъжът почти не я погледна.

– Лойд, специален агент на ФБР. Тук вече присъстват агенти на НРЦ, които представляват интересите на службата си.

Алекс побърза да влезе в ролята си на скромен служител на закона.

– Изпълняваме заповеди, нищо повече – обяви той. – Честно казано, Сикрет Сървис предпочита да има свои представители на подобни места. Бюрото положително си дава сметка, че загубата на човек от НЦОЗ е особено чувствителен проблем, да не говорим за нашата служба, която вече е към Министерството на вътрешната сигурност, а не към финансите.

Каза това с ясното съзнание, че Министерството на вътрешната сигурност има далеч по-голям авторитет от Министерството на финансите, включително и сред представителите на закона. Или, образно казано, 300-килограмовата горила, наречена ФБР, нямаше как да не уважава 500-килограмовата горила на МВС въпреки скорошното ѝ раждане.

Лойд изглеждаше така, сякаш се готвеше да изстреля някой хаплив коментар, но после се овладя и сви рамене.

– Добре. Трупът е там. Идете да си поиграете на Шерлок Холмс, след като толкова ви харесва.

– Високо ценя предложението ви, агент Лойд. Но ме интересува предсмъртното писмо, което сте открили.

Лойд направи знак на един от колегите си, който го донесе.

– Дрехите и личните му вещи ще бъдат изследвани за отпечатьци, но не съм убеден, че ще открием нещо – надутو обяви Лойд. – Очевидно става въпрос за самоубийство.

– Платът не е най-добрият носител на латентни отпечатьци – подхвърли Симпсън. – Но самото му предлага нелоши възможности главно защото е мокро. Надявам се, че в микробуса на вашите хора ще се намери някоя опаковка „Суперфюм“. Когато става въпрос за снемане на отпечатьци от подобни повърхности, няма нищо по-добро от цианакрила.

– Не знам дали имат такова нещо – промърмори Лойд.

– Най-добре е дрехите да бъдат предадени на лабораторията. Там ще ги сложат в специалната камера за топлинна акселерация, наречена „Мегафюм“. Знам, че във ФБР разполагат с такава. – Симпсън посочи предсмъртното писмо и добави: – А ако пуснете това в пещ с нинхидрин, всичко, което има да се показва, ще излезе наяве.

– Благодаря за съвета – сонна се Лойд, но си личеше, че е впечатлен от познанията ѝ.

Алекс хвърли възхитен поглед към партньорката си, след което

отново насочи вниманието си към агент Лойд.

– Трябва да сверите почерка – рече той.

– Знам – тросната отвърна Лойд.

– Нашата лаборатория може да свърши тази работа, както и да провери за евентуални отпечатъци.

– Тя не може да се сравнява с лабораторията на ФБР! – гневно отсече Лойд.

– Но не е така натоварена – меко възрази Алекс. – Все пак играем в един отбор, агент Лойд.

Това сякаш докосна някаква колегиална струна в душата на упорития федерален агент и той смени тона.

– Високо ценя отзивчивостта ви, агент Форд – промърмори той.

– Алекс, а тя е Джаки – отвърна Форд, кимайки към Симпсън.

– Аз съм Дон. Мисля, че предложението ви идва тъкмо навреме. Федералната лаборатория е доста задръстена от материали, свързани с тероризма. Но ще трябва да се разпишете за уликите, защото съдебният лекар много държи да се спазват процедурите.

Алекс се подчини, разгледа писмото през прозрачната опаковка и го подаде на Симпсън.

– И тъй, има ли мотив за самоубийство? Чух, че щял да се жени.

– Това малък мотив ли е? – мрачно се пошегува униформеният полицай.

Мъжете се разсмяха, а Симпсън му хвърли смразяващ поглед и за момент изглеждаше така, сякаш се готви да извади пистолета си и да увеличи бройката на мъртъвците.

– Рано е за отговор на този въпрос – обади се Лойд. – Ще направим задълбочено разследване, но засега нещата сочат, че Патрик Джонсън сам е отнел живота си.

– Някакви следи от чуждо присъствие? – попита Симпсън.

– Може и да е имало – отговори на въпроса й полицаят. – Но после тук са се появили близо петдесет ученици. Сутринта е било доста мъгливо и децата едва не са се спънали в трупа. Здравата са се уплашили. Каменната настилка не може да ни предложи ясни следи.

– По коя пътека е дошъл? – попита Алекс.

– Вероятно по тази – отвърна ченгето и посочи вляво от себе си. – Ако е преплувал Малкия канал, точно по нея би излязъл от горичката.

– Организирали сме издирване на колата му по протежение на брега – добави Лойд. – Живеел е в Бетезда, Мериланд. Би трябвало да се е придвижил дотук с автомобил, а след това да е преплувал канала. Ако

го намерим, ще получим по-ясна представа за мястото, където е влязъл във водата.

Алекс погледна към вирджинския бряг.

– Момчета, ако този човек е преплувал Малкия канал, колата му може да бъде само на онзи паркинг.

– Но я няма – сви рамене полицаят. – Може би някой го е докарал, а след това си е тръгнал. Нещо, което не ми се връзва.

– Полицейският катер би трябвало да минава и оттук – отбеляза Симпсън.

– Направили са го и снощи – кимна Лойд. – Но мъглата им е попречи-
чила. Изключено е било да забележат човек във водата.

– Откога е мъртъв? – попита Алекс.

– Според съдебния лекар приблизително от дванайсет часа.

– Някаква идея защо е избрал точно остров Рузвелт?

– Защото е усамотен и спокоен, близо до всякъде – отвърна Лойд. – А може би е бил фен на Рузвелт... – Погледна хората от НРЦ, намръщи се и се обърна към Форд: – Ще трябва да поговорим с онези там. Може би ще научим нещо за мотивите на Джонсън да се самоубие. А след разговора те със сигурност ще станат още по-параноични.

– Искаш да кажеш, че Джонсън може би се е занимавал с нещо, което не е харесвало на НРЦ, така ли?

– Трудно ми е да кажа, защото изобщо не знам какво правят там – изсумтя Лойд и се отдалечи.

– Още един член на клуба – промърмори Форд, направи знак на Симпсън и се приближи към трупа. – Ще ти издържи ли стомахът?

– В Алабама бях детектив в отдел „Убийства“ – отвърна тя. – Нагледала съм се на трупове и огнестрелни рани.

– Не знаех, че този щат е такова бойно поле.

– Ти майтапиш ли се? Във всеки по-голям град в Алабама са регистрирани повече огнестрелни оръжия, отколкото в цялата американска армия!

Алекс клекна пред трупа на Джонсън и опипа студената му ръка. Ръкавът беше подгизнал, а тялото беше вкочанено. Около устата, ушите и носа имаше засъхнала кръв.

– Фрактура в основата на черепа – каза Симпсън. – Кръвта преминава през нея и се стича надолу. Патологът вероятно ще открие куршума в областта на тила. Но ще му се наложи да отвори цялата глава, защото става въпрос за двацет и втори калибър, който е сравнително малък.

– Ръкавът е окървавен, но това не важи за дясната му ръка – отбеляза Форд. – Което е малко изненадващо.

– Понякога кръвоизливът е сравнително слаб, най-вече когато куршумът остане в главата.

– Вероятно си права.

Алекс изви глава и подвикна:

– Къде са били открити револверът и писмото?

– Оръжието на двайсетина сантиметра вдясно от тялото – отвърна полицаят. – А писмото стърчеше от отвора на якето.

Алекс се надигна и лицето му се разкриви в мъчителна гримаса. Болката във врата беше изключително остра – както винаги когато се изправяше рязко.

– Добре ли си? – загрижено го погледна Симпсън.

– Стара травма, остана ми от йогата. Какво ти нашепва инстинктът на ченге от Алабама?

– От опит знам, че предварителните заключения за причината на смъртта обикновено са правилни – сви рамене тя.

– Не те питах за това. Интересува ме какво е вътрешното ти чувство.

– То ми подсказва, че преди да приключим случая, ще трябва здравата да поработим. Защото няма да е първият с подвеждащи предварителни заключения. – Главата ѝ кимна по посока на агентите от НРЦ. – Тези могат да ни бъдат от помощ, макар че се съмнявам. Шпионите не обичат да сътрудничат.

Алекс се втренчи в групичката. Ако имаше държавна институция, която да е забулена в секретност повече от ЦРУ, а дори и от Агенцията за национална сигурност, това без съмнение беше Националният разузнавателен център. Веднага си представи какви препятствия ще бъдат издигнати пред тях, скрити зад всесилния аргумент „национална сигурност“. Разбира се, Сикрет Сървис също прибягваше до него, но Алекс знаеше, че го използва разумно, без да прекалява. Което не можеше да се каже за момчетата от НРЦ.

– А ти какво мислиш? – попита Симпсън.

Той изследва земята около краката си в продължение на минута, след което вдигна глава.

– Не искам да ти прозвучи прекалено егоистично, но имам чувството, че разследването ще бъде трън в задника, и то в особено сложен момент от кариерата ми.

Обърнаха се да си вървят, но двамата агенти на НРЦ им пресекоха

пътя към пешеходния мост.

– Разбрахме, че сте от Сикрет Сървис – рече русият, значително по-висок от колегата си.

– Точно така – кимна Алекс. – Агенти Форд и Симпсън от ВОб.

– Аз съм Тайлър Райнке, а това е Уорън Питърс, работим в НРЦ. Мисля, че трябва да си сътрудничим, тъй като Джонсън беше на двойно подчинение на нашите служби.

– Макар че още е рано, аз нямам нищо против да споделям оперативна информация, стига да получавам такава – отговори Алекс.

– Това е и нашият начин – усмихна се Райнке.

– Добре. Значи мога да разчитам да ми уредите среща с колегите на Джонсън?

– Няма проблем – отвърна Питърс. – Познавате ли някого в НРЦ?

– Вие сте първите, които признават, че работят там.

Агентите не останаха очаровани от този коментар.

– Ето картичката ми – добави Алекс. – Обадете ми се, когато организирате нещата. – После посочи предсмъртното писмо в ръцете на Симпсън. – Ще направим анализ на почерка, за да сме сигурни, че е написано от Джонсън.

– Всъщност точно за това писмо исках да поговорим – каза Питърс. – Ние имаме изключително опитни графолози, които ще изпълнят задачата за минути.

– И нашите са опитни – отвърна Форд.

– Но НРЦ разполага с многобройни образци от почерка на Джонсън. Предлагам ви да ускорим нещата, нищо повече. Нали трябва да си сътрудничим?

– Това е веществено доказателство при разследване на убийство – обади се Симпсън. – Едва ли ще ви позволят да го вземете. Трябва да се съхранява от ФБР или Сикрет Сървис като правоохранителни органи.

– НРЦ има същия статут – отвърна Райнке. – Вече разговарях със съдебния лекар и му обясних, че става въпрос за национални интереси. Той няма нищо против да ни предаде въпросното веществено доказателство, стига да го съхраняваме съгласно инструкциите.

– Добре – кимна Алекс. – Чакаме бързи резултати. Проверете го и за пръстови отпечатащи.

Питърс бързо попълни формулярите на съдебния лекар и пое торбичката.

– Картър Грей със сигурност ще изрови томахаваката, ако вече не го е направил – обяви той.

– То е ясно – кимна Алекс.

Симпсън изчака агентите на НРЦ да се отдалечат и попита:

– Е, какво мислиш?

– Мисля, че са двама негодници, които ще хвърлят картичката ми в първото кошче за боклук.

– Защо тогава им даде писмото?

– Защото по този начин получават контрол върху вещественно доказателство за разследване на убийство и няма начин да ни откажат достъп до НРЦ, където ще имаме доста работа.

Картър Грей стана в шест и половина и четирийсет и пет минути по-късно вече беше в сградата на НРЦ. Във фоайето бяха окачени големи черно-бели фотографии, покрай които служителите минаваха всеки ден. На първата бяха запечатани димящите кули на Световния търговски център, втората показваше руините, останали след тях, а на третата се виждаше част от разрушената сграда на Пентагона, в която се беше забил самолетът на „Америкън Еърлайнс“. Малко встрани оставаше снимката на кратера в полето на Пенсилвания, където бе завършил полета си злополучният самолет на „Юнайтед Еърлайнс“. До нея имаше по-малка снимка, на която личеше опушената олющена мазилка на една от стените на Белия дом, причина за която бяха двете реактивни гранати, проникнали в Източното крило на президентския дом. Накрая беше снимката на обезобразената фасада на голямата обществена сграда в Оклахома Сити.

Всичко това беше само част от потресаващата експозиция, която продължаваше и по отсрещната стена на фоайето. За мнозина именно последната снимка на нея предизвикваше най-голям ужас. Всички жертви бяха момчета и момичета под шестнадесетгодишна възраст, загинали при самовзривяването на четирима атентатори по време на церемония в чужбина в чест на най-добрите американски ученици. Те бяха наградени с екскурзия до Франция заради своите изключителни резултати в училище и общественополезна дейност. Но се бяха завърнали у дома в ковчези.

– Никога не забравяйте това – казваше Грей на служителите си. – И правете всичко по силите си да не се случи отново.

В НРЦ се водеше официална статистика на всички случаи по предотвратяване на евентуални терористични нападения както на територията на САЩ, така и в чужбина. Цифрите сочеха, че деветдесет и три хиляди американски граждани и трийсет и една хиляди чужденци са били спасени от много вероятна смърт. А стойността на запазеното имущество надхвърляше сто милиарда долара. Разбира се, тази информация беше достъпна за много малко хора, главно от висшите кръгове на разузнаването. Многобройни и основателни бяха причините тя да бъде запазена в тайна от американската общественост. Защото, ако обикновените граждани научеха колко случаи са „висели на косъм“, вероятно щяха да

престанат да излизат от домовете си.

Грей взе асансьора до същия етаж, от който си беше тръгнал снощи, но влезе в друго помещение. Около правоъгълната заседателна маса го чакаха петима мъже и две жени. Той седна на председателското място и отвори лаптопа си.

– Някакви резултати от снощи?

– Ал-Омари отказа да ни сътрудничи – докладва един от сътрудниците му.

– Не се изненадвам.

– Как ще наредите да процедираме със сина му, сър?

– Оставете го на майка му. Всяко дете се нуждае поне от един родител.

– Разбрано, сър – кимна човекът, давайки си сметка, че нещастният баща току-що е получил смъртна присъда.

– Разполагате с една седмица да изтръгнете максимум информация от Ал-Омари, средствата нямат значение.

– Разбрано – кимна една от жените.

– А нашият неонацист Роналд Тайръс? – попита Грей.

– Започнахме разпита му.

– Останалите?

– Ким Фонг ни даде вярна информация за пратка от експлозивни ново поколение, които безпроблемно минават през скенерите. Според него тази пратка ще бъде внесена през летището на Лос Анджелис най-късно следващата седмица.

– Проследете я до купувача. Искам създателите, оборудването, кой ги финансира, всичко. Другите?

– Отказват сътрудничество – отвърна мъжът, помълча малко и попита: – Обичайната стратегия за отстраняване ли да приложим?

Всеки от присъстващите на заседанието беше работил с Грей и преди създаването на НРЦ. Бяха вземали колективни решения, еднакво отдалечени от закона и морала. С течение на времето тези високо образовани и квалифицирани мъже и жени бяха получавали заповеди за издирването и физическото ликвидиране на хора, смятани за врагове на Съединените щати. И бяха изпълнявали тези заповеди като част от работата си.

Но въпреки че отнемането на човешки живот не беше новост за тях, те неизменно се отнасяха със загриженост към поредната задача.

– Не – поклати глава Грей. – Ще ги пуснем, но преди това ще ги обзаведем със средства за електронно проследяване. А после ще се

погрижим да пуснем слуха, че са приели да сътрудничат на властите.

– Което означава, че ще бъдат убити от своите – отбеляза втората от присъстващите жени.

– Точно така – кимна Грей. – Искам тези убийства да бъдат заснети, защото ще ни потриват като средство за натиск. А ако не приемат да сътрудничат, саморазправата между терористи винаги ще намери място във вечерните новини. О'кей, а сега ме запознайте с последния развой на събитията...

Човекът, който отговаряше за тази част от работата, беше най-младият сред присъстващите, но имаше доста повече опит от тях. Том Хемингуей изглеждаше точно толкова блестящо, колкото по време на снощната си визита в полицейския бар. Той беше новата звезда на НРЦ, главен експерт по близоизточните въпроси. Притежаваше огромен опит и в Далечния изток, тъй като първите двайсет години от живота му бяха преминали в тези два региона на света поради дипломатическите назначения на баща му Франклин Хемингуей – отначало като посланик в Китай, после в Йордания и за кратко в Саудитска Арабия, а след това отново в Китай.

Благодарение на баща си Том Хемингуей беше сред малцината американски разузнавачи, които владееха мандарински китайски, иврит, арабски и фарси. Беше чел Корана на арабски и познаваше мюсюлманския свят по-добре от всеки друг американец, с изключение може би само на баща си. Всички тези качества, към които задължително трябваше да се прибавят неизчерпаемата му физическа и умствена енергия и безспорната му дарба на разузнавач, го бяха изстреляли нагоре в служебната йерархия, за да стигне до личен съветник на Грей.

Хемингуей натисна един клавиш на клавиатурата пред себе си и екранът в дъното на залата оживя. Появи се детайлна сателитна карта на Близкия изток.

– Обърнете внимание на графиките, отбелязващи сериозните проби в Иран, Либия, Сирия, Бахрейн, Ирак, Обединените арабски емирства и Йемен, осъществени от оперативните агенти на ЦРУ и НРЦ – започна той. – Внедрили сме се в повече от две дузини терористични организации и отделни клетки, при това на максимално дълбоко ниво. От тях очакваме огромни дивиденди.

– Значи все пак си струва да имаме и други агенти освен традиционните русокопи и синеоки хубавци, които си нямат понятие от арабски – саркастично подхвърли един от мъжете около масата.

– По стечение на обстоятелствата не разполагахме с други в

продължение на десетилетия – остро отвърна Грей.

– И сега нямаме достатъчно оперативни работници с арабски.

– Напоследък Кабул и Тикрит не са най-привлекателните места за правене на кариера – подметна друг от присъстващите.

– Какви са текущите ни загуби? – попита Грей.

– По двама агенти средно на месец – отговори Хемингуей. – Ниво-то се запазва стабилно, но е ясно, че по-високото възнаграждение води до по-големи рискове.

– Няма да престана да повтарям колко е важно да измъкваме тези хора! – тръсна глава Грей.

Хората около масата посрещнаха изявлението му с одобрителен, макар и не особено ентузиазизиран шепот. Близкоизточните терористи се разправяха безпощадно с всеки, заподозрян в шпионаж. Обикновено филмираха обезглавяването му и го пускаха в интернет за назидание на онези, които биха дръзнали да заемат мястото на покойника. И тази тактика действаше безотказно.

– Там губим по дузина войници на ден, седем дни в седмицата – изтъкна Хемингуей. – А след откриването на новия фронт в близост до сирийската граница тази цифра ще се увеличи. Междувременно мюсюлманските движения за независимост в Чечня, Кашмир, Тайланд и Минданао позволяват свободното разпространение на радикална ислямистка идеология. Те използват интернет за набиране и обучение на наемници, прибъгвайки до кражба на идентичност и други измами за прикритие на дейността си, а се финансират посредством нелегални парични трансфери. Няма команден център, който да бъде ударен от армията ни. Операциите под прикритие са единствената ефективна стратегия.

– Нещо за Индия и Пакистан?

– Ситуацията продължава да се влошава. Според нашите експертни оценки жертвите на евентуален ядрен конфликт между двете страни само в първия ден ще бъдат около двайсет и пет милиона, плюс още двайсет тежко ранени. На подобен катаклизъм светът не може да реагира. Тревога предизвиква и продължаващото сближаване между Индия и Китай както в икономическата, така и във военната област.

– Египет? – попита Грей.

– Готов да изригне, както и Индонезия, и Саудитска Арабия – отговори Хемингуей. – След атентата в Храма на Хатшепсут край Луксор египетският туризъм е в застой. А слабата икономика е предпоставка за бунтове срещу режима.

– Разбира се, че хората няма да отидат на почивка там, където ги

заплашват с бомби и отвличане – въздъхна Грей и се облегна на стола си.

– Да не забравяме и Северна Корея – подхвърли Хемингвей.

– Няма начин – отново въздъхна Грей. – Един луд начело, трета по големина армия в света, ядрени ракети, които могат да достигнат Сиа-тъл, и най-големите специалисти по фалшифициране на американска валута. След двацет и четири часа искам на бюрото си детайлни и осъвременени сценарии за всички изброени страни. А сега да видим какво става с наркотероризма...

Хемингвей натисна друг клавиш и картината на екрана се смени.

– Осветените петна маркират областите на сътрудничество между близоизточните терористи и наркокартелите от Далечния изток. В някои от тях се забелязва директно изземване на дейността, като най-силни в това отношение са централноазиатските републики. Там производството на наркотици е най-динамично развиващата се част от икономиката. А поради факта, че повечето от тях дълго време са били токсично сметище на руснаците, скоро можем да очакваме продажбата на *радиоактивен* хероин и канабис на територията на Щатите – разбира се, пак дело на терористични групировки от Близкия изток.

– Като си помисли човек, че мюсюлманите не близват алкохол, да не говорим за дрога – мрачно въздъхна един от участниците в съвещанието.

– Нищо подобно – поклати глава Хемингвей. – Летял съм с араби, които надигат шишето в момента, в който самолетът се отлепи от пистата.

– Благодаря за доклада, Том – погледна го Грей и се обърна към друг член на екипа. – Точен ли е списъкът с набелязаните цели?

– Да, сър. Базира се върху изключително достоверна информация.

– От опит знам, че този термин често се бърка с *недостоверна* информация – поклати глава Грей. – Както обикновено, оперативните агенти трябва да разполагат с пълна свобода при избора на тактика за противодействие на врага. Да се насърчават всички възможности за превантивни удари, като ние поемаме отговорност за неразрешените проблеми, които ги съпътстват.

Смисълът на тези думи беше кристално ясен за всички присъстващи: „Избявайте ги безпощадно, без да ви е грижа за никакви юридически и политически последствия.“

Не след дълго Грей поиска и получи доклад за вътрешния терористичен фронт, състоящ се от военизирани групировки и религиозни

секти.

– Искам текущите цифри – разпoredи се той.

Следващите два часа минаха в анализи на потенциалните кризи, всеки от които можеше да отиде на боклука в мига, в който някъде по света рухнеше сграда, застреляха известен политик или пък се взривеше самолет.

Грей се готвеше да закрие заседанието, когато в залата се върна една от жените, изпратена да потърси спешна информация. Тя мълчаливо пристъпи към него и му подаде тънка папка. Съдържанието ѝ се изчерпваше с четири страници, които той прегледа за две минути и лицето му потъмня.

– Случило се е снощи. В осем и четирийсет и пет тази сутрин е започнало разследване от страна на полицията и ФБР. Защо научавам едва сега?

– Защото потенциалното му значение не е било преценено с нужната бързина.

– Патрик Джонсън?

– Той е аналитик в...

– Разбрах – нетърпеливо я прекъсна Грей. – Пише го в папката. Смъртта му има ли някаква връзка с работата, която е вършил?

– Следствието е поето от ФБР.

– Това изобщо не е утеха – рязко отвърна Грей. – Поне имаме ли наши хора на мястото? В този рапорт не пише нищо по въпроса.

– Да.

– След час искам подробната биография на Патрик Джонсън на бюрото си. Действайте!

Жената изхвърча от стаята. Грей бавно я последва, прекоси коридора и влезе в друга заседателна зала, където го чакаха представители на ЦРУ, АНС и МВС. През следващия час изслуша брифинга, след което започна да задава такива въпроси, че половината от присъстващите се почувстваха неудобно, а другата половина – под пряка заплаха.

След като приключи, той се насочи към кабинета си – скромно помещение между двете просторни зали на кризисния център, които кипяха от живот през всичките двайсет и четири часа на денонощието. Отпусна се на стола и втренчи поглед в мястото, на което би трябвало да има прозорец. Но при строителството на сградата той беше забранил всички прозорци, защото ги смяташе за източник на разсейване и широко отворена врата за шпионите. Не му беше лесно да вземе подобно решение, защото самият той много обичаше природата. Въпреки това

прекарваше „златните си години“ в камера без прозорци, опитвайки се да спаси своя свят от гибел. Каква ирония, помисли си той. Най-могъщата разузнавателна централа в света не може да надникне извън собствената си сграда!

Натисна един клавиш на компютъра и с огромен интерес започна да чете житието на Патрик Джонсън.

В отдел „Редки книги“ на Библиотеката на Конгреса се съхраняваха над 800 000 екземпляра ценни издания. По единодушното мнение на библиофилите бисерът в короната на това съкровище бе колекцията от антични книги и гравюри на Лесинг Розенвалд. Голяма част от нея бе класифицирана в раздела „Старопечатни издания“, в който попадаха всички книги, създадени преди 1501 г. без помощта на печатарската преса на Гутенберг. Подобно на стотици други, колекцията „Розенвалд“ се съхраняваше в специални трезори, разположени в съседство с читалнята – единственото място, в което учени и изследователи можеха да четат, а понякога дори да докосват изданията, които бяха по-скоро произведения на изкуството, отколкото обикновени книги.

Читалнята беше отворена за широката публика, но при изключителни мерки за сигурност. Помещението се наблюдаваше от камери с таймер двайсет и четири часа в денонощието. Неколцина служители следяха за правилното боравене с книгите от страна на посетителите, като нито едно издание не можеше да се изнася от помещението. Изключение се допускаше единствено за книгите, които се заемаха на други институции, но с изричното разрешение на директора на библиотеката. Най-ценните издания се изваждаха от трезорите в много редки случаи. До тях можеха да се докоснат само библиотекарите, докато посетителите ги четяха, отдалечени на безопасно разстояние от тях.

В залата не се допускаха чанти и папки, нито пък писалки, с които биха могли да се зацапат изданията. Разрешени бяха само моливи и листове хартия. Но дори при тези условия служителите ставаха нервни в момента, в който подостреният връх на някой молив се приближаваше на по-малко от половин метър от съответната светиня.

Оливър Стоун прекоси читалнята на втория етаж и се насочи към широката вътрешна врата, тапицирана с кожа и оборудвана с кръгли илюминатори с месингови рамки. Зад нея зееше отворен същинският портал – огромно съоръжение от бронз, украсено с три печатарски плаки, символизиращи историята на книгопечатането. Когато читалнята беше затворена, този портал се заключваше заедно с вътрешната врата, превръщайки се в надеждна барикада дори за онези, които биха се справили със средствата за електронна защита и въоръжената охрана. А помещението отвъд беше едно от най-красивите в цялата библиотека.

Проектирано в изчистения стил на Залата на независимостта във Филаделфия, то имаше за цел да създава спокойна обстановка за размисъл и научна работа. И целта очевидно беше постигната, защото в момента, в който Стоун се озова между високите му стени, в душата му се възцари блажено спокойствие.

Кейлъб Шоу работеше на бюрото си в дъното. Длъжността старши референт и експертните му познания върху няколко антикварни периода го правеха незаменим помощник в редица важни научни изследвания. Зърнал приятеля си, Шоу стана да го посрещне, механично закопчавайки жилетката си. Въздухът в помещението беше много хладен.

– Оливър! – втръчено го изглежда той. – Прав си, че човек трудно може да те познае!

– И се чувствам добре – отвърна Оливър и огледа камерите по стените. – Това място май се охранява доста сериозно.

– Така и трябва да бъде. Тук се съхраняват уникални колекции, единствени в света. Няма да повярваш, ако ти разкажа за предохранителните мерки, които взема управата. В случай че изчезне книга, никой не може да напусне библиотеката, докато не се намери. Хората, които закупуват книги за колекцията, нямат достъп до базата данни и не могат да променят описанията в каталога, а онези, които имат достъп до базата данни, не могат да купуват книги.

– Защото този, който купува, би могъл да се сдобие с някой екземпляр, който да изтрие от базата данни и да го продаде на когото пожелае?

– Именно – кимна Кейлъб и направи гримаса. – Господи, какъв ден! Рано сутринта се появи един възрастен господин – ей така, направо от улицата. Никой не го познаваше. И пожела да разгледа Уилям Блейк. Представяш ли си?! Уилям Блейк! Произведението нямало значение! Разбира се, подобно искане означава сигнал за тревога. Все едно да поискаш да разгледаш Мормонската библия, при която има включена алармена система! Никой не може да види Блейк без специално разрешение, а то се дава много рядко.

– Блейк е рядкост, така ли? – вдигна вежди Стоун.

– Слабо казано – отвърна Кейлъб. – Блейк е почти божество.

– И как постъпихте?

– Поговорихме с човека и открихме, че има някаква далечна роднинска връзка с Блейк. След което извадихме част от творбите, най-вече гравюри. Не му позволихме да ги докосва, разбира се, тъй като малко хора умеят да боравят с редки издания. Всичко мина благополучно. Старецът беше дълбоко впечатлен и се просълзи. Много от нашите

експонати *действително* са невероятно красиви. Мисля, че именно поради тази причина харесвам работата си тук.

Говореше с апломб, като човек, който е дълбоко емоционално ангажиран със своята работа и държи на всяка цена да предаде ентузиазма си на околните.

Взеха служебния асансьор и слязоха на долния етаж. Прекосиха лабиринта от подземни коридори, които свързваха трите сгради на библиотечния комплекс – „Джеферсън“, „Адамс“ и „Мадисън“, след което се насочиха към просторната закусвалня в приземието на „Мадисън“. Купиха си храна и изнесоха таблите на масичките отвън, от които се разкриваше панорама към Индепендънс Авеню. Отсреща се издигаше мавивната сграда „Джеферсън“, зад която се виждаше част от Капитолия.

– Гледката си я бива – рече Стоун.

– Страхувам се, че много хора не я забелязват.

Стоун изяде сандвича си и се приведе над масичката.

– Патрик Джонсън?

– Потърсих името му в правителствената база данни, но не открих нищо. Не притежавам достатъчно пълномощия, за да осъществя по-пълно издирване. Ти допускаш, че е бил служител на Сикрет Сървис заради онази значка. Ако е така, не мога да ти помогна, защото правоохранителните агенции и библиотеката нямат обща база данни.

– Има нещо ново. Снощи ме е търсил Алекс Форд, онзи мой приятел от Сикрет Сървис.

– Снощи?! Мислиш ли, че има връзка?

– Едва ли, защото ме е потърсил в палатката преди убийството. Но това си остава един обезпокоителен факт.

Мобилният телефон на Кейлъб зажува и той го извади от джоба си. Лицето му видимо се оживи от това, което чуваше.

– Беше Милтън – поясни той, след като приключи разговора. – Успял е да проникне в базата данни на Сикрет Сървис.

– Сериозно?! – попита Стоун и очите му се разшириха от учудване.

– Милтън е в състояние да направи с компютъра каквото си пожелает, Оливър. Спокойно би могъл да натрупа състояние от разни незаконни операции в интернет. Преди три години проникнал в системата на Пентагона, защото подозирал, че военните възнамеряват да хвърлят атомна бомба над един от нашите градове, за да оправдаят началото на масштабна война срещу исляма.

– Точно в неговия стил – кимна Стоун. – И какво е открил?

– Джонсън е заемал длъжността старши аналитик на базата данни в

НРЦ.

– НРЦ? Тоест при Картър Грей?

– Точно така.

Стоун незабавно се надигна.

– Обади се на Рубън и Милтън и им кажи довечера да са на линия.

Ще имаме нужда от колата ти. Ела да ме вземеш от обичайното място.

Ще се съберем в къщата на Милтън, защото е най-близко до мястото.

– Кое място?

– Бетезда. Отиваме в жилището на Патрик Джонсън.

– Но полицията ще е там, Оливър. Води се разследване на убийство.

– Не – поклати глава Стоун. – Води се разследване на смъртен случай. Полицията без съмнение е склонна да приеме версията за самоубийство. И ако нейните представители не са там, ние със сигурност ще успеем да съберем важна информация. О, и още нещо, Кейлъб. Доведи Гоф.

Кейлъб го сподори с озадачен поглед. Та Гоф беше собственото му куче, по дяволите! Но той отдавна беше свикнал със странните желания на приятеля си, затова сви рамене, изхвърли остатъците от обяда си в кошчето за боклук и тръгна обратно към редките си книги.

Тайлър Райнке и Уорън Питърс напуснаха остров Рузвелт и се върнаха в НРЦ. Оставиха в лабораторията „предсмъртното писмо“ на Патрик Джонсън за графологична и дактилоскопска експертиза, подчертавайки важността на евентуалните латентни пръстови отпечатащи, които биха изключили версията за самоубийство. Разбира се, истинските им намерения бяха по-различни. Надяваха се, че ако някой от снощните очевидци е докосвал писмото и полицията разполага с пръстовите му отпечатащи, нещата автоматично ще бъдат приключени.

След това подкараха към Джорджтаун, слязоха от колата и тръгнаха пеша към брега.

– Не са се обадили – подхвърли Питърс. – Иначе вече щяхме да знаем.

– Което ни дава възможност за маневриране – отбеляза Райнке.

– Какво са видели, според теб?

– Нека приемем най-лошия вариант: видели са достатъчно, за да ни разпознаят.

– Съгласен съм – кимна Питърс, помълча и добави: – В такъв случай трябва да приемем и една друга теория – не са съобщили на полицията, защото са вършили нещо незаконно на острова или имат други причини да мълчат.

– Ти беше на носа на лодката. Не успя ли да ги разгледаш?

– Проклетата мъгла ми попречи. Ако ги бях видял както трябва, нямаше да имаме проблеми.

– Лодката им?

– Стара, дървена, с най-малко четири места.

– Толкова ли бяха?

– Видях двама, може би трима. Не съм сигурен. Вероятно съм улучил някой, защото чух вик. Единият определено беше възрастен, мярна ми се бялата му брада. Дрехите му бяха доста дрипави.

– Клошар?

– Може би.

– А сега да помислим за полицията. Най-вече за ФБР и Сикрет Сървис, които вземат дейно участие в разследването.

– Това можеше да се очаква – отвърна Питърс. – Всеки смъртен случай е обект на следствие.

– Но не очаквахме свидетели. Какво мислиш за тоя Форд?

– Не е хлапак и вероятно си разбира от работата. По-късно ще потърсим още информация за него и за партньорката му. Повече ме тревожи ФБР.

Стигнаха брега на реката и Райнке промърмори:

– Насочиха се насам. Сутринта направих кратък оглед, но не открих нищо. Лодката обаче трябва е някъде тук. Аз тръгвам на север, а ти – на юг. Извикай ме, ако откриеш нещо.

Обърнаха се и тръгнаха в противоположни посоки.

Годеницата на Патрик Джонсън най-после спря да ридае, което позволи на Алекс и Симпсън да ѝ зададат няколко въпроса. ФБР вече бяха минали от тук, но Алекс се съмняваше, че агент Лойд е проявил достатъчно такт и търпение, затова реши да опита с по-мек подход.

Ан Джефрис живееше в едностаен апартамент в Спрингфийлд, Вирджиния, където срещу 1800 долара месечен наем човек получава само една спалня и баня. Джефрис беше средна на ръст, малко пълничка, с месесто лице и дребни черти. Носеше тъмната си коса пусната, а зъбите ѝ блестяха от скорошно избелване.

– Трябваше да се оженим на първи май догодина – прошепна тя. Беше облечена в измачкан анцуг, косата ѝ беше разрошена, а в краката ѝ се валяха купчина използвани салфетки.

– Не сте в течение на никакви проблеми, така ли? – попита Алекс.

– Никакви – отвърна през хълцане тя. – Бяхме щастливи заедно, а работата ми вървеше много добре.

– Какво работите? – попита Симпсън.

– Директор по развойната дейност на една благотворителна здравна организация със седалище в Александрия. Вече две години съм там. Много си харесвам работата. Пат също обичаше своята.

– Казвал го е пред вас, така ли? – попита Алекс.

– Не, не съвсем – смъкна салфетката от лицето си Джефрис. – В смисъл... Аз знаех, че работи в Сикрет Сървис. Агент като вас. Но никога не споделяше подробности – какво прави, къде ходи. Постоянно се шегуваше, че ако ми каже, после ще трябва да ме убие. Господи, колко е нелепо! – Салфетката отново се вдигна към насълзените ѝ очи.

– Наистина – съгласи се Алекс. – Вероятно знаете, че годеникът ви беше намерен на остров Рузвелт.

– Там се срещнахме за пръв път – въздъхна Джефрис. – Бяхме на

пикник. Още помня какво бях сготвила и виното, което пихме.

– Значи има вероятност да се е самоубил на мястото на първата ви среща? – попита Симпсън и хвърли многозначителен поглед към Алекс.

– Според мен в това има нещо символично.

– Между нас нямаше никакви проблеми! – възкликна жената, очевидно усетила подозренията им.

– Може би само от ваша гледна точка – ледено я парира Симпсън. – Често не познаваме най-близките си хора. Фактите сочат, че край тялото му са открити бутилка уиски и револвер, носещи отпечатъците му.

Джефрис стана и започна да кръстосва стаята.

– Вижте, Пат със сигурност не водеше двойствен живот.

– Всеки има своите тайни – настоя Симпсън. – Не мислите ли, че мястото на самоубийството не е избрано случайно?

– Не и Пат! – рязко се обърна Джефрис. – Той нямаше тайни, които да го накарат да сложи край на живота си!

– Но ако сте знаели за тях, те нямаше да бъдат тайни, нали?

– В предсмъртното си писмо пише, че съжالياва – побърза да се намеси Алекс, хвърляйки гневен поглед на Симпсън. – Имате ли представа за какво?

Джефрис се срина на стола.

– Онези от ФБР не ми казаха такова нещо – промълви тя.

– Не са били длъжни. Някаква идея?

– Не.

– Беше ли депресиран от нещо? Имаше ли промяна в настроението му?

– Нищо подобно.

– Използвал е револвер „Смит и Уесън“, двацет и втори калибър, регистриран на негово име. Виждали ли сте го?

– Не, но знам, че си купи револвер. В квартала му станаха една-две взломни кражби и той реши да го вземе, просто за всеки случай. Лично аз ненавиждам оръжията. След сватбата щях да го накарам да го махне.

– Кога за последен път разговаряхте с него? – смени темата Алекс.

– Вчера следобед. Каза, че ще ми се обади по-късно, ако има време. Но не го направи.

Алекс забеляза, че очите ѝ отново се насълзават, и побърза да зададе следващия си въпрос:

– Имате ли представа върху какво работеше напоследък? Нещо да е споменавал, дори и случайно?

– Вече ви казах, той не говореше за работата си.

– Парични проблеми, бивша приятелка?

Жената поклати глава.

– Какво правихте снощи между единайсет и два? – внезапно изстреля Симпсън.

– Какво означава това? – ледено я изгледа Джефрис.

– Мисля, че въпросът е пределно ясен.

– Нали твърдите, че Пат се е самоубил? Какво значение има къде съм била аз?

Алекс отново се намеси, сериозно раздразнен от тактиката на партньорката си.

– Технически погледнато, става въпрос за смърт, която може да е предизвикана от всичко, включително убийство и самоубийство – поясни той. – По тази причина се опитваме да установим местопребиваването на всички засегнати. Този въпрос ще бъде задаван на още много хора, затова не търсете специално отношение към вас.

Намръщената гримаса на Ан Джефрис бавно се стопи.

– Е, добре – въздъхна тя. – Тръгнах си от службата някъде около шест и половина. И както обикновено попаднах в адско задръстване. За да измина няколко километра, ми бяха нужни час и десет минути. През това време проведох няколко телефонни разговора, хапнах една-две бисквити, а после се отбих в ателието, където ми шият сватбената рокля. – Последното изречение предизвика ново ридание. Форд й подаде поредната салфетка и побутна по-близо чашата с вода, която стоеше на масичката. Тя отпи глътка и продължи: – Свърших с пробата някъде около седем и половина. Тогава ми се обади една приятелка, която живее в стария град. Срещнахме се в един бар на Юниън Стрийт. Там си бъбрихме някъде около час, след което се прибрах у дома. Легнах си преди полунощ.

– Името на тази приятелка? – извади писалката си Симпсън.

С това разговорът приключи и двамата агенти станаха да си вървят, но Джефрис ги спря.

– Неговото... Неговото тяло. Не ми казаха къде е.

– Предполагам, че вече е в моргата – тихо отвърна Алекс.

– Може ли... Искам да кажа, възможно ли е да го видя?

– Не е нужно – обади се Симпсън. – Той вече е идентифициран.

– Нямах предвид това. Искам... Искам просто да го видя. – Замълча за момент, после с треперещ глас добави: – Той... Много ли е обезобразен?

– Не – каза Алекс. – Ще видя какво може да се направи. Между

другото, къде живеят близките на Патрик?

– В Калифорния. Вече говорих с тях. Ще вземат първия самолет, заедно с брата на Пат. – Устните й отново се разкривиха, а очите оцъклено го погледнаха. – Ние наистина бяхме много щастливи!

– Убеден съм, че е било така – кимна той и побърза да отвори входната врата, следван от Симпсън.

На тротоара Алекс рязко се извърна към нея.

– На това ли му викаш ефективна техника на разпит? – даде воля на гнева си той.

– Ти пое ролята на доброто ченге, а за мен остана тази на лошото – невъзмутимо сви рамене Симпсън. – И мисля, че се получи. Тази жена ни каза истината. Нищо не знае.

Алекс се готвеше да отговори, но го прекъсна звънът на телефона.

Слуша в продължение на една минута, подхвърли едно „да вървим“ и бързо zakрачи по тротоара.

– Къде? – попита Симпсън, подтичвайки след него.

– Беше Лойд от ФБР. Изглежда, току-що са открили за какво е съжалявал Патрик Джонсън.

21

Две бяха изненадите, които очакваха Алекс и Симпсън в Бетезда, където беше живял Патрик Джонсън. Първата беше видимото отсъствие на полицията – нямаше нито патрулки, нито обичайната жълта лента. Два събърбана в алеята бяха единственото доказателство, че тук изобщо има хора.

Втората изненада беше самата къща.

Алекс спря на тротоара и бавно я огледа. Тя не беше голяма, но не беше и къща близък. Намираше се в най-скъпата част на Бетезда, на няколко крачки от центъра.

– Имайки предвид заплатата на Джонсън, очаквах да видя малко апартаментче като на годеницата му – изкоментира той. – А тук имаме *двор*, по дяволите! И *морава*!

– Когато ме назначиха във ВОБ, нямаше никаква представа за цените на недвижимите имоти в околностите на Вашингтон – кимна Симпсън. – И ей така, на шега, направих някои проучвания. Трябва да ти кажа, че тази къща струва доста над един милион.

Агент Лойд ги чакаше в антрето.

– Откъде е имал пари за такава къща? – веднага го попита Форд.

– Не е само тя – отвърна Лойд. – В гаража има последен модел „Инфинити“, което струва към петдесет бона. А на брега откъм Вирджиния открихме и другата му кола – лексус за още четирийсет.

– Тайни ли е продавал?

– Не. Имал е други, по-сигурни доходи.

– Дрога – моментално отгатна Алекс.

– Ела да видиш.

Поеха по стълбите към горния етаж.

– Навън не видях полицейски ленти – подхвърли Алекс. – Да не би ФБР да е променило маркировката за отцепване на обекти?

– За това място получихме специални инструкции.

– Нека отгатна: дискретността над всичко, защото е замесен НРЦ.

Лойд не отговори.

В дрешника към голямата спалня имаше съгваема стълба, с помощта на която се стигаше до тавана. На пода имаше няколко пакета, старателно облепени с тиксо.

– Кокаин? – попита Симпсън.

– Хероин – поклати глава Лойд. – Носи десет пъти по-голяма печалба от кокаина.

– А годеницата му не знае нищо, а? Откъде са идвали всичките тези пари според нея?

– Не съм й задавал този въпрос, защото открихме наркотика, след като я разпитахме – отвърна Лойд. – Но непременно ще я попитам.

– Как се насочихте толкова бързо към дрогата? – попита Алекс.

– Като видяхме къде живее Джонсън, пуснахме името му в имотния регистър и получихме данните за покупката на тази къща. Сдобил се е с нея през миналата година срещу един милион и четиристотин хиляди долара, половин милион от които вече са платени незнаяно от каква сметка. С колите е постъпил по същия начин. Взема ги на лизинг, но много скоро ги изплаща, като отново използва банкова сметка, която не можем да проследим. Три са възможните източника на тези средства: наследство, наркотици или продажба на тайни. Приемайки, че наркотиците са най-вероятният от тях, изисках специално обучено куче от Агенцията за борба с наркотиците. И то се скъса да лае в момента, в който влязохме в дрешника. Не открихме нищо, преди да забележим капака за тавана. Качихме кучето горе и бинго! Дрогата беше складирана между гредите на покрива и покрита с изолационни панели.

– След всичко, казано дотук, стигам до заключението, че наркотиците все пак са по-добрият вариант от предателството – мрачно подхвърли Симпсън.

– Изобщо не съм убеден, че е имал достъп до държавни тайни – кимна Лойд. – А сега вече няма смисъл да изследваме тази възможност, въпреки че пак се очертава страхотен скандал. Дори аз мога да си представя вестникарските заглавия от сорта на: *Картър Грей – цар на разузнаването или цар на НАРКОТИЦИТЕ?*

Алекс усети, че колегата му от ФБР изгаря от желание да окаля единствената федерална агенция, която конкурира неговата – както по бюджет, така и по влияние.

– Въпросът е друг – поклати глава той. – Дали Джонсън се е самоубил, защото е наркотрафикант и изведнъж му се е сторило невъзможно да сключи брак с почтена жена, или е бил ликвидиран от партньорите си в този бизнес, които са направили всичко необходимо нещата да изглеждат като самоубийство?

– Бих казал, че сам е сложил край на живота си – отвърна Лойд. – Като го е направил на мястото на първата им среща. Наркодилърите биха му пробили дупка в главата, докато спи или седи в колата си. За тях

сценарият самоубийство е прекалено сложен.

Алекс обмисли чутото, после вдигна глава.

– Открихте ли нещо друго, свързано с наркотиците? Дневник на доставките, тайни явки, компютърни файлове?

– Още проверяваме. Но се съмнявам, че би проявил подобно лекомислие. Ще ви уведомим какво сме открили, за да приключите със случая.

Това сложи край на срещата и двамата агенти на Сикрет Сървис тръгнаха към колата си.

– Наркопласъор в НРЦ! – цъкна с език Симпсън. – Това няма да се размине току-така.

– Понякога картите се нареждат и по такъв начин – сви рамене Алекс.

– Значи се връщаме във ВОб?

– Да – кимна той. – Ще се кача да си пусна рапорта по имейла. Но той ще е само прелюдия към основния доклад, който ще изготвя, след като Лойд ми изпрати заключенията си. После се връщаме при фалшификаторите на пари и охраняването на разни входове, около които се стреля.

– Звучи страшно забавно.

– Дано наистина мислиш така, защото това те чака за доста време напред.

– Не се оплаквам. Сама подадох молба за постъпване, никой не ме е карал насила.

Но в гласа ѝ липсваше убеденост.

– Виж какво, Джаки – спря се и я погледна Алекс. – Обикновено не си пъхам носа където не трябва, но искам да ти дам един съвет за дълга и успешна кариера като човек, който е видял всичко.

– Слушам те.

– Върши си своята част от черната работа, независимо кой горе ти пази гърба. Първо, защото това ще те направи по-добър агент. И второ, ще си спечелиш поне един приятел в службата.

– Питам се кой ли ще е той – раздразнено отвърна Симпсън.

– Аз.

22

Грей излезе на площадката за хеликоптери на НРЦ и се насочи към един „Сикорски“, модел VH-60N. На подобна машина се возеше и президентът, макар че скоро предстоеше смяната ѝ с последния модел на компанията „Локхийд-Мартин“. Обикновено Грей използваше хеликоптера за срещите си с Бренан в Белия дом. Но между пътуванията на Грей и президента имаше една съществена разлика – при полетите от военновъздушната база „Андрюс“, Кемп Дейвид или друго място президентският хеликоптер се придружаваше от още две идентични машини „Сикорски“. Те служеха за маскировка, ограничавайки шансовете на евентуалния нападател с ракета земя-въздух до трийсет процента. А Картър Грей летеше сам.

По традиция само президентският хеликоптер имаше право да каца на територията на Белия дом. Лично президентът обаче разпореди за Грей да бъде направено изключение въпреки енергичните протести на Сикрет Сървис. Това спестяваше на царя на разузнаването тежките всекидневни задръствания по пътя от окръг Лаудън до Белия дом, но отговорните фактори в Сикрет Сървис продължаваха да мърморят, тъй като не можеха да се примирят с факта, че над Пенсилвания Авеню 1600 може да лети машина без президента на борда.

Полетът премина бързо и безпроблемно, но Грей беше прекалено зает, за да му обърне внимание. Крачейки по централната алея, той си даваше сметка, че снайперистите по покривите на околните сгради използват голямата му глава за настройка на оптиката си, но това отдавна беше престанало да го смущава. Влезе в Западното крило, кимайки на хората, с които се разминаваше. До 1902 г. тук се бяха помещавали прочутите оранжерии на Белия дом, но след това Теди Рузвелт бе решил, че за да изпълнява задълженията си на държавен ръководител, се нуждае от по-уединено място, далеч от многобройното си домочадие и още по-многобройната армия домашни любимци. Наследникът му на поста – дебелианкото Уилям Тафт – бе разширил Западното крило и бе превърнал Овалния кабинет в неразделна част от живота на следващите президенти.

Ежедневната визита на Грей беше предварително съгласувана. Никой, включително и първата дама, нямаше право да влиза в Овалния кабинет, без да получи разрешение. Бренан винаги го приемаше там, а не в

съседната зала „Рузвелт“, отредена за обикновени посетители и по-нископоставени сътрудници.

Президентът седеше зад тежкото си писалище, изработено от също-то дърво като корпуса на британския кралски кораб „Резолют“, открит от американски китоловци сред дебелия ледове на север, изоставен от екипажа си. В знак на добра воля правителството на САЩ го беше върнало на Англия, ремонтиран и обновен. А кралица Виктория бе върнала жеста, изпращайки това писалище в дар на президента Ръдърфорд Б. Хейс.

Грей застана нащрек в мига, в който влезе в Западното крило. Бе успял да се запознае с някои от коментарите в интернет, отнасящи се до смъртта на Патрик Джонсън – повечето от тях появили се в ранния следобед. Последният изчете в хеликоптера на път за Белия дом. Вече разполагаше и с доклада на ФБР, според който в дома на жертвата бяха открити наркотици; знаеше и за участието в разследването на агентите Форд и Симпсън. Второто име го накара да се усмихне – нещо, което се случваше рядко. По всяка вероятност именно то щеше да бъде основният му коз в предстоящата нелека игра, разбира се, ако се наложеше.

Като всеки уважаващ себе си шеф на разузнаването, Грей разполагаше със свои очи и уши в Белия дом и те вече го бяха осведомили за безпокойството на Бренан във връзка със случая „Джонсън“. По тази причина не му позволи пръв да отвори дума по темата.

В момента, в който се настаняха един срещу друг, Грей започна:

– Господин президент, преди редовния брифинг бих искал да повдигна неприятния въпрос за смъртта на Патрик Джонсън на остров Рузвелт.

– Изненадан съм, че не ми се обади по-рано, Картър – отвърна президентът с тон, който Грей определено не хареса.

– Искан да разполагам с потвърдени факти, преди да го направя, сър. Защото в никакъв случай не бих си позволил да ви губя времето.

– Бъди сигурен, че няма да си първият за днес – остро отвърна Бренан.

Това е президентът, на когото аз служа всеотдайно, напомни си мислено Грей, след което сбито изложи фактите, които Бренан сигурно вече знаеше. Когато стигна до откриването на наркотици, Бренан вдигна ръка.

– Други замесени?

– Уместен въпрос, господин президент. За съжаление не разполагам със задоволителен отговор. Възнамерявам да проведа лично разследване

по него, като поискам помощта на ФБР.

Привличането на Бюрото не беше по вкуса на Грей, но той правилно прецени, че е по-добре да го стори сам, отколкото да му го наложат.

– В такъв случай ще трябва да им осигуриш пълна свобода на действие, Картър – изгледа го продължително Бренан. – Нищо скрито-покрито.

– При други условия изобщо не бих го направил. Но в момента нещата са такива, че случаят едва ли ще получи кой знае какво развитие. Което ще рече, че ако Джонсън е търгувал с наркотици, тази негова дейност не е имала никаква връзка с работата му в НРЦ.

– Рано е за подобно заключение – поклати глава Бренан. – С какво по-точно се занимаваше този човек при теб?

– Отговаряше за електронните файлове, съдържащи информация за лица и организации, заподозрени в тероризъм. Както текущи, така и вече заловени или ликвидирани. На практика той има голям принос за изграждането на тази система.

– Тази информация става ли за продажба?

– Не виждам как. Това е основна информация, голяма част от която е публикувана в нашия уеб сайт. Разбира се, има и секретна – пръстови отпечатащи, ДНК проби и прочие. Но контролираните от Джонсън файлове не съдържат нищо от конкретните данни, които използваме за залавяне на терористи.

Президентът кимна, облегна се и разтърка тила си. Настанил се зад писалището още в седем сутринта, той бе успял да отхвърли работа, за която нормално е нужен 14-часов работен ден, а му предстоеше натоварен следобед и някаква официална вечеря. А на следващия ден тръгваше на предизборна обиколка из Средния запад – регион, в който победата му не подлежеше на съмнение. Но това не означаваше, че може да сваля гарда.

– Ще ти го кажа направо, Картър – въздъхна той. – Не съм доволен от тази история. Точно сега не мога да си позволя скандали.

– Ще се постарая да няма такива, сър.

– Не е зле да постегнеш подчинените си! – строго го погледна президентът.

– Напълно съм съгласен с вас – кимна Грей, замълча за миг, после добави: – Сър, очевидно не можем да допуснем това да се отрази на основната ни задача.

– Моля? – погледна го изненадано Бренан.

– Както знаете, медиите имат навика да праят от нищо нещо. Така

си продават вестниците, но понякога вредят на националната сигурност.

– Първата поправка, Картър – сви рамене Бренан. – Священо право.

– Не твърдя противното – приведе се напред Грей. – Но все пак *можем* да направим нещичко относно изтичането на информация, а също така и относно нейното съдържание и време на обявяване. Според мен в момента нещата са наред, но не е в наш интерес да компрометираме НРЦ със скандали.

Замълча още веднъж, после изрече онова, което беше репетирал в хеликоптера на път за Белия дом:

– Много малко са начините да бъдете уязвен политически, сър. За това вашите противници отчаяно търсят за какво да се заловят и вероятно ще видят шанса си в този инцидент. Исторически погледнато, подобна стратегия е имала известни успехи. Или ако позволите да го кажа направо, не бива да им позволим да използват въпросния инцидент, за да ви победят през ноември. Истината, каквато и да е тя, не е достатъчно важна, за да ви попречи да спечелите втори мандат.

Бренан се замисли, после бавно кимна.

– Добре. Ще държим медиите изкъсо. Все пак става въпрос за националната сигурност, нали? Веднага ме информирай, ако срещнеш съпротива от Бюрото или някой друг. – Замълча, след което вкара в действие великолепния си политически баритон: – В едно си абсолютно прав, Картър – националната сигурност на тази страна не може да бъде застрашена от някакъв тип, който в свободното си време е продавал наркотици!

– Абсолютно вярно – усмихна се Грей, а наум добави: *Слава богу, че сме в годината на изборите!*

Бренан стана и отиде да натисне някакъв бутон на бюрото си.

– Поканете министър Декър.

– Декър ли? – изненадано го погледна Грей.

– Трябва да обсъдим положението в Ирак.

Минута по-късно в кабинета влезе мъж, надхвърлил петдесет, с късо подстригана посивяла коса, красиво лице и стройно тяло, поддържано от всекидневен осемкилометров крос. Вдовец от доста време, Декър минаваше за един от най-желаните свободни мъже във Вашингтон. Въпреки че никога не бе служил в армията, той бе започнал кариерата си в отбранителната промишленост, където бе натрупал значително състояние, преди да се насочи към обществения сектор. Там възходът му бе не по-малко забележителен. Благодарение на задължителните за всеки вашингтонски политик качества – ум, красноречие, амбиция и

безпардонност – той се издигна до главнокомандващ на Военноморския флот и заместник-министър на отбраната. По-късно, вече като шеф на Пентагона, Декър бе поставил под свой контрол голяма част от средствата на разузнаването, технически контролирани от Грей – факт, който бе станал причина за дълбока и трайна ненавист между двамата. Ловък и опитен играч, Декър не казваше нито едно лоша дума за шефа на разузнаването, но Картър Грей беше наясно със задкулисите му машинации и огромната му амбиция да стане пръв довереник на президента.

Декър започна разговора по обичайния си директен начин.

– Правителството на Ирак даде да се разбере, че желае скорошното ни изтегляне от страната – обяви той. – Но ние имаме огромни проблеми с него, по-големи дори от амбициите за автономия на кюрдите. Официални негови представители се обявиха за унищожаването на Израел, заемайки твърдата позиция на съседна Сирия – техния нов съюзник.

– Всичко това ни е известно, Джо – нетърпеливо го прекъсна Грей, извърна се към президента и добави: – Включително и фактът, че баасистите преговарят с правителството за завръщането си на власт в замяна на прекратяване на насилието.

Бренан кимна.

– Но как бихме могли да напуснем страната при тези обстоятелства? – попита той. – Изключено е да позволим обединението на Сирия и Ирак под контрола на бившите хора на Саддам.

– Ако властта премине в ръцете на баасистите, опасността за САЩ ще бъде неколккратно по-голяма, отколкото при режима на Саддам Хюсеин – каза Декър. – Но ние сме обещали на иракския народ да се изтеглим след изграждането на действаща система за сигурност и след официално искане на правителството: нещо, което е съвсем предстоящо.

– Говори конкретно, Джо – остро каза Грей.

– Все още не съм обсъждал този въпрос с президента – разигра колебание Декър, прокашля се и започна: – Ако отстраним екстремистките фракции от законодателния орган на страната, бихме могли да наклоним везните в полза на максимално благоприятно за САЩ правителство, отрязвайки пътя на баасистите към властта. В същото време не бива да забравяме и петролния проблем, сър. В момента цената се доближава до три долара за галон. Трябва да имаме лост за въздействие по отношение на иракския петролен резерв.

– Какво означава да ги „отстраним“? – сбърчи вежди Бренан. – Вероятно физическо ликвидиране? Не, вече не се занимаваме с такива дейности, просто защото са незаконни!

– Незаконно е убийството на премиер или държавен глава, сър – поклати глава Грей.

– Точно така – кимна Декър. – Но хората, за които говорим, не попадат в тази категория. За мен лично един такъв акт не се различава от обявяването на награда за главата на Бен Ладен.

– Говорите за хора, които са редовно избрани за членове на иракския законодателен орган – възрази Бренан.

– В момента екстремистите безнаказано избиват *умерени* членове на този орган – отвърна Декър. – И ако не вземем мерки, скоро няма да останат такива.

– Нашата намеса би означавала гражданска война, Джо – предупредително се обади Грей.

– Ще се постареем нещата да изглеждат като отговор на умерените, за да останем в сянка. Вече имам уверенията им за пълна подкрепа.

– Но резултатът пак ще е гражданска война – отбеляза Бренан.

– Която ще ни даде напълно законно основание да запазим военното си присъствие в Ирак в обозримото бъдеще – бързо отвърна Декър, очевидно доволен от себе си. – Но в случай че позволим на баасистите да се върнат във властта, те ще смажат всякаква опозиция и ще се установи диктатура от типа на Саддамовата. Не можем да позволим подобно нещо, тъй като ще се окаже, че всичките ни загуби в пари и жива сила са били на вятъра.

Бренан се обърна към шефа на разузнаването, присви очи и попита:

– Какво ще кажеш, Картър?

На практика Грей беше бесен, защото идеята не беше дошла от него. Декър бе успял да го победи. *Какъв мръсник, господи!*

– Няма да сте първият американски президент, който дава ход на подобна операция, сър – отвърна той.

Но Бренан не изглеждаше убеден.

– Трябва да си помисля – промърмори той.

– Разбира се, господин президент – отзивчиво кимна Декър. – Но имайте предвид, че времето ни притиска.

Бренан изчака Декър да напусне кабинета, облегна се и свали очилата си.

– Искам да поговорим по един друг въпрос, преди да започнем брифинга – каза той. – На единайсти септември заминавам за Ню Йорк, където трябва да произнеса реч в памет на жертвите. – Грей знаеше докъде ще го отведе това, но предпочете да запази мълчание. – Питам се дали не би желал да ме придружиш. В крайна сметка ти си човекът, който

повече от всеки друг в тази страна има грижата това да не се повтори.

Никой не би си позволил да отклони покана за съвместно пътуване с президента на Съединените щати, да не говорим за човек с позициите и правомощията на Грей. Но точно по този въпрос той не даваше пет пари за традициите и изискванията на протокола.

– Много любезно от ваша страна, сър. Но на тази дата имам един много личен ангажимент.

– Знам за болката ти, Картър, но все пак реших да те попитам. Сигурен ли си?

– Напълно, господин президент, благодаря.

– Добре – въздъхна Бренан, помълча малко и смени темата. – Вероятно си чул, че кръщават родния ми град на моето име.

– Да, сър. Приемете поздравленията ми.

– Това е едно от онези неща, които ме ласкаят и смушават едновременно – усмихна се Бренан. – Егото ми не е чак толкова голямо, та да не разбирам, че го правят най-вече заради просперитета на града. В тази връзка се налага да произнеса кратка реч и да се здрависам с този-онзи. Защо не дойдеш с мен?

Ако правилото да не отказваш президентска покана е важно, второто по значение правило гласи, че никога не трябва да го правиш два пъти.

– Благодаря, с удоволствие.

Президентът почука с очилата си по разтворената книга пред себе си.

– Има вероятност да бъде тук и през следващите четири години.

– Бих казал, *голяма* вероятност, сър. Вие свършихте добра работа през този мандат и би трябвало да се гордеете с нея, сър – увери го Грей. Но в себе си беше дълбоко убеден, че не е свършил нищо особено.

Час по-късно той напусна Западното крило.

Уорън Питърс най-сетне откри лодката на клуба „Кемъл“. Набра мобилния на Тайлър Райнке и партньорът му скоро се присъедини към него.

– Сигурен ли си, че е тя? – попита Райнке, любопитно оглеждайки лодката.

– Тя е – кимна Питърс. – Има кръв на носа, което означава, че наистина съм улучил някой от тях.

– Все някой трябва да ги е видял – или при отплаването, или при

връщането на лодката.

Питърс помълча малко, вперил поглед във водата, после вдигна глава.

– Има и по-лесен начин да ги открием. Джонсън имаше документи в джоба си, нали?

– Аха. И какво?

– Ами някой от нашите свидетели може да е видял къде живее и да прояви любопитство...

– Прав си – кимна Райнке. – Това ще ни спести доста работа. Довечера отиваме там.

23

Алекс притежаваше достатъчно опит, за да състави рапорта си с онова количество увъртания и неопределеност, които в повечето случаи бяха достатъчни, за да не предизвикат откритото недоволство на началството. Изпрати го на Джери Сайкс, отхвърли част от натрупалата се писмена работа, след което реши, че е по-добре да си тръгне, преди да са го хванали за някое извънредно дежурство.

В коридора се натъкна на колега, който заключваше личното си оръжие в стенния сейф, преди да влезе в стаята за разпит.

– Хей, Алекс, да си спипал още някой обирджия на банкомати? – ухили се насреща му той. Новината вече беше успяла да се разпространи по етажите с бързината, характерна за всяка клюка край автоматите за кафе.

– Не – поклати глава Алекс. – Явно онези бяха кръгли тъпаци.

– Чух, че си направил добър екип със Симпсън – продължи да се хили насреща му агентът.

– О, имаме много приятни моменти заедно.

– Чувал ли си за Джей Ло?

– Че кой не е? – сви рамене Алекс.

– Е, твоята Симпсън е Джей О! Не знаеше ли, че ставаш комбина със звезда?

– Какво е Джей О?

– Стига момче! Не виждаш ли ореола около главата ѝ? Небето я облива с божествено сияние, което се вижда от половин километър. Изглежда, само ти още не си го видял...

Продължавайки са се хили, агентът тръгна по коридора.

Съдбата отново показва, че е майстор на изненадите, и на излизане от сградата Алекс почти се сблъска с партньорката си.

– Прибираш ли се? – подхвърли той.

– Не. Отивам да си потърся приятели, защото най-накрая ми светна, че тук едва ли ще ги откроя.

Симпсън понечи да се отдалечи, но Форд сложи ръка на рамото ѝ.

– Слушай, онова, което ти казах, беше просто конструктивна критика, нищо повече. Когато бях новак тук, бих дал мило и драго, за да получа подобен съвет.

За момент Симпсън сякаш се готвеше да го размаже в стената.

После се овладя, макар и с цената на огромни усилия.

– Благодаря, но за една жена нещата са по-различни. Службата все още си е мъжко царство.

– Не го отричам, Джаки. Но ако позволяваш да те третират различно от останалите, няма да направиш кариера.

– Нищо не мога да направя! – почервения от гняв Симпсън. – Не ги моля да ме пипат с кадифени ръкавици!

– Грешен отговор – поклати глава Алекс. – Много неща можеш да направиш. На първо време просто им покажи, че не ти е приятно. – Замълча за момент, после попита: – Всъщност *кой* е твоят ангел-пазител? – Забеляза, че Симпсън няма намерение да отговори, и побърза да добави: – Хайде, признай си. Нали знаеш, че и сам мога да го науча?

– Добре де! – сонпнато отвърна тя. – Сенаторът Роджър Симпсън е мой баща.

– Охо – респектирано промърмори Алекс. – Председателят на Комисията за надзор над разузнаването! Тежичък ангел!

В следващия миг лицето на Симпсън се оказа на сантиметър от неговото, а краката й почти настъпиха обувките му 45-и номер.

– Баща ми *никога* не би използвал влиянието си, за да ми помогне! – изсъска тя. – А за твоя информация ще добавя, че съм единствено дете, но това изобщо не ми облекчи живота! Борила съм се за всичко, което съм постигнала. Ако не вярваш, мога да ти покажа белезите и мазолите си!

Алекс отстъпи крачка назад и вдигна ръка да я спре.

– В този град значение имат не фактите, а представите. А те сочат, че твоята особа не се товари достатъчно с черна работа. И това не е всичко.

– О, така ли?

Пръстът му се стрелна към ревера й.

– Имаш навика да носиш яркочервена кърпичка в джобчето си.

– И какво от това?

– Абсолютно недопустим навик за агент на Сикрет Сървис. Защото само бие на очи, а нашата професия се гордее със своята незабележимост, но и представлява отлична мишена за всеки, който по някаква причина иска да те гръмне. От което следва, че пренебрегваш правилата, и то абсолютно глупава!

Симпсън стисна устни и сведе очи към алената си кърпичка.

– Ами оръжието ти? – безжалостно продължи Алекс. – Изработено по поръчка, несъмнено за да покаже, че си различна, разбирай по-добра,

от всички останали. Това не се харесва нито на мъжете, нито жените.

– Татко ми го подари, когато постъпих в полицията – защити се тя. А Алекс отбеляза, че алабамският ѝ акцент звучи по-ясно, когато е ядосана.

– В такъв случай го окачи на стената и си вземи стандартно оръжие!

– И тогава всичките ми проблеми ще се решат, така ли?

Въпросът беше зададен по такъв начин, че го накара да се почувства като налитащ грубиян.

– Не, разбира се – примирително рече той. – Но ще ги приравни с проблемите на всички останали. Защо не опиташ да ги включиш в графата „Животът е гаден“?

Ти също, добави мислено той. Стигаха му контактите с новобранци за днес. А и барът на ченгетата го зовеше.

Кейт Адамс току-що беше застъпила на смяна след пълен работен ден в Министерството на правосъдието. Поради сравнително ранния час заведението беше почти празно. Алекс се насочи към бара с походката на човек, който има важна мисия. Тя го забеляза навреме и в момента, в който се настани на високия стол, пред него кацна чаша мартини с три глъсти маслини вътре.

– Разстроен ли си от нещо, или така ми се струва? – попита Кейт с тон, който моментално прогони напрежението му.

Ноздрите му потрепнаха от удоволствие, уловили лекия аромат на мед и кокосови орехи, който долиташе иззад широкия плот от тъмен махагон. *Дали си е измила косата, преди да дойде тук, или така мирише парфюмът ѝ?* Все едно, уханието беше много приятно.

– Проблеми в работата, ще ми мине – отвърна на въпроса той. Отпи една глътка, лапна първата маслина, а после и шепа фъстъци от купичката до себе си. – Как се нещата при теб? Къде е приятелят ти – онзи супершпионин Томи?

При този въпрос веждата ѝ едва забележимо помръдна.

– Хемингуей ли имаш предвид? Не бих го нарекла точно приятел. – Забелязала скептичния му поглед, Кейт Адамс остави чашата, която бършеше, и се наведе над бара. – Може би имаш друго мнение по въпроса, агент Форд?

– Всъщност не ми влиза в работата – сви рамене Алекс.

– Жената може да флиртува и просто ей така, без да влага нищо.

– Добре, че ми го казваш – рече той и отпи нова глътка мартини.

– Трябва да признаеш, че той изглежда добре, пътувал е много и

има глава на раменете си – продължи настъплението Кейт. – Всички екстри, ако разбираш какво имам предвид.

Алекс понечи да отвърне с хаплива забележка, после изведнъж усети, че Кейт го поднася, при това забавлявайки се.

– Разбирам, естествено – промърмори той.

Кейт се наведе и рязко го дръпна за вратовръзката. Движението беше толкова внезапно, че Алекс залитна и разля част от питието си.

– Като те гледам, май аз трябва да поема инициативата, защото едва ли скоро ще набереш кураж – тихо каза тя. – Искаш ли да излезем?

Алекс усети как ченето му увисва, но бързо се окопити.

– Каниш ме на среща?

– Не, говоря на тоя до теб. Разбира се, че те каня на среща.

Алекс не се стърпя и се огледа. През главата му мина тъпото подозрение, че е жертва на някаква постановка със скрита публика, която всеки момент ще избухне в гръмогласен смях.

– Сериозно ли говориш?

Тя дръпна вратовръзката му по-силно.

– Когато флиртувам, флиртувам, и толкоз. Но когато каня, това вече е друго нещо.

– С най-голямо удоволствие.

– Видя ли? Не е толкова страшно. Разбрах, че си малко бавен с офертите, затова поемам инициативата. Какво ще кажеш за една вечеря?

– Звучи добре – рече той.

– В такъв случай да решим кога. Свободен ли си утре вечер?

Дори да го бяха назначили да бди край смъртния одър на президента, агент Форд пак би намерил начин да се измъкне.

– Свободен съм – кимна той.

– Да речем, около шест и половина. Аз ще се погрижа за резервацията, ако нямаш нищо против.

– Нямам, разбира се.

– В ресторанта ли ще се срещнем, или предпочиташ да ме вземеш от къщи?

– Ще те взема от къщи.

– Господи, агент Форд, толкова си сговорчив! Особено в сравнение със заядливите адвокати, с които се разправам по цял ден. Адвокатите не се съгласяват с нищо!

– Чувал съм – кимна Алекс.

– В такъв случай ще те чакам около шест.

Кейт написа адреса и телефонния си номер на едно листче и го

плъзна към него, а той ѝ подаде визитката си, на гърба на която добави домашния си адрес и телефон.

– Харесва ли ти да живееш в Манасас? – попита тя, разглеждайки картичката.

– Портфейлът ми го харесва – заяви Алекс, прочете на свой ред листчето и вдигна вежди. – Ар Стрийт? Джорджаун?

– Не изпадай в плен на фалшиви надежди. Изобщо не съм богата наследница, която работи в Министерството на правосъдието от идеалистични подбуди. Живея в бившата конюшня на една огромна къща. Собственичката е вдовица и иска да има някой край нея. Голям образ е тя.

– Не ми дължиш обяснения – сви рамене Алекс.

– Което не означава, че не искаш да ги чуеш – отвърна тя.

– Е, тогава да те попитам още нещо, докато си в настроение да обясняваш – погледна я той. – По какъв проект работите заедно с она с „всичките екстри“?

Кейт опря пръст в устните си.

– Адвокатска тайна. Но без да рискувам да издам държавна тайна, ще ти кажа, че е във връзка с молбата на агенцията му да използва стара обществена сграда. Не мисля, че ще стигнем до споразумение. А сега ми кажи какво те ядоса в службата.

– Не ти ли стигат клюките, с които те заливат тук всяка вечер?

– Забравяш, че вече сме си определили среща. От което следва, че можем да си споделяме някои неща.

– Добре – усмихна се Алекс. – Става въпрос за партньорката ми в едно текущо разследване. Постъпи наскоро при нас, но баща ѝ е голяма клечка и я урежда чрез началството. Опитах се да ѝ обясня, че по този начин няма да си намери приятели в службата.

– А тя е на друго мнение, така ли?

– Засега. Ако не го промени, ще ѝ излезе солено.

– А по какво разследване работите?

– Сега е мой ред да се позова на служебната тайна – промърмори Алекс, след което вниманието му изведнъж беше привлечено от плазмения екран на стената.

Течаха кадри от остров Рузвелт, а едрозъба репортерка изреждаше фактите около загадъчното самоубийство. Нито дума за разследването на Сикрет Сървис, каза си Алекс.

Но героинът в къщата на Патрик Джонсън получи подобавашо внимание.

– Това ли е твоето разследване? – попита Кейт.

– Какво?

– Помислих си, че нищо друго не може да те накара да ме забравиш.

– Извинявай – объркано промърмори той. – Да, това е. Край на подробностите.

После и двамата се загледаха в телевизора, от който се разнесе познат глас.

Човекът на екрана изразяваше официалното становище на НРЦ. Не беше Картър Грей, чието отсъствие лесно можеше да се обясни с нежеланието му да се раздухва случаят. Но Том Хемингуей не падаше по-долу от него. Явно красноречието и спокойното поведение пред камера влизаха в пакета „всички екстри“.

Алекс хвърли кос поглед към Кейт, която за пръв път от началото на вечерта изглеждаше онемяла.

– Туш! – победоносно се ухили той.

24

Седнал зад волана на стария сив шевролет малибу, Кейлъб мина да вземе Оливър Стоун, който го чакаше близо до Белия дом. Насочиха се към къщата на Милтън Фарб, намираща се на границата между окръг Колумбия и щата Мериленд, където щеше да ги чака Рубън. В краката на Стоун клечеше Гоф – дребничкият мелез между неизвестни породи, кръстен на първия началник на отдел „Редки книги“ Фредерик Гоф. Спряха пред малката, но добре поддържана къща на Милтън, на чиято веранда ги чакаше Рубън. Беше облечен както обикновено – джинси, мокасини и измачкана вълнена риза на червени карета. От задния му джоб стърчаха работни ръкавици, а в ръцете си държеше предпазна каска.

– Заработих извънредни часове на рампата и нямах време да се прибера – обясни той, после с учудване огледа новата прическа и гладко избръснатото лице на Стоун. – Не ми казвай, че си решил да се върнеш при редовните!

– Обикновена дегизировка, Рубън – отвърна Стоун. – Милтън готов ли е?

– Нашият приятел ще се позабави – многозначително намигна Рубън.

– Какво?

– Забавлява се, Оливър. Забрави ли, че има ново гадже?

– Ти запозна ли се с нея? – възбудено попита Кейлъб. – Може да има някоя подходяща приятелка.

Макар и заклет ерген, Кейлъб никога не отказваше авантюри.

– Само я мярнах – отвърна Рубън. – Много по-млада от Милтън и хваща око. Страхувам се, че момчето е на път да хлътне сериозно. Лично аз три пъти съм изминавал пътеката към олтара, но четвърти ще има само ако се напия, та да не знам какво върша. Жените са ужасни! Не мога да съжителствам с тях, а и те с мен!

– Третата ти жена беше доста свята – подхвърли Стоун.

– Не казвам, че са безполезно племе, Оливър. Просто твърдя, че дълготрайните партньорства не се дължат на юридически ангажимент. Нагледал съм се на случаи, при които една хубава връзка отива по дяволите заради оковите на брака.

– Тоест искаш да кажеш, че ако се забранят браковете, броят на разделите рязко ще намалее, така ли?

– И това също – кимна Рубън.

Вратата на къщата се отвори и тримата едновременно се обърнаха.

– Охо, наистина си я бива! – възкликна Кейлъб, протегнал шия над рамото на Стоун.

Милтън и жената леко се целунаха и тя се насочи към колата си – жълто порше, паркирано на алеята.

– Питам се дали тази мадама има проблем с психическото разстройство на Милтън – загрижено рече Кейлъб.

Имаше предвид стотиците часове, които тримата приятели бяха пропилили в чакане да свърши с ритуалите си. Но те ги бяха приели като част от Милтън и през ум не им минаваше да роптаят. Всеки си имаше своите „особености“, а и Милтън правеше сериозни усилия да се пребори с разстройството си. Резултатът беше сравнително нормален живот след години медикаментозно лечение, консултации и периодично постъпване в болница. Е, имаше и кризи, по време на които той просто се заключваше, измиваше ръцете си и сядаше да брои, докато прогони стреса.

– Мисля, че тази няма да има подобен проблем – заяви Рубън и махна след младата жена, чиито токчета потракваха по алеята.

Секунда по-късно тя се спря пред колата си, почука по стъклото и изреди няколко числа, преди да отвори вратата. Повтори ритуала с броенето и преди да влезе, оглеждайки внимателно седалката. За шестте секунди, по време на които поршетото набра сто километра в час, гумите му оставиха плътни черни следи по асфалта. После стигна пресечката, стоповете му светнаха за миг, след което изчезна. Воят на турбодвигателя накара Кейлъб да се намръщи.

– Къде се е запознал с нея, по дяволите? – попита той, заковал поглед върху все още димящите следи по асфалта. – Сигурно на някое автомобилно рали.

– Нищо подобно – поклати глава Рубън. – Срещнали са се в психиатрията, където се е лекувала и тя.

Милтън заключи входната врата, изпълни кратък ритуал и тръгна към тях с раница през рамо. Отвори задната врата и се настани до Рубън.

– Страхотна е – отбеляза приятелят му. – Как се казва?

– Честити¹ – отвърна Милтън.

– Честити?! – зяпна Рубън. – Надявам се заради теб, че не се старая

1. Целомъдрие, непорочност (англ.). – Б.пр.

да оправдае името си.

Движението беше доста оживено и когато най-сетне се добраха до квартала на Патрик Джонсън, небето беше започнало да потъмнява.

Стоун следеше номерата на къщите, покрай които минаваха бавно.

– Малко след пресечката е, вляво – обяви след известно време той.
– Кейлъб, най-добре паркирай още тук.

Кейлъб спря до тротоара и нервно погледна приятеля си.

– А сега какво?

– Ще чакаме. Искам да получим представа за обстановката, да видим кой влиза и кой излиза. – С тези думи Стоун измъкна бинокъла и го вдигна пред очите си. – Ако приемем, че онези събърбани отпред са на ФБР, къщата на Джонсън е третата вляво.

– Хубави барачки – промърмори Рубън, следвайки погледа му.

Междувременно Милтън беше включил лаптопа си.

– По новините съобщават, че в дома му е открит хероин. А остров Рузвелт е бил мястото на първата среща с годеницата му. Мислят, че се е самоубил там по романтични причини, защото не е могъл да понесе двойствения си живот.

– Като се замисли човек, всеки агент на НРЦ би трябвало да е проверен отвсякъде преди назначението му – каза Рубън. – Което означава, че лесно биха хванали всеки, който търгува с дрога.

– Вероятно отначало е бил чист, а после се е забъркал с дрогата – рече Милтън. – Спомнете си за Олдридж Еймс. Той също е имал голяма къща и е карал ягуар, но шефовете му в ЦРУ изобщо не са се сетили да го попитат откъде разполага с такива средства.

– Е, Джонсън е продавал дрога, а не държавни тайни – обади се Кейлъб. – И вероятно е бил пречукан от партньорите си в бизнеса. Това поне изглежда ясно.

– Онези двамата на острова приличаха ли ти на наркопласъори? – засече го Стоун.

– Не мога да кажа, защото *никога* не съм виждал жив наркопласъор – поклати глава Кейлъб.

– Аз пък съм виждал – рече Рубън. – И противно на общоприетото мнение те невиняги са млади чернокожи гангстери с деветмилиметрови патлаци, Оливър.

– Никога не съм твърдял подобно нещо – каза Стоун. – Но нека разгледаме фактите. Онези мъже го донесоха на мястото на първата му любовна среща, а това означава събиране на предварителна информация за личния му живот, освен ако не е бил от хората, които дрънкат наляво и

надясно. Дойдоха с моторна лодка, която беше толкова тиха, че я чухмe едва когато акостира. Подобна техника би била уместна за южноамериканските наркотрафиканти, на които се налага да прекосяват доста обширни водни пространства, но не и за столицата на САЩ, нали?

– Един господ знае какви чудеса на техниката използват днешните бандити – промърмори Рубън.

Стоун не обърна внимание на забележката му и продължи:

– Освен това претърсиха района като военни разузнавачи и му видяха сметката много професионално. Бяха добре запознати с инкриминиращите улики и взеха всички мерки да ги заличат. Показаха и голяма изобретателност с онези найлонови торбички, които самоубиецът уж е трябвало да използва, за да запази сухо оръжието си, докато плува към острова.

– Прав си – кимна Кейлъб. – Но дори наркопласборите не искат да попаднат в затвора.

Стоун отмина и тази забележка.

– А когато разбраха, че има свидетели на престъплението им, изобщо не се поколебаха в решението си да ни отстранят – продължи той. – Тези бяха професионални убийци, но аз силно се съмнявам, че са наркотрафиканти. – Остави тримата да размишляват върху логиката му и отново вдигна бинокъла пред очите си.

Минута по-късно тишината беше нарушена от Кейлъб, който се обърна към Милтън и попита:

– С какво се занимава тая Честити?

– Счетоводителка е. Работила за някаква голяма компания, но получила психическо разстройство и я уволнили. В момента има собствена фирма. Помага ми в моя бизнес, защото съм много зле със сметките. Тя ми води счетоводството и маркетинга. Страхотна е.

– Убеден съм, че е страхотна – промърмори Рубън. – Точно от тези професионалистки трябва да се пази човек. Мислиш ги за възпитани, докато изведнъж ти скочат! Преди време и мен ме ковна една такава. Скромна, строга на вид, всичките й рокли под коленете. Но какви чудеса правеше с устата си тая мадама, свят да ти се завие!

Стоун побърза да се намеси:

– Уволнението на Честити заради здравословното й състояние е неправомерно, освен ако то не е пречило на служебните й задължения.

– О, изпълнявала ги е, и то много добре. Уволнили са я с претекста, че излагала компанията пред клиентите, което било чиста лъжа. Всъщност станало по настояване на двама от собствениците, единият от

които искал да я вкара в леглото си. Тя ги осъдила и спечелила куп пари.

– Е, Милтън, не изпускай богатата хубавица – засмя се Рубън. – Не казвам да се ожениш за нея, но в днешните свободни времена и жената може да издържа мъжа, вместо винаги да е обратното.

– Прави ми подаръци – тихо рече Милтън.

– Тъй ли? Какви по-точно? – полюбопитства Рубън.

– Софтуер за компютъра, дрехи, вино. Страхотна познавачка е на вината.

– Какви дрехи? – не мирясваше Рубън.

– Интимни – отвърна с поруменяло лице Милтън и ожесточено затрака по клавиатурата на лаптопа си. Рубън понечи да изкоментира нещо, но прехапа устни, срещнал свирепия поглед на Стоун.

В купето се възцари продължително мълчание.

– Е, добре – обади се най-сетне ръководителят на групата. – Слушайте внимателно какво искам от вас.

Стоун изложи плана си, нахлупи стара шапка, която измъкна от раницата си, след което подръпна каишката на Гоф и излезе от колата. Преди това взе резервния мобилен телефон на Милтън и го пусна в джоба си. Рубън и Кейлъб останаха да наблюдават обстановката, а Милтън прекоси платното и се насочи към къщата на Джонсън. Задачата му беше да регистрира всеки, който прояви някакъв интерес към Стоун. Тази роля му беше поверена поради простия факт, че през цялото време на гонитбата по реката той беше останал на дъното на лодката и убийците нямаше как да го видят. Сега трябваше да позвъни на резервния си телефон и при най-малкото подозрение.

Стоун закрачи бавно по тротоара. Гоф побърза да се изходи в корените на близкото дърво, а той се наведе и прилежно почисти мястото със специална метличка и лопатка.

– Добро куче – прошепна Стоун и погали рошавата му глава. – Много те бива за скрито наблюдение.

Когато се изравни с къщата, от входа изскочи мъж с полицейско яке, който държеше голям кашон, омотан с тиксо.

– Ужасна трагедия – подхвърли с леко въпросителна интонация Стоун. Полицаят го подмина мълчаливо и подаде кашона на жената, която седеше в най-близкия събърбан. Гоф започна да души дървото пред входа, а Стоун се възползва от това, за да огледа някои детайли около къщата и съседните имоти. На ъгъла беше паркирана кола без отличителни знаци, с работещ двигател. Сърцето му се сви при вида на човека

зад кормилото, но лицето му не потрепна.

Очите на Тайлър Райнке го пронизаха за миг, после отново се насочи към къщата. Очевидно не позна човека, когото замалко не застреля предишната нощ. А Стоун се поздрави за предвидливостта да промени външния си вид. Въпросът сега беше къде е вторият.

Продължи надолу по улицата, свърна зад ъгъла и веднага звънна на Кейлъб. Запозна го с разкритията си, след това се обади на Милтън, който минута по-късно се присъедини към него.

– Сигурен ли си, че е той?

– Абсолютно. Сега трябва да разберем къде е партньорът му...

Телефонът изжува и той натисна бутона за връзка.

– Рубън току-що засече другия! – съобщи с напрегнат глас Кейлъб.

– Къде?

– Разговаря с някакъв агент на ФБР пред къщата на Джонсън.

– Елате да ни приберете – разпореди се Стоун, обясни къде точно се намират и добави: – Не продължавайте по онази улица. Не искам да минавате покрай къщата и колата. Завий по първата вляво, после веднага вдясно. Ще чакаме на пресечката.

Докато чакаха, Милтън се наведе и вдигна някакво парче вестник, подмятано от вятъра. Внимателно го съгна няколко пъти, след което го пусна в близкото кошче за боклук.

– Хей, Милтън! – втръчено го изгледа Стоун. – Снощи пипа ли предсмъртното писмо на Патрик Джонсън?

Милтън не отговори веднага, но притесненото изражение на лицето му казваше всичко.

– Как позна, Оливър? – прошепна той.

– Тези хора по някакъв начин са разбрали, че сме били там. Сигурен съм, че не са ни видели, но вероятно са се върнали при трупа и са забелязали, че писмото е пипано.

– Аз... Аз...

– Знам, знам, просто си искал да провериш.

Причините за безпокойството му бяха напълно основателни. Мократа хартия е отлична база за пръстовите отпечатаци. Сега въпросът беше какво още е пипал Милтън. Не искаше да му го задава в момента, тъй като имаше опасност да го тласне към поредния пристъп на паника.

Колата плавно спря до тротоара и двамата бързо се качиха. Кейлъб измина няколко пресечки, откри свободно място за паркиране на една оживена улица и ловко вкара шевролета в него.

– Ще рискуваме ли да ги проследим? – попита Рубън.

– За съжаление колата на Кейлъб си личи отдалеч – поклати глава Стоун. – Ако усетят, че ги следим, и си запишат номера, ще го чакат пред къщата му още преди да се е прибрал.

– О, господи! – проплака Кейлъб и инстинктивно се вкопчи в кормилото.

– Тогава какво ще правим? – попита Рубън.

– Казахте, че вторият разговарял с някакво ченге от ФБР, но агентите на ФБР не разговарят с обикновените граждани. Знам го от опит. Кое-то означава, че тия приятели най-вероятно са от силите на реда.

– Може да са от НРЦ, където е работил Джонсън – добави с напевен глас Милтън.

– И аз си го помислих – кимна Стоун, понижи глас и добави: – Кар-тър Грей...

– С тоя пък хич няма да можеш да си поговориш – беше коментарът на Рубън.

– Мамка му! – изруга Кейлъб, забил поглед в огледало за обратно виждане. – Това май е тяхната кола!

– Не се обръщайте! – заповяда Стоун. – Кейлъб, поеми дълбоко дъх и се успокой! Рубън, смъкни се надолу да скриеш размерите си! – Раздавайки команди, той свали шапката от главата си и се сниши. – Кейлъб, могат ли да ти видят номера откъм улицата?

– Не, разстоянието между предната и задната кола е твърде малко.

– Добре. Ще изчакаш да отминат, а след десет секунди ще потеглиш в обратна посока. Милтън, ти почти не се виждаш на задната седалка. Искам внимателно да се надигнеш и да провериш дали ни наблюдават. И същевременно да ги огледаш по-добре.

Кейлъб напълни дробовите си с въздух, който изпусна едва след като колата на непознатите ги подмина.

– Не се взирай в тях! – шепнешком го предупреди Стоун, изчезнал напълно под нивото на облегалката.

Колата продължи по улицата, стигна до пресечката и зави наляво.

– Милтън?

– Изобщо не погледнаха към нас.

– Добре. Карай, Кейлъб.

Шевролетът бавно се измъкна от редицата паркирани коли, стигна пресечката и зави надясно. Стоун зае нормално положение на седалката и тихо заповяда:

– Всички си отваряйте очите, защото може пак да изскочат отнякъде!

После се обърна назад и попита:

– Какво видя?

Милтън даде доста подробно описание на двамата мъже в колата; беше забелязал и вирджинската ѝ регистрация.

– Да вървим при ченгетата – предложи Рубън. – Всеки ще подкрепи показанията на другия.

– Не! – отсече Стоун. – Трябва да ги пипнем, *преди* те да са ни пипнали, забрави ли?

– Как? Особено ако се окаже, че убийците са представители на *властта!*

– Като правим това, което клубът „Кемъл“ умее най-добре – да търсим истината.

– Можем да започнем с проверка на регистрационния номер – обади се Милтън. – Не беше служебен, значи може да извадим късмет да е била личната кола на някой от двамата.

– Имаш ли човек в Автомобилната инспекция, който ще ти направи подобна услуга? – погледна го със съмнение Рубън.

– За бога, приятелю! – възкликна почти обидено Милтън. – Аз съм в състояние да проникна в компютрите на Пентагона, та една Автомобилна инспекция ли ще ми се опре?

25

В приземния етаж на НРЦ имаше великолепно оборудвана фитнес зала, която практически никой не използваше поради липса на време. Но в съседното помещение, значително по-малко, *все пак* имаше един човек.

Облечен с шорти и бял потник, Том Хемингуей седеше на пода с кръстосани боси крака и затворени очи. Миг по-късно се изправи и зае характерна за източните бойни изкуства стойка. Страничният наблюдател несъмнено би решил, че това е стартовата позиция на кунг фу или карате, но сигурно би бил изненадан да научи, че в буквален превод „кунг фу“ означава „способности, придобити чрез упорит труд“. Което означаваше, че и играчът на бейзбол би могъл да постигне добро кунг фу.

По време на годините, прекарани в Китай, Хемингуей се беше запалил по местните бойни изкуства – най-вече за да се пригоди към околната среда и да намали или елиминира онези физически различия, които се дължаха на расовата му принадлежност – преди всичко на русата коса и сините очи.

Преди да започне тренировката, той прекара цял час в медитация. Благодарение на дългогодишните занимания с бойни изкуства ставите, сухожилията и различните мускулни групи по лицето и тялото му бяха придобили изключителна еластичност и здравина. Притежаваше почти свръхчовешко чувство за равновесие. Веднъж прекара шест часа под силен дъжд и ураганен вятър на покривния корниз на един небостъргач, чиято ширина не надвишаваше три сантиметра, докато 21 етажа по-долу банда колумбийски убийци го търсеха безуспешно. Пръстите му притежаваха такава сила, че при ръкуване задължително си напомняше да ги контролира. Но въпреки това много хора се оплакваша от прекалено якото му стискане.

Когато приключи с тренировката, взе душ и облече всекидневните си дрехи. Пръстите му несъзнателно докоснаха татуировката от вътрешната страна на ръката, малко под сгъвката. Тя се състоеше от четири китайски йероглифа, които в превод означаваха „Безкрайна лоялност в служба на родината“. Причината да бъдат там беше една любопитна история, която му бяха разказали преди години.

Прочутият генерал Юе Фей, служил вярно на южната династия

Сун, се оказал под ръководството на маршал, който преминал на страна-та на врага. Отвратен от тази постъпка, Фей напуснал бойното поле и се прибрал у дома. Майка му не одобрила тази постъпка, заявявайки, че защитата на родината е дълг на всеки воин. Накарала го да се върне, като преди това татуирала на ръката му въпросните йероглифи. Хемингвей бе чул тази история още като дете, но никога не я забравяше. С татуировката се бе сдобил след една особено трудна мисия на ЦРУ, когато сериозно мислеше да зареже всичко. Тя му бе помогнала да превъзмогне съмненията си и да продължи да работи. Но днес вече не беше толкова сигурен, че е постъпил правилно.

Подкара към скромното си жилище на Капитолийския хълм. Веднага след като се прибра, се насочи към кухнята и се зае да запарва любимия си черен чай. Няколко минути по-късно взе подноса с каничката и две чаши и отиде в малкия хол.

– Чаят ще изстине – подвикна към спалнята той.

Нещо изтрополи зад вратата и на прага се появи висок мъж.

– Как усети, че съм тук? – попита той. – Дрехите ми не излъчват никаква миризма, събух си обувките и половин час се опитвам да не дишам. Как разбра?

– Излъчваш силна аура, която няма как да скриеш – усмихна се Хемингвей.

– Казвам ти, понякога наистина ме плашиш! – изпъшка капитан Джак, после се засмя и пое чашата, която Том му подаде. Седна на масата и кимна към китайския пейзаж на стената. – Хубав е.

– Бил съм на това място – каза Хемингвей. – Баща ми харесал картината, а също и няколко скулптури от династията Шан.

– Страхотен човек е бил посланик Хемингвей. Не го познавам, но много съм слушал за него.

– Беше държавник – отвърна Том и отпи глътка чай. – Порода, която в днешно време е на изчезване.

Капитан Джак замълча. Очите му замислено се спряха върху лицето на домакина.

– Опитах се да прочета нещичко от поезията, която ми предложи – каза след известно време той.

– Е? – вдигна глава Хемингвей. – Какво е мнението ти?

– Че трябва да поработя върху китайския си. – Капитан Джак остави чашата на масичката и смени темата. – Казвай какво е това важно нещо, което трябва да свърша лично.

– Картър Грей ще присъства на церемонията в Бренан.

– По дяволите! Май си заслужава една среща лице в лице. Как искаш да процедирам?

– Размяната винаги е била проблематична. Несигурността си остава независимо от усилията ни. Но присъствието на Картър променя нещата. Вече можем да сме спокойни.

– Как точно си го представяш?

Хемингуей нахвърля плана си и капитанът остана впечатлен.

– Мисля, че ще се получи – промърмори той. – Всъщност мисля, че планът е блестящ. Абсолютно гениален.

– Зависи дали ще успее – отвърна Хемингуей.

– Не бъди скромен, Том. Нека си го кажем направо. Този план ще разтърси света. – Капитанът замълча за момент, после добави: – Но не подценявай стареца. Картър Грей е врял и кипял в казана на шпионажа.

Хемингуей отвори куфарчето си, извади едно DVD и му го подхвърли.

– Този запис ще ти бъде от полза.

Капитан Джак опипа диска, погледна го изпод вежди и каза:

– Имам над двайсет години стаж в управлението, част от които под ръководството на Грей. Колко са твоите?

– Дванайсет, всичките на оперативна работа. И още две в Агенцията за национална сигурност преди това – стегнато отвърна Хемингуей. – А в НРЦ постъпих една година след като Грей го оглави.

– Чувам, че те готвят за неговото място. Проявяваш ли интерес?

– Мисля, че бъдещето ми не е там – поклати глава Хемингуей.

– Значи обратно в ЦРУ?

– Тази организация е безнадежден анахронизъм.

– Да бе, как ли пък не! ЦРУ винаги ще го има, дори и след несъществуващите оръжия за масово унищожение в Ирак!

– Така ли мислиш наистина? – любопитно го изгледа Хемингуей.

– Как да ти кажа... Когато помагах на „приемливите алтернативи“ на комунизма – повечето от тях диктатори чудовища, когато финансирах незаконни операции в чужбина чрез доставки на наркотици на цветнокожите общности или свалях демократично избрани правителства заради нежеланието им да подкрепят американските бизнес интереси, често ми се случваше да се питам няма ли по-добри начини да го правим. Но беше отдавна. Днес вече изобщо не си задавам такива въпроси.

– Битката, за която става въпрос, не се печели с войници и шпиони – каза Хемингуей. – Не е толкова просто.

– Което означава, че не можем да я спечелим – отсече капитан

Джак.

– Достоевски казва, че няма нищо по-лесно от заклеияването на злосторника. Далеч по-трудно е да го разберем.

– И двамата сме прекарвали дълго време там – поклати глава капитан Джак. – Нима наистина се надяваш, че някога ще разбереш манталитета на „злосторника“, наречен блискоизточен терорист?

– Откъде си сигурен, че точно него имам предвид? Когато става въпрос за операции в чужбина, нашите ръце също не могат да се нарекат чисти. Всъщност ние сами създадохме голяма част от проблемите, пред които сме изправени днес.

– Ето защо в днешно време има една-единствена смислена мотивация: парите. Вече имах случай да те уверя, че лично аз не се интересувам от нищо друго. Ще се върна на прекрасния си малък остров и няма да мръдна оттам.

– Каква брутална откровеност.

– Нима предпочиташ да чуеш, че гузната ми съвест крещи и настоява да се включа в борбата за един по-добър свят?

– Не, предпочитам бруталната откровеност.

– А ти защо го правиш?

– За нещо по-добро от това, което имаме.

– Пак идеализъм, а? Предупреждавам те, че ще съжаляваш, Том. Ако изобщо доживееш да съжаляваш.

– Нито идеализъм, нито фатализъм. Просто една идея, която искам да реализирам.

Капитан Джак поклати глава.

– Сражавал съм се „за“ и „против“ всякакви каузи. Винаги ще има войни. Отначало сме проливали кръвта си за плодородни земи и питейна вода, след това за благородни метали, а накрая в името на най-популярната версия на човешките разногласия: „Моят Бог е по-добър от твоя.“ Без значение дали се молиш на Йеремиа или Исус, Аллах или Мохамед, Брама или Буда. Все се намира някой, който да заяви, че вярата ти е погрешна, и да поиска да я унищожи. Човешкият род тъне в поквара.

– Буда се е издигнал над материализма, а Исус пръв прегръща враговете си. Ганди също.

– Исус е бил предаден и разпънат на кръста, а Ганди е убит от индус, изпратен от мюсюлманите, които е толерирал – напомни му капитан Джак.

Хемингуей стана и закричи напред-назад.

– Още помня един интересен исторически факт, за който ми е разказвал баща ми. Когато Индия получава независимост, англичаните решават да прекроят границите на страната. Но за целта използват остарели географски карти и тази небрежност принуждава дванайсет милиона души да се изселят. При неизбежния хаос, съпътстващ това начинание, над половин милион човешки същества намират смъртта си. Малко преди това по същия насилствен начин се създава и държавата Ирак, която е причина за много от днешните конфликти в света. Примерите са десетки. Силните държави мачкат слабите, а после отказват да поемат отговорност за проблемите, които сами са създали.

– Това само доказва моята теза, Том. Хората са покварени същества.

– Исках да подчертая, че ние *никога* не си извличаме поуки!

– А *ти* имаш по-добър отговор, така ли? – Хемингуей не отговори, а капитан Джак стана и тръгна към вратата. – В такъв случай ти желая късмет!

На прага спря и се обърна.

– Съмнявам се, че пак ще се видим, освен ако някога не тръгнеш към един малък остров в южната част на Тихия океан. Бъди сигурен, че ще бъдеш добре дошъл, но само ако не си беглец. Изпаднеш ли в това положение, оправяй се сам!

След като напусна бара, Алекс Форд се отби да хапне в близката закусвалня. Пъкна се между двама яки полицаи, окупирали тезгяха. Размени някоя и друга клюка с тях, после преминаха на неизбежните в подобни случаи съвети за безопасност. Той най-много хареса следния: *На Всички Светии гледай да си по-далеч от чертите на града!* На практика обаче му се щеше да се качи на бара и с пълно гърло да изреве, че токущо е бил поканен на среща от най-красивата жена на света. Не направи нищо подобно, разбира се. Кротко си дояде чийзбургера с пържени картофи, а за десерт хапна боровинков пай, обилно полят с черно кафе. След което тръгна към ВОО да си провери пощата.

Оказа се, че Сайкс още не му беше отговорил въпреки електронната разписка, че е отворил писмото му. Тръгна да се помотае по етажите с тайната надежда, че ще се натъкне на Сайкс и ще разбере как оценяват участието му в разследването. Беше писал хиляди рапорти, но този бе стигнал чак до Главната квартира – нещо, което не се случваше особено често на смотаняци като него, лишени от каквито и да било шансове за по-добра кариера. Но когато знаеш, че скромните ти опити за логическа композиция ще попаднат пред очите на самия директор, космите на врата ти неизбежно настръхват.

Видя собствената си физиономия на информационното табло в коридора редом със снимката на Симпсън. И двете бяха окачени под графата „Специални задачи“. Джей О, подхвърли той на дамата с маслинената кожа, която го гледаше от снимката. Май ще е най-добре да се прибереш в родната Алабама. „Татенцето“ сигурно ще се зарадва.

Уби още малко време зад бюрото, след което реши, че ако Сайкс иска да разговаря с него, ще намери начин да го открие.

Излезе от сградата, напълни дробовете си с хладния вечерен въздух и се усмихна. Мисълта за Кейт Адамс придаде на походката му отдавна забравена пъргавина.

Но едва направил няколко крачки, Алекс си даде сметка, че не му се прибира. Искеше да поговори с някого. За съжаление всичките му близки приятели бяха женени, а това означаваше, че ако не са дежурни, със сигурност са посветили скъпоценното свободно време на семействата си.

Всичко това му напомни, че в рамките на следващите три години

трябва да вземе някои важни решения. Дали просто ще се пенсионира, или ще си потърси нова работа? Повечето му колеги предпочитаха второто: живееха с пенсията си, а чековите от новата работа спестяваха. Системата беше известна като „двойно кранче“ и беше абсолютно законна. На практика тя беше единственият начин да компенсираш ниско заплащане, което получаваш в обществения сектор.

Голяма част от съзнателния живот на Алекс Форд бе изтекъл като вода между пръстите му. Усвояваше тънкостите на занаята, преследваше закононарушителите в осем различни департамента, пръснати из цялата страна, а след като се прехвърли в охранителния сектор, започна да скача от самолет на самолет, от град на град и от държава в държава. Беше толкова ангажиран да се грижи за другите, че не му оставаше време да се погрижи за себе си. И сега, когато най-сетне настъпи време да помисли за собственото си бъдеще, той изведнъж се почувства абсолютно неспособен да го направи. Откъде да започне? Какво умее да върши? Изведнъж усети, че го обзема паника, от която едва ли можеше да се избави с още някое мартини.

Спрял на ъгъла, Алекс беше парализиран от мислите за бъдещето си. От това състояние го извади жуженето на мобилния телефон. Погледна екранчето, но изписаните върху него име и телефонен номер не му говореха нищо. Изтекоха няколко секунди, преди да включи, че звъни Ан Джефрис, годеницата на покойния Патрик Джонсън.

– Ало?

– Не очакваше, че ще разбера, нали? – изкрещя жената с такава сила, че той неволно отмести апарата от ухото си. – Изобщо не ти мина през ума да ми съобщиш, че мъжът, с когото се готвех да прекарам *живота си*, е бил един долен наркопласъор!

– Мис Джефрис...

– Ще те дам под съд! Ще подам жалба срещу гадните ФБР и Сикрет Сървис! И лично срещу теб и оная кучка, която ти се води партньорка!

– Почакайте, почакайте! Разбирам, че сте разстроена, но...

– Разстроена ли?! Това понятие е на светлинни години от чувствата, които ме вълнуват! Не стига, че убиха Пат, но сега съсипват и името му!

– Мис Джефрис! Аз само си върша работата...

– Спести жалките си обяснения за адвокатата ми! – прекъсна го тя и затвори.

Алекс прибра телефона и напълни гърдите си с въздух. На кого ли още ще се обади тази? Най-вероятно на „Уошингтън Поуст“ или на

„Шейсет минути“, или пък на всичките му началници. Извади телефона и набра номера на Сайкс. Включи се гласовата поща, но Алекс беше готов и изстреля кратко послание за току-що проведенния експлозивен разговор с покрусената годеница. Е, направих каквото трябва, въздъхна той. Тая работа и без това ще се размирише.

Вече съвсем не му се прибираше у дома. Искеше да ходи. И да мисли.

Както ставаше обикновено, разходката го отведе пред вратите на Белия дом. Кимна на неколцината агенти, които познаваше, и размени няколко думи с един цивилен колега, който пиеше изстиналото си кафе в черен събърбан. Преди години двамата бяха започнали заедно службата си в оперативното бюро на Луивил, но после пътищата им се разделиха.

Тази вечер „диригентът“ давал официална вечеря, съобщи приятелят му. А на другата сутрин тръгвал на предизборна обиколка в Средния запад, след която щял да присъства на траурния митинг в Ню Йорк по случай годишнината от 11 септември.

– Харесвам президентите, които водят активен живот – кимна Алекс. Както всички хора, и държавните глави запълваха времето си по различен начин. Някои не мърдаха от бюрото по дванайсет часа на ден, после обличаха смокинг и уважаваха поредното светско събитие на столицата, а накрая се затваряха в частните си кабинети и загряхаха телефоните до малките часове на нощта. Други предпочитаха постоянното движение в рамките на работния ден, след което дърпаха шалтера. Самият Алекс не приемаше този стил, твърдо убеден, че работата на държавния глава не може да бъде свързана с постоянно шарене напред-назад.

Навлезе в парка „Лафайет“ и с изненада забеляза светлината в малката палатка на Оливър Стоун. Ето един човек, с когото мога да си поговоря, зарадва се той.

Изправи се пред осветения вход и тихо подвикна:

– Оливър?

Платнената преграда се отмести и пред него се появи непознат човек.

– Извинете – обърка се Алекс. – Търсех един...

– Агент Форд – усмихна се Стоун и направи крачка напред.

– Оливър, ти ли си?!

Стоун потърка обръснатото си лице и усмивката му стана поширока.

- От време на време човек се нуждае от малко освежаване, нали?
- Снощи се отбих да те видя.
- Аделфия ми каза. Нашите партии шах започнаха да ми липсват.
- Боя се, че не съм достатъчно добър за теб.
- О, напредваш, при това доста бързо – любезно отвърна Стоун.

Докато служеше в охраната на Белия дом, Алекс използваше всяка свободна минута, за да се отбие при Стоун. Отначало го правеше като част от служебните си задължения, които включваха проверка на всички чудаци, които присъстваха в съседния парк. Тогава ги приемаше като врагове, а заедно с тях и всички останали човешки същества, които се намираха на по-малко от километър от Белия дом и нямаха на ревера си значката на Секрет Сървис.

Оливър Стоун събуди любопитството му с факта, че е човек без минало. Говореше се, че някога бил държавен служител, но това бяха откъслечни и непотвърдени слухове. Потърси сведения за него във всички възможни архиви, но не намери нищо. Направи опит да разбере какво се крие зад името Оливър Стоун, което очевидно беше псевдоним. Успя да снемe отпечатъците му и ги вкара в системата за идентификация на пръстови отпечатъци на ФБР, но и там нямаше данни за него. Продължи да търси във военните архиви, компютърните бази данни на тяхната собствена служба и където още се сети. Но без резултат. За Съединените щати лицето Оливър Стоун просто не съществуваше.

Веднъж го проследи до къщичката на гробищата. Църковните служители отказаха да му дадат каквито и да било сведения за своя работник, а той нямаше причини да ги притиска. Няколко пъти остана да го гледа как работи по алеите и между надгробните плочи, питайки се дали да не претърси жилището му, докато го няма. Но нещо в този човек го накара да се откаже от идеята. От него се излъчваше особено достойнство и дълбока искреност.

- Какво те води насам? – попита Стоун.
- Просто минавах. Аделфия каза, че си бил на някаква среща.
- Тя обича да преувеличава. Видях се с приятели в парка на Музейния комплекс. Вечер обичаме да се събираме там. – Помълча, после попита: – Как вървят нещата във ВОб?
- Както обикновено. Претрупани сме с работа.
- Четох, че са убили един от вашите.
- Да – кимна Алекс. – Патрик Джонсън. Работеше в Националния център за оценка на заплахите. На практика той вече е към НРЦ, но ние участваме в разследването, защото Джонсън все още се водеше при нас.

– *Участвате* в разследването? – погледна го с учудване Стоун. – Това означава ли, че и ти се занимаваш със случая?

Алекс се поколеба. Нямаше причина да не признае за участието си, тъй като разследването не беше официално засекретено.

– Изпратиха ме да поогледам, макар че случаят е малко или повече разрешен – отвърна той.

– Не съм чул такова нещо.

– Откриха героин в дома му. Преобладава мнението, че е бил убит от хората, на които го е продавал.

Не спомена за обаждането на Ан Джефрис, тъй като този факт беше неизвестен за обществеността.

– А какво е твоето мнение? – подхвърли Стоун, заковал очи върху лицето му.

– Нямам категорично мнение – сви рамене Алекс. – Освен това ние сме нещо като придатък на ФБР.

– Но човекът *все пак* е бил убит.

– Тъй ли? – любопитно го погледна Форд. – И какво?

– Наблюдавам те от години, агент Форд. Ти си съвестен и съобразителен, притежаваш здрав инстинкт. Мисля, че трябва да използваш тези качества за разплитане на случая. Ако работата на този човек е имала отношение към националната сигурност, две очи в повече не са излишни.

– Прегледах всички доказателства, Оливър. Искаш да кажеш, че може и да не е заради дрогата?

– Именно. Ако не е заради дрогата, за какво друго може да бъде? Според мен този въпрос трябва да получи задълбочен и изчерпателен отговор. Който може би се крие в естеството на работата му. А дрогата може би е била подхвърлена само за да скрие нещо друго.

– Едва ли – поклати глава Алекс. – А ако трябва да бъде честен, ще добавя, че НРЦ е голямо и опасно гнездо на змии за човек, на когото остават три години до пенсия.

– Три години не са чак толкова много време, агент Форд. Не могат да се сравнят с годините, през които си служил на страната си. А за съжаление, колкото и несправедливо да звучи, за хората се съди по начина, по който са *завършили* кариерата си.

– Да, но ако сега направя погрешна стъпка, спокойно може да се окаже, че нямам какво да завършвам – отбеляза Алекс.

– Има и друго, което също е важно – невъзмутимо продължи Стоун. – Краят на кариерата остава най-жив и в *собствената* ти памет.

Защото след него ще имаш време да съжаляваш може би десетилетия. А това вече е много време.

Не след дълго се разделиха и Алекс тръгна към колата си. В думите на Стоун имаше смисъл. Честно призна пред себе си, че не е съвсем наясно относно всички обстоятелства около смъртта на Патрик Джонсън. Наркотиците *действително* изглеждаха прекалено удобни, особено на фона на другите детайли. Не бе вложил душата си в това разследване и го започна с предварителната нагласа да приеме заключенията на ФБР. Всъщност нищо не му пречеше да се зарови малко по-дълбоко. В крайна сметка това му беше работата.

А Стоун беше прав и в друго отношение. След инцидента Алекс остана на служба, защото не искаше да приключи кариерата си с инвалидна пенсия. Но не искаше да я приключи и с формално участие в едно важно разследване. Тук ставаше въпрос за професионалната му чест.

Оливър Стоун изчака, докато агент Форд се скри от погледа му, после се обърна и бързо закрачи към гробището. Влезе в къщата, вдигна взетия назаем телефон на Милтън и разказа на Кейлъб за току-що приключилата среща.

– Беше дар от съдбата, който просто не можех да пропусна – обясни той.

– Но не му каза, че сме били свидетели на убийството, нали?

– Агент Форд е федерален служител. Ако му бях казал, той щеше да постъпи според разпоредбите. Сега ми остава да се надявам, че ще успее да изрови нещо в НРЦ, до което ние няма как да се доберем.

– Няма ли да се изложи на опасност? След като НРЦ са започнали да ликвидират собствените си служители, нищо няма да им попречи да видят сметката и на един от Сикрет Сървис.

– Форд е опитен агент, но това не означава, че няма да поемем ролята на негови ангели-пазителни, нали?

Стоун прекъсна разговора, после изведнъж се сети, че цял ден не е ял, и отиде в кухнята да си направи супа. Седна да хапне пред малкия огън, който запали в камината. Независимо от сезона, гробищата винаги бяха студени.

След вечеря се настани в продъненото кресло и разгърна една книга от еkleктичната колекция, която бе успял да събере с помощта на Кейлъб. Това беше всичко, което му беше останало: приятелите, книгите, няколко теории и малко спомени.

Погледна към кутията със снимките, остави книгата и стана да извади албумите въпреки съпротивата на разума си. През следващия един час се отдаде на спомените. В ръцете му най-често се задържаха малко-то снимки на дъщеря му. На една от тях момиченцето държеше букет маргаритки, които бяха любимите ѝ цветя. На друга снимка духаше свещта върху голяма торта. На ръката ѝ имаше няколко шева, направени след падане върху натрошени стъкла, а тортата беше награда за храброто ѝ поведение. Спомените му за детето бяха толкова малко, че той ревниво пазеше всеки един от тях.

Накрая мислите му неизбежно се насочиха към последната нощ. Къщата им беше на усамотено място – нещо, за което настоя работодателят му. Едва след нападението Стоун разбра истинските причини за това настояване.

Спомни си скърцането на отварящата се врата. Детето бе изчезнало, а той и съпругата му едва успяха да се измъкнат през прозореца, когато стрелбата започна. Куршумите го зажилиха като смъртоносни комари. После жена му извика веднъж и това беше всичко. Беше мъртва. Стоун уби двама от нападателите, използвайки собственото им оръжие. След което успя да се измъкне.

През онази нощ за последен път видя жена си и дъщеря си. На следващия ден нещата изглеждаха така, сякаш нищо не се е случило. Къщата беше опразнена, а следите от смъртоносното нападение – заличени. Все едно, че семейството му никога не бе съществувало. Опитите му да открие дъщеря си продължиха години, но завършиха без успех. Бет. Името ѝ беше Елизабет, но те ѝ казваха Бет. Беше красиво дете и баща ѝ много се гордееше с нея. Преди да я изгуби завинаги.

Когато накрая научи истината за фаталната нощ, Стоун бе обзет от желание за мъст. Но после се случи нещо, което прогони тези мисли от съзнанието му. Във вестника прочете за смъртта на един човек. Важен човек на служба в чужда страна. Причините за смъртта му останаха тайна. Бе оставил след себе си жена и деца. И в това убийство Стоун откри почерка на своя работодател. Просто защото сценарият му беше познат.

Точно тогава си даде сметка, че не заслужава да бъде отмъстен дори заради убитата си жена и отвлеченото дете. Греховете му бяха много, скрити под плаща на патриотизма.

След тези събития изчезна, пътувайки по света под различни имена. Беше сравнително лесно, тъй като бе обучаван да прави именно това. След дълги години скитане избра единствената възможност, която му беше останала – превърна се в Оливър Стоун, човека на мълчаливия

протест, който следеше онези важни неща, на които никой в Америка не обръщаше внимание. Но тази роля не беше достатъчна да потисне мъката от загубата на единствените му близки хора. Тя щеше да раздира душата му до последния дъх.

Неусетно заспа пред гаснещия огън. Върху джобчетата на албума проблясваха мокрите петънца от сълзите му.

Точно в пет сутринта Джамила стана от леглото в апартаментчето си в покрайнините на Бренан, Пенсилвания. Малко след изгрев слънце се отдаде на първата си молитва за деня. Преди това се събу, изми се и покри главата си. Застана на молитвеното килимче и изрече основното послание на исляма шахада: „Няма друг Бог, освен Аллах и Мохамед, неговия пратеник“, после прочете първата сура от Корана. След като приключи с молитвата, тя се преоблече във всекидневните си дрехи за работа и седна да закуси.

Очите ѝ обиколиха малката кухня, докато си припомняше вчерашния разговор с мисис Франклин. Беше излъгала работодателката си, макар че тя нямаше как да го разбере. По паспорт се водеше саудитка – факт, който ѝ беше осигурил безпрепятствено влизане в Америка, дори и след 11 септември. Но всъщност Джамила беше иракчанка и една от сунитите, преобладаващата част от мюсюлманите в света. В Ирак обаче сунитите бяха малцинство. Първите сблъсъци между тях и заклетите им врагове шиитите бяха възникнали по въпроса за наследника на пророка Мохамед, но с течение на времето различията им непрекъснато се задълбочаваха.

Шиитите вярваха, че зетят на Мохамед Али ибн Абу Талиб, също и негов братовчед, четвърти правоверен халиф, е единственият наследник на пророка по кръвна линия. Докато сунитите твърдяха, че Мохамед не е посочил свой наследник, а халифите идват един след друг, за да продължат делото му. Сунитите и шиитите бяха единодушни, че никой от халифите не се е издигнал до нивото на пророк, но насилствената смърт на трима от четиримата първи халифи доказваше колко разделена е била мюсюлманската общност по този въпрос.

Светският режим на Саддам Хюсеин разрешаваше на Джамила да кара кола – нещо, което в Саудитска Арабия беше невъзможно. Тамошните управници стриктно се придържаха към шариата, законодателството, основано на исляма. Жените трябваше да бъдат плътно забулени, нямаха право да гласуват, а дори и да излизат от дома си без позволение от съпрузите си. За спазването на тези закони следеше специално създадената религиозна полиция, която не се колебаеше да използва камшици и други санкции срещу нарушителите на шариата.

В центъра на Риад се намираше и прословутият Площад на

екзекуциите, където всеки петък се извършваха публични наказания. Веднъж и Джамила се оказа сред зрителите, наблюдавайки с ужас как петима души изгубиха ръцете си, а двама – главите си. Далеч по-изтънчено беше наказанието фалага – бичуването по стъпалата, причиняващо неистова болка и неспособност да се движиш дни наред.

Останалата част от света предпочиташе да си затваря очите, особено след като крал Ибн Сауд – завоевателят на Арабия, бе завзел пустинния полуостров, бе го нарекъл на свое име и бе наел геолози да търсят вода сред пясъците; те обаче бяха попаднали на огромни запаси от петрол. С една четвърт от световните запаси на черно злато Саудитска Арабия получаваше привилегията да прави каквото си иска без страх от санкции.

Всъщност в лъжата на Джамила имаше и известна доза истина. Живеейки в Багдад, тя *действително* беше носила дрехи по свой избор и беше получила добро образование. Но въпреки това ненавиждаше деспотизма на Саддам Хюсеин с цялата си душа. Беше изгубила приятели и роднини, изчезнали безследно след изказвания срещу диктатора. Първоначално тя и семейството ѝ посрещнаха американците и съюзниците им като герои, които им връщат свободата. Ала нещата бързо се промениха.

Един ден Джамила се върна от пазар, но къщата ѝ я нямаше, превърната в руини от погрешно насочен въздушен удар. Под тези руини остана цялото ѝ семейство, включително двете ѝ малки братчета. След трагедията тя замина да живее при роднини в Мосул, но не след дълго те станаха жертва на кола бомба.

Джамила се премести при своя братовчедка в Тикрит, но войната я прогони и оттам и тя се присъедини към група бездомници, които често попадаха между ударите на бързо нарастващата армия бунтовници и американските войски. Там срещна човек, който говореше открито срещу американците, които били алчни за петрол империалисти. Този човек призоваваше мюсюлманите да се обединят срещу враговете на исляма.

Подобно на повечето правоверни мюсюлмани, Джамила познаваше единствено великия джихад – стремежа към стриктно спазване на ислямските канони. Но онзи мъж очевидно имаше предвид другия, „помалък“ джихад, наричан още свещена война. Тази идея бе възникнала в исляма през седми век. Отначало Джамила смяташе призивите на този човек за безумство, но тъй като участта ѝ ставаше все по-злочеста, започна да се вслушва в тях. И не след дълго объркването и

безнадеждността в душата ѝ започнаха да се превръщат в гняв.

Така попадна в Пакистан, а после и в Афганистан, където премина през обучение в неща, които до този момент не беше и сънувала. Малко след това вече пътуваше за САЩ с фалшиви документи като много други, изгаряща от желание да отмъсти на врага, който беше разбил живота ѝ. Бяха успели да ѝ внушат, че всичко американско е лошо. Че западните ценности и начин на живот са напълно противоположни на мюсюлманската вяра и крайната им цел е пълното унищожение на исляма. Нима беше възможно да остане встрани от битката срещу това чудовище?

Цял живот беше мечтала да отиде на хаджилък в Мека, родното място на Мохамед. Още като дете беше слушала разказите на близките си за това най-велико събитие в живота на всеки мюсюлманин. И си беше представяла как стои в кръга от поклонници около голямата джамия „Ал Харам“, отдадена на горещи молитви.

Като момиче Джамила най-много харесваше разказите за четиридневните празненства след посещението в Мека – *Ид ал-Адха*, Празника на жертвоприношението, наричан още Курбан байрам. За съжаление тя така и не тръгна за Мека, тъй като страната ѝ бе изпепелена в пожара на войната. Сега вече се съмняваше, че това е възможно. Всъщност беше напълно убедена, че ще се върне в родината си единствено в ковчег.

Взе чантата си и слезе на паркинга. Преди да седне зад волана, очите ѝ бързо пробягаха по задната част на микробуса. Там беше монтирано едно допълнително приспособление, което производителите не биха си и помислили да предложат.

Капитан Джек подписа документите за покупката на новата си придобивка – автосервиз в центъра на Бренан. Облечен в елегантен костюм, солидно изглеждащият „предприемач“ пое ключовете, благодари на продавача и неговия брокер, след което величествено потегли със спортното си ауди кабрио. Дватама мъже бяха преброили парите и му бяха пожелали късмет. *На вас също*, отвърна им мислено той. *Както и на град Бренан, който положително ще се нуждае от него.*

Няколко минути по-късно паркира на една тиха уличка, отвори лаптопа си и влезе в чата. Днес обсъждаха „Магьосникът от Оз“ – филм, който беше гледал като дете. И за разлика от повечето зрители беше симпатизирал на поробените летящи маймуни. Набра посланието за среща в парка и изключи компютъра.

Автосервизът беше един от ключовите елементи на предстоящата

операция. На тази фаза щеше да се присъедини и жената. Ако тя не се появяше, всичките му усилия отиваха на вятъра. Защото имаше неща, които не можеха да се осъществят с помощта на безличните имейли – за тях бе необходима човешка воля.

Денят беше мрачен и хладен, а паркът пустееше. Капитан Джак седна на една пейка, разтвори вестника си и отпи от картонената чаша с кафе. В продължение на половин час бе оглеждал терена, без да слиза от колата си. Шансовете да е под наблюдение бяха съвсем малки, но не биваше да се пренебрегват. Човек с неговата професия не можеше да оцелее, ако се препъваше в незначителните, но решаващи детайли.

Първите страници бяха запълнени с важни новини: след вчерашния спад цените на акциите на фондовата борса изненадващо бяха тръгнали нагоре. Първенството по американски футбол беше в разгара си. Люти битки на терена, които местните наричаха „война“. Е, поне онези от тях, които нямаха понятие от истинското значение на тази дума. Капитан Джак научи шокиращата новина, че някаква кинозвезда напуска съпругата си заради друга кинозвезда. Следваше възмутителното разкритие, че известен рок музикант е пял на плейбек по време на концерт на живо. Кола бомба бе отнела живота на трима израелци в онази безкрайна война. Официалните власти обещаваха жестоки ответни мерки. Капитан Джак не се и съмняваше в това. С израелците трябваше да се внимава. Той беше смел човек, кален в безброй битки, но все пак предпочиташе да стои по-далеч от тях.

От вътрешните страници научи, че пандемията от СПИН убива милиони африканци. В друга статия се уточняваше, че повече милиони измират в гражданските войни на този континент. Следващ материал съобщаваше, че половината свят живее в крайна бедност. Всеки ден от глад умираха хиляди деца.

Капитан Джак остави вестника на пейката до себе си. Не беше моралист. Ако не за друго, то поради факта, че през живота си беше убил много хора. Прекрасно знаеше къде ще попадне, ако наистина се окаже, че има Рай и Ад. Но да пееш на *плейбек*?!

Долови детските гласове, но не се обърна. Чу скърцането на въртележката, която постепенно се засили. Възторжените писъци на малчуганите го накараха да се усмихне.

Накрая детската врява утихна и наоколо отново настана тишина. Изминаха няколко минути, после до слуха му достигна захлопването на

автомобилна врата, последвано от приближаващи се стъпки. Спокойни и равномерни стъпки, които спряха зад него. Лекото поскърцване му подсказа, че някой сяда на съседната пейка, залепена с гръб към неговата, и той побърза да вдигне вестника.

– Мисля, че тази година „Стийлърс“ ще стигнат до върха – каза той.

– Аз залагам на „Пейтрийтс“ – отвърна жената.

– Сигурна ли си?

– Винаги съм сигурна в това, което казвам. Ако се съмнявах, просто щях да замълча.

Паролата беше точна и капитан Джак премина към същността.

– Как вървят нещата около семейство Франклин?

– Всичко е наред – отвърна Джамила.

– По рутинния начин, без изненади?

– Животът им е все един и същ, той непрекъснато работи, а тя само се забавлява.

Доловил остротата в думите ѝ, той вдигна глава.

– Така ли мислиш?

– Не мисля, а знам. – Замълча за момент, после добави: – Американците ме отвращават!

– И сега ли?

– Те са свине. Мръсни гадове, без изключение!

Той произнесе една дума на арабски и Джамила замръзна.

– Слушай ме внимателно! – рече твърдо капитан Джак. Има лоши американци, има и лоши мюсюлмани. Но огромното мнозинство искат да живеят мирно и щастливо, да създадат дом и семейство, да се молят на своя бог и да умрат с достойнство.

– Те унищожиха родината ми! Твърдят, че Ирак е свързан с Ал Кайда и талибаните! Това е пълна лудост, защото Хюсеин и Бен Ладен бяха смъртни врагове – всеизвестен факт. Петнайсет от всичките деветнайсет похитители на единайсти септември бяха саудитци, но въпреки това американските танкове не са в Риад, а в Багдад!

– Знам, знам. Те отидоха там, за да свалят човека, когото сами бяха издигнали на върха. Но за разлика от саудитците Ирак не притежава част от Америка. Освен това всички „велики“ цивилизации унищожават онези, които се изправят на пътя им. Спомни си за индианците, а ако искаш пример за жестокостта на мюсюлмани към мюсюлмани, погледни курдите.

– Защо ми го казваш? Защо ми го казваш *сега*?!

Отговорът на капитан Джак беше изречен спокойно, но твърдо:

– Защото гневът у теб, който погрешно приемаш за страст, е единственото нещо, което може да унищожи всичко, градено досега. Искам да се концентрираш и да прогониш омразата. Защото тя ще те тласне към ирационално поведение, а аз не търпя такова поведение! Разбра ли какво ти казвам?

Мълчание.

– Разбра ли?

– Да – неохотно промълви Джамила.

– Добре. Планът претърпя известна промяна. Искам да ме слушаш много внимателно. След това започваш да тренираш новата схема, за да я усвоиш до съвършенство. И от сън да те вдигнат, трябва да знаеш какво правиш.

Джамила изслуша новите инструкции и кимна.

– Прав си, че е по-лесно. Така ще отида при семейство Франклин.

– Именно. Но трябва да държим сметка за всичко. Ако на *този* ден рутината на семейство Франклин претърпи някакви промени – нещо напълно възможно, защото президентите не идват тук всеки ден, – при теб ще се появи човек за помощ. Помниш ли какво трябва да му кажеш?

– „Наближава буря“ – отвърна Джамила. – Макар да съм убедена, че това няма да бъде необходимо.

– Но ако *стане* необходимо, трябва да бъде направено!

Тази фраза беше изречена настойчиво на арабски.

Тя се поколеба, после вдигна глава.

– А ако бурята наистина дойде?

– Ще направиш това, за което си изпратена тук. А ако случайно те хванат... – Капитан Джек замълча за миг, после добави: – Ще бъдеш възнаградена като *фидая*...

Джамила вдигна глава към слънцето, което се опитваше да пробие облаците, и на лицето ѝ грейна щастлива усмивка. Никой досега не я беше наричал *фидая*.

Когато капитан Джек си тръгна, тя продължи да се взира в малкото островче светлина сред облаците.

28

– Мислех, че случаят е приключен – рече Джаки Симпсън, докато потегляха с колата на Форд от централата на ВОБ.

– Не съм споменавал такова нещо.

– Бюрото намери наркотиците, а ти написа рапорта и каза, че се връщаш при фалшификаторите и висенето на пост. Помня го добре, защото след това ми даде няколко изключително полезни съвета за кариерата.

– Снощи ми се обади Ан Джефрис. Заяви, че версията с наркотиците е постановка, и ни заплаши със съд.

– Трябва да е превъртяла! Не може да ни съди, защото си вършим работата. Да не би да си мисли, че ние сме подхвърлили хероина в къщата на Джонсън?

– Ние не, но може би някой друг – обърна се да я погледне Алекс.

– Кой би направил подобно нещо? – скептично отвърна тя. – И защо?

– На нас се пада честта да намерим отговорите. Още от самото начало имам чувството, че нещо в този случай не е наред.

– Напротив, всичко е наред, ако отчетем факта, че Патрик Джонсън е натрупал пари от търговия с наркотици, но решава да се жени и не вижда начин да се измъкне.

– Но след като не вижда начин, защо изобщо е тръгнал да се жени?

– Може би защото малката Ани е страхотна в леглото въпреки невзрачната си външност. И в един момент решително е отказала да го прави без брачна халка. Нещастникът ѝ предлага брак, след което го обземаат угризенията. Чувства се в капан и стига до извода, че не му остава друго, освен да налага дулото.

– Не говориш сериозно, нали?

– А ти май не си много наясно с женската психика.

– Какво по-точно имаш предвид?

– Най-обикновеното нещо на света. На жената рано или късно ѝ писва да бъде само резервоар за мъжката похотливост и започва да си мисли за постоянна връзка и диамантен пръстен. Докато мъжете търсят завоеванията.

– Благодаря за информацията. Успя да вкараш човешкия род в един наистина лаконичен стереотип.

– Добре де, ще ти предложа и друга теория. Джонсън търгува с наркотици и възприема брака като единствен начин да се откаже от бизнеса. Но това не е бизнес, на който можеш да пуснеш кепенците току-така. В резултат партньорите му поднасят за сватбен подарък не тостер, а куршум.

– На острова на първата му любовна среща? Откъде биха могли да научат този факт?

– Може би от Ан Джефрис, която протестира срещу предположението за участие на любимия ѝ в търговията с наркотици.

– Искаш да кажеш, че ни е излъгала?

– Според мен или е абсолютна глупачка, или е знаела за дрогата.

– Но ако е знаела, защо му е било нужно да се самоубива?

– Може би защото е искал да се откаже от бизнеса, но тя е била против.

– И влиза в комбина с дилърите, които ѝ предлагат да гръмнат годефика ѝ? – Алекс я изгледа и поклати глава.

– Това е толкова вероятно, колкото и твоята теория – отсече Симпсън.

– Според мен Ан Джефрис не може да направи разлика между кило хероин и пакет захар, дори и да ѝ ги набутат в гърлото – въздъхна Алекс.

– Добре де, както и да е – промърмори Симпсън и скръсти ръце на гърдите си. – Къде отиваме, Шерлок?

– Помниш ли онези двамата – Райнке и Питърс, с които се видяхме на остров Рузвелт? Обадих им се и разбрах, че са приключили с писмения анализ. Не е зле да видим резултатите им, да си приберем писмото и да се поогледаме.

– Да се поогледаме?! – възкликна тя. – Нима си забравил, че агентите на Сикрет Сървис нямат право дори да бъдат на един етаж с президента, ако той случайно се намира на посещение в НРЦ?

– Не съм забравил – въздъхна Алекс. – И това винаги ме е дразнило.

– В такъв случай *какво* очакваш да откриеш там?

– Трябва да знаем с какво точно се е занимавал Джонсън, това е част от разследването.

– А какво стана с кандидат-пенсионера, който не искаше да прецака последните си три години служба?

Алекс спря на червен светофар и се обърна да я погледне.

– Ако наистина мислех така, отдавна щях да съм върнал значката.

Но понеже не искам да я върна...

– Сега ли те облада това прекрасно и високо патриотично просветление?

– Всъщност снощи под влиянието на един стар приятел.

Светна зелено и те продължиха. Той й хвърли още един механичен поглед и едва тогава го забеляза вероятно защото беше разкопчала якето си.

– Хей, това е ЗИГ, калибър 357.

– Другият ми пистолет беше доста тежък – отвърна Симпсън, без да откъсва очи от пътното платно.

Обичайната кърпичка в джобчето ѝ също липсваше.

Партньорката му проговори едва когато шосе 7 ги отведе в покрайнините на окръг Феърфакс.

– Снощи вечерях с баща си.

– Как е добрият стар сенатор?

– Просветлен – мрачно отвърна тя.

Алекс благодарно замълча.

* * *

Спряха пред портала на НРЦ и той почтително огледа огромния комплекс, чиито граници чезнеха в далечината.

– Какъв е бюджетът на тази институция, по дяволите?

– Не се обявява, както и нашият – кратко отвърна Симпсън.

Процедурата за получаване на достъп отне близо час, след което, въпреки протестите им, бяха принудени да оставят оръжието си на съхранение. По коридорите ги ескортираха двама въоръжени мъже и един доберман, който подозрително душеше крачолите на Алекс.

– Нека не забравяме, че играем в един отбор, приятелче – с престорена закачливост му подхвърли той.

Лицата на гардовете останаха каменни.

Най-накрая ги вкараха в тясна стаичка и им заповядаха да чакат. И те зачакаха. Чакаха дълго.

– Да не би да сме минали границата на неприятелска държава? – промърмори Алекс, след като пропусна да вкара поредната хартиена топка в кошчето за боклук.

– Ти беше този, който настоя да дойдем! – сопнато отвърна партньорката му. В този момент вратата се отвори и в стаичката влезе Тайлър Райнке, следван от Уорън Питърс.

– Отдавна не сме се виждали! – изръмжа Алекс и демонстративно

погледна часовника си. – Радвам се, че най-накрая се появихте.

– Извинявайте – небрежно отвърна Райнке, измъкна от джоба си лист хартия и им направи знак да седнат около закованата към пода маса.

– Почеркът на писмото категорично съвпада с почерка на Джонсън – започна той и плъзна към тях официалното заключение на графолозите.

– Това не е изненада – кимна Алекс. – А къде е самото писмо?

– В лабораторията.

– Ясно. – Агентите насреща му не казаха нищо повече и той се при-
нуди да добави: – Искам си го обратно.

– Да, добре – кимна Питърс.

– Ще ни трябва малко време – добави Райнке.

– Няма проблем. И без това искахме да хвърлим едно око на кабинета на Джонсън и да поговорим с колегите му. Просто за да усетим обстановката.

– Боя се, че е невъзможно – каза Питърс.

– Разследваме убийство, момчета. Имаме нужда от малко помощ.

– И я получихте с графологичния анализ. А и по всичко личи, че човекът се е самоубил. Такова е заключението на Бюрото.

– Едва ли личи по всичко! – повиши тон Алекс. – При такова разследване е в реда на нещата да се обискира и работното място на жертвата.

– Работното място на Патрик Джонсън може да бъде обискирано единствено от хора с висок достъп до секретна информация – отсеке Райнке. – А вие не разполагате с такива правомощия.

Алекс се наведе над масата и заби поглед в лицето му.

– Пет години съм охранявал президента на Съединените щати – изръмжа той. – Бил съм в Отряда за борба с тероризма, когато ти още си се чукал с мажоретки. Присъствал съм на заседания на началник-щабовете при планирането на операции, от които, ако можехте да ги чуете, и двамата щяхте да напълните гащите си, купени от „Брукс Бръдърс“.

– *Нямате* достатъчно правомощия, край! – отсеке Райнке.

– В такъв случай имаме сериозен проблем, защото това разследване е възложено на мен – въздъхна Алекс. – Трябва да решим по кой начин да го направим – по лесния, или по трудния...

– В смисъл? – сбърчи вежди Питърс.

– В смисъл, че ще поискам заповед за обиск, ако вие доброволно не ми дадете тази възможност. Независимо от *недостатъчните* ми

правомоция.

Райнке се усмихна презрително.

– В Америка няма съд, който ще издаде заповед за обиск на помещението в *тази* сграда – заяви той.

– Вадиш коза национална сигурност, така ли? – мрачно го изгледа Алекс.

– Сикрет Сървис постоянно го прави – обади се Питърс.

– Но никога за такива неща. Нека ви напомня, че вече не сме на подчинение на Министерството на финансите, а на Министерството на вътрешната сигурност!

– А неговият шеф рапортува на Картър Грей!

– Глупости!

– Няма ли най-сетне да престанете да си ги мерите? – обади се Симпсън. – Започва да става тъпо!

Вратата се отвори и на прага се появи самият Картър Грей. Агенти скочиха на крака и застанаха мирно, а Алекс с изумление видя как шефът на разузнаването пристъпи към Симпсън, прегърна я и я целуна по бузата.

– Както винаги изглеждаш чудесно, Джаки. Как вървят нещата?

– Имала съм и по-добри дни – отвърна тя, стрелна с поглед Алекс и го представи: – Това е партньорът ми агент Форд.

– Приятно ми е, Форд – кимна Грей.

– На мен също, сър.

– Снощи вечерях с татко – добави Симпсън.

– Как е сенаторът? Трябва пак да го покания на лов. При последното ни излизане повалих един елен с разкошни рога, но оттогава насам нямам грам късмет.

– Ще му кажа.

– Какво можем да направим за теб?

Без да се колебае нито миг, Симпсън му предаде желанието им да огледат кабинета на Патрик Джонсън.

– Казах им, че нямат нужните правомоция, сър – побърза да се намеси Райнке.

– Убеден съм, че си го направил – кимна Грей и отново се извърна към Симпсън. – Ела, Джаки, лично ще те заведа там. – Очите му хладно обходиха лицата на Райнке и Питърс. – Благодаря, свободни сте.

Агентите побързаха да излязат.

Тръгнаха по коридора на крачка зад Грей. Алекс издебна подходящия момент, за да прошепне в ухото на Симпсън:

- За бога, Джаки, защo не си ми казала, че познаваш и Картър
Грей!?
- Не си ме питал.
- А откъде го познаваш?
- Той ми е кръстник.

Докато Алекс и Симпсън преодоляваха пречките в НРЦ, Оливър Стоун играеше шах в парка срещу Белия дом. Противник му беше един стар приятел – Томас Джеферсън Уат, известен като Ти Джей, работил в кухнята на Белия дом близо четирийсет години.

Ти Джей беше в управата на Обединената методистка църква, собственик на гробището „Маунт Цион“. Именно той беше уредил Стоун на сегашната му работа, която вървеше в комплект с къщичката.

Щом времето позволяваше, двамата неизменно сядаха на открито и отваряха шахматната дъска, най-често в почивния ден на Уат. Благодарение на играта неусетно станаха приятели.

Стоун направи един необмислен ход и изгуби царицата си.

– Добре ли си, Оливър? – погледна го Уат. – Подобни грешки са нетипични за теб.

– Мисля си разни работи, Ти Джей – облегна гръб на пейката Стоун и погледна приятеля си. – По всичко личи, че шефът ти ще изкара още един мандат.

– От кухнята всички президенти изглеждат еднакви – сви рамене Уат. – Ядат без значение дали са републиканци или демократи. Но не ме разбирай погрешно. Този е свестен. Отнася се добре с нас, уважава ни. А също и агентите на Сикрет Сървис. Не всички са като него, което е малко странно, защото човек трябва да се държи добре с хората, които са готови да го защитят с тялото си. – Уат въздъхна и поклати глава. – Видял съм неща, от които да ти призлее.

– Като говорим за Сикрет Сървис, снощи се видях с агент Форд – подхвърли Стоун.

Лицето на Уат светна.

– Той е човек на място. Нали ти бях казал, че когато Кити почина и аз пипнах пневмония, Форд всеки ден идваше да ме види. Разбира се, когато не беше ангажиран служебно.

– Помня – кимна Стоун, направи ход с офицера и каза: – Вчера видях хеликоптера на Картър Грей да каца на поляната пред Белия дом.

– Това никак не е по вкуса на Сикрет Сървис – рече Уат. – По правилник там може да каца само президентският хеликоптер.

– Постът на Картър Грей очевидно му позволява да променя правилата.

Уат се ухили, надвеси се над дъската и понижи глас:

– Разполагам с няколко нещица за него, от които направо ще ти потекат лигите!

Стоун отлепи гръб от пейката. Техните шахматни партии често се гарнираха с клюки, повечето безобидни. Помощният персонал в Белия дом бе доста постоянен и известен с изключителната си дискретност по отношение на първото семейство. Стоун бе принуден да чака години, преди Уат да се отпусне достатъчно, за да обсъжда с него какво се случва в Белия дом.

– Президентът поканил Грей да го придружи до Ню Йорк, където ще произнесе възпоменателна реч за единайсети септември. – Уат замълча и изчака отдалечаването на някакъв случаен минувач.

– И?

– И Грей категорично отказал.

– Доста нагло дори за човек като него – поклати глава Стоун.

– Но нали знаеш какво се е случило с жена му и дъщеря му?

– Да.

Стоун се беше запознал с Барбара Грей преди десетилетия. Една великолепна жена, изпълнена със състрадание към хората. Качество, което съпругът ѝ не притежаваше. С това спечели дълбокото му уважение. Единственият ѝ недостатък според него беше неудачният избор на съпруг.

– Такааа... – проточи Уат. – След това президентът го помолил да го придружи до родния му град в Пенсилвания, който ще се преименува на Бренан.

– Приел ли е?

– Никой не може да откаже на президента два пъти, нали?

– Никой – съгласи се Стоун.

Замълчаха. Уат огледа разположението на фигурите и премести топа си така, че застраши коня на Стоун.

Стоун се зае да обмисля ответния ход и някак между другото подхвърли:

– Чух, че Грей си има и други проблеми. Онзи Патрик Джонсън, когото откриха мъртъв на остров Рузвелт, бил служител в НРЦ.

– О, да. Това предизвика доста раздвижване в голямата къща.

– Президентът разтревожен ли е?

– И още как. Всяко петно, лепнато върху Грей, неизбежно ще изцапа и него. Човекът не е глупак. Държи се лоялно, но не е глупак. – Ти Джей се огледа и прошепна поверително: – Знаеш, че не говоря празни

приказки. Всички го знаят.

– Убеден съм, че НРЦ и Белият дом вземат мерки по отношение на медиите, защото в сутрешните новини почти нямаше информация по случая.

– Знам само, че снощи президентът поръча голямо количество кафе и леки закуски. Човекът тръгва на предизборна обиколка и не иска някое камъче да преобърне каруцата. А един труп може да направи големи бели.

Партията приключи и Уат си тръгна, а Стоун остана на пейката. Значи Грей заминаваше за Бренан, Пенсилвания. Интересно. Досега беше възприемал идеята за преименуването на града като подмазваческо изхвърляне на управата, ала то очевидно бе прието добре.

Понечи да си тръгне, но в същия момент видя Аделфия, която се приближаваше с две чаши кафе.

– Заповядай – подаде му едната тя и се настани до него. – Сега кафе ще прием и ще си побъбрим. Освен ако пак за среща не бързаш.

– Не бързам за среща, Аделфия. Благодаря за кафето. – Замълча за момент, после попита: – Откъде знаеш, че съм тук?

– Голяма загадка, няма що. Къде шах играеш? Тук, нали? С оня, черния, дето работи в Белия дом...

– Не знаех, че поведението ми е толкова предвидимо – промърмори с леко раздражение Стоун.

– Мъжете винаги са предвидими – отсече Аделфия. – Харесва ли ти кафето?

– Много – кимна Стоун. – Но то е скъпичко.

– Е, по сто кафета на ден не пия.

– Значи имаш пари?

– Че какво? – промърмори тя и очите ѝ пробягаха по новите му дрехи. – Виждам, че и ти имаш.

– Аз работя, а и приятелите ми помагат.

– На *мен* никой не ми помага. Сама парите си печеля.

Стоун с изненада установи, че никога не се е сетил да я попита как си вади хляба.

– Какво работиш?

– Шивачка съм в една пералня. Работя когато поискам. Плащат ми добре, дават ми и подслон. Затова мога кафе да пия когато пожелаая.

– Сигурно е хубаво да притежаваш такива умения – разсеяно промърмори Стоун.

Замълчаха. Очите ѝ бавно опипваха останалите посетители на

малкия парк.

– Как шахът завърши? – обади се най-после Аделфия. – Ти ли победи?

– Не. Нещо съм разсеян, а и той е добър.

– И баща ми беше много добър шахматист. Беше, как да кажа... – Замълча, очевидно търсейки точната дума на английски: – Баща ми беше това, което ние наричаме *wielki Mistrz*...

– Голям шампион? Не, предполагам, че искаш да кажеш голям *майстор*. Много впечатляващо.

– Говориш полски? – погледна го смаяно тя.

– Съвсем мъничко.

– Бил ли си в Полша?

– Преди много години – отвърна Стоун, отпи глътка кафе и спря поглед върху леко потрепващите листа над главата си. – Да разбирам ли, че си оттам? – любопитно добави той. Аделфия никога не говореше за произхода си.

– Родена съм в Краков, но по-късно семейството ми в Бялисток премести се. Тогава бях дете и да отида с тях трябваше.

Стоун беше посещавал и двете места, но не възнамеряваше да го споделя.

– Познавам само Варшава, но, както вече ти казах, беше много отдавна. Вероятно преди да се родиш.

– Ха! Приятно ми е да го чуя, дори лъжа да е. – Тя остави чашката си на пейката и се втренчи в него. – Изглеждаш много по-млад, Оливър.

– Благодарение на твоите умения с ножицата и бръснача.

– Приятелите ти също мислят така, да?

– Кои приятели?

– Видях ги.

Той я стрелна с поглед.

– Много хора идват да ме видят в парка „Лафайет“.

– Не. Имам предвид онези, с които *срещаш* се. Тях видях.

Стоун направи неимоверни усилия да запази самообладание.

– Проследила си ме на *срещите*?! Сигурно си умряла от скука!

Какво ли бе видяла и чула?

В очите на Аделфия се появи закачлив пламък.

– Може пък да съм нещо чула, а може и да не съм – сякаш отгатна въпроса му тя.

– Кога беше това?

– Най-сетне цялото ти внимание имам! – тържествуващо се

усмихна жената, примъкна се по-наблизо и го потупа по ръката. – Не безпокой се, Оливър. Не съм шпионка. Виждам някои неща, но не подслушвам. А и каквото видя, за мен остава си. Завинаги.

– Не че сме направили нещо, което си струва да бъде видяно или чуто – каза той.

– Ти търсиш истината, Оливър – усмихна се тя. – Нали така на плаката ти пише? Знам, че я искаш. Ти си от хората, които търсят такива неща.

– Боя се, че колкото повече време минава, толкова по-малки са шансовете ми да я открия.

Погледът на Аделфия изведнъж се измести към сгърченото същество, което се влачеше по алеята. Кой ли не бе виждал този нещастник по улиците на Вашингтон през последните десетина години? На мястото на ръцете му стърчаха чукачетата, покрити с почерняла кожа, а краката му бяха толкова изкривени, че по чудо издържаха тялото му. Обикновено беше полугол, включително и през зимата. Не носеше обувки и босите му крака със странно разкривени пръсти бяха покрити с рани. Очите му бяха празни, а от устата му се точеха лиги. Никой не го беше чувал да говори. На шията му висеше окачена на връв торбичка, а върху протърканата му риза с разкривен детски почерк беше изписана една-единствена дума: „Помогнете“.

Стоун редовно му даваше монети. Знаеше, че спи върху металната решетка на един отдушник близо до Министерството на финансите. На няколко пъти през годините се беше опитвал да му помогне с нещо. Не беше чувал някоя държавна или обществена организация да се е погрижила поне малко за този човек, който отдавна беше загубил разсъдъка си.

– Горкият! – промълви Аделфия. – Сърцето ми къса се, като го гледам!

Тя скочи, измъкна някакви банкноти от джоба си и ги напъха в торбичката му. Нещастникът изфъфли нещо и се насочи към групичката хора в съседство, които също започнаха да бъркат по джобовете си.

Аделфия се обърна и тръгна към пейката, но пътят ѝ беше препречен от някакъв едър мъж.

– Не изглеждам като оня малоумник, но съм гладен и имам нужда от една чашка – изръмжа навъсено той. Разрешената коса покриваше голяма част от небръснатото му лице, но дрехите му не изглеждаха дрипави. От него се разнасяше тежка воня.

– Нямам повече пари – уплашено отвърна Аделфия.

– Лъжеш! – дрезгаво изкрещя здравенякът и грубо я дръпна за ръката. – Дай някакви пари!

Стоун се озова между тях още преди Аделфия да изкрещи.

– Пусни я! – хладно заповяда той.

Мъжът беше поне двацет и пет години по-млад от него и много по-як.

– Разкарай се, старче – презрително изръмжа той. – Не е твоя работа.

– Тази жена ми е приятелка.

– Казах да се разкараш! – извика онзи и рязко замахна. Ударът падна в брадичката на Стоун и го повали на земята.

– Оливър! – извика ужасено Аделфия.

Писькът ѝ привлече вниманието на минувачите, които се разкрещяха, а някои от тях хукнаха да търсят полиция.

Стоун бавно започна да се надига. Мъжът измъкна сгъваем нож от джоба си и щракна острието му под носа на Аделфия.

– Давай парите, кучко! Иначе ще опиташ това!

Стоун успя да се изправи и се хвърли върху него. Атаката беше колкото неочаквана, толкова и ефективна. Мъжът пусна Аделфия и залитна назад. Ножът изтрака върху чакъла. Тялото му се олюля и той бавно рухна на колене. В следващия миг вече беше проснат по гръб на тревата и се гърчеше от болка.

Стоун вдигна ножа и го прибра в дланта си по доста необичаен начин. Свободната му ръка разкъса яката на нападателя. Отдолу се появи зачервеният му дебел врат с пулсиращи артерии. Острието на ножа сякаш се готвеше да го пререже от ухо до ухо. В очите на Стоун се появи странен блясък, непознат дори и за най-старите му приятели. Всичко продължи само миг. После тялото му рязко се дръпна назад, а главата му се вдигна към Аделфия, която дишаше тежко и го гледаше с опулени очи. Не беше ясно от кого повече се страхува в момента.

– Оливър? – прошепна тя. – Оливър?!

Стоун захвърли ножа, изправи се и изтупа коленете си.

– Господи, кървиш! – каза Аделфия. – Кървиш, чуваш ли?

– Нищо ми няма – промърмори той и избърса с ръкав разбитите си устни. Беше лъжа. Крошетото на нападателя му беше нанесло тежки щети. Главата го болеше, гадеше му се. Бръкна в устата си и с едно дръпване извади един зъб, жестоко разклатен от удара.

– Не си добре! – изпищя Аделфия.

Някаква жена се приближи тичешком към тях.

– Полицията идва! – задъхано съобщи тя. – Добре ли сте?

Стоун мигом се обърна – точно когато полицейската кола с включени светлини спираше на ъгъла.

– Аделфия, обясни на ченгетата какво се е случило! – забързано изфъфли той с разбитата си уста.

После се отдалечи, без да обръща внимание на Аделфия, която викаше нещо след него.

Когато полицаите пристигнаха и започнаха да разпитват свидетелите, Аделфия не успя да измисли нищо друго, освен онова, което беше видяла. А то не беше много: Оливър Стоун просто беше забил показалеца си странично в тялото на нападателя, близо до гърдния кош. И това невинно действие бе накарало един едър и очевидно разгневен мъж да се строполи на земята като заклано прасе.

Особено много я впечатли начинът, по който Стоун държеше ножа. Само един път в живота си беше виждала човек да борави с хладно оръжие по подобен начин, но то се беше случило в Полша преди много години. Въпросният човек беше агент на КГБ, който беше дошъл да отведе чичо й – отявлен противник на съветския режим. По-късно откриха обезобразеното му тяло в един изоставен кладенец на трийсет километра от градчето.

Аделфия потърси с очи приятеля си и ахна от учудване.

Оливър Стоун беше изчезнал.

– Тук работеше Патрик Джонсън – каза Грей, когато влязоха в една голяма зала.

Алекс бавно се огледа. Залата беше колкото половин футболно игрище с празно пространство в средата и редица от кабинки покрай стените. Във всяка от тях имаше по един компютър с плосък екран, а въздухът се изпълваше от монотонното жужене на сървърите. Пред екраните седяха мъже и жени, погълнати от работата си, други крачеха напред-назад в общата част и изричаха кратки реплики в микрофоните, монтирани към слушалките на главите им. Дори Алекс, с целия си многогодишен опит, не разбираше нито дума от странния жаргон, който използваха тези хора. Усещаше се някакво напрежение.

Грей ги поведе към кабинките в дъното. Върху екраните, покрай които преминаваха, се мяркаха лица, повечето от тях с типичните за Близкия изток черти, редом с които течеше непрекъснат поток от данни, вероятно за всеки от тях. На Алекс му направи впечатление, че липсва хартия. Не успя да види дори един лист, въпреки че очите му шареха навсякъде.

– Тук хартията отдавна е изхвърлена от употреба – рече Грей и той се стресна. *Дали пък не е включил в репертоара си и четенето на мисли?!*

– Казвам *тук*, защото аз самият все още обичам да пипам материала с ръце – добави Грей и спря пред една кабинка, която беше по-широка от останалите и вместо до кръста, стените ѝ се издигаха на два метра височина.

– Ето го работното място на Джонсън.

– От размерите му личи, че е бил началник – отбеляза Симпсън.

– Да. Той отговаряше за файловете на всички лица, заподозрени в тероризъм. Когато към нас премина и Националният център за оценка на заплахите, включихме директно в нашата база данни техните файлове и служителите им. Сливането се оказа изключително удачно. Разбира се, направихме необходимото да запазим самостоятелността на Сикрет Сървис в тази област. По тази причина както Джонсън, така и колегите му от НЦОЗ останаха на двойно подчинение.

Всичко това беше казано с подходящата доза великодушие. *Хубав кокал са ни подхвърлили*, отбеляза мислено Форд, отново оглеждайки

огромната зала. *Хубав и безполезен, тъй като нямаме никакъв контрол върху тъй наречените служители на „двойно подчинение“.* Очите му се спряха на единствената лична вещ върху металното бюро – малка, поставена в рамка снимка на Ан Джефрис. Направи му впечатление, че както бе гримирана и нагласена, тя изглеждаше почти красива. Дали вече се бе свързала с адвокат?

Към тях се приближи висок мъж, протегна ръка на Алекс и усмихнато каза:

– Е, предполагам, че прикритието ми отиде по дяволите, агент Форд.

– Тъй излиза – кимна Алекс и се намръщи от якото ръкостискане на Хемингуей.

– Познавате ли се? – вдигна вежди Грей.

– Чрез Кейт Адамс, сър. Юристката от Министерството на правосъдието, с която работех.

– Аз съм Джаки Симпсън, Сикрет Сървис – пристъпи напред Джаки.

– Том Хемингуей.

– Приятно ми е да се запознаем, Том.

Тя с одобрение огледа красивото лице и стройната фигура на младия мъж, но усети намръщения поглед на Алекс и побърза да отмести очи.

– Тъкмо им показвах работното място на Патрик Джонсън и обяснявах с какво се е занимавал – каза с небрежен тон Грей. – Те разследват смъртта му от името на Сикрет Сървис.

– Ако желаете, мога да ги поема, сър. Доколкото знам, вие имате среща.

– Том знае за компютрите много повече от мен – усмихна се на гостите Грей. Това не беше съвсем вярно, но той не обичаше да изтъква предимствата си по простата причина, че така често ги превръщаше в слабости.

– Не забравяй да предадеш на баща си това, което ти казах, Джаки – подхвърли той и бавно се отдалечи.

– Какво точно ви интересува? – попита Хемингуей.

– Искаме просто да разберем с какво се е занимавал Джонсън – отвърна Алекс. – Мистър Грей ни осведоми, че е отговарял за базата данни, свързани с лицата, заподозрени в тероризъм.

– Покрай другото и това е вярно. Бих сравнил позицията на Джонсън и останалите старши аналитици с работата на ръководителите на

въздушния трафик. Те контролират своите екипи и следят всичко да върви нормално. Базата данни непрекъснато се обновява с нова разузнавателна информация, като в хода на процеса правим всичко възможно за нейното прочистване. Със своя база данни разполагаха всички по-големи институции в бранша. Те преливаха от неточна и погрешна информация, като никоя от тях нямаше възможност за достъп до данните на останалите, което беше и един от проблемите, довели до единайсети септември. Сега всичко е събрано *тук*, като на отделните служби е осигурен достъп двамайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

– Не е ли малко рисковано всичко да бъде събрано на едно място? – попита Алекс.

– Разполагаме и с информационен център, разбира се.

– Къде?

– Съжалявам, но това е поверително.

Отдавна го очаквах, намръщи се Форд.

– Освен това не забравяйте, че нашата система не замества СИПО – добави Хемингуей, имайки предвид гигантската система за идентификация на пръстови отпечатъци на ФБР. – Ние преследваме терористи, а не педофили и банкови обирджии. В допълнение изкупахме няколко частни фирми, специализирани в обработката на разузнавателна информация.

– НРЦ е купил частни компании?

Хемингуей кимна.

– Държавата се отказа от опитите да открива колелото, особено в областите, в които частният сектор отдавна е свършил тази работа. В момента съществува софтуер, който буквално преравя трилиони байтове информация и изгражда модели за какво ли не – почерк, поведение, методи на действие. Все неща, които могат да се използват в разследването с едно натискане на клавиша. Направо невероятно.

– Но как осъществявате ефективен контрол на такива гигантски операции при положение, че отвсякъде ви обстрелват с информация? – попита Алекс.

– След като поехме масивите на останалите служби, тук се създаде един огромен архив. Между нас казано, имахме доста проблеми, включително и няколко сериозни срива. Но вече всичко е наред и системата работи добре. За нея се грижат хора като Джонсън, чието основно задължение е точността на постъпващата информация. Една доста тежка и обемиста работа.

– Която в крайна сметка не е чак толкова бърза – отбеляза Алекс.

– Ако информацията е неточна, бързината губи смисъла си – контрира Хемингуей. – Няма как да бъдем перфектни при положение, че правим всичко възможно за актуалността и точността на информацията.

– Можете ли да ни покажете някой такъв файл? – попита Симпсън.

– Разбира се – кимна Хемингуей, седна на бюрото на Джонсън и положи длан върху биометричния четец. Компютърът светкавично го идентифицира. Набра няколко команди и на екрана се появи лицето на мъж със съответните пръстови отпечатьци и идентификационни данни.

Алекс внезапно се оказа срещу собствената си физиономия и всевъзможни сведения за житието-битието си, включително от далечното детство.

– Пристрастяване към алкохола на младежка възраст – прочете на глас Симпсън.

– Това отдавна *би трябвало* да го няма в досието ми! – остро реагира Алекс.

– Сигурен съм, че го няма в *официалното* ви досие – отвърна Хемингуей. – Между другото, как са шийните ви прешлени? Претърпели сте една доста сериозна травма.

– Значи разполагате и с *медицинския* ми картон?! Къде отиде правото на личен живот, по дяволите?

– Вероятно сте пропуснали да прочетете клаузите със ситни букви в закона за патриотичните действия – отвърна Хемингуей, натисна няколко клавиша и добави: – Често посещавате полицейския бар. – На екрана се появи дълъг списък с плащания, направени с кредитната му карта. – Сигурен съм, че една от причините е прекараната Кейт Адамс.

– Значи знаете какво съм намислил в момента, в който използвам картата си, а?

– Аз затова предпочитам да плащам в брой – лукаво се усмихна Хемингуей.

Набра още няколко команди и на екрана се появи снимката на Джаки Симпсън, последвана от дигитализирани пръстови отпечатьци и основни лични данни. Тя се приведе напред и заби пръст в най-горния ред.

– Грешка! Не съм родена в Атланта, а в Бърмингам!

– Веднага ще я поправим – кимна Хемингуей и се усмихна. – Сами виждате, че и НРЦ не е безгрешен.

– Абе вие разполагате ли изобщо с някакви сведения за лошите, или шпионирате само ченгетата? – раздразнено изръмжа Алекс.

Хемингуей набра поредната команда и на екрана се появи ново

лице.

– Този човек се казва, или по-скоро се е казвал, Аднан ал-Рими. Наскоро беше убит във Вирджиния от друг терорист. Черепът с кръстосани кости в горния ъгъл на екрана означава, че смъртта му е официално потвърдена. Не знам кой е въвел този малко зловещ символ, но той ясно указва настоящия статус на съответното лице. – В долния край на екрана се отвори малък прозорец. – Това тук са пръстовете му отпечатащи. Идентифицирахме Ал-Рими благодарение на факта, че разполагахме с дигитализирания им вариант в нашата база данни.

– Джонсън разполагал ли е с информация, която е представлявала интерес за някого?

– Общо взето, всеки служител на НРЦ разполага с информация, която представлява интерес за враговете на Съединените щати, агент Форд. Това е причината, поради която ги подлагаме на задълбочена проверка, включително произход, образование, политически възгледи и прочие.

– Че как иначе – иронично подхвърли Джаки Симпсън.

– Добре, ясно – кимна Алекс. – Но защо *внезапното забогатяване* на Патрик Джонсън не е направило впечатление на никого тук?

– А е трябвало – кимна Хемингуей. – Затова ще падат глави.

– Но не вашата – отбеляза Алекс.

– Не, защото отговорностите ми са други.

– Значи сте късметлия. Но ако се окаже, че доходите на Джонсън не са от наркотиците, пак ли ще поддържате мнението, че е малко вероятно да е продавал служебни тайни?

– Малко вероятно, но не и изключено. Все пак да не забравяме, че в къщата му *бяха* открити наркотици.

– Имате ли нещо против да поговорим с някои от колегите му?

– Мога да го уредя, но при условие, че тези разговори се записват.

– Като в затвора, а? С тази разлика, че ние сме от добрите.

– И ние сме от добрите! – изстреля в отговор Хемингуей.

Един час по-късно, приключили кратките разговори с трима колеги на Джонсън, Форд и Симпсън си тръгнаха, без да научат нищо ново за обекта на разследването си.

Прибраха оръжията си и се отправиха към изхода, съпроводени от Хемингуей.

– Желая ви успех – рече той миг преди автоматичната врата да се затвори зад гърба им.

– Тъкмо ти ли! – изръмжа Алекс. – Много благодарим за помощта.

Насочиха се към колата си, следвани от двама войници с М-16.

– Чиста загуба на време – промърмори Симпсън, докато седеше в колата.

– Както и деветдесет процента от всяко разследване – погледна я Алекс и раздражено добави: – *Би трябвало* да го знаеш!

– Защо си ядосан?

– А ти не си ли? Нима не те побиха тръпки от това, което видяхме вътре? По дяволите! Имах чувството, че всеки момент ще изкарат снимки от загубата на девствеността ми!

– Аз нямам какво да крия. А ти защо се държа като задник с Том?

– Защото по една случайност не харесвам мръсници като него!

31

Няколко минути след като Алекс и Симпсън напуснаха сградата, Хемингуей се размина с Райнке и Питърс в един от коридорите и леко им кимна. Четвърт час по-късно се качи в колата си и напусна НРЦ. След десет минути Райнке и Питърс го последваха.

Срещнаха се в многоетажен търговски комплекс, купиха си кафе и закрачиха покрай дългата редица блестящи витрини. Вече бяха използвали специалния уред за проверка срещу подслушвателни устройства, а появата им тук бе съпътствана от сложни маневри, изключващи проследяването. Всичко това беше част от основното шпионско правило: увери се, че не си шпиониран от *собствената* си служба.

– Опитвахме се да не ги допуснем до работното място на Джонсън, но Грей обърка работата – каза Питърс.

– Ето защо се намесих – кимна Хемингуей. – Никак не ми се ще да привличаме вниманието на Картър Грей върху разследването.

– Как ще процедираме с Форд и Симпсън?

– Има начини да се оправим с тях, ако надушат нещо. Върху предсмъртното писмо действително имаше отпечатък.

– Идентифицирахте ли го? – попита Райнке.

– Да.

– На кого е? – жадно го погледна Питърс.

– Ще разбереш от бележката, която пуснах в джоба ти – отвърна Хемингуей и хвърли празната чаша в близкото кошче за отпадъци. Питърс измъкна листчето и прочете името, изписано върху него: *Милтън Фарб*.

– Преди години е работил като програмист в Националната здравна служба – поясни Хемингуей. – Напуснал поради психическо разстройство, което е лекувал в различни специализирани заведения. Адресът му е в указателя. В електронната си поща ще откриете кодирана информация относно биографията му. Поставете го под наблюдение. Вероятно ще ви отведе при останалите. Не предприемайте никакви действия без мое разрешение. Ако има начин да ги оставим живи, ще го използваме.

Обърна се и тръгна по широкия коридор. Изпълнени с нов прилив на енергия, Райнке и Питърс поеха в обратна посока.

Картър Грей се върна в кабинета си и проведе няколко телефонни

разговора, включително един с Белия дом. След това дойде ред на серия кратки доклади от най-близките му сътрудници, а накрая и на задачата, която със сигурност щеше да му отнеме няколко часа. Когато нямаше възможност да пътува с президента, той поддържаше всекидневен видеоконтакт с него посредством кодиран сателитен канал. През по-голямата част от деня се подготвяше за съответния сеанс, но винаги беше готов да очертае най-съществените проблеми.

Ала сега, вместо да се подготви за брифинга с президента, Грей изпита внезапно желание да седне зад кормилото и да подкара накъдето му видят очите. За съжаление това беше невъзможно, защото подобно на президента нямаше право да шофира лично. Истинското му желание всъщност беше да отиде на риболов. И понеже в момента нямаше как да го направи с въдица, той реши да прибегне до една друга разновидност на риболова, на която също беше голям майстор.

Отвори лаптопа и набра една име. Нужната информация се появи на екрана след по-малко от пет минути. Ако не с друго, служителите на НРЦ се славеха със своята оперативност.

Решението за централизация на всички данни във връзка с тероризма под шапката на НРЦ беше един безспорно гениален ход от негова страна. То доведе не само до далеч по-голяма прецизност на системата, но и даде на НРЦ огромно предимство пред останалите разузнавателни централи. Така например, ако ЦРУ се нуждаеше от информация по дадена операция, трябваше да я изиска от тяхната база данни и Грей ментално щеше да разбере за каква операция става въпрос. Под прикритието на бюрократичната ефективност той получаваше отличната възможност да шпионира колегите си.

Разположи информацията в отделни прозорци, за да ги наблюдава едновременно. От екрана го гледаха множество лица, почти всичките с арабски черти. Техните данни се съхраняваха в архивите на НРЦ, в комплект с пръстовите им отпечатъци, разбира се, ако това е било възможно. Всички тези хора бяха мъртви, почти без изключение ликвидирани от други терористи. Съдбата им се потвърждаваше от черепа с кръстосани кости, присъстващ в горния десен край на всяка от снимките. Сред тях фигурираха инженер и химик, известни като експерти по експлозивите. Трети, на име Аднан ал-Рими, беше доказан боец с железни нерви. Шестима други бяха загинали при експлозия на бомба в микробуса им. Така и не се доказва дали става въпрос за умишлен акт или за нещастен случай. Но мястото на инцидента представляваше ужасна гледка: криминалистите събираха не трупове, а само *части* от тях. От шестте

жертви само една фигурираше в списъка за издирване на опасни терористи – човек на име Ал-Заухири, но в общ план Америка трябваше да бъде доволна от гибелта на всички тях.

Грей не можеше да знае, че снимката на Ал-Рими и на още неколцина други бяха претърпели серия от фини корекции. Те не бяха снимките на хората, които *действително* бяха загинали, а компютърни анимации, комбиниращи чертите на истинския Ал-Рими и човека, който беше загинал като Ал-Рими. Бяха изготвени така, че да не се различават съществено от други техни снимки, които все още бяха в обръщение, и да не предизвикват подозрения. За това беше нужно време и значителни разходи, но резултатът си струваше и двете. В крайна сметка никой от въпросните араби не се различаваше от снимките, съхранявани в базата данни на НРЦ.

Друго гениално хрумване беше липсата на каквито и да било снимки на мъртвите, с които да ги идентифицират. Това, разбира се, беше придружено и с подмяна на пръстовите отпечатъци, които се смятаха като неопровержимо доказателство за самоличността на индивида.

Въпреки всичко Картър Грей имаше усещането, че нещо не е наред. Затвори файла и реши да се разходи в района. Надяваше се, че поне това му е позволено.

Излезе навън и вдигна поглед към тежкия 747 на „Луфтханза“, който с равномерно свистене се снижаваше към пистата на летище „Дълес“. Мислите му неусетно се върнаха в миналото.

В началото на кариерата си беше получил назначение в свръхсекретна база на ЦРУ в околностите на Вашингтон, която по-късно беше закрыта. Великолепно маскираният в гориста местност комплекс беше известен сред служителите на управлението като Зона 51-А. Но неофициалното му название беше Планината на смъртта.

Неотдавна НРЦ поиска възстановяване на базата, която да използва за разпит на терористи и евентуалните им помощници.

Но това изобщо не вълнуваше Грей, защото в чужбина имаше достатъчно подходящи места за същата цел. Изтезанието на затворници бе забранено както от американските, така и от международните закони. Лично той бе давал показания пред десетки комисии, разследващи нарушения на тези закони от преките му подчинени. И открито беше лъгал представителите на Конгреса.

Разузнаването бе мръсна работа. Хората, ангажирани в него, постоянно лъжеха и непрекъснато умираха. А фактът, че президентът на Съединените щати обсъждаше физическото ликвидиране на законно

избрани ръководители на чужди държави, беше най-яркото доказателство за начина, по който се провеждаше глобалната политика.

Грей се върна в кабинета си, защото нещо го гложеше и искаше да хвърли още едно око на всички онези „мъртъвци“, които, в случай че изведнъж „възкръснаха“, щяха да окажат огромно влияние върху бъдещето му. *Тежко ѝ на Америка, ако това се случи*, каза си той.

Алекс изпрати на Сайкс рапорта за последните си действия в момента, в който се прибра във ВООБ. И за разлика от предишния път реакцията беше светкавична. По телефона му наредиха незабавно да се яви в централата – не при Джери Сайкс, не при някой от заместниците му, а направо при директора на Сикрет Сървис.

Е, това вече не е на хубаво, рече си с въздишка той. Централата беше наблизко и той реши да отиде пеш. По пътя обмисли бъдещето си след края на държавната служба, който можеше да настъпи доста по-рано, отколкото си беше представял. С цели три години по-рано.

Със сегашния директор се беше срещал лично само няколко пъти по време на официални събития, предполагащи размяна на любезности и нищо повече. Но сега инстинктивно усещаше, че предстоящият разговор едва ли ще е дружески.

Няколко минути по-късно влезе в просторния директорски кабинет. Там беше и Джери Сайкс, който явно правеше опити да се слее с удобното канапе, на което се беше настанил. До него, за изненада на Алекс, се мъдреше и мис Джаки Симпсън.

– Затворете вратата, Форд – каза директорът на Сикрет Сървис Уейн Мартин.

Затворете вратата!

Това несъмнено беше лош знак. Алекс изпълни заповедта, седна и зачака. Мартин беше едър мъж, който си падаше по раираните ризи с големи копчета за маншети. Агент от кариерата, проправил си път до най-високото стъпало, той беше участвал в неутрализирането на Джон Хинкли – психопата, който се беше опитал да убие Рейгън. В момента седеше зад бюрото си и проучваше някаква папка. Форд успя да зърне надписа на корицата. Беше служебното му досие. Е, *това* вече наистина беше сериозно.

Мартин затвори папката, седна на ръба на бюрото и започна:

– Ще говоря направо, агент Форд. Защото, колкото и да не ви се вярва, имам и друга работа.

– Да, сър – механично отвърна Алекс.

– Преди малко ми позвъни президентът. Беше на борда на „Еърфорс-1“ и въпреки че го чака напрегната предизборна обиколка, си направи труда да ми се обади заради *вас*. И затова сте тук.

Алекс се вкамени.

– Президентът ви се е обадил заради *мен*?!

– Точно така. Можете ли да познаете защо?

Алекс хвърли поглед към Сайкс, който бе забил очи в пода. Симпсън гледаше в него, но и тя явно не беше в настроение да помага.

– Случаят „Патрик Джонсън“? – изрече глухо той.

– Познахте! – изрева Мартин и удари с юмрук по бюрото си с такава сила, че всички подскочиха. – Явно ви бива в догадките, Форд. Затова ще ви помоля да познаете и още нещо: *какво* точно сте направили, че да предизвикате спешно обаждане лично от президента на САЩ?

Алекс усети, че устата му е напълно пресъхнала, но от него се чакаше отговор.

– Разследвах смъртта на Патрик Джонсън. Такава беше заповедта.

Мартин започна да клати глава още преди да чуе края на фразата.

– Водещата институция в това разследване е ФБР. А доколкото съм информиран, вие сте били само наблюдател, който е трябвало да следи за интересите на нашата служба. Джонсън е бил на двойно подчинение, но на практика е работел единствено за НРЦ. Имате ли някакви възражения по изложеното дотук?

– Не, сър.

– Добре. Радвам се, че постигнахме яснота по този въпрос. Да ми-нем нататък: ФБР открива наркотици в жилището на мистър Джонсън и тръгва по следите на тази улика. Целта е да се докаже, че именно наркотиците са източник на значителните му доходи. Което би означавало, че смъртта му не е свързана с позицията, която е заемал в НРЦ. Бяхте ли наясно с това?

– Да, сър.

– Отлично.

Мартин се изправи и Алекс се стегна в очакване. Реакцията му се оказа напълно оправдана.

– В такъв случай искам да знам защо, ей богу, сте отишли в НРЦ и сте разпитвали не някой друг, ами самия Картър Грей?! – гръмотевично изрева Мартин.

– Мислех, че трябва да покрием всички възможни страни, сър – успя най-сетне да смотолевя Алекс. – Те направиха анализ на едно писмо и...

– Подложихте ли Картър Грей на разпит, или не?

– Не съм, сър. Той сам предложи да ни заведе до работното място на Джонсън. До момента, в който се появи, аз разговарях с двама

младши агенти, които не проявиха особено желание за сътрудничество.

– Заплашили ли сте ги със съдебна заповед?

Сърцето на Алекс пропусна един такт.

– Това беше само част от обичайната тактика, сър.

– Да, или не? – кресна Мартин и юрукът му отново се стовари върху бюрото.

По лицето на Алекс избиха първите капчици пот.

– Да, сър.

– Е, открихте ли нещо? Намерихте ли оръжието на престъплението? Или доказателства за участието на Картър Грей в престъпен заговор?

Макар да знаеше, че това са риторични въпроси, Алекс се почувства длъжен да отговори.

– Не открихме нищо съществено, което да помогне на разследването. Но пак повтарям, че това стана по инициатива на мистър Грей, сър. Той ни покани да влезем и всичко свърши за две минути, не повече.

– Нека ви разясня част от политиката в нашата работа, Форд. Картър Грей не се е натъкнал на вас случайно, а е бил алармиран за присъствието ви и е дошъл да ви види. А на президента е казал, че е бил принуден да го направи, защото, ако медиите надушат, че НРЦ отказва сътрудничество при разследването на убийство, ще оплюят и него, и цялото му ведомство. Вероятно сте чули, че Картър Грей е много близък с президента. Следователно нападките срещу него ще са нападки и срещу президента. Следите ли мисълта ми?

– Да, сър.

– А знаете ли, че по инициатива на Картър Грей в НРЦ тече пълно разследване на смъртта на Джонсън, на което сътрудничи и ФБР?

– Не, сър. Не зная.

Но Мартин очевидно не го чу, защото се обърна, взе някакъв лист от бюрото си и продължи:

– В първия си рапорт пишете, че Джонсън най-вероятно е бил наркодилър и възнамерявате да оставите ФБР да провери тази версия. Толкова. Изпратили сте го снощи. Тази сутрин изведнъж се появявате в НРЦ и започвате да задавате въпроси, които са в пълно противоречие с първоначалното ви заключение. Оттук и въпросът ми: какво се случи между вчера вечерта и днес сутринта, за да промените мнението си?

Алекс се вцепени. От начина, по който го гледаше Мартин, беше ясно, че вече знае отговора. Стрелна с поглед Симпсън, която нервно оглеждаше обувките си. Ето защо е тук, *мамка й!*

– Исках да получа лабораторните заключения за писмото, сър.

Мартин го изгледа така, че и под мишниците му бликна пот.

– Изобщо не се опитвай да ме будалкаш – изръмжа директорът с тих, но още по-заплашителен глас. Главата му леко се извъртя към канаето. – Според присъстващата тук агент Симпсън ти си казал, че възнамеряваш да се заровиш в случая, защото си бил убеден от *стар приятел*. – Направи кратка пауза, после попита: – Кой е този „приятел“?

Една случайно изпусната дума може да пробие кратер в живота ти, унило си помисли Алекс. Как ще си плащам ипотеката, след като ме изритат? Този въпрос доведе след себе си и още един: Как да извия врата на Джаки Симпсън, без да получа смъртно наказание?

– Не си спомням този разговор с агент Симпсън, сър – рече задалежно той.

– Как така не си го спомняш? Та той се е състоял *днес* сутринта! Тази институция не се нуждае от агенти с толкова слаба памет, затова ти предлагам да опиташ още веднъж! Имай предвид, че става въпрос за *две* кариери, едната от които току-що започва. – Мартин отново погледна към Симпсън.

– Самоличността на този човек е без значение, сър. Вече бях убеден, че трябва да продължа разследването, защото някои неща просто не се връзваха. Това е всичко. Отговорността е изцяло моя. Агент Симпсън няма нищо общо с решението ми да отидем в НРЦ. Тя само изпълни заповедта ми, и то не особено охотно. Готов съм да поема всички последици от своите действия.

– Значи отказваш да отговориш на въпроса ми, така ли?

– При цялото ми уважение към вас, сър, ще кажа, че ако имах и най-малките съмнения, че това има някаква връзка с разследването, щях да ви отговоря.

Много бяха причините, поради които Алекс Форд не желаше да сподели с директора на Секрет Сървис, че Оливър Стоун е „старият приятел“, който го убеди да продължи разследването. Същият чудак, който бе разпънал палатка пред Белия дом и упорито следеше за конспиративни действия от страна на правителството. В момента подобно признание му се струваше лоша идея.

Алекс облиза устни.

– Сър, отново подчертавам уважението си към вас, но става въпрос за доверие. Въпросният човек сподели с мен едно свое откровено мнение и аз не мога да излъжа доверието му, за разлика от някои други... – Изобщо не погледна към Симпсън, но думите му бяха достатъчно ясни.

– Затова ще трябва да се задоволите с мен, сър.

Директорът се върна на стола зад бюрото.

– Имаш солидна и добра кариера в Сикрет Сървис, Форд – мрачно рече той.

– Смяя да се надявам, че е така.

Алекс усети как пулсът му се ускорява в очакване на гилотината.

– Но това, което се запомня, е *краят* на кариерата...

Алекс почти се изсмя, защото точно същите думи чу от устата на Стоун, разбира се, по съвсем други причини.

– И аз така съм чувал, сър. – Замълча за миг, после добави: – Предполагам, че ще бъда прехвърлен в друго оперативно бюро...

Когато службата искаше да се отърве от някой агент, тя обикновено го изпращаше в някое от най-затътените си подразделения.

– Не, просто си свободен до края на работния ден. Вече говорих с прекия ти началник, затова можеш да смяташ, че от утре си на служба в личната охрана на президента. Дано ти уври главата, докато висеши пред някой портал. Честно казано, не знам какво да те правя. Една част от мен настоява да те уволня още тази минута, но ми е жал за всичките тези години безупречна служба, които имаш зад гърба си. – Масивният показалец на Мартин заплашително щръкна напред. – Но за да няма недоразумения, те предупреждавам да стоиш далеч от случая „Патрик Джонсън“. Дори „старият ти приятел“ да настоява за обратното. Ясен ли съм?

– Абсолютно, сър.

– Добре. А сега се махай от очите ми!

Джамила изкъпа бебето, пови го и се приближи до прозореца. Лори Франклин играеше с другите две деца на модерната площадка в задния двор. Не прекарва достатъчно време с децата си, но когато е с тях, го прави както трябва, призна пред себе си иракчанката. Четеше им приказки, рисуваше и играеше с тях, заредена с търпение и безкрайно внимание. Лори Франклин обожаваше своите три момчета. В момента беше качила на гърба си най-голямото от тях, люлеейки братчето му на люлката. Миг по-късно хукнаха да се гонят из градината, след което се търкулнаха на земята и започнаха да се боричкат, надавайки радостни писъци. Джамила неволно се усмихна. И тя искаше синове. Много синове, които ще бъдат силни и здрави и ще се грижат за майка си, когато остарее.

Усмивката ѝ изведнъж се стопи и тя обърна гръб на прозореца. Хората не бива да приемат даром това, което имат. Никога!

По-късно двете жени се заеха да приготвят обедата.

– След малко отивам да се срещна с Джордж – каза Лори Франклин. – Забравил си е самолетния билет, а тази вечер пътува. Постоянно забравя разни неща. Един инвестиционен банкер би трябвало да има по-добра памет.

След като обядваха и Лори Франклин замина със спортната си кола, Джамила натовари децата в микробуса и потегли към парка. Докато шофираше, мислите ѝ отново се насочиха към близкото минало.

Доста от младите мъже, с които се беше обучавала в Пакистан, си водеха специални дневници на саможертвата, на своята саможертва. На Запад ги наричаха „дневници на самоубийците“, а вестниците публикуваха част от тях, открити след саможертвата на младите мюсюлмани в името на исляма. Самата тя често се опитваше да си представи как ще изглежда последният ѝ ден. Какви мисли ще минават през главата ѝ, какви ще бъдат реакциите ѝ. Имаше много въпроси без отговор и тя се притесняваше от тях. Дали ще бъде смела? Дали веднага ще отиде в райа? Ще скърби ли някой за нея?

По време на обучението се беше сближила с един от младежите в лагера. Казваше се Ахмед и беше иранец – факт, който първоначално я настрои срещу него. Но той ѝ разказа за живота в Техеран, който ѝ се стори доста по-различен от това, което беше чувала в Ирак.

Именно този младеж ѝ обясни какво означава името ѝ на арабски: „красива“. Което много ѝ отивало. Каза го с възхищение и почитителен тон, избягвайки да я гледа в очите. И тя се почувства щастлива. Той обаче често говореше и за близката смърт, отбелязвайки в дневника си всеки ден, с който се приближаваше към своята саможертва. Но категорично отказа да ѝ каже датата.

Джамила не знаеше дали е изпълнил обета си. Не знаеше къде е изпратен. Търсеше снимката му във вестниците, преглеждаше всички новини за терористични атаки, очаквайки да се натъкне на името му. Но не откри нищо. А понякога се питаше дали и той не прави същото, търсейки новината за нейната смърт.

Ахмед беше начинаещ поет, който мечтаеше стиховете му да бъдат издадени, за да стигнат до другите братя мюсюлмани. Поезията му беше мрачна, дори трагична, породена от насилието и жестокостите на живота, който беше водил в Иран. Джамила помнеше какво ѝ бе казал: „Когато човек е изгубил всичко, с изключение на живота си, цената на този живот не става по-висока. Такава е само цената на *саможертвата*. Няма по-възвишена цел от тази да умреш в името на Бога.“ Никога нямаше да забрави тези думи, защото те ѝ вдъхваха кураж и придаваха смисъл на живота ѝ.

В Корана пишеше, че всеки човек, мъж или жена, който е водил праведен живот и е вярвал в своя Бог, има запазено място в рая. Но Джамила вече беше разбрала, че мюсюлманинът *със сигурност* ще попадне там само по един начин – чрез мъченическа смърт в свещената война, водена от исляма.

Понякога си представяше как се среща в рая със своя поет. Да, Джамила много искаше да го види отново. Без значение дали на този свят или след смъртта си.

Стоун се прибра в малкия си дом на гробищата, почисти дрехите си и сложи лед върху подутата си брадичка. Изчака малко отокът да спадне, след което набра по мобилния телефон Рубън, а после и Кейлъб. Разбраха се да се видят вечерта. Потърси и Милтън, но не успя да го открие.

След това се зае да мете алеите, като междуременно помогна на двама посетители да открият гроба, който търсеха. Църковната документация беше загубена отдавна, но Стоун се беше заел да я възстанови и вече втора година правеше опис на погребаните тук. В хода на работата изучи с подробности историята на „Маунт Цион“ и неусетно се превърна в нещо като неофициален екскурзовод за групите туристи, които от време на време се отбиваха тук.

Сбогува се с посетителите и продължи работата си. Размишляваше върху постъпката си, която беше крайно неразумна. Все още усещаше тежестта на ножа в дланта си. Каква *глупост*, господи!

След известно време реши да се качи на метрото и да потърси Милтън в дома му. Искаше да научи дали е успял да провери регистрационния номер на онази кола. А и да разбере дали е добре. Защото хората, с които си имаха работа, можеха да проследят един пръстов отпечатък не по-трудно от него.

Закрачи по улицата, която щеше да го отведе до близката метростанция В един момент зад гърба му прозвуча клаксон и той се обърна машинално. Беше агент Форд. Колата му плавно спря до тротоара и стъклото се спусна.

– Искаш ли да се повозиш? – попита Алекс, после забеляза отока на лицето му. – Какво ти се е случило, по дяволите?

– Паднах.

– Добре ли си?

– Самочувствието ми е наранено повече от лицето – въздъхна Стоун и се настани до него.

Известно време пътуваха в мълчание.

– Мисля си за снощица ни разговор – обади се най-сетне Стоун. – Как върви разследването?

– Толкова добре, че ме върнаха обратно в охраната.

– Агент Форд...

– Виж какво, Оливър. Познаваме се достатъчно дълго време, за да зарежеш това „агент Форд“. Казвай ми Алекс.

– Добре, *Алекс*. Надявам се, че не съм ти докарал неприятности със съветите си.

– Аз съм голямо момче. А ти май излезе прав. За съжаление не успях да направя точна преценка на фактите и сега си плащам.

– Какви факти?

– Страхувам се, че не мога да ти кажа. Между другото, къде отиваш?

Стоун му каза адреса и добави:

– Отивам на гости на едни приятели.

– Дано да са влиятелни. Такива никога не са излишни.

– Аз нямам *влиятелни* приятели.

– И аз. За разлика от моята нова партньорка – използвам това определение съвсем условно, – която се оказва с голяма връзка. Едва днес благоволи да ме информира, че Картър Грей й е кръстник!

– Коя е новата ти партньорка? – погледна го с интерес Стоун.

– Джаки Симпсън.

Стоун се опули.

– Дъщерята на Роджър Симпсън?

– Ти пък откъде знаеш?

– Нали спомена за влиятелни приятели. А аз не познавам по-влиятелен от Роджър Симпсън. Едно време работеше в ЦРУ, но много отдавна.

– Не знаех, но това обяснява интереса му към разузнаването.

Стоун погледна през страничното стъкло и подхвърли:

– На колко години е тази жена?

– Джаки ли? На трийсет и четири-пет.

– И едва сега започва кариера в Сикрет Сървис?

– Преди е работила в полицията на Алабама.

– Що за човек е?

– Как да ти кажа... В момента я смятам за гаднярка. Вероятно защото ме предаде, при това днес сутринта.

– Питам те как изглежда.

– Защо се интересуваш?

– Просто от любопитство.

– Миньонче с черна коса, сини очи и остър език, особено когато е ядосана. Никога не отстъпва и казва каквото мисли.

– Разбирам. Красива ли е?

– Да не си решил да я каниш на среща? – ухили се Алекс.

– Старците винаги проявяват интерес към младите дами – усмихна се в отговор Стоун.

– Хубавичка е – сви рамене Алекс. – Ако се абстрахирам от отношението си.

Трийсет и пет годишна синеока брюнетка с пиперлив език, каза си Стоун.

– Виждал ли си някога Картър Грей?

– Днес го видях – отвърна Алекс.

– Какво ти е мнението?

– Доста е внушителен.

– Той ли е причината за неприятностите ти?

– Реших да се направя на хитър и да дам предсмъртното писмо за анализ на онези двама агенти от НРЦ, така че да имам извинение да си пъкна носа и там, но се оказа, че ме превърнаха в боксова круша. Нещо, което трябваше да предвидя...

Стоун изобщо не чу последните думи. Вниманието му беше привлечено от новината, че НРЦ разполага с писмото на Джонсън. *Дали са открили отпечатъците на Милтън по листа?*

– Отзивчиви ли бяха агентите на НРЦ, за които спомена? – подхвърли след известна пауза той.

– Не особено. Аз по принцип не обичам шпионите. Всъщност мразя ги и в червата си. Пет пари не давам къде се водят на ведомост – в НРЦ, ЦРУ или военното разузнаване. Защото всичките са еднакви и няма да ти кажат истината, дори от това да зависи животът на майка им.

– Вярно е – съгласи се Стоун. Някъде по средата на пътя помоли Алекс да спре.

– Мога спокойно да те закарам, Оливър – подхвърли агентът. – Директорът ми даде свободен ден, за да осъзная греховете си.

– Имам нужда от малко разходка.

Стоун изчака колата на Алекс да изчезне в трафика, измъкна телефона и набра номера на Милтън. Не му беше особено приятно, че приятелят му Алекс е отстранен от случая, но, от друга страна, изпита облекчение, защото това означаваше, че е извън опасност. Нещо, което не можеше да се каже за членовете на неговата група.

– Ало? – чу гласа на Милтън.

– Къде си?

– У Честити.

– От колко време си там?

- От сутринта. Защо?
- Забеляза ли нещо подозрително, когато излизаше от къщи?
- Не.
- Не се прибирай. Искам да се срещнем някъде навън. Да речем, на Юниън Стейшън. Можеш ли да дойдеш там до половин час?
- Мисля, че да.
- Ще те чакам пред книжарницата. Успя ли да проследиш номерата на онази кола?
- Без проблем. Разполагам с името и адреса. Те са...
- Ще ми ги кажеш, като се видим, Милтън. А сега ме слушай внимателно. Трябва да направиш всичко възможно да не бъдеш проследен.
- Какво си открил? – нервно преглътна Милтън.
- Ще ти кажа, като се видим. О, и още нещо. Потърси сведения за Джаки Симпсън, дъщерята на сенатор Симпсън? Агент е в Секрет Сървис.

Стоун прекъсна разговора, след което набра последователно Рубън и Кейлъб, за да ги запознае с промените. После тръгна към най-близката станция на метрото. Броени минути по-късно вече стоеше пред входа на книжарница „Долтън“, която заемаше по-голямата част от масивната сграда на Юниън Стейшън. Започна да разглежда заглавията на витрината, но очите му не изпусаха изхода на метрото, откъдето трябваше да се появи Милтън.

Той обаче се появи от съвсем друга посока.

- Честити ме докара – отвърна на въпросителния му поглед Милтън, после се втренчи в лицето му. – Какво се е случило?
- Няма значение – нетърпеливо отвърна Стоун. – Честити тук ли е?
- Не, изпратих я да си върви.
- Сигурен ли си, че някой не те е проследил, Милтън?
- Няма начин. Тя кара като луда.

Стоун го поведе към закусвалнята срещу книжарницата. Взеха си по едно кафе и седнаха на масичката в ъгъла.

Милтън извади мобилния си телефон и натисна един бутон.

- На кого звъниш?
- На никого. Телефонът ми има рекордер. По-късно трябва да й звънна и той ще ме подсети. Този у теб има същата функция. – Милтън изрече няколко думи пред микрофончето и прибра апарата.
- Как се казва собственикът на колата? – попита Стоун.
- Тайлър Райнке. Живее в околностите на Пърселвил, имам адреса.
- Познавам този район. Разбра ли къде работи?

– Проверих навсякъде, но не открих нищо. А знаеш, че имам достъп до много места.

– Което може би означава, че работи в НРЦ. А там дори ти не можеш да пробиеш.

– Възможно е.

– А за Джаки Симпсън?

– Открих нещичко и ти го разпечатах. – На масата се появи прегънат лист. Стоун го разтвори и пред очите му се появи принтерна разпечатка на женско лице. Форд е прав, помисли си той. Дори от чертите ѝ се излъчва напереност. Отдолу беше написан и домашният ѝ адрес, който се оказа доста близо до ВОБ. Вероятно ходеше на работа пеша. Прибра листа в раницата си и съобщи на Милтън, че НРЦ разполага с предсмъртното писмо на Джонсън, върху което може би има негови отпечатъци.

– Знаех си аз, че не трябва да пипам проклетия лист! – въздъхна приятелят му.

– Мислиш ли, че данните ти още фигурират в архивите на НЗС?

– Сигурно. Освен това и Сикрет Сървис ми взеха отпечатъци, когато писах онова тъпо писмо до Роналд Рейгън. Но тогава бях много разстроен от намеренията му да ореже бюджета на психиатричните болници.

Стоун се приведе над масичката.

– Мислех да се съберем у Кейлъб довечера, за да обсъдим развоя на събитията, но сега не съм сигурен, че е разумно.

– Тогава къде ще се видим?

В същия момент звънна телефонът на Стоун.

– Видях се с един стар приятел и седнахме да изпием по бира – прозвуча възбуденият глас на Рубън. – Едно време бяхме заедно във Виетнам, а после във военното разузнаване. Реших, че си струва да изпием по бира, след като ми каза, че току-що се е уволнил от АВР. Разприказвахме се. Всички били бесни от решението НРЦ да поеме целия архив, свързан с тероризма. Дори файловете на ЦРУ били прибрани. Очевидно Грей си е давал сметка, че постави ли ръка върху информацията, ще контролира всичко.

– Значи всички други разузнавателни централи трябва да изискват информация от НРЦ?

– Именно. И по този начин НРЦ знае върху какво работи всяка от тях.

– Но по закон те, така или иначе, му докладват, Рубън.

– На кого му пука за закона? Нима допускаш, че ЦРУ честно си признава всичко, което върши?

– Не – въздъхна Стоун. – Не им е в природата и никога не са го правили. Шпионите винаги лъжат.

– Довечера се събираме у Кейлъб, нали?

– Не съм сигурен, че апартаментът на Кейлъб... – започна Стоун, после гласът му изведнъж секна. – Кейлъб? – прошепна бавно той.

– Оливър? – обади се Рубън. – Чуваш ли ме?

– Оливър, добре ли си? – разтревожено попита Милтън.

Стоун тръсна глава и побърза да попита:

– Къде се намираш в момента, Рубън?

– В противната кочина, която наричам свой замък. Защо питаш?

– Можеш ли да ме вземеш от Юниън Стейшън и да ме закараш до специалното ми хранилище?

– Разбира се, но не ми отговори на въпроса. Остава ли уговорката да се видим у Кейлъб?

– Не – поклати глава Стоун и бавно се огледа. – Мисля, че ще е по-добре да се видим тук, на гарата.

– На Юниън Стейшън? – учудено попита Рубън. – Това едва ли е най-удиненото място на света, Оливър.

– Ще ти обясня по-късно. А сега тръгвай насам. – Изключи телефона и погледна към Милтън. – Помни какво ти казах и стой далеч от дома си.

Милтън кимна.

– А защо искаш да отидеш до хранилището си?

– Трябва да взема нещо, което, надявам се, най-после ще хвърли светлина върху цялата тая работа.

35

– Май няма никой – размърда се на седалката Тайлър Райнке. Очите му напуснаха фасадата на тъмната къща и се сведоха към досието на Милтън Фарб, което лежеше в скута му. – Заплахата да отрови президента Рейгън явно е свела до нула шансовете му за някаква кариера. Вероятно това досие е причината да не бие камбаната.

– Искам да знам какво е търсил посред нощ на остров Рузвелт – каза Питърс.

– Предлагам да изчакаме още малко, а после да претърсим жилището му. Ако е решил да мине в нелегалност, все ще открием нещо, което да ни ориентира в каква посока да го търсим.

– Междуременно май се налага още веднъж да се разходим до Джорджтаун. И да изнамерим някой очевиден от оная нощ.

– Няма да е зле да хвърлим още едно око и на лодката – кимна Райнке.

Капитан Джак опипа шапката си, докосна с пръст жълтата роза на ревера си и бавно огледа новата си собственост. Сервизът беше разделен на три големи работни клетки. Едната от тях беше заета от автомобил, около който се въртяха неговите „механици“. Иранецът Ахмед се измъкна от канала за смяна на масла и избърса потта от челото си.

– Как върви? – попита капитан Джак.

– По план. Говори ли с жената?

– Устройството е на място, готово за действие. – В очите му се появи мрачна заплаха. – Избягвай да задаваш въпроси, Ахмед.

Иранецът кимна и побърза да се пхне обратно в канала, а капитан Джак напусна халето.

Ахмед изчака известно време, след което се измъкна навън и пъргаво пристъпи към работната маса. Там, под купчината разпръснати инструменти, лежеше нож с дълго острие. Той го извади, огледа се и сръчно го тикна под стелката в задната част на автомобила.

Капитан Джак се качи в спортното аули и пое към апартамента, нает от неговите хора. Отвори му един от афганистанците.

– Оръжията тук ли са? – попита той.

– Да – кимна мъжът. – Пренесохме ги на части, в пазарни торбички, както заповяда.

– Покажи ми ги.

Пристъпиха към големия телевизор в ъгъла на една от стаите, отместиха го с общи усилия и афганистанецът разви с отвертка винтовете, които придържаха мокета към пода. Отдолу се показа изрязана в дюшемето дупка, покрита с парче шперплат. Под него, на разстояние двайсет сантиметра една от друга, стърчаха няколко куки за захващане, свързани с късо въже. А върху въжето лежах две снайперски пушки, оборудвани с мощни оптически мерници.

– Само бях чувал за М–50 – промърмори капитан Джак. – Но никога не съм я използвал.

– Дигитална оптика, магазин за двайсет и един милиметрови патрони с вграден екосензор, способен да засича температурни отклонения. – Афганистанецът се отпусна на колене и посочи някакво приспособление на приклада. – Има и система за неврален анализ, която компенсира мускулните трептения.

– Никога не съм имал нужда от такава – отвърна с равен глас капитан Джак.

– Разполага и със специално защитно покритие „Камуфлекс“, което се задейства с бутон и спомага за пълното ѝ сливане с околната среда – продължи другият. – Цевта е със специално нанопокритие, което позволява изключителна точност – по-малко от 0,0001 градуса отклонение на разстояние хиляда метра. Ненужен лукс за нашата задача, но какво от това. Имаме и две МП–5 в комплект с две хиляди патрона.

При един случай в началото на кариерата си капитан Джак бе допуснал фаталната грешка да калкулира атмосферното налягане след корекциите по отношение на надморската височина – така, както го правеха в метеорологичните центрове. Но стрелците имаха нужда от реалното атмосферно налягане, без никакви височинни корекции. А онази грешка се оказа фатална, защото студеният въздух е по-гъст от топлия и в него скоростта на звука е доста по-малка. Тоест мунициите със свръхзвукова скорост се бяха оказали неподходящи. Последниците бяха тежки: вместо да убие, неговият куршум причини само нараняване – нещо абсолютно недопустимо, когато мишената е държавен глава.

– Къде си скрил мунициите? – попита той.

Афганистанецът застана зад телевизора и развъртя винтовете на задния капак. Под него, акуратно подредени, лъснаха дузина пълнители за МП–5 плюс няколко кутии с патрони за М–50.

– Сам разбираш, че тук не гледаме телевизия.

– А *другите* две пушки и мунициите към тях? – попита капитан

Джак. – Онези, които ще използвате вие и които са от решаващо значение?

– Тук са, скрити на други места под настилката. Имаме над петдесет часа учебна стрелба с тях. Бъди спокоен, няма да пропуснем мишените.

– Прогнозите за деня на купона са благоприятни, но по тези места времето бързо се променя.

– Стрелбата от такова разстояние не е особено трудна – сви рамене афганистанецът.

Капитан Джак влезе в банята, изправи се пред огледалото и започна преглед на дегизировката си. Свали шапката от главата си и се взря в гъстата прошарена коса, комбинирана с мустаци и брадичка в подходящ цвят. После махна тъмните си очила и се втренчи в сините очи, които го гледаха от огледалото. Носът му беше издължен и доста широк, с малък белег отстрани. Брадата и косата бяха фалшиви. В действителност беше плешив, с кафяви очи и без никакви белези, въпреки че носът му *наистина* беше дълъг, но доста по-тънък.

Доволен от огледа, той отново си сложи шапката и очилата. Много пъти му се беше налагало да изчезва, дори и тогава, когато други ползваха услугите му – включително правителството на Съединените щати. По принцип работеше и самостоятелно, приемайки най-високата оферта. Но, както вече беше предупредил Хемингуей, предстоящото изчезване щеше да бъде последното в живота му. Разстоянието от центъра на града до мястото на тържествената церемония беше едва десет минути с кола, но за десет минути можеха да се случат много неща.

Без да спира колата, той направи един бавен кръг, оглеждайки за последен път ориентирите, които отдавна помнеше наизуст. Площадът беше опасан с бели метални заграждения. Имаше няколко места за пропускане на пешеходци, но само един вход за коли. Той беше ограден от двуметрови тухлени колони, между които трябваше да мине автомобилното шествие както на влизане, така и на излизане. Разстоянието между колите не беше особено голямо и със сигурност щеше да затрудни „Звяра“.

Очите му пробягаха по околните дървета, предполагайки, че именно там ще бъдат разположени американските снайперисти от охраната. Колко ли щяха да бъдат? Дузина, две? В днешно време това беше трудно да се установи, дори и от най-доброто разузнаване. Но снайперистите несъмнено щяха да бъдат тук със своето камуфлажно облекло, великолепно сливащи се с околната среда, абсолютно невидими за

нетренираното око. Да, най-вероятно неговите хора щяха да намерят смъртта си тук. Но щеше да бъде бърза и безболезнена смърт. Свръхзвуковият куршум убива моментално, преди мозъкът да успее да реагира.

Капитан Джак си представи как моторизираното шествие навлиза в периметъра и президентът слиза от „Звяра“. Преди да бъде ескортиран до оградена с блиндиращи стъкла трибуна под звуците на „Слава на вождя“, той със сигурност щеше да помахна на тълпата, да стисне няколко ръце и да потупа по гърба някой и друг човек.

Началото на традицията да се използва тази песен при появата на американския държавен глава бе поставено от съпругата на президента Джеймс Полк, която, бясна от пълната липса на внимание към нейния дребничък и съвсем невзрачен на вид съпруг, заповядала да я свирят при всяка негова поява на обществено място. Всички следващи президенти бяха възприели този ритуал.

Бившият член на Националната гвардия се настани на стола и огледа новата си ръка. Другите двама в стаята внимателно го наблюдаваха.

– Вече монтирахме торбичката и можем да започнем упражненията – подхвърли инженерът.

Американецът раздвижи китката си по начина, който му обясниха, но нищо не се получи.

– Трябват ти тренировки. Скоро ще бъдеш истински експерт.

След два часа напредъкът вече беше забележим. Обявиха почивка и се отпуснаха на столовете.

– Значи си бил шофьор на камион – подхвърли химикът.

Някогашният воин кимна и вдигна осакатените си ръце – едната с кука, а другата с протеза.

– Но с това нямаше как да запазя мястото си, защото работата ми включваше и разтоварване.

– Колко време изкара в Ирак преди инцидента?

– Осемнайсет месеца. Оставах ми още само четири, или поне така се надявах. Но после дойде заповед за удължаване на престоя ни с нови двайсет и два месеца. Което означаваше четири години! Преди да се случи всичко това, вече имах жена и семейство, които спокойно издържах сам. Живеехме в Детройт. Но в околностите на Мосул попаднах на противопехотна мина, която ми откъсна ръцете и ме рани в гърдите. След четири месеца в болница се прибрах у дома, но се оказа, че жена ми е подала молба за развод, няма какво да работя и практически

оставам на улицата. – Човекът замълча за момент, после поклати глава. – Изкарах и първата война в Залива, от начало до край. Нагълтах се до насита с лайната, с които ни засипваше Саддам. След нея служих в Националната гвардия, за да имам някакъв доход, докато си стъпя на краката. Изпълних си договора и станах шофьор на камион. Но няколко години по-късно ми връчиха официално съобщение, според което Гвардията не била приела „официалната ми оставка“. Казах им да вървят по дяволите, но те ме отмъкнаха в буквалния смисъл на думата, без да обръщат внимание на протестите ми. Година и половина по-късно останах без ръце и целият ми живот рухна. И всичко това ми беше причинено от страната, която се наричаше моя родина!

– Настъпи часът да им отмъстиш – подхвърли инженерът.

– И ще го направя! – заплашително изръмжа бившият гвардеец, бавно свивайки и разпускаяки изкуствените си пръсти.

Аднан ал-Рими крачеше из коридорите на Мърси Хоспитал и внимателно се оглеждаше. Когато отново се върна във фойето, отвън тъкмо вкарваха количка с възрастна жена.

Аднан се плъзна покрай нея, излезе и жадно вдиша топлия въздух. Вляво от стълбището имаше рампа за инвалидни колички и носилки. Спусна се по стъпалата, които свършваха на бетонния тротоар. Бяха четиринасет. Обърна се и отново тръгна нагоре, този път засичайки времето на изкачването. Седем секунди при нормален ход, вероятно два пъти по-малко тичешком.

Влезе за втори път в болницата. Ръката му неволно посегна към оръжието, скрито под връхната дреха. Беше стар револвер 38-и калибър, американско производство – според личното му мнение пълен боклук. Но охранителната фирма, в която работеше, разполагаше само с такива. Знаеше, че в крайна сметка това няма значение, но отдавна беше свикнал да обръща специално внимание на оръжията си. Вероятно защото те бяха единствената причина още да е жив.

Тръгна по обратния път към стаята на сестрите и спря на четвъртата плочка от центъра на помещението. След това се обърна и пое обратно към изхода. Всеки, който би проследил действията му, най-вероятно щеше да реши, че е доктор по време на редовна визитация. По пътя си кимна на две сестри, но умът му беше зает с броенето на крачките. Малко преди изхода зави надясно, измери с крачки съответния коридор и бутна вратата в дъното. Спусна се по стъпалата зад нея и бързо се озова

в подземния коридор, който пресичаше цялото западно крило. Той преминаваше в друг, който се простираше на север и свършваше в задния двор. Широка асфалтирана алея свързваше тази зона с шосето, което минаваше непосредствено зад болницата. Лошото отводняване и неподходящият наклон превръщаха двора в малко езеро дори и след съвсем слаб дъжд – факт, който принуждаваше почти всички посетители да използват главния вход.

Аднан си представи няколко евентуални маневри в тази зона, после влезе обратно и затвори вратата след себе си. В съседство се намираше главният трафопост на болницата, където имаше и резервен генератор. Охранителната фирма охотно му предостави плановете за действие в случай на авария, а той си направи труда да разучи техническите характеристики на всяка от монтираните машини в помещението. Интересуваше го само една от тях, монтирана точно срещу генератора. Отвори предпазния капак с помощта на ключоце, което държеше на връзката си, и внимателно огледа контролния панел.

Заклучи след себе си и се върна в болницата. Обиколките му щяха да продължат ежедневно чак до деня на действията.

Така изтече времето до края на смяната му. Аднан се отправи към съблекалните, където смени униформата с всекидневното си облекло, яхна велосипеда и потегли към апартамента, който се намираше на три километра от болницата. Пригответи си закуска, състояща се от черен хляб, фурми, боб, маслини и късчета месо, които смеси и задуши на печката в малката кухничка.

В Саудитска Арабия семейството му гледаше животни и градина с фурми – едно немалко постижение в страна с едва един процент обработваема земя, – но изкарваше препитанието си трудно, с цената на тежък труд. След смъртта на баща му се преселиха в Ирак, където започнаха да гледат кози и няколко ниви с пшеница. Като първороден син Аднан стана глава на семейството. Хвана се да работи като касапин. Обработваше месото съгласно изискванията на исляма. Допълнителните доходи от тази дейност се оказаха важни за оцеляването им.

Седнал до прозореца на малкия апартамент с чаша чай в ръце, Аднан неусетно се пренесе в миналото. Под острия му нож минаваха кози, агнета и телета. Всяко едно от тези животни намираше края си с прерязано гърло – един акт, който задължително се придружаваше от споманаването на Божието име. Той никога не прекъсваше шийните им прешлени. Първо, защото това бе по-безболезнено, и второ, защото конвулсиите на тялото улесняваха изтичането на кръвта – задължително

условие според ислямските закони. Същите закони забраняваха животните да стават свидетели на смъртта на себеподобните си и изискваха да бъдат отпочинали и добре нахранени. Този процес нямаше нищо общо с варварските методи на зашеметяване и убиване с чук, които се използваха в американските кланици. Да, американците много ги биваше в бързите масови убийства.

Отпи глътка чай и отново потъна в миналото. Беше изкарал на фронта цялата десетгодишна война между Иран и Ирак, а после постепенно се завърна към нормалния живот. Ожени се, родиха му се деца и той направи всичко възможно да се държи далеч от налудничавото управление на маниака Саддам и неговите марионетки.

После дойде 11 септември, Афганистан беше окупиран, а талибаниите – прогонени. В личен план това не засягаше Аднан. Американците бяха атакувани и отговориха на удара. И той като повечето иракчани не беше привърженик на талибаните. Животът му продължи да тече нормално. Успяваше да си осигурява скромен доход въпреки международното ембарго. Но след това Америка обяви война на Ирак. Подобно на всички обикновени хора, и Аднан тръпнеше от ужас пред предстоящите бомбени атаки. Успя да изпрати семейството си в провинцията, но се почувства длъжен да остане в Багдад, защото втората му родина беше обект на нападение от чужда държава.

После връхлетяха американските самолети. Аднан гледаше с безмълвен ужас как градът се превръща в огнен ад. Появиха се танковете и пехотата. Аднан нито за миг не се усъмни в изхода на войната. Американците бяха прекалено силни и разполагаха с оръжия, които убиваха от две хиляди километра разстояние. Докато той, като повечето си сънародници, умееше да се бие единствено с пушка, нож и голи ръце. По онова време започна да се говори, че САЩ ще изстрелят ракети от собствената си територия отвъд океана, които след броени минути ще изтрият целия близоизточен регион от лицето на земята. Това го караше да изпитва парализиращ ужас.

След свалянето на Хюсеин се появи малка надежда. Тя обаче се стопи бързо, тъй като страната бе разкъсвана от насилие и смърт. Решението се оформи в съзнанието му малко след като американското присъствие се превърна в откровена окупация. Аднан започна да се бори срещу нея, като в хода на този процес често му се случваше да убива и свои сънародници. Един болезнен акт, който все пак имаше своето оправдание. По време на Ирано-иракската война вече беше убивал братя мюсюлмани. Сега правеше същото, но убиваше и американци.

Прибавяйки към това и касапския период, той изпитваше чувството, че цял живот е отнемал живот и ще го прави, докато диша.

В крайна сметка остана единствено собственият му живот. Жена му и децата му бяха мъртви. Родителите му братята и сестрите – също. Цялото му семейство се пресели в рая и на грешната земя остана единствено той – Аднан.

А сега беше тук в самото сърце на врага. Тук щеше да е мястото на последната му битка и финалът на един живот, преминал в постоянна война. Беше уморен. Имаше чувството, че е преживял осемдесет години за два пъти по-кратко време. Душата и тялото му нямаше да издържат още дълго.

Допи чая си, но остана край прозореца, загледан в децата, които играеха в градинката пред блока.

– Търсили сте ме, сър? – попита от вратата Том Хемингуей. Говореше се, че кабинетът на Картър Грей е единственото място в НРЦ, което не е обект на електронно наблюдение.

– Влизай, Том – покани го Грей. – И затвори вратата.

В продължение на половин час двамата обсъждаха няколко разузнавателни операции в Близкия и Далечния изток под прекия контрол на Хемингуей. След което разговорът премина на други теми.

– Какво стана с агентите на Сикрет Сървис, които ни посетиха днес? – попита Грей.

– Оказах им пълно съдействие, сър – отвърна Хемингуей. – Надявам се, че постъпих правилно, като ви отървах от тях.

– Естествено. А агентите, с които разговаряха преди това?

– Тайлър Райнке и Уорън Питърс са съвестни служители. Имат задачата да ни представляват в това разследване. Мисля, че са обработили някакви веществени доказателства по молба на Сикрет Сървис.

– Позволих си да подхвърля на президента за Форд и Симпсън. Мисля, че повече няма да се появят.

– Чух, че сте кръстник на Симпсън.

– Да. Джаки е единствената дъщеря на Роджър Симпсън. Бях поласкан, че той ме помоли да ѝ стана кръстник, макар да не съм убеден, че съм особено подходящ за тази роля. Обичам я като собствена дъщеря – каза Грей, но явно се смути от признанието си и побърза да смени темата. – Заповядах вътрешно разследване във връзка със смъртта на Патрик Джонсън. С участието на ФБР.

– Добър ход – кимна Хемингуей. – Не вярвам от това да изскочи нещо, но ние сме длъжни да вземем необходимите мерки.

– А защо не вярваш, Том? – внимателно го погледна Грей.

– Къща и кола, които не може да си позволи? – вдигна рамене Хемингуей. – Дрога, открита в дома му? Всичко изглежда прекалено ясно и не се случва за пръв път.

– Но се случва за пръв път *тук* – поклати глава Грей. – Познаваше ли добре Джонсън?

– Толкова, колкото и всеки друг от обработващите данните. Нямам никакви забележки относно работата му.

– Какво ти беше мнението за него?

Хемингуей се замисли.

– От ограничените ни контакти останах с чувството, че амбициите му са по-големи от възможностите.

– Доста категорично заключение за човек, когото почти не познаваш – подхвърли Грей.

– То важи поне за половината от сътрудниците ни. Честно казано, те искат да станат като вас, но знаят, че няма как да го постигнат, и това ги измъчва.

– Внимателно проучих досието на Джонсън – рече с лека въздишка Грей. – Нищо в него не сочи, че е бил склонен да премине от другата страна. Съгласен ли си с мен?

Хемингуей кимна.

– Но такова е било заключението и за всички предатели, които по една или друга причина са се обърнали срещу родината си – отбеляза Грей.

– Има хора, които са познавали Джонсън по-добре от мен.

– Вече разговарях с тях. Срегнах се и с годеницата му. Тя е убедена, че тая работа с дрогата е нагласена.

– Едва ли е изненада, че го защитава.

– Том, доколкото си спомням, централизацията на разузнавателната информация приключи преди четири месеца. Прав ли съм?

– Да. С уговорката, че по-късно интегрирахме и базата данни на Агенцията за безопасност на транспорта, които получихме от техния Център за оперативна координация и контрол. Вероятно си спомняте, че програмата на АБТ е разработена много добре и обединява редица допълнителни инициативи, като например „Сигурност на полетите“, „Задължителна регистрация на пътниците“ и „Посещение в САЩ“. Последната е особено важна за нас, тъй като включва подробна биография, пръстови отпечатъци и снимки на чужденците, пристигащи в страната. До този момент тези данни бяха разпръснати между десетина ведомства със слаба координация помежду си. И това ги правеше практически неизползваеми.

– Точно такива провали доведоха до единайсти септември – мрачно каза Грей.

Наетата от капитан Джак просторна къща в околностите на Бренан беше разположена далеч от главния път и наблизо нямаше други постройки. Тя беше обзаведена с домашно кино, от което наемателят се възползваше в момента.

Зареди DVD системата с диска, който бе получил от Хемингуей, и изчака гостите да заемат местата си. Всъщност те трудно можеха да бъдат наречени поканени на кино, тъй като нито се бяха заредили с пуанки, нито пък домакинът им предложи разхладителни напитки.

Капитан Джак огледа екипа си. Хората му бяха добри, подбрани много внимателно. Всички, без изключение, бяха имали труден живот, лишен от радостите, които мнозина приемат като задължителна част от него – храна, чиста вода, топло легло и сигурност, далеч от мисълта за внезапна и насилствена смърт. Тук се бяха събрали неговите най-близки помощници – майсторите на взривни устройства, стрелците, снайперистите, федаините, механиците и шофьорите. Но Джамила я нямаше. Нейната мисия беше напълно самостоятелна. А, честно казано, капитан Джак не беше сигурен как ще реагират хората му, ако на тази решаваща фаза от операцията присъства и жена. За нейното участие знаеха малцина и американецът предпочиташе нещата да останат така.

Във външния вид на хората му имаше големи промени. Брадите бяха избръснати, косите – подстригани или пуснати по-дълги. Някой бяха наддали на тегло, други – видимо отслабнали. Всички носеха западно облекло. Някои си бяха сложили очила, други бяха боядисали косите си. В базата данни на НРЦ вече не фигурираше нито един от „реалните“ образи, но операцията беше твърде важна, за да бъде провалена от дребни недоглеждания. Въпреки ловките компютърни промени на снимките, с които разполагаха в НРЦ, разпознаването на хората му пак беше възможно, най-вече от агенти, които бяха контактували с тях през последните години.

Насочи се към предната част на помещението и започна да ги поздравява по име в знак на уважение и приятелски чувства. Изслушваше докладите им, сбити и стегнати, издаващи задълбочени познания.

Тези хора бяха избрани един по един от капитан Джак, Том Хемингуей и още един човек, към когото и двамата питаеха безгранично доверие. Те не бяха най-големите бойци в групата, нито пък имаха славата

на най-усърдни мюсюлмани. По иронията на съдбата бяха предпочетени поради качеството, на което в подготвителните лагери се обръщаше най-малко внимание – въздържанието. Но за целите на предстоящата операция именно то беше от решаващо значение.

Хората, отвлекли самолетите на 11 септември, имаха различни биографии. Четиринайсет от петнайсетте придружители на четиримата „пилоти“ бяха от Саудитска Арабия и произхождаха от обикновени семейства – нито особено активни в политическо отношение, нито ревностни мюсюлмани. Но въпреки това тези млади мъже бяха обърнали гръб на семействата и удобните си жилища, за да се присъединят към Ал Кайда. Там ги научиха да се придържат стриктно към изискванията на радикалния ислямски джихад и те изпълняваха с военна прецизност получените заповеди, надявайки се, че последните им полети ще ги отвеждат направо в рая. Участниците в атаките от 11 септември бяха освободени от бремето на самостоятелните решения, тъй като всичко беше планирано предварително. Докато ситуацията, която се оформяше в Бренан, беше коренно различна. Всеки от участниците в нея трябваше да даде своя принос за крайния успех.

По тази причина Хемингвей и капитан Джак имаха нужда от по-възрастни и по-образовани хора, които някога са водили нормален живот. Те не бяха обучавани в лагерите на Ал Кайда, не бяха рискували живота си в свещената война по начина, по който го правеха други, с по-фанатична нагласа. Разбира се, неколцина от тях бяха имали контакт с правоохранителните органи на Европа и Америка. В резултат им бяха направили досиета със снимки и пръстови отпечатъци. Но нито един от тях не беше получил онази известност, която води до снимки по вестниците и заповеди за международно издирване. Най-младият беше на трийсет години, а най-възрастният – на петдесет и две. Средната им възраст беше някъде около четирийсет и една. Всички, без изключение, имаха опит в отнемането на човешки живот, но никой не изгаряше от желание да го упражнява. Войните и въоръжените конфликти бяха погубили поне трима членове на семействата на всеки от тях, а шестима бяха изгубили всичките си близки. Бяха проявили желание да участват в операцията преди всичко защото смятаха себе си за войници, а не за терористи. Това беше задължителното изискване на Том Хемингвей към всеки от „свещените бойци“, вероятно защото то беше най-близко до собствените му виждания.

Капитан Джак огледа присъстващите и започна:

– Искам да не забравяте нито за миг, че докато седим в тази стая и

обсъждаме детайлите на операцията, някъде другаде са се събрали много повече хора, които мислят как да ни спрат. Те са безупречни в своята работа, което означава, че ние трябва да сме още по-безупречни. Иначе казано, перфектни. – Замълча и надникна в очите на всеки един поотделно. – Една-единствена грешка някъде по веригата автоматично проваля цялата операция. Ясно ли е?

Мъжете мълчаливо кимнаха, а капитан Джак отново повтори детайлите на тържествената церемония. Армията и агентите на Сикрет Сървис несъмнено разполагаха с подробни инструкции за президентската визита, но техният отряд не можеше да си позволи подобен лукс. Една изгубена страница би била достатъчна за катастрофата. Следователно трябваше да запаметят подробностите.

– Преди президентът да се появи, в Бренан ще пристигне многоброен екип на Сикрет Сървис, който ще има задачата да охранява събитието и да организира появата и изтеглянето на най-сложната и най-добре охранявана автоколона на света. Обикновено тя се състои от двайсет и седем автомобила, включително ескорт на местната полиция, микробус за комуникации „Пътен бегач“, мобилен пресцентър, ВИП бус, линейка, автомобил на Отряда за борба с тероризма и два „Звяра“. Единият превозва президента, а другият е определен за агентите на Сикрет Сървис. Пътищата между летището и мястото на церемонията ще бъдат щателно проверени, а в деня на събитието – затворени.

На площада президентът ще се появи отдясно на трибуната, а след церемонията ще се оттегли от същото място. Речта си ще произнесе зад прикритието на блиндирано стъкло. Снайперисти ще заемат позиции по околните дървета, а придвижването на президента ще става при плътното обкръжение на агентите от личната му охрана, които ще покриват както фланговете, така и тила. Пространството непосредствено около него се нарича „мъртва зона“, а задачата на Сикрет Сървис е да не дава и пиле да прехвъркне около нея. Тълпата ще бъде голяма. Всички пропускателни пунктове към площада ще бъдат оборудвани с металотърсачи. Ние разполагаме с абсолютно същите, настроени на максимална чувствителност. – Замълча за миг, после добави: – Това означава, че всички стрелци могат да преминат безпрепятствено през тях.

Не бива да забравяте, че Сикрет Сървис ще наблюдава с особено внимание всеки, който се отличава от тълпата и няма отношение към празничната церемония. Най-вече хора с вашия външен вид, заради мургавата кожа и арабските черти. Те разполагат със сведения за всички евентуални убийци, изключително задълбочени, до последния детайл.

Както знаете, вашите снимки вече не съществуват в техните архиви, а външният ви вид е достатъчно променен, за да не предизвиква подозрения. Но това не е повод за отпускане. Облеклото и поведението ви по време на церемонията ще бъдат контролирани изключително строго, а вие трябва да се съобразявате с всички указания. Ще присъствате в зоната според предварителните уточнения – като лекари, адвокати, учители, търговци, собственици на магазини и примерни граждани на своята втора родина.

Капитан Джак отново млъкна и внимателно огледа слушателите си.

– Сега ще ви покажа един видеоматериал, който ще ви илюстрира сериозността, с която Сикрет Сървис се отнася към своите задължения.

Натисна копчето на дистанционното и екранът зад гърба му оживя. Този материал беше осигурен лично от Том Хемингвей и демонстрираше някои от техниките, използвани от агентите на Сикрет Сървис при охраната на високопоставени обекти. В него бяха включени кадри от опити за покушение срещу такива обекти и кадри от тренировъчния център в Белтсвил, Мериленд.

Присъстващите с интерес изгледаха покушенията срещу Джералд Форд и Роналд Рейгън. Убийството на Джон Кенеди не беше включено в материала, защото президентите отдавна бяха престанали да пътуват в открити лимузини. А допуснатите в Далас грешки отдавна бяха отстранени.

– Забележете, че действията на агентите са едни и същи при всеки от инцидентите – отбеляза капитан Джак. – Правят жив щит около президента и по най-бързия начин го извеждат, бих казал, почти изнасят от мястото на покушението. Рейгън е напъхан в президентската лимузина за брони секунди и тя светкавично се изтегля от местопроизшествието. Когато на единайсети септември се получава съобщение, че един от отвлечените самолети се насочва към Белия дом, агентите на Сикрет Сървис моментално евакуират вицепрезидента от кабинета му. Говори се, че краката му изобщо не са докоснали земята, преди да бъде изведен на безопасно място. Бързината – това е всичко, което трябва да запомните. Тя се постига чрез тренировки и остава завинаги в съзнанието на тези агенти като задача номер едно. Действа се като на учение, механично и без време за размисъл. Нищо не може да бъде по-силно от този импулс, който е прост и ясен: да се спаси животът на президента независимо от цената. Те са готови да жертват всичко, включително и собствения си живот. Именно този факт трябва да имаме предвид. Едва ли можем да се сравняваме с тях по отношение на огневата мощ, живата сила,

подготовката и техниката. Но пък можем да вникнем в психиката им и да я използваме в наша полза. Това е *единственото* ни предимство. Но ако действат *безупречно*, то със сигурност ще бъде достатъчно.

Капитан Джак върна видеоматериала и започна да го пуска кадър по кадър. Целта беше хората му да запаметят и последния детайл. Възприе като добър знак многобройните им въпроси.

После на екрана се появи площадът, определен за церемонията. Използвайки лазерна показалка, капитан Джак пристъпи към разглеждането на всеки сектор поотделно, наблягайки на стратегически най-важните компоненти – местата за достъп и изтегляне, позицията на лимузините и другите автомобили в колоната.

– Забележете, че президентската лимузина винаги е паркирана така, че да има свободен достъп до най-близката точка за изтегляне. Това е от решаващо значение за нашия план.

После капитан Джак се зае с разпределянето на задачите. Мястото на всеки от присъстващите на площада беше отбелязано с номер.

– Първата и най-важна задача е да извадим от строя този автомобил – каза той и посочи линейката. – Определените за целта хора трябва да направят всичко необходимо, за да я постигнат.

На следващия кадър се появи слаб мъж с очила и побелели коси.

– Това е доктор Едуард Белами, личният лекар на президента, който го придружава при всички пътувания. Ще бъде на трибуната, в близост до шефа си. Той задължително трябва да бъде елиминиран пръв.

Кадърът се смени и на екрана се появи симулация на преградните въжета.

Капитан Джак плъзна пръст по очертанията им бавно и внимателно като хирург по време на първия разрез.

– Това е най-страшният кошмар на Сикрет Сървис. Ако зависеше от тях, те нямаше да го позволят, но политическата игра неизменно включва ръкостискане и целуване на бебета. Но именно тук, в близост до въжетата, президентът е най-уязвим. Разбира се, става въпрос за нож с две остриета, тъй като охраната е нащрек.

На следващия кадър се появи някогашният гвардеец, получил нова ръка от специалистите на капитан Джак. Беше облечен в парадна униформа. Снимката беше по-стара и на нея той все още беше с двете метални куки, прикрепени към китките.

– Няма да имаме възможност за комуникация на площада, където ще е пълно с уредби за прехващане и заглушаване на радиочестоти. Следователно ще действат по стария и проверен начин, използвайки

очите си. – Пръстът му се спря върху гвардееца. – Това е човекът, към когото трябва да насочите вниманието си. Но сред тълпата ще има и други хора с униформи, така че внимавайте. Всеки от вас ще получи копие от този диск в комплект с портативен DVD плейър. Искам да го изучавате най-малко по четири часа дневно, да запомните всяка подробност от лицето му заедно с всички други детайли. Задължително е да засечете точната позиция на този човек и да не го изпускате от очи. Организаторите са се погрижили всички ветерани инвалиди да бъдат на първа линия в знак на почит и уважение. Хубава идея на градската управа, която много ни устройва.

Очите му се насочиха към инженера и химика, които бяха осигурили протезата на бившия гвардеец.

– Вече е потвърдено, че желаният ефект се постига в рамките на две минути, нали?

Изчака кимането на специалистите и продължи:

– Когато това се случи, моментално пристъпваме към следващите фази на операцията: начало на стрелбата. Открива я федаин А, последван от федаин Б. Втора част: федаини В и Г откриват стрелба. Трета и финална част: огън по останалите цели. Добре знаете, че се стреля по предварително избрани обекти. В случай че някой от тях не бъде уличен, за него имат грижата следващите стрелци. Елиминирането на обектите е абсолютно задължително, изключения не се допускат. Всички агенти ще носят бронезилетки от последно поколение, вероятно и повечето полицаи. Ето защо трябва да се прицелвате в уязвимите точки. Ясно ли е?

Капитан Джек млъкна и отново огледа лицата на присъстващите. Беше твърдо решен да прибегва до този похват през цялата вечер. Мъжете закимаха.

– Тъй като оръжията ви са за близка стрелба, трябва да застанете в третата, а дори и във втората редица зад възетата. Вижте позициите на схемата. Ще се появите на мястото на събитието достатъчно рано, за да успеете да ги заемете.

Нова пауза, ново вглеждане в лицата на присъстващите. Следващите му думи бяха особено важни.

– Всеки от вас трябва да е наясно, че най-вероятно ще бъде убит от снайперистите миг след като използва оръжието си. Това, че сте сред тълпата, може да ви даде някакъв шанс за укритие, но малък. По наша информация снайперистите ще използват стандартна пушка „Ремингтън 700“ с патрони .308-и калибър. Всички те са изключителни стрелци.

Знаете, че куршумите, които ще ви улучат, ще ви пренесат направо в рая. И тази награда ще бъде напълно заслужена.

Последните две изречения бяха казани на арабски.

Очите му бавно обходиха лицата на *федаините*. Беше ги удостоил с тази титла, за да им засвидетелства уважение. Първоначалното значение на думата бе „авантюристи“, но с течение на времето то се беше променило. Днес тя вече означаваше „хора на саможертвата“ и с нея титулуваха всички мюсюлмани, които водеха въоръжена борба за каузата на исляма. Капитан Джак се обръщаше към хората си с нея, защото вероятността да бъдат избити до крак на площада беше твърде голяма.

Брифингът приключи и той ги поведе към приземието, където предишният собственик беше обзавел добре изолирано звукозаписно студио. То беше сред основните причини да се спре на тази къща, въпреки че специално подбраните им оръжия не бяха особено шумни. Мишените бяха окачени на далечната стена, а хората получиха оръжията и мунициите си. Следващите два часа бяха отделени на учебна стрелба, по време на която капитан Джак вмъкваше неочаквани елементи на разсейване, използвайки специалната аудио – и видеоапаратура. Това се налагаше, защото още след първите изстрели на площада със сигурност щеше да настъпи невъобразим хаос.

Въпреки че нямаше да участва пряко в операцията, Аднан ал-Рими настоя да присъства на брифинга, тъй като беше човек, който искаше да знае всичко за мисията, с която се е ангажирал. Той беше воювал рамо до рамо с капитан Джак и отдавна се радваше на пълното му доверие.

В момента Аднан се беше изправил зад гърба на иранец Ахмед, който обитаваше апартамента срещу Мърси Хоспитал заедно с двамата афганистанци, отговарящи за транспортните средства. Той също нямаше да участва в операцията на площада, но подобно на Аднан беше настоял да присъства на днешната сбирка. Сега натискаше спусъка и си мърмореше нещо под нос. Една от фразите му привлече вниманието на иракчанина, който, без да показва изненада, му подхвърли нещо на арабски.

– Родният ми език е фарси – отвърна Ахмед. – Ако искаш да разговаряш с мен, използвай него.

Аднан не отговори, но изпита неприятно чувство от надменното желание на по-младия мъж. Отдавна беше стигнал до заключението, че иранците са друг, доста различен тип мюсюлмани. Обърна му гръб и се отдалечи, но не престана да го държи под око.

Половин час след като и последният от хората му си тръгна, капитан Джак се качи в колата си и се насочи към центъра на Питсбърг. Мъжът, с когото имаше среща, го чакаше във фоайето на най-скъпия хотел в града. По лицето му личеше, че след дългия полет страда от рязката часова промяна. Взеха асансьора и се качиха в един от апартаментите с прекрасна гледка към града.

Мъжът владееше английски много добре, но заговори на родния си корейски. Капитан Джак му отговори на същия език.

В хода на разговора с мъжа от Северна Корея в главата му изплуваха думите на един човек, на когото искрено се възхищаваше: „Опознай врага си и опознай себе си; тогава и в сто битки не те заплашва поражение.“ Това бе съветът на китайския генерал Сун Дзъ в „Изкуството на войната“. Макар и отпреди 25 века, той беше валиден и днес.

Стоун и Милтън с изненада се втренчиха в мотоциклетиста, който спря пред входа на Юниън Стейшън. Рубън вдигна предпазните очила и разтърка очите си.

– Хей, какво стана с пикапа ти? – учудено попита Стоун.

– Ако щеш, вярвай, това бебче го намерих на гробището за коли. Трябваша ми няколко години, за да го стегна.

– Каква марка е?

– „Индиански вожд“ с кош, модел двайсет и осма – небрежно подхвърли Милтън.

– Ти пък откъде знаеш, по дяволите? – втренчи се в него Рубън.

– Преди шест години и половина четох за него в списание „Мотоциклети антики“, докато чаках при зъболекаря си, който щеше да ми слага коронка.

Рубън въздъхна и погледна с гордост своето возило, боядисано на ярки червено-бели ивици.

– Хиляда кубика е. Кошът не е оригинален, а копие от фибростъкло. За сметка на това не ръждява и е много по-лек. Един приятел ми даде парче телешки бокс, с което тапицирах седалката на коша. Самият той е с ляво окачване – нещо, което се среща много рядко. Мотор в това състояние може да се продаде без проблем за двайсет хилядарки, а може би и за повече. Но аз съм вложил в него една десета от тази сума. Не че мисля да го продавам, ама човек никога не знае.

След тези думи той подаде на Стоун една черна каска и предпазни очила.

– Къде трябва да седна? – попита Стоун.

– В коша, разбира се. За какво е там? Случайно да ти прилича на саксия?

Стоун си сложи каската, намести очилата и отвори вратичката. Мястото се оказа прекалено тясно за човек с неговите габарити.

– О'кей, тръгваме! – обяви Рубън.

– Чакай малко! – извика Стоун. – Не трябва ли да знам още нещо за този мотоциклет?

– Трябва – кимна Рубън и ритна стартера. – Започвай да се молиш в мига, в който усетиш, че колелото на коша се вдига във въздуха.

Поеха на запад по Конститушън Авеню и минаха покрай

паметника на жертвите във Виетнамската война. Ветеран от нея, Рубън отдаде чест на мраморната стена, направи широк кръг около Линкълн Мемориъл и пое по Мемориъл Бридж, който ги отведе във Вирджиния. Оттам поеха на юг по магистралата „Джордж Уошингтън“. Хората от колите в съседните ленти им хвърляха учудени погледи.

Стоун откри, че почти може да протегне краката си, ако ги извие под определен ъгъл. Облегна се и обърна глава към Потомак, където две гребни лодки се състезаваха под надзора на малка моторница. Грееше слънце, ветрецът бе освежителен. Стоун си позволи да се отпусне, забравяйки за момент непосредствените опасности, които грозяха клуба „Кемъл“.

Проследиха с очи самолета, който се отлепи от пистата на близкото национално летище „Рейгън“, направи плавен завои и се отдалечи на юг – в посоката, в която пътуваха. Няколко минути по-късно влязоха в чертите на Александрия. Къщите бяха стари, но отлично реставрирани, а от двете страни на неравните павирани улички блестяха витрините на скъпи бутици и ресторанти. Крайбрежните кафенета кипяха от живот по всяко време на денонощието. Тук беше и седалището на Федералния съд по фалитите.

– Проклето място! – изръмжа Рубън, докато минаваха покрай него. – Два пъти съм бил тук!

– Кейлъб познава хора, които могат да ти помогнат за разрешаване на паричните проблеми – подхвърли Стоун, – а лично аз съм убеден, че и Честити може да ти даде ценни съвети.

– Сладката Честити наистина може да ме обслужи, но се боя, че Милтън много ще се ядоса – подвикна Рубън и лукаво намигна. – Освен това аз нямам проблеми с парите, които притежавам. Трябва ми помощ, за да натрупам още.

Зави наляво и влезе в тясна уличка, водеща към брега. Паркира мотора, а Стоун с пъшкане се измъкна от коша.

– Какво е станало с лицето ти? – втренчи се в него Рубън, който явно едва сега забеляза подутината.

– Паднах.

– Къде?

– В парка. Играх шах с Ти Джей, после пих кафе с Аделфия. Спях се в един корен, когато си тръгнах.

– Аделфия ли?! – сграбчи го за рамото Рубън. – Тази жена е психолог! Оливър! Имаш късмет, че не ти е пуसнала отрова в кафето! Помни ми думата, някоя нощ ще те проследи до гробището и ще ти пререже

гърлото! – Замълча за момент, после добави: – Или още по-лошо. Ще направи опит да те съблазни!

Раменете му потръпнаха, сякаш си беше представил Аделфия в ролята на съблазнителка.

Минаха покрай Юниън Стрийт Пъб, прекосиха платното и се насочиха към книжарницата на ъгъла. Над вратата имаше табела с надпис „Libri Quattuor Sententiarum“.

– Това пък откъде се е взело? – изгледа я продължително Рубън. – Вярно, че от известно време не съм се мяркал насам, но доколкото си спомням, тук пишеше „Книжарницата на Дъг“.

– Сменили са табелата, защото не привличала достатъчно изискани клиенти – поясни Стоун.

– Libri... Quattor... – засрича Рубън. – Това наистина звучи страшно привлекателно! Какво, по дяволите, означава?

– „Четири книги със сентенции“, на латински. Така е бил озаглавен един ръкопис на Пиетро от Ломбардия от дванайсти век. Това име внушава, че тук се предлагат наистина редки издания.

– Впечатлен съм, Оливър. Нямах представа, че говориш латински.

– Не го говоря. Кейлъб ми разказа всичко това. Всъщност идеята за преименуването на книжарницата е негова. Както може би знаеш, аз го представих на собственика, защото имах чувството, че познанията му в областта на старите издания ще бъдат добре дошли. Отначало той му беше просто съветник, но днес вече му е съдружник.

Влизането им бе оповестено от мелодично звънче, прикрепено от вътрешната страна на масивната дъбова врата. На стените от стара каменна зидария висяха подбрани с вкус маслени платна, а таванът се крепеше на дебели греди, проядени от времето. Прецизно номерираните книги бяха подредени в резбовани шкафове и библиотеки с вратички от дебело стъкло.

В съседното помещение имаше барче, в което симпатична служителка предлагаше кафе и разхладителни напитки на клиентите. Една табела над вратата предупреждаваше, че пренасянето на напитки в залата с редки издания е забранено.

Към тях се приближи дребен плешив мъж, облечен с тъмносин блейзър и бяло поло. На загорялото му лице грееше приветлива усмивка, а ръцете му се протегнаха към Стоун.

– Добре дошли в „Libri Quattuor Sententiarum“! – мелодично пропя той, после изведнъж млъкна и в очите му се появи недоумение. – Оливър?

– Здравей, Дъглас – протегна му ръка Стоун. – Надявам се, че помниш Рубън Роудс.

Съдържателят прегърна Стоун и сърдечно разтърси ръката на Рубън.

– Признавам, че изглеждаш твърде различно, Оливър – промърмори той. – Добре, но различно. Харесвам новия ти стил. Направо е страхотен. Много шик. Bellissimo!

– Благодаря. Кейлъб твърди, че бизнесът върви много добре.

Дъглас го хвана за лакътя и ги поведе към дъното на помещението.

– Кейлъб е бижу, съкровище, чудо! – възбудено занарежда той.

– А пък аз си мислех, че е обикновен перко, който си пада по книгите – иронично подхвърли Рубън.

– Никога няма да мога да ти се отблагодаря, че ме запозна с този човек, Оливър! – ентузиазирано продължи Дъглас. – Бизнесът процъфтява, наистина процъфтява! Едно време започнах с продажба на порнографски издания направо от камионетката, но я ме виж сега! Притежавам апартамент в стария град, десетметрова яхта, крайморска вила и дори пенсионна схема!

– И всичко благодарение на писаното слово – рече Стоун. – Забележително!

– Още ли продавате порно? – пожела да узнае Рубън.

– Дъглас, бих желал да хвърля едно око на моите неща – побърза да каже Стоун. – В онова помещение, което ми позволихте да използвам от време на време.

Лицето на Дъглас изгуби част от цвета си, а адамовата му ябълка нервно подскочи.

– Но да, разбира се – кимна той. – Вървете, не се притеснявайте. Обадете се, ако имате нужда от нещо. Правим чудесно капучино, а днес предлагаме и много вкусни кифлички. За сметка на заведението както винаги.

– Благодаря, Дъглас. Много благодаря.

Собственикът отново прегърна Стоун, след което се насочи да посрещне току-що влязлата клиентка – изискана дама, която въпреки мекото време беше с кожено палто.

Рубън огледа рафтовете и поклати глава.

– Повечето от тези писатели вероятно са умрели в нищета, но някои хора си купуват апартаменти и яhti благодарение на тях.

Вместо да отговори, Стоун отвори една вратичка вдясно от входа и го поведе по тясната стълба към приземието. Долу имаше малък

коридор със стара дървена врата в дъното, на която пишеше „Служебен вход“. Отвъд нея се оказа още един коридор, който завършваше с ниска арка. Стоун извади ключ и отвори вратата под нея. Озоваха се в помещение, облицовано с ламперия. Стоун светна лампата и се насочи към голямата камина в дъното. Приклепна и издърпа металната ръчка, скрита в комина. Разнесе се остро изщракване и част от ламперията вдясно се измести встрани.

– Много си падам по тези хитрини! – ухили се Рубън и широко отвори тайната врата.

Помещението оттатък беше малко – не повече от три на два метра, но достатъчно високо дори за едър човек като Рубън. Стоун извади тънко електрическо фенерче и влезе. Трите стени бяха плътно заети от рафтове с книги и списания. Сред тях се виждаха множество бележници и тетрадки, а на пода имаше няколко метални сандъка, пълни с каталози и справочници.

– Защо не държиш тези неща в къщата си? – учудено попита Рубън.

– Защото тук има алармена система, а моята къщичка се пази единствено от мъртъвци – отговори Стоун.

– А откъде знаеш, че старият Дъглас не проявява интерес към тези неща, докато те няма?

Стоун взе в ръце няколко списания.

– Предупредил съм го, че стаята е минирана и всеки, който направи опит да влезе в мое отсъствие, ще хвъркне във въздуха – промърмори той.

– Сигурен ли си, че ти е повярвал?

– Няма значение, защото човекът е прекалено страхлив, за да провери дали е така. А и накарах Кейлъб да му подхвърли, че съм убиец маниак, който е успял да се измъкне от съдебната психиатрия благодарение на техническа грешка. Това е причината да ме прегръща при всяка среща. Или иска да демонстрира топли чувства, или ме проверява за оръжие. Аха, ето я...

В ръцете му се появи кожена папка. Беше пълна със старателно подлепени вестникарски изрезки. Започна да ги чете, докато Рубън нетърпеливо пристъпваше от крак на крак. Не след дълго приключи с папката и посегна към две дебели книги на рафта. Отмести ги и измъкна кожено куфарче.

На излизане Рубън се отби на бара и поръча три кифлички на красивото момиче.

– Аз съм Рубън – представи се той, правейки героични опити да

глытне шкембенцето си.

– Браво на теб – хладно отвърна момичето и побърза да се отдалечи.

– Мисля, че направих силно впечатление на онази млада дама – похвали се той, докато яхаше мотора.

– Дума да няма – кимна Стоун. – Вероятно избяга толкова бързо, за да се похвали на приятелките си.

Алекс Форд изгуби цял час да избира дрехите, които щеше да облече за срещата с Кейт Адамс. Шейсетте минути бяха напълно достатъчни да осъзнае колко отдавна не е излизал с жена. В крайна сметка се спря на син блейзър, бяла риза, панталон в цвят каки и чифт мокасини. Обръсна прекалено дългите си бакенбарди, среса косата си и лапна два ментови бонбона. Облече се, застана пред огледалото и след кратко колебание реши, че недодяланият здравеняк насреща му не изглежда толкова зле.

Вашингтонският трафик беше достигнал до онази критична фаза, при която задръстванията са във всички посоки. Алекс започна да се тревожи, че ще закъснее, но за свой късмет успя да се промъкне покрай мястото на някаква лека катастрофа на магистрала 66 и да се възползва от свободното по-нататък платно. Това му позволи бърз достъп до отклонението за Кий Бридж, прекоси Потомак, включи се в натовареното движение по Ем Стрийт и скоро излезе на Трийсет и първа улица, пресичаща луксозния център на Джорджтаун. Наречен на един от английските крале, този сравнително малък град действително излъчваше кралско достойнство, смятано от мнозина за обикновен снобизъм. Но търговският център около Ем Стрийт и Уисконсин Авеню беше модерно и оживено място, което гъмжеше от младежи с размъкнати дрехи и с мобилни телефони в ръце. В същото време кварталът, към който пътуваше Алекс, макар и в непосредствена близост с безгрижието на младостта, се обитаваше от богати и известни семейства, чиито представители нямаха нищо общо с татуировките и бодипиърсинга.

Алекс минаваше бавно покрай солидните имения от камък и дърво, а нервността му нарастваше.

Улицата, по която се движеше, излизаше на Ар Стрийт, недалеч от имението „Дъмбъртън Оукс“. Зави наляво и след стотина метра спря пред номера, който му беше дала Кейт.

– Описанието беше доста точно – промърмори под нос той, оглеждайки внушителната тухлена сграда с покрив от аспидни плочи. Вкара колата в алегята, слезе и отново се огледа. Градината беше идеално поддържана, с равно подрязани храсти и цветни лехи, пъстреещи в багрите на късното лято. Широки каменни плочи водеха към портичка, откъдето вероятно се влизаше в задния двор. Истински палат, помисли си той.

Погледна часовника си и установи, че е подранил с десетина минути. Кейт най-вероятно още не се беше прибрала. Реши да направи един кръг из квартала, за да убие време, но в същия момент до слуха му долея треперлив женски глас:

– Хей-хей, вие трябва да сте човекът от Секрет Сървис...

Обърна се към прегърбената старица, която ситнеше към него с кошница свежи цветя. Изпод широката ѝ капела стърчаха няколко бели, наподобяващи памук къдрици. Беше облечена с дънкова риза и бежов ленен панталон. Огромни слънчеви очила скриваха половината ѝ лице. Беше изсушена от годините, които по преценка на Алекс бяха най-малко осемдесет и пет.

– Госпожо?

– Колко сте *висок и симпатичен!* Предполагам, че имате и оръжие. Бъдете сигурен, че с Кейт то няма да ви е излишно.

Алекс инстинктивно се огледа, подозирайки, че Кейт му е спретнала някой номер, за който е наела тази бабичка. Не видя нищо подозрително и отново насочи вниманието си към нея.

– Аз съм Алекс Форд – представи се той.

– Да не би да сте от *онова* семейство Форд?

– За съжаление не – поклати глава Алекс.

Старицата свали ръкавицата си, пхна я в джоба на панталоните и протегна ръка. Той я стисна и понечи да се отдръпне, но тя задържа дланта му между костеливите си пръсти и го помъкна към къщата.

– Кейт още не е готова. Влезте, Алекс. Ще пийнем нещичко и ще си побърим.

Той я последва, защото не знаеше как другояче да реагира. От нея се разнасяше миризма на подправки и лак за коса.

Влязоха в къщата, където тя най-после пусна ръката му и промърмори:

– Господи, къде останаха маниерите ми? Аз съм Лусил Уитни-Хаусман.

– От *онази* фамилия Уитни-Хаусман? – усмихна се Алекс.

Тя свали очилата си и го дари с кокетна усмивка.

– Баща ми Айра Уитни не е открил опаковането на месо, но натрупа състояние от този бизнес. – Старицата се прекръсти и вдигна очи към тавана. – А семейството на съпруга ми Бърни, Бог да го прости, забогатя от уиски, къде законно, къде незаконно. Самият Бърни беше прокурор, а след това федерален съдия. На семейните ни празници ставаше голяма veselба. – Въведе го в огромна дневна и му посочи масивното канапе до

една от стените. Сложи цветята в кристална ваза. – Като говорим за уиски, каква отрова предпочитате? – попита тя и тръгна към нисък шкаф, който се оказа добре заредено барче.

– Хм, госпожо... Извинете, с двойната фамилия ли да се обръщам към вас?

– Наричай ме Лъки. Всички ми казват така, защото цял живот съм била късметлийка.

– Добре, Лъки. Предпочитам газирана вода.

Старицата се обърна и го изгледа.

– Умея да правя много и различни коктейли, млади човече. Но сред тях не фигурира газираната вода – почти му се скара тя.

– В такъв случай ром с кока-кола, ако обичате.

– Ще ти забъркам „Джак“ с кока-кола, но ще наблегна на „Джак“.

Минута по-късно му подаде питието и седна до него със своята чаша в ръка.

– „Гибсън“ – поясни тя и я вдигна за наздравица. – Влюбих се в този коктейл, след като гледах Кари Грант в онзи филм „Север-северозапад“. Наздраве.

Чашите им се докоснаха и Алекс отпи глътка, от която се закашля. Бабата май беше забравила кока-колата. Огледа стаята. Беше колкото цялото му жилище, с много по-хубави мебели.

– Отдавна ли познавате Кейт?

– Вече седем години, макар че при мен живее само от три. Чудесно момиче е. Красавица с ум като бръснач. Май не ти казвам нищо ново. На всичко отгоре докарва най-прекрасните карамелени цици, които съм вкусвала през живота си.

Алекс почти се задави с питието си.

– Моля?!

– Не се вълнувай толкова, скъпи. Става въпрос за едно специално питие: „Бейлис“ и шнапс с горена захар. Не забравяй, че все пак е барманка...

– О, вярно.

– Значи ти си един от агентите, които пазят президента?

– Всъщност, да – кимна Алекс. – Започвам от утре.

– Познавам всички президенти след Хари Труман – подхвърли тя. – Трийсет години гласувах за републиканците, после още двама за демократите. Но вече съм достатъчно помъдряла и се обявих за независима. Много си падах по Рони Рейгън. Какъв чаровник! Танцувах с него на един бал. Но от всички президенти най-много харесвах Джими

Картър. Добър и достоен човек, истински джентълмен, въпреки че в душата си таеше похотливост. Не би казал същото за всички тях, нали?

– Май не. Значи познавате президента Бренан?

– Срещали сме се, но той едва ли ме помни. Вероятно защото отдавна съм престанала да бъда полезна за политиката. Въпреки че навремето имах доста връзки. В това отношение Джорджтаун е най-подходящото място. Познавах ги всичките – Кейт Греъм, Иванджелин Брус, Памела Харингтън, Лорейн Купър. Давахме страхотни приеми. Държавната политика се решаваше на чашка, въпреки че дамите често бяха отделно от господата. Често, но невинаги... – Лъки понижи глас и повдигна тънки, оскубани вежди. – Големи флиртове падаха, драги. Е, не си мисли, че сме правили оргии, но наистина беше страхотно.

Алекс изведнъж осъзна, че, слушайки тези думи, ченето му е увиснало, и побърза да го затвори.

– А Кейт? – смотолевя той. – Доколкото разбрах, тя живее в някогашната конюшня.

– Исках да се премести при мен. Все пак къщата има осем спални, но тя не пожела. Обича личното си пространство, като всички жени. Иначе може да влиза тук когато си пожелае. – Протегна ръка и го потупа по коляното. – Значи това е първата ви среща, а? Колко романтично! Къде ще я заведеш?

– Не съм много сигурен. Кейт избра мястото.

– Нека ти дам един съвет, драги – хвана ръката му тя. – Дори модерната жена предпочита мъжът да поема инициативата от време на време. Затова следващия път ти трябва да избереш мястото. Бъди решителен и дръж на своето. Жените мразят мухльовците.

– Тя излиза ли често с мъже? – подхвърли Алекс и направи опит да скрие смущението си с фалшива кашлица.

– Разузнаваш, а? Е, добре. Случва й се веднъж на няколко месеца. Никой не се е задържал, но това не бива да те обезкуражава. Обикновено води разни адвокати с лъскави гащи, лобисти или висши чиновници. Но ти си първият с пистолет, когото е поканила тук – добави насърчително тя. – От теб лъха заплаха, нали така?

– Това хубаво ли е? – усъмни се Алекс.

– Млади човече, цивилизованите жени замерят опасните мъже с белято си, просто не могат да им устоят.

Той се ухили и разтвори сакото си, под което блесна пистолетът.

– Колко вълнуващо! – плесна с ръце възрастната дама.

– Хей, Лъки, я по-далеч от моя човек!

Обърнаха се едновременно и видяха усмихнатата Кейт, облегната на рамката на вратата. Носеше черна плисирана пола до средата на бедрото, бяла блуза с дълбоко деколте и сандали. Алекс изведнъж си даде сметка, че никога досега не е виждал краката ѝ. В бара беше винаги с панталон.

Кейт пристъпи към канапето, прегърна Лъки и я целуна по бузата.

– Просто забавлявам твоя хубавец, докато чакаме да се приготиш. Не че ти трябва кой знае колко... – Старицата направи жална гримаса и добави: – Просто не е честно, Кейт. И най-добрият пластичен хирург на света не може да ми направи скули като твоите!

– Не се преструвай! Мъжете цял живот са тичали след Лъки Уитни. И още продължават.

Лъки дари Алекс с лъчезарната си усмивка и игриво подхвърли:

– Този младеж си го *извади* да му го видя, Кейт. Бас държа, че ти още не си имала това удоволствие.

– Извади си го? – повдигна вежди Кейт.

Обзет от ужас, Алекс скочи толкова рязко, че разля питието си.

– Пистолетът! – извика той. – Показах ѝ личното си оръжие!

– Да, точно така – дяволито се усмихна Лъки. – *Пистолетът*. А сега ми кажи къде смятате да вечеряте.

– „При Нейтън“ – отговори Кейт.

– Охо! „При Нейтън“ значи! – възкликна Лъки, обърна се към Алекс и многозначително вдигна пръст. – Там води само онези, които наистина имат шансове!

40

– Разполагаме с още малко време, Рубън – подвикна от коша Стоун.
– Може ли да се отбием на гробището „Арлингтън“?

Рубън хвърли поглед към най-почетното място за погребение на героите от войните и кимна.

Няколко минути по-късно влязоха през официалния вход и закръчиха покрай Мемориала на жените воини. Спряха за момент пред гробовете на братята Кенеди – едно от най-често посещаваните места в „Арлингтън“.

Изминаха няколко алеи и Рубън спря на поляната пред Арлингтън Хаус, някогашния дом на генерал Робърт Лий, конфискуван от федералното правителство, след като той бе оглавил силите на Конфедерацията.

– Тук ме откри преди време, нали? – промърмори той. – Пиан-заян.

Стоун огледа полянката и поклати глава.

– Беше отдавна, Рубън. Ти успя да се измъкнеш сам, побеждавайки демоните в себе си.

– Без теб нямаше да успея, Оливър. – Очите му пробягаха по надгробните камъни. – Бях много отчаян. Половината от хората в моята рота във Виетнам станаха жертва на оранжевия газ, но армията дори не призна, че това е нейно дело. Същото се случи и по-късно със синдрома на Залива. Единственото ми желание беше да дойда тук и да крещя, докато ме чуе някой.

– По-добре, че си бил в несвяст, защото същия ден тук беше и министърът на отбраната. Можеше да стане грозен инцидент.

– Бях тук като всеки друг, да отдам почитта си към загиналите.

Стоун спря между алеите и започна да брои надгробните плочи. Изправи се пред една от тях, някъде в средата на реда, скръсти ръце пред гърдите си и наведе глава. Слънцето бавно потъваше зад хоризонта. Рубън погледна часовника си, но не посмя да го повика.

Уединението на Стоун беше прекъснато от група хора, които се движеха по алеята в посока към новите парцели. Там се строеше мемориал на загиналите на 11 септември.

Стоун забеляза човека, който крачеше в плътното обкръжение на охраната си, и лицето му се вкамени. Рубън проследи погледа му.

– Картър Грей! – възкликна той.

– Предполагам, че е дошъл да почете съпругата си ден по-рано, за да избегне утрешната навалица – тихо рече Стоун.

* * *

Картър Грей коленичи пред гроба на съпругата си Барбара и положи малък букет на почистената земя. Годишнината от смъртта ѝ беше на другия ден, но, както Стоун беше отгатнал, той не желаше да споделя мъката си с тълпата.

Изправи се и сведе поглед към пръстта, под която лежеше тялото на съпругата му. Охраната тактично се държеше на почетно разстояние.

След забележителна кариера, превърнала се в пример за много жени с пагон, Барбара Грей се бе уволнила от армията с чин бригаден генерал.

Сутринта на 11 септември 2001 – ва Барбара Грей, по това време цивилен консултант, се намираще в Пентагона за делова среща по военен проект. Самолетът на „Америкън Еърлайнс“ се заби точно в онази част на сградата, където се провеждаше съвещанието ѝ. По нещастно стечение на обстоятелствата единствената дъщеря на семейство Грей Маги, която работеше като юридически съветник в правителството, бе дошла в Пентагона да се срещне с майка си. Тялото ѝ бе напълно изпепелено при експлозията.

И до ден-дневен Картър Грей не можеше да се отърве от чувството за вина, защото и той трябваше да е с тях. Бяха се разбрали да се видят преди началото на работния ден, за да уточнят последните подробности от дълго планираната семейна почивка. Но той попадна в задръстване и закъсна с двадесетина минути. А когато най-сетне се добра до Пентагона, семейството му вече го нямаше.

Вдигна глава и погледът му попадна на двама души в съседния парцел, които го наблюдаваха отдалеч. По-едрият му бе напълно непознат, но другия май го беше срещал някъде. Очевидно забелязали, че са обект на вниманието му, двамата се обърнаха и се отдалечиха. Грей остана край гроба още десетина минути, после импулсивно тръгна към мястото, на което бяха стояли двамата непознати. В движение си даде сметка, че парцелът му е познат. Забави ход и започна да чете имената, издълбани върху надгробните плочи, после спря.

В следващия миг се обърна и забърза към изхода. Охраната се втурна след него. На няколко крачки от оградата Грей спря, преви се на две и напълни дробовете си с въздух. Агентите се струпаха около него, зашипвайки го с тревожни въпроси. Но той не им отговори, защото не ги

чуваше.

Пред очите му се въртеше единствено името, което беше прочел на плочата. Вероятно защото знаеше, че ковчегът под нея е празен. Тази измама бе част от мащабна тайна операция. Но самото име беше истинско. То принадлежеше на човек, който по всеобщо убеждение беше отдал живота си за родината.

– Джон Кар – тихо прошепна той. Име, което не беше произнасял в продължение на десетилетия.

Джон Кар. Най-опасният убиец, когото Картър Грей изобщо познаваше.

Заведението „При Нейтън“ все още не беше препълнено и Алекс Форд и Кейт Адамс бяха настанени на маса в ъгъла, близо до бара. Поръчаха си питиета.

– Лъки е страхотна – промърмори Алекс. – Как се запозна с нея?

– Преди да постъпя в министерството, работех в частна фирма. Бях адвокат по имуществени дела и след смъртта на съпруга ѝ се сближихме покрай уреждане на наследството. Покани ме да живея при нея. Отначало отказах, но тя продължи да настоява, а идеалният мъж упорито отказваше да почука на вратата ми. Между другото, плащам ѝ наем. – Замълча за момент, после добави: – Лъки наистина е много интересна личност. Била е къде ли не, има безброй познати. Същевременно е ужасно самотна, но смело се бори със старостта. Още е изключително жизнена и иска да прави това, което е правила винаги. Но за съжаление не може...

– От кратката ни среща останах с впечатлението, че се справя доста добре – подхвърли Алекс. – А ти защо реши да минеш на държавна служба?

– По обичайните причини. Просто изнемогвам от надпреварата да се навъртат извънредни часове за повече пари. А и никой в бизнеса с наследства и недвижими имоти не е променил света.

– А с какво променяш света в министерството?

– Там се занимавам с една практически нова материя. След Гуантанамо и отношението към военнопленниците в Абу Граиб, Солната мина и други подобни места Министерството на правосъдието сформира екип за гражданските им права, който има задължението да разследва всички престъпления срещу тях.

– Ако съдя по това, което пишат вестниците, трябва да имате доста

работа.

– По принцип се смята, че САЩ имат добро отношение към военнопленниците и лицата, третирани като бойци на чужда държава, но колкото по-продължителна е войната срещу тероризма, толкова по-големи са изкушенията на нашите да прекрочват чертата. Те са обикновени хора все пак. Лесно е да решат, че човекът срещу тях няма никакви граждански права.

– Което не ги оправдава за нарушаването на законите.

– Не, разбира се. И тук се намесват хората като мен. През последните две години съм посетила шест различни военни зони. За съжаление без особен резултат.

– По всичко личи, че Картър Грей пипа здраво, особено при ответните удари.

Кейт се облегна на стола си и отпи глътка червено.

– В това отношение съм малко раздвоена – призна тя. – В личен план му съчувствам за тежката загуба. Убедена съм, че тя е причината да поеме този пост. Но не съм сигурна, че е подходящ за него.

– Какво искаш да кажеш?

– Той наистина постигна забележителни резултати. Но се питам с какви средства ги е постигнал. Като пример ще посоча, че в момента имаме големи проблеми с екстрадирането.

– Чувам, че това е нещо като политически футбол.

– Може да се каже, като вземем предвид процедурите. Заподозрените в тероризъм лица се екстрадират от САЩ в други страни без никакви юридически процедури и без задължителното посредничество на Международния червен кръст. Когато ние предаваме такива лица на чужда държава, изискваме само устно уверение, че те няма да бъдат подлагани на изтезания. Но нямаме механизъм, който да установи, че е така. Практиката показва, че на много места наистина се прибегва до изтезания. На всичкото отгоре съществува подозрение, че ние екстрадираме хора в страни, където могат да ги изтезават, с цел да измъкнем полезна информация. Защото у нас изтезанията са забранени от закона. Има сведения, че дори притискаме приемната страна да фабрикува обвинения срещу заподозрени лица, които там стават обект на постоянни разпити и мъчения в затворите. А това е в остро противоречие с духа на американските закони.

– Съвсем наскоро получих възможност да посетя НРЦ и вече съм убеден, че те са способни на всичко – поклати глава Алекс.

– Означава ли това, че имаш проблеми с разследването на онзи

смъртен случай?

Алекс се поколеба, след което реши, че няма нищо лошо да сподели как стоят нещата. Разказа ѝ за смущаващия си разговор с директора на Сикрет Сървис, след който бе изритан в охранителния взвод.

– Много съжалявам, Алекс – промълви Кейт и докосна ръката му.

– Не, не, аз вече се настроих на новата вълна – увери я той. – Грей играе в шампионската лига, а фактът, че партньорката ми му е близка, изобщо не ми помогна. – Отпи от коктейла и усмихнато поклати глава. – Твоето мартини е много по-хубаво.

– Знаех си, че ще те харесам – усмихна се в отговор тя и чукна чашата си в неговата.

– Би трябвало да се придържам към първоначалния си план – рече с въздишка той. – Да не клатя кораба и да карам на автопилот, докато изтекат трите ми години до пенсия.

– Не ми приличаш на човек, който може да кара на автопилот – поклати глава Кейт.

– Виж какво, хайде да прекратим този разговор. Разкажи ми нещо за себе си. Първите срещи са затова, нали?

Тя се облегна назад и отчупи късче хляб от панерчето в средата на масата.

– Е, добре. Аз съм единствено дете в семейството, родителите ми живеят в Колорадо. Те твърдят, че произхождаме от прочутата фамилия Адамс в Масачусетс, но аз не го вярвам. Като малка мечтаех да стана световноизвестна гимнастичка. Тренирах като луда, но за една година пораснах с петнайсет сантиметра и това сложи край на мечтите ми. След като завърших гимназия, имах друга мечта – да стана крупие в Лае Вегас. Не питай защо. Мечта, и толкоз. Записах се на курсове, изкарах ги с отличие и отлетях за Града на греха. Но и това не се получи. Оказа се, че имам малък проблем с пияните комарджии, които бяха убедени, че са в правото си да ме щипят по задника когато си поискат. И понеже някои от тях загубиха част от зъбите си, казиното ми предложи да си хвана обратния полет в източна посока. Записах се в колеж и реших да се издържам като барманка. Продължих да бъркам коктейли и след като влязох в юридическия факултет. Вече бях оценила предимствата на тази професия, главно от които е дървената преграда между теб и менажерията. Ти правилно отгатна, че съм свирила на пиано. Дори давах уроци, за да си помагам по време на следването. В момента вече не е необходимо да съм барманка, но признавам, че тази работа ми харесва. Приемам я като приятно разнообразие. В полицейския бар идват страхотно интересни

типове.

– Гимнастичка, крупие, барманка, пианистка – започна да изброява Алекс. – И същевременно защитник на справедливостта и правосъдието. Доста впечатляващо...

– Понякога си мисля, че не е толкова впечатляващо, колкото не-функционално – въздъхна Кейт. – А сега искам да чуя нещо за теб.

– Което едва ли ще те впечатли – отговори Алекс. – Израснах в Охайо, най-малкото дете в семейството и единствено момче след четири дъщери. Денем баща ми продаваше авточасти, а вечер се превръщаше в двойник на Джони Кеш.

– Наистина ли?

– Е, поне такава беше мечтата му. Притежаваше най-голямата колекция от лични вещи на Кеш извън Нашвил. Обличаше се в черно, свиреше на раздрънкана акустична китара и наистина имаше хубав глас. Аз също усвоих китарата и свирех заедно с него. Осъществихме дори няколко турнета и смея да твърдя, че предлагаме най-добрата музика, която се свиреше из кръчмите в долината на Охайо. Е, не бяхме велики, но се справяхме доста добре. Беше страхотно преживяване. После четирите пакета цигари на ден си казаха думата. Ракът на белите дробове го довърши за шест месеца. Мама живее в един пансион за възрастни хора във Флорида, а сестрите ми се пръснаха из цялата страна.

– Но какво те накара да избереш професията на жив щит?

Алекс отпи още една глътка, а очите му потъмняха.

– Бях на дванайсет, когато видях кадрите на Запрудър от убийството на Кенеди. Бях силно потресен. Казах си, че такова нещо не бива да се повтаря никога. И до днес виждам агент Клинт Хил, който скача в лимузината и блъсва мисис Кенеди обратно на седалката. По онова време много хора подозираха, че и тя е била част от заговора за убийството на президента, други пък я презираха, че иска да избяга от кръвта в колата, въпреки че е била кръвта на собствения ѝ съпруг. Но истината е друга – мисис Кенеди се беше опитала да върне на мястото му откъснатото парче от главата на мъжа си.

Довърши питието си, помълча известно време, после продължи:

– По-късно, вече като агент на Сикрет Сървис, имах възможност да се срещна с Клинт Хил. Тогава беше доста възрастен, но всички искаха да стиснат ръката му. Казах му, че за мен е голяма чест да се запозная с него, защото единствено той беше реагирал по време на покушението, прикривайки първата дама с тялото си. Казах му още, че бих действал по същия начин, ако се наложи. А знаеш ли какво ми отвърна той?

Вдигна глава и срещна очите на Кейт, заковани в лицето му. Момичето сякаш беше спряло да диша.

– Какво? – нетърпеливо прошепна тя.

– Не бъди като мен, синко, това каза. Защото може и да съм защитил съпругата, но изгубих своя президент.

Над масата се възцари тежко мълчание.

След малко Алекс тръсна глава и възкликна:

– Не мога да повярвам! Седнал съм на една маса с теб и нища разни депресиращи истории! Не съм такъв човек!

– Изненадана съм, че не отложи срещата след тежкия ти ден в службата – промълви тя.

– Ще ти призная нещо, Кейт. Издържах всичките си служебни неприятности с единствената мисъл, че тази вечер имам среща с *теб*.

Смутен от откровеността си, той сведе поглед и започна да изучава маслината в празната си чаша.

– Вероятно ще усиля смущението ти – докосна ръката му Кейт. – Но ще ти кажа, че никога не съм чувала по-мили думи.

После разговорът се прехвърли на по-невинни теми и времето отлетя неусетно. В момента, в който станаха от масата, Алекс изведнъж се закова на място и изруга под носа си.

На входа на заведението се появиха сенатор Роджър Симпсън и съпругата му, а зад тях се мяркаше физиономията на дъщеря им Джаки.

Тя веднага го засече въпреки отчаяните му опити да се измъкне някъде встрани.

– Хей, Алекс!

– Агент Симпсън – съдържано отговори той.

– Запознай се с родителите ми.

Роджър Симпсън и жена му бяха като близнаци: много високи и много руси, извисяващи се над своята дребничка и *тъмнокоса* дъщеря.

– Сенаторе, мисис Симпсън – каза Алекс и им кимна. Роджър Симпсън го изгледа враждебно, което можеше да означава само едно – Джаки го беше запознала със ситуацията, разбира се, от своята гледна точка.

– Това е Кейт Адамс – добави сковано той.

– Приятно ми е – усмихна се Кейт.

– Е, всичко хубаво, агент Симпсън – процеди Алекс. – Съмнявам се, че скоро ще се видим отново.

След тези думи се обърна и напусна заведението, следван от Кейт.

– Не мога да повярвам! – избухна той в момента, в който стъпиха на тротоара. – От всичките заведения в шибания град да дойдат точно...

Млъкна, тъй като забеляза дребната фигура на Джаки Симпсън, която изскочи от входа.

– Алекс, може ли за минутка? – попита тя, после погледна Кейт и нервно добави: – Насаме...

– Нямаме какво да си кажем! – мрачно отсече той.

– Само за минутка, моля те!

Алекс погледна Кейт, която сви рамене и бавно се отдалечи към съседната витрина.

– Виж какво, знам, че си бесен – пристъпи крачка напред Симпсън. – И си убеден, че аз съм те предала.

– До този момент си точно в десетката! – изръмжа в отговор той.

– Но не е така. Картър Грей е позвънил на татко в момента, в който се раздели с нас. Още преди да се свърже с президента. Баща ми се обади, също бесен. Каза, че не бива някакъв смахнат бездомник да руши кариерата ми още преди да е започнала.

– Откъде тогава директорът е научил за „стария ми приятел“?

– Знам, че звучи глупаво – отчаяно прошепна Симпсън. – Но баща ми умее да бъде настоятелен и го измъкна от мен. – Замълча за момент, после въздъхна. – Той е човек с характер. А майка ми е била „мис Алабама“, което в този щат е равносилно на светица. Не приеха с ентузиазъм решението ми да стана обикновено ченге. Мечтаеха да ме подготвят за кариера в бизнеса или в политиката, но аз държах да бъда детектив и нищо друго. Те го приеха, но явно решиха да ми помогнат и в това поприще. Постъпих в Сикрет Сървис с единствената надежда да се отърва от опекунството им. Но татковите връзки ми осигуриха мястото във ВОБ. Новата му мечта беше да ме види като първата жена директор на Сикрет Сървис. А аз исках да бъда добре ченге, нищо повече. За тях обаче това не беше достатъчно.

– Цял живот ли ще правиш каквото искат родителите ти? – попита Алекс.

– Обратното никак не е лесно – въздъхна Симпсън. – Баща ми е свикнал хората да му се подчиняват. – Погледна го в очите. – Но това си е мой проблем. Исках да знаеш, че наистина съжалявам за станалото. И се надявам, че някой ден ще мога да поправа грешката си.

След тези думи тя изчезна във входа на заведението, без да му даде възможност за отговор.

Кейт се приближи и Алекс ѝ предаде накратко разговора.

– Винаги става така – промърмори в заключение той. – Тъкмо решиш да смачкаш фасона на някого, и той идва да ти се извинява, с което

усложнява нещата. – После погледна към другия тротоар и лицето му се разведри. – Моля те, кажи ми, че умираш за един сладолед!

Тя проследи погледа му и бавно кимна към сладкарницата отсреща.

– Добре. Но те предупреждавам, че ям минимум по две топки и не ги делия с *никого!*

– Ей такива жени харесвам!

Стоун и Рубън се върнаха на Юниън Стейшън и откриха приятелите си в книжарница „Долтън“. Кейлъб беше потънал в един от шедьоврите на Дикенс, докато Милтън се мотаеше в сектора с компютърните списания.

Оформили четворката, те се качиха на метрото. Слязоха на Смитсоън Стейшън и взеха ескалаторите за Музейния комплекс.

– Дръжте си очите и ушите отворени! – предупреди Стоун.

Членовете на клуб „Кемъл“ тръгнаха покрай паметниците, пред които шракаха светкавиците и жужаха видеокамерите на тъпци туристи. После бавно се насочиха натам, където неотдавна бе открит мемориалът на Ф. Д. Рузвелт. Той се състоеше от няколко скулптурни групи, отразяващи по-важните моменти от живота на единствения американски президент с четири мандата в Белия дом.

Останаха там само няколко минути. Стоун огледа обстановката, поклати глава и ги поведе обратно към метрото. Пропътуваха няколко спирки и слязоха на „Фоги Ботъм“. Оттам тръгнаха пеш. Стоун спря едва когато стигнаха до кръстовището на Двайсет и седма улица и Кю Стрийт. Оттам започваше „Маунт Цион“.

– О, не, Оливър! – простена Рубън. – Стига с тия проклети гробища!

– Мъртвите не подслушват – отвърна Стоун, отвори портата и ги поведе към къщичката си.

– Повод за днешното съвещание на клуба „Кемъл“ са известни мои проучвания, които имат пряка връзка със смъртта на Патрик Джонсън – започна той, след като всички се настанаха. – Предлагам да обсъдим и разчистването на сметки между различните терористични групировки, което се наблюдава напоследък. Приемате ли този дневен ред?

– Аз, да – обяви механично Кейлъб, но очите му с интерес обхождаха лицата на останалите.

– Всички, които са „за“, да го потвърдят гласно.

Стоун изчака възгласите да утихнат, след което отвори големия дневник, който беше взел от хранилището си в книжарницата за редки издания.

– Пред последните осемнайсет месеца се наблюдава поредица от схватки между терористи, които вероятно се избиват помежду си.

Направих си труда да проследя това любопитно явление, събирайки всички материали в печата, които имат отношение към него. Последният подобен инцидент е свързан с човек на име Аднан ал-Рими.

– Четох за него – обади се Милтън. – Но защо каза, че *вероятно* се избиват?

– При всички случаи лицето на жертвата е частично или напълно обезобразено от огнестрелни рани или експлозиви. Това е налагало идентификация чрез пръстови отпечатьци, ДНК анализи и други средства.

– Нормални процедури, Оливър – подхвърли Рубън. – И аз съм прибягвал до тях, когато бях във военното разузнаване. Само че тогава още не разполагахме с ДНК тестове.

– От Рубън знаем, че в момента НРЦ държи цялата информация, отнасяща се до тероризма – добави с равен глас Стоун. – А базата данни, за която е отговарял Патрик Джонсън, е била използвана за идентифициране на убитите терористи. – Той замълча за момент, после попита: – Възможно ли е Джонсън да е обработвал по някакъв начин въпросните данни?

Настъпи продължително мълчание, преди Милтън да попита:

– Искаш да кажеш, че ги е *манипулирал*!

– Нека си задам въпроса направо – въздъхна Стоун. – Възможно ли е да се подменят пръстовите отпечатьци на терористите, които властите приемат за убити, с тези на откритите мъртъвци?

Върху лицето на Кейлъб се изписа ужас.

– Нима допускаш, че някой като Аднан ал-Рими си е жив и здрав, докато американското разузнаване го смята...

– За мъртъв – довърши вместо него Стоун. – С нова, напълно изчистена биография той може да пътува където си пожелае и да върши каквото си ще.

– Чакай, Оливър – каза Рубън. – Но съществуват доста предпазни механизми, нали? Спомням си, че в АВП се допускаше промяна в досиетата само със специално разрешение.

– Такава е и процедурата в Отдела за редки издания към Библиотеката на Конгреса – кимна Стоун, поглеждайки към Кейлъб. – По очевидни причини купувачът на дадена книга не може да я вкара в базата данни и обратно. Всъщност именно този факт ме наведе на мисълта за това, което споделих с вас. Какво би станало, ако държите и двете страни в джоба си? Тоест събирачът на информация и длъжностното лице, което отговаря за включването ѝ в системата? Или пък единият от тях заема

отговорен пост? *Много* отговорен пост?

– Допускаш, че Картър Грей е замесен? – най-после включи Рубън.
– Не може да бъде! Този човек може да има всякакви грехове, но предаността му към родината не подлежи на съмнение!

– Не твърдя, че отговорът е лесен, Рубън – въздъхна Стоун. – Въпросната личност може да е друга, а не Картър Грей.

– Звучи по-правдоподобно – кимна Рубън.

– Но защо убиха Джонсън, ако приемем, че всичко това е вярно? – попита Милтън.

– Ако предположим, че двамата, които го убиха пред очите ни, са служители на НРЦ, и вземем предвид охолния живот, който не отговаря на доходите му, аз допускам, че са се случили две неща. Първо, онзи, който го е наел да подмени данните, се е опасявал, че внезапното му забогатяване ще предизвика разследване. В резултат Джонсън е премахнат, а в къщата му са подхвърлени наркотици. Или пък Джонсън просто е станал алчен и е поискал още пари, което е довело до същия резултат.

– И какво ще правим сега? – попита Милтън.

– Мисля, че първата ни задача е да останем живи – отвърна Рубън.
– Защото, ако Оливър е прав, много влиятелни хора ще пожелаят смъртта ни.

– Самоличността и домът на Милтън явно вече са им известни – добави Стоун. – А що се отнася до хората, които ни преследват, предлагам да си разменим ролите с тях.

– Как? – изгледа го продължително Кейлъб.

Стоун затвори дневника.

– Разполагаме с домашния адрес на Тайлър Райнке – рече той. – Нека да тръгнем по тази следа.

– Предлагаш да му отидем на гости? – възкликна Рубън.

– Не. Но нищо не ни пречи да го поканим него на гости.

* * *

Със сладоледи в ръце Алекс и Кейт крачеха по крайбрежния булевард на Джорджтаун, насочвайки се към мястото, на което преди сто години бе пускал котва фериботът на Джордж Мейсън. Кейт посочи трите скали, които едва се подаваха над водата в средата на реката, северно от Кий Бридж и точно срещу университета „Джорджтаун“.

– Остров Три сестри. Според легендата на това място се удавили три монахини, чиято лодка се преобърнала, а скалите се показали на повърхността, за да предупредяват живите.

– Течението на Потомак е *много* коварно – кимна Алекс.

– При строителството на магистрала шейсет и шест на това място е бил предвиден мост, който щял да носи името „Три сестри“. Но след поредица от странни инциденти и нещастни случаи са се отказали от идеята. Много хора са убедени, че причината са духовете на монахините.

– Вярваш ли в подобни неща? – изгледа я Алекс.

– Случвали са се и по-странни работи. Да вземем за пример някои от теоретиците на конспирацията, с които е пълен този град. Голяма част от тях несъмнено са луди, но твърденията на други се оказват поразително точни.

– Познавам един такъв човек – кимна Алекс. – Казва се Оливър Стоун. Изключително умен, дори гениален, независимо от факта, че води доста странен живот.

– Оливър Стоун ли? – вдигна вежди Кейт. – Сигурно се шегуваш!

– Това не е истинското му име, разбира се. Според мен то е просто закачка с хората, които го мислят за смахнат. Интересното в случая е, че той няма минало. Поне аз не успях да открия нищо за него. – Усмихна се и поклати глава. – Може да се окаже, че през всичките тези години е бил просто един беглец.

– Лъки би дала мило и драго да се запознае с него.

– Тя наистина ли продължава да замеря опасните мъже с бельото си?

– Какво? – изненадано го погледна Кейт.

– Нищо, нищо – помахна Алекс и се взря в остров Рузвелт.

– Хайде, изплюй камъчето – каза след известно време Кейт, проследявала погледа му. – Барманите са най-добрите слушатели...

Алекс ѝ направи знак да седнат на близката пейка.

– Ще ти кажа какво ме тревожи – рече с въздишка той. – Онзи тип, който е преплувал реката, за да си пръсне черепа на малкия остров. Как ти звучи?

– Нали точно там е била първата среща с годеницата му?

– Вярно. Но защо е решил да плува дотам? Защо не е отишъл с колата си или просто пеша? Има мост, по който се стига до паркинга на острова. Далеч по-логично е да минеш по него, да се напиеш до безсъзнание и да се гръмнеш, вместо да плуваш дотам. При това с дрехи и обувки и найлонова торбичка за оръжието.

– Но върху pistolета са открити неговите отпечатъци, нали?

– Да накараш някого да стисне спусък не е нито толкова лесно, нито пък особено умно – призна Алекс. – Пък и малцина биха рискували

да пхнат оръжие в ръката на човек, когото искат да убият. Съвсем друга работа е обаче, ако първо го напият до несвяст. – Ръката му посочи надолу. – Смущават ме и подметките му.

– Защо?

– По тях имаше кал, сякаш е бродил из храсталаците. Но никакви следи от настилката около паметника. Калта е от глинеста почва и по нея със сигурност би трябвало да полепнат песъчинки от паважа на площадката. А и дрехите му бяха подозрителни чисти. Ако човек ходи из шубраците, по дрехите му несъмнено ще се закачат клечици и сламки. Но по костюма на Джонсън нямаше нищо. А ако наистина се е добрал до острова с плуване, той задължително е минал през шубраците, за да стигне до алеята.

– Да, странно – съгласи се Кейт.

– Ами писмото, което са открили? Изобщо не беше влажно, нито зацапано.

– Може би го е сложил в торбичката с оръжието.

– В такъв случай защо не го е оставил вътре? Защо е трябвало да го вади? Ако действително е преплувал реката, той би трябвало да е доста по-мокър и окалян, отколкото го намерихме.

– Но все пак беше мокър, нали?

– Вярно. Но ако ти искаш някой да изглежда така, сякаш е преплувал едно доста голямо разстояние, какво щеше да направиш?

– Щях да го потопя във водата – отвърна след кратко обмисляне Кейт.

– Точно така, ще го потопиш. Стои и въпросът с мотивите. Никой от хората, с които разговарях, не подозираше, че Джонсън търгува с наркотици. А годеницата му така побесня, че ме заплаши със съд!

– Винаги съм твърдяла, че Сикрет Сървис не пропуска детайлите – кимна Кейт.

– Което изобщо не означава, че в това отношение сме по-добри от ФБР. Те също би трябвало да са обърнали внимание на това, което ти казах. Според мен става въпрос за значителен натиск отгоре за бързо приключване на разследването.

– Но ако хората, които са го докарали на острова, не са искали да използват кола, страхувайки се от проследяване? Как биха постъпили в такъв случай?

Очите им механично проследиха полицейския катер, който бавно се плъзгаше по течението, после едновременно се облещиха.

– Лодка!

Алекс помълча, после поклати глава.

– Не е лесно да скриеш такова нещо.

Очите на Кейт пробягаха по брега.

– Аз съм готова, ако и ти си готов – промърмори тя.

Хвърлиха кофичките от сладоледа в близкото кошче и се спуснаха към водата.

Претърсването им отне цял час, но в крайна сметка се увенча с успех. Кейт беше тази, която забеляза носа на някаква лодка, стърчащ от близкия отводнителен канал.

– Отлично зрение – похвали я Алекс.

Тя събу сандалите си, а Алекс стори същото с чорапите и обувките си. Нави крачолите на панталоните си и нагази във водата, без да обръща внимание на двойката, която любопитно ги наблюдаваше от близката алея. Очите му пробягаха по старата гребна лодка. Наведе се и почти опря нос в борда.

– Прилича ми на дупка от куршум – промърмори той.

– А това най-вероятно е кръв – добави Кейт, навесена над някакво тъмно петно.

– Не виждам логиката – поклати глава Алекс. – Освен ако не са убили Джонсън в лодката и не са го пренесли до паметника. През онази нощ имаше доста гъста мъгла и това не би представлявало кой знае какъв проблем.

– Какви са заключенията ти? – погледна го с интерес Кейт.

– Първо бих искал да разбера дали тази кръв е на Патрик Джонсън или на някой друг – отвърна Алекс, докато се изправяше. – Но ако директорът научи, че отново си пъхам носа в разследването, със сигурност ще завърша кариерата си в някой сибирски наблюдателен пост. Разбира се, ако не ме удуши със собствените си ръце.

– Аз бих могла да свърша това-онова – предложи Кейт.

– В никакъв случай! През главата ми минават такива мисли, че направо ми настръхва косата. Засега няма да предприемаме нищо.

Капитан Джак се взря в съобщението, което му донесоха току-що. Беше шифровано, но той бързо го разчете. Новините трудно можеха да се нарекат добри.

Днес се срещнах с Грей. Поискал е някакви досиета, но не успях да разбера точно кои. Спомена ми за възкръсване на мъртъвци. По-късно научих, че го е казал и пред други хора, всички на важни позиции. Явно е хвърлил въдицата и чака да види кой ще я налага. Ето защо изпращам това по куриер. Карай по план. Ще следя развоя на събитията тук. Отсега нататък ще държим връзка чрез Чарли-1.

Проблемът на съвременните комуникации бе там, че се осъществяваха с помощта на модерните технологии и не можеха да останат скрити. Земята бе опасана със спътници шпиони, които следяха всичко – факсове, компютри, клетъчни телефони и електронна поща, които лесно се проследяваха. Нищо чудно, че терористите прибъгваха до куриери и написани на ръка послания. По ирония на съдбата именно модерните средства за наблюдение ставаха причина за завръщането им в каменната ера. Чарли-1 беше една съвсем проста система за контакт: шифрованите съобщения на хартия се пренасяха от доверени куриери и се унищожаваха веднага след прочитането им.

В Бренан предстоеше появата на екипа на Сикрет Сървис. Малко след това президентът щеше да кацне в Питсбърг, откъдето към Бренан щеше да потегли една от най-охраняваните автоколони в света. А там щеше да ги очаква малка армия от мъже над четирийсет и една млада жена. Хора, които с нищо не биеха на очи. Но капитан Джак залагаше на своя екип. Той извади запалката си и я щракна под кодираното послание.

След последната молитва за деня Джамила се изправи пред огледалото в банята. Днес навършваше двайсет и четири, но насреща ѝ стоеше жена, която изглеждаше доста по-възрастна.

Така изтекоха няколко минути. После излезе от банята, грабна от масата чантичката си и ключовете за буса и отвори входната врата.

Отдавна беше информирана, че един от хората на капитан Джак наблюдава микробуса ѝ, независимо къде е паркиран. Не можеха да допуснат някой да го задигне, защото нямаша време за подготовката на друг подобен автомобил.

Странен човек е този капитан Джак, помисли си тя. Малцина американци говореха арабски като него и знаеха толкова неща за историята и обичаите на исляма. Инструкциите, които тя получи, бяха категорични: *да изпълнява* безпрекословно заповедите му. Стана ѝ криво, че трябва да се подчинява на някакъв американец. Но след като се запозна с него, усети, че от този човек лъха авторитет.

Вечерните ѝ обиколки с микробуса се бяха превърнали в ритуал. Те ѝ помагаша както да прогони умората след дългия работен ден в компанията на три палави хлапета, така и да запомни наизуст всички улици и преки пътища, необходими за изпълнението на задачата. Насочи се към центъра на Бренан и мина покрай Мърси Хоспитал. В момента Аднан ал-Рими не беше в болницата, но дори да го беше видяла, нямаше да го познае. По същата логика нямаше причини да поглежда и към сградата вдясно, зад един от чиито прозорци към болницата бяха насочени два снайпера М-50 – като част от рутинните тренировки.

Днешният маршрут на Джамила включваше обиколка на центъра, по-специално на южната му част, след което щеше да продължи в западна посока, към покрайнините на Бренан. Това щеше да ѝ отнеме трийсет минути.

Скоро се озова край площада на тържествената церемония. Не беше наясно по какъв повод се провежда тя, но знаеше, че президентът ще произнесе реч пред многобройна публика. На идване бе минала покрай къщата на работодателите си – Джордж и Лори Франклин.

На връщане пак мина край нея. Очите ѝ инстинктивно се вдигнаха към прозорците на втория етаж, зад които спяха момчетата. Неусетно се беше привързала към тях. Бяха добри деца, но с годините несъмнено щяха да се превърнат в това, което представляваха всички американци – врагове на исляма.

* * *

Алекс огледа дневната на Кейт и хареса това, което видя. Навсякъде имаше безброй книги – нещо, което много му допадна. Като ученик той не си падаше по четенето, но след постъпването си в Сикрет Сървис, особено по време на честите продължителни полети до различни точки на света, се пристрасти към книгите. Кейт очевидно не беше от

високомерните, снобски настроени читатели. По полиците присъстваха доста класически творби, но между тях бе разпръснато и здравословно количество развлекателни романи.

По стените и масичките имаше много семейни снимки, а единият ъгъл беше зает от малък черен роял.

Кейт излезе от спалнята си. Беше преоблечена с джинси и пуловер. Беше боса.

– Извинявай, но след цял ден на високи токчета краката ми не издържат. Искаш ли бира?

– С удоволствие, особено след ментовия сладолед.

Тя извади две кутийки „Корона“ от хладилника, нарязва няколко резенчета лимон и го поведе към канапето, от което се виждаше задният двор.

Седна, подвиг крака под себе си и попита:

– Какви са следващите ти ходове?

– Не съм много сигурен – вдигна рамене Алекс. – Официално съм включен в охраната на Белия дом и би трябвало да съм благодарен за това. Разбира се, изобщо не се чувствам виновен за някаква грешка по време на разследването, но все пак отказах на директора да разкрия името на човек, когото познавам. Честно казано, още не мога да повярвам, че го направих.

– Става въпрос за онзи стар приятел, за когото ми спомена, нали? – подхвърли тя. – Случайно да се казва Оливър Стоун?

– Как разбра, по дяволите? – учудено я погледна той.

– В тази стая има и други хора с дедуктивни способности.

– Очевидно – кимна Алекс, отпи глътка бира и се намести удобно върху възглавниците. – Както вече споменах, засега ръцете ми са вързани. Как да им кажа, че съм открил лодката, без да се разбере, че съм нарушил заповедта на директора? Ако разбере, автоматично минавам в историята. А това просто не мога да си го позволя.

– Наистина имаш проблем – рече тя, наведе се да остави бирата си на масичката и рамото ѝ докосна неговото. По тялото му сякаш премина електрически ток.

Кейт отиде при рояла и засвири. Веднага си пролича, че е отлична пианистка. След малко той седна до нея и започква по клавишите.

– Рей Чарлс – усмихна се тя. – Нали уж беше китарист?

– Баща ми казваше, че когато човек овладее пианото, вече може да свири на почти всичко останало.

– Спомням си за един филм на Клинт Истууд, където той играеше

агент на Сикрет Сървис, който свири на пиано...

– Да, да – кимна Алекс. – С Рене Русо до себе си.

– Жалко, че не съм Рене Русо.

– И аз не съм Клинт Истууд. Ако искаш да знаеш, Рене Русо бледнее пред теб.

– Лъжец.

– Освен това не се събличам още на първата среща като Истууд – ухили се той.

– Жалко! – нацупи се тя.

– Но правилото не важи непременно и за втората!

– А откъде си сигурен, че ще има втора?

– Еее, на мен не може да ми се устои, както би казала Лъки.

Пръстите му се плъзнаха по клавишите и спряха върху нейните. Когато я целуна, електрическият ток бе по-силен, отколкото при докосването ѝ преди малко.

– Мисля, че твоето правило за първата среща е уместно. – Кейт изрече тези думи вяло и отмести поглед встрани. – Не го правиш още първата вечер, защото може и да няма втора.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

– Ще бъда тук винаги когато поискаш, Кейт.

– Какво ще кажеш за утре вечер? – бързо попита тя.

Алекс скочи в стария си „Чероки“ и потегли. Беше на седмото небе. Стигна до края на улицата, направи обратен завой по Трийсет и първа и започна продължителното, изпълнено със завои спускане към центъра на Джорджтаун. Първият сигнал за тревога дойде в момента, в който спирачният педал не реагира на лекия натиск на крака му, а вторият, когато го натисна силно и той потъна докрай. Тежката кола бързо набираше скорост. Двете страни на улицата бяха заети от плътно паркирани автомобили, а тясната лента асфалт се извиваше като змия.

Вкопчи се във волана и започна да превключва скоростите, за да забави стремителното движение. Ефектът не беше голям. После насреща му изскочиха ослепителните фарове на кола.

– Мамка му!

Нави волана към пролуката между две паркирани коли, която забеляза в последния момент, а дървото на тротоара свърши това, което спирачките не успяха. Въздушната възглавница го блъсна в лицето, отворила се от силния удар. Зашеметен, той я отмести, разкопча предпазния

колан и бавно се измъкна навън. В устата му имаше вкус на кръв, а лицето му гореше – вероятно от топлия газ на въздушната възглавница.

Седна на тротоара и напълни дробовете си с въздух, опитвайки се да не повърне ментовия сладолед и бирата, които се надигнаха към гърлото му в отвратителна комбинация.

Зърна някакъв мъж, който се навеждаше над него. Понечи да каже, че всичко е наред, после изведнъж замръзна, усетил студеното дуло във врата си. Ръката му инстинктивно се стрелна напред и се заби в коляното на мъжа, който изкрещя. Алекс се опита да се изправи, при което в главата му избухна неистова болка. Съмтно долови отдалечаващи се стъпки, после пронизително свистене на автомобилни гуми. Причината за бързото оттегляне на нападателя бяха чифт ярки фарове, последвани от бързи стъпки и загрижени гласове.

– Добре ли сте? Какво има? – питаха един през друг те.

Алекс все още усещаше натиска на студеното дуло. Спирачките, внезапно се сети той. Стана, изпъшка от болка, разбута хората около себе си и извади фенерче от жабката на колата. Клекна до лявото предно колело. Вътрешната му част беше мокра от спирачна течност. Някой беше прерязал маркуците. Алеята пред къщата на Кейт беше единственото място, на което това би могло да се случи. Кейт!

Бръкна в джоба си за мобилния телефон, но не го откри. Дръпна вратата на смачкания си автомобил и насочи фенерчето към пода. Телефонът беше там, разцепен на две от удара. От гърдите му излетя яростен кръсък. Хората, които му се бяха притекли на помощ, бавно отстъпиха назад.

Един от тях зърна проблъсване под разкопчаното му сако и уплашено извика:

– Той има пистолет!

В следващия миг всички те побягнаха.

– Хей, спрете! – хукна подире им Алекс. – Трябва ми телефон! Спрете!

Но платното вече беше опустяло.

Затича нагоре по Трийсет и първа улица. Ризата му бързо подгизваше от кръвта, която се стичаше от раната на главата му. Ръцете и краката му премаляха, но той продължаваше и скоро стигна до Ар Стрийт. Зави наляво и увеличи скоростта, удивен от възможностите на тялото си.

Влята в алеята пред къщата, намали ход и се приведе с пистолета в ръка. Прозорците бяха тъмни. Безшумно се насочи към портичката, от

която се влизаше в задния двор и някогашната конюшня. Портичката се оказа заключена и той прескочи оградата. Краката му потънаха в меката трева. Изчака дишането му да се успокои и предпазливо се огледа. Главата му пулсираше, а ушите му пищяха. Приклепна и бавно тръгна напред, използвайки прикритието на храстите. На втория етаж светеше. Стиснал дръжката на своя ЗИГ, Алекс дълбоко вдиша и издиша няколко пъти.

Изчака малко и предпазливо тръгна напред, оглеждайки тъмните храсти. *Ако някой търси подходяща позиция за стрелба...* Мислите му бяха прекъснати от лампата, която светна на приземния етаж. Фигурата на Кейт се появи в рамката на един от широките прозорци. Косата ѝ беше стегната на конска опашка. Беше само по дълга тениска. Алекс внимателно се промъкна напред. Отклони очи от фигурата на Кейт и внимателно огледа плътната редица кичести кипариси край оградата. Точно там би заел позиция, ако беше снайперист.

И тогава го зърна: в десния ъгъл на двора, зад един гигантски рододендрон, за миг проблесна оптически мерник на пушка. Без да губи нито секунда, Алекс вдигна пистолета и натисна спусъка. Мишената бе твърде отдалечена за подобен вид оръжие, но в момента това беше без значение. Желанието му беше по-скоро да попречи на стрелеца, отколкото непременно да го улучи.

Беше се прицелил малко зад оптическия мерник, чиято позиция бе запечатана в ретината му. При изстрела дулото на пушката се показа от листата, вдигна се рязко и от него излетя пламъче. След секунда Алекс изстреля още шест патрона. Последният изстрел се сля с писъка на Кейт. Дулото изчезна, до слуха му достигна шум на бягащи нозе. По дяволите, не беше улучил, но главната цел все пак беше постигната. *Но копелето все пак стреля!* Алекс хукна към конюшнията. Блъсна вратата и влетя в хола. Кейт отново изпищя, после го видя и млъкна. Той се спусна към нея, стисна я през кръста и я повали на пода, прикривайки я с тялото си.

– Не мърдай! – прошепна в ухото ѝ той. – Навън има снайперист!

Пропълзля към вратата, надигна се и угаси лампата. Потънаха в мрак.

Алекс пропълзля обратно и с тревога попита:

– Ранена ли си?

– Не съм – прошепна Кейт и прокара пръсти по лицето му. – Господи, ти кървиш!

– Нищо ми няма. Просто някакъв тип използва главата ми за

наковалня.

– Кой?

– Не знам.

Алекс се облегна на печката с лице към вратата, стисна пистолета и направи опит да успокои дишането си. Кейт пропълзля до кухненския шкаф и извади ролка домакинска хартия.

– Не ставай, за бога! – дрезгаво извика той. – Мръсникът може би продължава да дебне!

– Тече ти кръв! – поклати глава тя, надигна се и намокри няколко пласта хартия. После почисти лицето му и разгледа солидната подутина.

– Не мога да повярвам, че не си изпаднал в несвяст след такъв удар! – поклати глава тя.

– Страхът е най-доброто средство срещу припадането.

– Изобщо не чух мотора на джипа ти.

– Някой беше срязал спирачните маркучи – въздъхна Алекс. – Летях надолу по Трийсет и първа като на скейтборд.

– А как се върна?

– С тичане.

– Какво?! – смаяно го изгледа тя. – Тичал си чак дотук?!

– Прецених, че няма къде другаде да са ми прерязали маркучите. Трябваше да се върна. Да се уверя, че си добре... – Изрече последните думи на един дъх, без никакви паузи.

Тя спря да почиства лицето му и устните ѝ потрепнаха. После изведнъж го прегърна и завря лице в шията му. Алекс я притисна до себе си.

Каква първа среща, господи!

43

Членовете на клуб „Кемъл“ се върнаха пеша до станцията „Фоги Ботъм“ и взеха метрото до Юниън Стейшън. Влязоха да хапнат в закувалнята на втория етаж, поговориха още малко, а след това се насочиха към подземния паркинг. Стоун предпочете пак да пътува в коша на Рубън, а Кейлъб и Милтън тръгнаха към паркираното в дъното малибу.

– Идете в твоя апартамент, Кейлъб – подвикна след тях Стоун. – Мисля, че така ще сте в безопасност, но все пак внимавайте.

– А вие къде отивате? – попита Кейлъб.

– Ще помоля Рубън да ме остави у дома – отвърна след кратко колебание Стоун.

– Защо ме лъжеш? – изгледа го подозрително Кейлъб. – Знам, че отивате в Пърселвил, където живее онзи човек.

– Тайлър Райнке – промърмори Рубън и хвърли намръщен поглед към Стоун.

– Точно там отивате! – държеше на своето Кейлъб. – Но искате да ни разкарате, за да не ви се пречкаме!

– Виж какво, Кейлъб. Ти и Милтън нямате никакъв опит в тези неща, докато Рубън и аз...

– Няма значение! – отсече Кейлъб. – Идваме с вас!

– Не разрешавам! – отговори с равен глас Стоун. – Ако ни открият, все пак ще е по-добре да сме двама, а не всичките.

– Не разрешава! – възмути се Кейлъб. – Ние сме *възрастни хора!* И пълноправни членове на клуба. Ако откажеш да ни вземеш, ще карам след вас и през цялото време ще натискам клаксона! А той може да събуди и мъртвец!

– Свалях от компютъра карта на околността – добави Милтън. – Много трудно ще се ориентирате без нея, а тя по една случайност е в джоба ми.

Стоун ги изгледа мрачно и се обърна към Рубън, който сви рамене.

– Един за всички, всички за един.

Водачът на групата помълча още малко, после неохотно кимна.

– В такъв случай не е ли по-добре да използваме моята кола? – предложи Кейлъб.

– Не – поклати глава Стоун и огледа мотоциклета. – Вече свикнах да се возя в тази кошница, освен това тя може да ни бъде от полза.

Потеглиха по шосе 7 към Вирджиния и минаха съвсем близо до централата на НРЦ. На пресечката имаше специална табела, която указваше точното местоположение на разузнавателната централа. Стоун винаги се беше учудвал, задето слагат *указателни* табели към АНС, ЦРУ и други държавни институции със стратегическо значение. Разбира се, те също имаха своите посетители, но пътните знаци някак не се връзваха с понятието секретност.

Къщата на Райнке се оказа в едно доста затънтено градче с невъобразимо пресичащи се улици и тесни алеи. След като напуснаха шосе 7, им се наложи да се лутат половин час, преди Милтън да открие табелата, която им трябваше. Той смъкна страничното стъкло и им направи знак да спрат. Рубън покорно отби на банкета, след което двамата със Стоун се прехвърлиха в колата.

– Къщата се намира на триста метра нагоре по улицата – каза Милтън. – Направих кратко проучване за евентуални съседни, но няма.

– Добре се е изолирал, да го вземат мътните – промърмори Рубън и хвърли неспокоен поглед към пустата уличка.

– Убийците са известни със стремежа си към уединение – отвърна Стоун.

– Какъв е планът? – пожела да узнае Кейлъб.

– Ти и Милтън ще останете в колата...

– Оливър! – гневно го прекъсна Кейлъб.

– Изслушай ме, ако обичаш! – ледено процеди Стоун. – Искам да останете в колата, но преди това ще минем по уличката, за да видим дали в къщата има някой. Ако свети, просто изчезваме. Ако е тъмно, вие с Милтън се връщате тук и поемате охраната. Нали няма друг достъп до нея?

– Няма – кимна Милтън.

– Ще поддържаме мобилна връзка. Ще звъннете в случай, че някой се появи, а ние ще вземем съответните мерки.

– Какво си намислил? – попита Кейлъб. – Нима искаш да проникнеш вътре?

– Сигурно има алармена инсталация, Оливър – загрижено добави Рубън.

– Ще бъда много учуден, ако няма – кимна Стоун.

– В такъв случай как ще влезем?

– Остави на мен.

Разбира се, къщата се оказа абсолютно тъмна и най-вероятно празна, тъй като нямаше гараж, а отпред не се виждаха коли. Милтън и

Кейлъб заеха позиция малко встрани от отбивката, а Стоун и Рубън се качиха на мотора и се върнаха обратно. Оставиха го в храстите на стотина метра преди къщата и продължиха пеш.

Старата постройка беше двуетажна, с олющена бяла боя на дъсчената фасада. Стоун направи знак на Рубън да изчака и пристъпи към прозорчето до входната врата. Надникна през него и махна на приятеля си. На отсрещната стена се виждаше новичка метална кутия, на която светеше зелена лампичка.

– Има аларма, разбира се – промърмори Рубън. – А сега какво?

– Трябва да приемем, че има и обемни датчици – промърмори Стоун. – Което усложнява нещата.

Изведнъж срещу тях се стрелна тъмно кълбо, а зад стъклото проблеснаха две фосфоресциращи кръгчета. Двамата инстинктивно отскочи-ха назад и Рубън се обърна, готов да побегне.

– Спокойно – спря го Стоун. – Мистър Райнке си има котка.

Рубън се върна и опря нос в прозореца. Срещу него се беше наежила едра черна котка с бяло петно на гърдите, а очите ѝ светеха като два зелени прожектора. Стаята зад стъклото очевидно беше кухнята, а котката беше скочила срещу тях директно от плота.

– Проклет звяр! – направи гримаса Рубън. – Бас държа, че е женска!

– Защо мислиш така?

– Защото жените винаги се опитват да ми докарат инфаркт!

– Присъствието на животното опростява нещата – промърмори Стоун.

– Това пък откъде ти хрумна?

– Алармените инсталации с обемни датчици не се връзват с котките.

– Което означава, че има зони, в които движението не се регистрира – щракна с пръсти Рубън.

– Точно така – кимна Стоун и измъкна от джоба си черната кожена чантичка, която бе взел от тайното хранилище. Дръпна ципа и под него блесна комплект превъзходни касоразбивачески инструменти.

Рубън го зяпна.

– Изобщо не искам да гледам! – промърмори той.

Кухненският прозорец се отвори за десет секунди.

– Откъде разбра, че не е свързан с алармата? – учудено попита Рубън.

– Обезопасени прозорци *плюс* обемни датчици ми се струва малко прекалено – отвърна Стоун. – А и стените в тези стари къщи трудно се

дупчат за жици. Съмнявам се, че нашият мистър Райнке би си позволил толкова скъпо удоволствие. Освен това огледах за наличието на *безжични* датчици по стъклото, *преди* да го отворя.

– Сега вече искам да зная някои неща! – обяви с категоричен тон Рубън. – Откъде са ти известни всички тези работи за жици, обемни датчици и тям подобни?

– Библиотеката е отворена за безплатни посещения, Рубън – невинно отговори Стоун.

Прекрачиха първаза и стъпиха на пода. Котката започна да се търка в краката им и замърка в очакване да бъде погалена.

– Дотук добре – промърмори Стоун. – Сега трябва да внимаваме за обемните датчици, които може би са монтирани в стаите. За всеки случай първо ще пускаме котката, а ние ще вървим след нея. Бъди готов за малко пълзене по корем.

– Страхотно! – изръмжа Рубън. – Сякаш отново съм във Виетнам!

Половин час преди тези събития задната врата на Милтън беше разбита. Уорън Питърс и Тайлър Райнке се промъкнаха вътре и внимателно я затвориха след себе си. Проникването не беше много лесно, тъй като Милтън имаше по шест ключалки на всяка врата, а прозорците му бяха заковани – факт, който едва ли щеше да се хареса на пожарникарите. Бяха проверили предварително електрическото табло, но не откриха нищо, което да говори за алармена инсталация.

Райнке още накуцваше от силния удар в коляното, който му беше нанесъл Алекс Форд. А ръкавът на Уорън Питърс бе раздран от куршума на агента, който замалко не го улучи в задния двор на онази къща. Бяха се натъкнали на двойката на крайбрежната улица в Джорджтаун, където възнамеряваха да направят още един оглед на лодката, и с неудоволствие установиха, че Форд и Адамс са ги изпреварили.

Двамата бяха бесни от провала си и Милтън наистина извади голям късмет, че не си беше у дома.

Измъкнаха фенерчета и започнаха обиска. Жилището не беше голямо, но беше претъпкано с книги и скъпа компютърна и видеотехника, която Милтън използваше в работата си като уеб дизайнер. Там обаче имаше и още нещо, което убягна от вниманието на Райнке и Питърс: безжична охранителна система с инфрачервени лъчи, скрита в осветителните тела. Тя бе инсталирана във всички помещения и в момента записваше движенията им, като изпращаше беззвучни сигнали до

охранителната фирма, която Милтън се беше принудил да наеме след няколко последователни кражби с взлом. Системата беше включена в обикновен електрически контакт, но имаше и собствено захранване. Милтън отдавна се беше отказал от сирените, защото полицията в този квартал реагираше прекалено бавно и когато най-сетне се появеше, от крадците отдавна нямаше следа.

Учудването на двамата бързо нарастваше.

– Тоя е луд за връзване – промърмори Питърс, докато претърсваха кухнята. Бурканите в килера бяха грижливо надписани и подредени по големина, също като приборите, окачени на стената. Тенджерите и тиганите бяха строени като войници на полицата над печката. Дори ръкавиците за фурна бяха подредени по същия начин – от най-малката до най-голямата. Чиниите над тях – също. Кухнята беше образец на реда. Качи-ха се в спалнята на горния етаж и завариха горе-долу същото.

Райнке излезе в коридора и поклати глава.

– Няма да повярваш! Тоя откачалник е накъсал тоалетната хартия на отделни парчета, които е подредил в кутия с указания за изхвърлянето им! Нямах представа, че има и друг начин, освен да ги пуснеш в чинията!

Изправен пред отворения гардероб, Питърс смаяно промърмори:

– А да си виждал чорапи на закачалка?

Райнке се присъедини към него и двамата забиха очи в чорапите и безупречно сгънатото бельо. Всяка от ризите висеше на отделна закачалка. Бяха подредени по сезони, което се виждаше от специалните картончета с обозначенията за зима, пролет, лято и есен.

След като не откриха нищо особено в спалнята, агентите на НРЦ се прехвърлиха в съседната стая, обзаведена като кабинет. Вниманието им беше привлечено от писалището на Милтън, където вещите бяха строени като войници.

Все пак откриха нещо, което можеше да им бъде от полза в този изряден дом – кутия с надпис „касови бележки“ на рафта над бюрото. Хартийките бяха подредени по дати и вид на закупената стока. Райнке измъкна една разписка, върху която беше изписано име.

– Честити Хейс – прочете той. – Бас държа, че е гаджето му.

– Ако подобен тип *изобщо* има гадже!

Вероятно помислили едно и също, те едновременно насочиха фенерчетата си към стената. Снимките върху нея бяха подредени в сложна конфигурация, която Питърс пръв успя да разгадае.

– Двойна спирала, тоест ДНК – промърмори той. – Тоя тип

наистина е шантав!

Лъчът на Райнке се плъзна по една от снимките, след което се върна върху нея.

– „С обич, Честити“ – прочете посвещението той. Снимката беше на млада жена по бански, която изпращаше въздушна целувка на фотографа, най-вероятно самия Милтън. – Как е възможно смотаняк като той да има *такава* мацка!

– Майчиният синдром – отвърна Питърс. – Някои жени умират да се грижат за подобни типове!

Извади от джоба си малък електронен уред и набра името Честити Хейс на миниатюрната клавиатура. След минута на екрана изплуваха три възможни варианта. Ограничавайки търсенето в района на Вашингтон, Питърс бързо получи това, което му трябваше. Честити Хейс се оказа счетоводителка и собственичка на къща в Чеве Чейс, Мериленд. Под името ѝ се появиха сведения за образованието, здравния статус, трудовата дейност и финансовото ѝ състояние. Райнке заби пръста си в миниатюрния екран.

– Била е пациент на психиатрична клиника. Обзалагам се, че и тя е страдала от същото психическо разстройство както Фарб.

– Поне научихме къде живее – промърмори Питърс и погледна снимката на красавицата. – А след като Фарб не е тук, най-вероятно е при нея. На негово място бих прекарвал всяка нощ в подобна компания.

Някакъв шум ги накара да замръзнат. Стъпки, последвани от пшкане и глух тътен.

Извадиха пистолетите си и предпазливо тръгнаха по посока на шума.

На пода в кухнята лежеше човек в униформа, явно в безсъзнание.

– Ченге от охранителна фирма – промърмори Райнке. – Вероятно сме задействали някаква аларма.

– Но кой го е нокаутирал? – озадачено попита Питърс.

Огледаха се нервно, но не забелязаха нищо.

– Да се махаме! – прошепна Райнке.

Измъкнаха се през задната врата и не след дълго стигнаха до колата си, паркирана на една пресечка по-нататък.

– Тази вечер ли ще ударим мацката? – попита Питърс.

– Няма да е тази вечер – отговори един глас зад тях, който ги накара да подскочат.

Том Хемингвей бавно се надигна от задната седалка на колата. Лицето му беше мрачно.

- Вечерта ви беше пълен провал – обяви той.
- Проследил си ни? – попита с треперещ глас Райнке.
- Какво друго си очаквал след поредната ви издънка?
- Значи ти си видял сметката на онова ченге в къщата? Мъртъв ли е?

Хемингуей не обърна внимание на въпроса.

– Искам още веднъж да подчертая важността на задачата, която се опитваме да изпълним – започна с леден глас той. – Съвсем близо до това място действа малка армия, ангажирана в далеч по-важна мисия от вашата. Веднага ще подчертая, че тези хора получават много по-малко пари от вас, но не са допуснали нито една грешка. – Двамата затаиха дъх и наведоха глави под строгия му поглед. – Нека приемем, че последният ви фал се дължи на лош късмет. Но оттук нататък няма да признавам наличието на подобни фактори.

– Какво трябва да направим? – нервно преглътна Райнке.

– Прибирате се у дома и почивате. – Хемингуей вдигна ръка и добави: – Но преди това ми дайте бележката с името на момичето.

– Ама как... – започна Райнке, после изведнъж млъкна, сви се под презрителния поглед на началника си и му подаде листчето. Секунди по-късно Хемингуей вече го нямаше.

От гърдите им едновременно се откъснаха въздишки на облекчение.

– Тоя тип ме разтреперва от страх! – промърмори Питърс.

– Беше легенда в ЦРУ – каза Райнке. – Дори колумбийските наркобарони адски се бояха от него. Никой не може да предвиди къде ще се появи и как ще се оттегли. – Замълча за миг, после добави: – Виждал съм го как тренира във фитнес залата на НРЦ. Има страхотна физика и бързината на котка. С очите си видях как юмруците му разпердушават две огромни боксови круши. Управата отдавна му забрани да използва краката си, защото един ритник му е достатъчен, за да разкъса и най-тежкия чувал.

– И сега какво? – попита Питърс.

– Нали чу? Отиваме да почиваме. Тази вечер на три пъти ни разказаха играта, стига толкова. Ако искаш, можеш да дойдеш у дома.

След изненадващото откритие на гробището „Арлингтън“ Картър Грей се отправи към щабквартирата на ЦРУ в Лангли. Пристигайки там, той забърза към помещението, в което имаха право да влизат само директорът на ЦРУ и предшествениците му. Всеки от тях имаше достъп до документи и материали, свързани с неговото управление. Те се намираха в специални хранилища, прибрани в кутии, наподобяващи каси в банков трезор. Охраната беше засилена, защото тук се пазеха документи със свръхсекретно съдържание.

Грей положи длан върху електронното устройство до вратата на хранилището, на което беше изписано името му. После завъртя ключа и тя безшумно се плъзна встрани. Застана пред трезора, който съдържаше кутия номер 10.

Отключи блиндираната вратичка и изсипа съдържанието на кутията върху масичката в дъното на помещението.

Досието, което го интересуваеше, беше обозначено с инициалите „Дж. К.“.

Зачете биографията на Джон Кар и започна да клати глава от изумление. Кариерата му в ЦРУ беше смайваща, изпълнена с безброй прекеждия. Най-невероятното от всичко бе, че е успял да оцелее!

Тази забележителна биография завършваше с военното гробище „Арлингтън“. Джон Кар бе погребан с пълни военни почести, въпреки че той никога не бе работил за армията и не беше умрял в униформа. Биографията му веднага беше изтрита от архивите на всички държавни институции в САЩ. Лично Грей се беше погрижил за това, изпълнявайки решението на висшето ръководство на ЦРУ.

Джон Кар трябваше да е мъртъв, въпреки че не беше погребан под онази плоча. Първото нападение срещу него погуби само жена му. Вторият опит беше сметнат за успешен, макар че тялото му не беше открито – най-вероятно бе погълнато от някой морски хищник. Грей си даваше сметка, че е възможно да се е припознал. Човекът на гробището изглеждаше доста слаб и немощен в сравнение с някогашния Джон Кар – мъж с изключителна физика. Разбира се, годините си казваха думата, но това правило едва ли важеше за човек като Кар, когото Грей не можеше да си представи като немощен старец. Но защо тогава този човек се беше спрял *точно* пред гроба на някогашния суперагент?

Сърцето на Грей ускори ритъм при мисълта, че е бил толкова близо до войника, предаден от родината си. Защото това не беше обикновен гражданин, а най-съвършената машина за убиване, използвана от правителствата на САЩ в цялата история на страната. Разбира се, до момента, в който се беше превърнал в бreme.

Картър Грей прибра кутията в сейфа и напусна залата с погребаните тайни. Обзе го странно чувство. Чувство на страх от един мъртвец, който изведнъж би могъл да се окаже между живите, колкото и невероятно да изглеждаше това.

Прибра се у дома, запали свещите в спалнята и хвърли поглед към снимките над камината. До полунощ оставаха броени минути, после настъпваше фаталната дата 11 септември. Седна на стола до леглото и разтвори Библията. Картър Грей беше роден и израснал в семейството на католици. Религията обаче не означаваше много за хората от неговата професия. Но съпругата му беше *ревностна* католичка, възпитавайки в духа на вярата и Маги.

После, когато и двете вече ги нямаше, Картър Грей започна да чете Библията. Не го правеше за спасението на душата си, а по-скоро в памет на своето семейство. Божието слово му носеше някакво успокоение. Тази вечер изчете на глас няколко глави от Първо и Второ послание до коринтяни, върна се на Левит, след което отгърна на Псалмите. Доста след полунощ той както винаги коленичи пред снимките на любимите си същества. Монологът му беше по-скоро разговор с тях. Обикновено накрая се разплакваше. Но тази нощ седна обратно на стола с Библията в ръце и се замисли за гроба с празен ковчег. *Жив или мъртъв е Джон Кар?*

Том Хемингуей се прибра в апартамента си с адреса на Честити Хейс в джоба. Пригответи си обичайната чаша чай и я изпи пред прозореца с изглед към Капитолия. Много неща се бяха случили през последните двайсет и четири часа, но никое не беше по вкуса му.

За една вечер нещастниците Райнке и Питърс бяха пропуснали две мишени. Без съмнение Алекс Форд и Кейт Адамс щяха да алармират шефовете си и най-вероятно щяха да поискат пълно разследване. На всичкото отгоре Картър Грей упорито говореше за възкресението на мъртъвци. Явно намекваше за онези терористи, които се смятаха за убити от колегите му. И това го накара да изпрати спешно съобщение до капитан Джак.

Обърна гръб на прозореца и се загледа в портрета на стената. Беше хубав портрет, уловил изражението на баща му – негово превъзходителство Франклин Т. Хемингуей, посланик в няколко от най-трудните за дипломацията страни на света. Един куршум в Китай сложи край на кариерата му.

Том не тръгна по стъпките на баща си, защото не вярваше, че притежава качества на политик. В онези години той беше един разгневен млад човек. Постепенно гневът му се уталожи, но никога не изчезна напълно. И до ден-дневен страдаше за баща си така, както бе страдал в онзи злокобен ден, когато му съобщиха новината, че наемен убиец е пронизал неговото доблестно сърце.

45

Жилището на Тайлър Райнке беше обзаведено доста спартански. Стоун и Рубън претърсиха всички стаи, пълзейки по корем, за да избегнат инфрачервените лъчи на евентуалните датчици. Но за свое огромно съжаление не откриха нищо. Минаха пълзешком покрай входната врата, до която беше монтиран втори алармен панел с клавиатура за кода, след което бавно поеа по стълбите за горния етаж, следвайки охранения котарак.

– Нашият мистър Райнке е пилот на хеликоптер – промърмори Рубън, надничайки през вратата на спалнята. На нощното шкафче беше поставена фотография на домакина, седнал зад контролното табло на черен хеликоптер.

– Някакви инициали по корпуса? – попита Стоун, насочил вниманието си към останалите вещи и мебели.

– Няма – отвърна Рубън, върна снимката на мястото ѝ и старателно избърса отпечатъците си с крайчеца на чаршафа.

Стоун се отдръпна от отворения гардероб с кутия в ръце.

– Счетоводни архиви – отвърна той на въпросителния поглед на Рубън и разглежда съдържанието на кутията.

– Нещо интересно?

Стоун вдигна някакъв лист.

– Прилича на фалшива фактура. Издадена е на този адрес, но името е друго. За съжаление нямам голям опит в тази област.

– Дай да видя – протегна ръце Рубън, взе кутията и започна да прехвърля книгата в нея – данъчни декларации, фактури и финансови документи, придружени от написани на ръка бележки. След известно време размаха някакъв лист. – Ако това тук наистина е извлечение от банковата му сметка, нашият човек съвсем наскоро е купил дълга позиция с пут опции.

– Какво ще рече това на човешки език?

– Че се е сдобил с акции на кредит, които има право да продаде на фиксирана цена. А от тези ръкописни бележки става ясно, че очаква борсата да се срине. Идеята е да продаде акциите на висока цена и да ги изкупи обратно, когато поевтинеят. На пръв поглед рискована финансовата операция, но в определени случаи може да се заринеш в пари. Рискът наистина е голям, а сумата, за която става въпрос, е непосилна за човек

на държавна заплата и е взета на кредит.

– Нямах представа, че си толкова печен във финансите.

– Има моменти, в които човек е склонен да рискува сви рамене Рубън. – Мога да те уверя, че нямам намерение да блъскам в гадния тъп склад, докато се разкапя.

– Но откъде е сигурен, че цената ще падне? Предполагам, че е възможно да се сдобиеш с поверителна информация за дадени акции, но не и за цялата борса, нали? – Стоун замълча за момент, после добави: – Разбира се, съществува и една доказана от времето тенденция – борсовите индекси спадат при настъпването на неочаквани катаклизми.

– Например земетресения? – погледна го любопитно Рубън.

– Да, но и при изкуствено предизвикани катастрофи. Спомням си, че на единайсети септември бяха принудени да затворят борсата, докато нещата се успокоят. Финансовите пазари щяха да се сринат, ако бяха оставени да реагират свободно. Разбира се, при отварянето им индексите бяха паднали доста ниско. Безскрупулни хора с предварителна информация биха могли да натрупат състояние за една нощ.

– Искаш да кажеш, че Райнке залага на предстояща катастрофа? – нервно преглътна Рубън.

– Включително и на такава, в чиято подготовка може би участва лично – замислено отвърна Стоун.

Милтън набра номера на Стоун в момента, в който пред очите му блеснаха фаровете на приближаващата се кола. Всъщност направи опит да го набере, но без успех. Втренчи се в екранчето и сърцето му спря.

Кейлъб се обърна да го погледне и нервно подхвърли:

– Хайде, обади им се!

– Няма сигнал.

– Какво?!

– Не мога да се свържа. Вероятно се намираме в зона със слабо покритие.

– В онази кола най-вероятно се вози убиец! – изкрещя приятелят му.

– Нищо не мога да направя, Кейлъб.

– Проклети електронни боклуци! Когато най-много ти трябва, тогава се скапват!

Автомобилът зави по алеята и се насочи към къщата на Райнке.

– Това е колата на Тайлър Райнке, познах я! – простена Кейлъб.

– Аз също! – В очите на Милтън се появи паника. – Какво ще правим сега?

Кейлъб решително завъртя стартерния ключ.

– Няма да ги оставя да убият Оливър и Рубън.

Милтън закопча колана си, а Кейлъб настъпи газта. Колата се изстреля на пътя с пронизителен вой на гумите, вземайки завоя почти на две колела. Кейлъб ожесточено натисна клаксона, при което се разнесе нещо средно между писък на сирена и локомотивна свирка.

Райнке нервно се обърна назад.

– Откачени пубери! Пак са откъмнали колата на някой нещастен родител. Тук го правят най-редовно – обясни той на Питърс.

Стреснати от воя на клаксона, Стоун и Рубън се втурнаха към прозореца на спалнята.

– Мамка му! – изръмжа Рубън. – Това е колата на Райнке!

– Идва с приятелчето си – добави Стоун, съгледал двамата мъже, които слязоха пред входа. Зърна и малибуто на Кейлъб, което подмина къщата и продължи с бясна скорост по пътя. – Казах им да позвънят, а не да фучат и да проглушават квартала!

Хукнаха надолу по стълбите. Стоун се сети за обемните датчици в последния момент и рязко дръпна Рубън да се сниши. Пропълзяха напред почти едновременно с превъртането на ключа в ключалката. Влетяха в кухнята тъкмо когато входната врата се отвори и се разнесе писукане. После някой набра кода и писукането спря.

– Алармата е изключена, вече можем да отворим задната врата – прошепна Стоун.

Рубън натисна дръжката съвсем безшумно и бавно въпреки стъпките в коридора. Изскочиха навън, затвориха вратата и бързо се шумгнаха зад ъгъла на къщата.

Едва не се сблъскаха с Уорън Питърс, който влачеше някаква кофа за боклук.

– Какво по дяволите...

Това беше всичко, което успя да каже агентът на НРЦ, преди юмрукът на Рубън да се стовари в лицето му. От силния удар той залитна и падна по гръб.

Двамата хукнаха към мотоциклета. Райнке излетя на верандата в мига, в който Рубън ритна стартера и завъртя дръжката на газта. Агентът се спусна след тях и тичешком измъкна пистолета си. Мишената беше съвсем близо, нямаше начин да пропусне. Но не отчете появата на едно летящо ръждясало малибу, зад чийто волан седеше побеснял

специалист по редки издания редом до гений с рядкото заболяване обсеивно компулсивно разстройство, който в ужас броеше на глас.

– Пресвета Дево! – изпищя Милтън, когато тялото на Райнке се блъсна в предното стъкло, претърколи се през покрива и рухна в тревата отзад, след което възобнови ритуалното си броене.

Междувременно Питърс успя да се изправи и посегна за оръжието си. Но, обладан от дяволския дух на забравената младост, Кейлъб светкавично включи на заден ход и натисна педала докрай. Колелата бясно се завъртяха в обратна посока, изстрелвайки чакъл със силата на куршуми.

Питърс изкрещя, но успя да се отмести в последния момент. Стреля напосоки, облегна се на стената и отново вдигна пистолета. Но в същия момент покрай него профуча тежкият мотоциклет. Стоун се надигна от коша и както стискаше каишката на каската, замахна. Ударът попадна в слепоочието на Питърс, който се строполи като подкосен.

Десет минути по-късно агентите се размърдаха. Когато накрая мозъците им заработиха, клубът „Кемъл“ отдавна беше изчезнал.

46

Реакцията спрямо инцидента с Алекс Форд и Кейт Адамс не беше особено окуражаваща. Според полицията спирачният маркуч се бе скъсал от само себе си – нещо обичайно за толкова стар автомобил. А около жилището на Кейт не бяха открити никакви следи и това направи обясненията на агент Форд доста несъстоятелни. В дъсчената ограда бяха открити два от куршумите, които той беше изстрелял, а други нямаше.

На следващата сутрин Алекс седеше в кабинета на Джери Сайкс и слушаше официалната версия на разигралите се събития.

Сайкс прекрати нервната си разходка и закова поглед в него.

– Хората, които са ти се притекли на помощ след „катастрофата“, са заявили, че миг преди да хукнеш да бягаш, поведението ти е било доста странно – каза той. – А аз бих добавил, че тези изпълнения не ти подхождат, Алекс. Ще те попитам направо. Какво става с теб?

– Абсолютно нищо, с изключение на факта, че някой иска да ме види мъртъв – отвърна с каменно лице Алекс.

Сайкс се тръшна на стола и посегна към чашата с кафе.

– Но защо, по дяволите?

– Един тип ми опря пистолет в главата, Джери. Нямах време да го питам защо.

– Но никой освен теб не го е видял – поклати глава началникът му. – Затова отново те питам: какво се случи между вчера и днес, за да поискат главата ти?

Алекс се поколеба. Щеше му се да сподели със Сайкс за скритата в крайбрежните храсти лодка, но си даваше сметка, че това ще означава неизпълнение на заповед и край на кариерата му.

– Зад гърба си имам години безупречна служба – въздъхна той. – Защо изведнъж да си измислям разни неща?

– Защото си го търсиш, отдавна си го търсиш. Вчера директорът ти даде отсрочка. Спокойно можеше да те изпържи начаса. Ако аз бях на негово място, вероятно щях да го направя. Затова не изпускай шанса си, Алекс. Втора прошка няма да има.

– Ясно. Но не можеш ли поне да поставиш охрана около къщата на Кейт Адамс? Този дулен пламък не е плод на въображението ми.

– Ще се обадя на полицията и ще помоля да я включат в

обиколките на някоя от патрулните им коли – облегна се на стола си Сайкс. – Но нищо повече. Смятай го за личен подарък от мен. – Погледна часовника си и добави: – Имам една среща, а и ти трябва да застъпваш на пост.

– Вярно, в Белия дом – кимна Алекс.

– Възщност *пред* Белия дом – поправи го Сайкс. – Ще трябва доста да почакаш, докато те допуснат вътре.

Същата сутрин клубът „Кемъл“ проведе спешно заседание в апартамента на Кейлъб. Похвалата за храбростта на уважавания библиотекар и автомобилен състезател беше включена като първа точка в дневния ред, но тя трябваше да почака, защото Кейлъб се беше затворил в тоалетната и прочистваше стомаха си от последните остатъци храна, едва сега осъзнал, че е бил на косъм от смъртта.

Стоун търпеливо го изчака да заеме мястото си и тържествено обяви:

– Моля в протокола да бъдат включени специалните благодарности на клуба „Кемъл“ към Кейлъб Шоу за проявената смелост и изключителна находчивост.

Блед, но усмихнат, Кейлъб стисна ръцете на приятелите си.

– Не разбрах какво ми стана – въздъхна той. – Просто знаех, че трябва да направя нещо. Такъв страх съм изпитвал само веднъж в живота си, когато ми повериха оригиналния ръкопис на „Демокрацията в Америка“ от Токвил.

– Да отговаряш за Токвил! – възкликна с престорен ужас Рубън. – Само като си го помисля, и... ми се допикава!

– Да не забравяме, че в крайна сметка Райнке и партньорът му все пак ни разкриха – предупредително се обади Стоун.

– Не съм много сигурен, защото свалих номерата на колата си, докато чакахме на пътя – обади се Кейлъб и останалите го погледнаха изненадано. – Просто се сетих колко лесно ги разкри Милтън по номерата на тяхната кола – поясни той. – И изтръпнах от ужас, като си представих, че същото може да се случи и с мен.

Телефонът на Милтън иззвъня, преди някой да успее да реагира на репликата му.

– Ало? – натисна копчето той, изслуша краткото съобщение и затвори. – Някой е проникнал в дома ми и е халосал охранителя, който се е отзовал на сигнала на беззвучната аларма – съобщи на приятелите си

той.

– Взели ли са нещо? – попита Стоун.

– На пръв поглед не. Но охранителната фирма не знае, че в жилището ми има и камери, скрити в осветителните тела.

– Любопитен съм да видя кой ти е бил на гости – промърмори Стоун.

– За целта трябва да отскоча до дома. DVD рекордерът е скрит зад хладилника.

– Май ще се наложи да рискуваме – въздъхна Стоун. – Защото, ако това са били Райнке и колегата му, нещата малко или повече се изясняват.

– А ако двамата отново се появят, просто ще отпаднат от списъка – изръмжа Рубън и положи тежката си лапа върху рамото на Кейлъб. – Нали така, Кейлъб?

Първият работен ден на Алекс Форд като член на президентската охрана беше малко особен. Изглежда, всички бяха наясно, че връщането на агента ветеран се дължи на някакво наказание. Но отношението им беше изключително дружелюбно, а външната охрана си имаше и едно голямо предимство, защото включваше задължителна обиколка на парка „Лафайет“.

Стоун го нямаше там, но Аделфия си беше на мястото – стърчеше наред малката поляна и не изпускаше от очи палатката на Стоун.

– Здравей, Аделфия – любезно я поздрави Форд. – Няма ли го Оливър?

За негова изненада жената се разрида. Никога не я беше виждал да плаче.

– Какво има, Аделфия?

Тя не му отговори, а само покри лицето си с длани.

– Хей, какво има? – пристъпи по-близо той. – Нарани ли те някой? Да не си болна?

Аделфия поклати глава, въздъхна и свали ръцете си.

– Добре съм.

Алекс я хвана за лакътя и внимателно я поведе към близката пейка.

– Очевидно не си добре. Седни и ми кажи какво има. Току виж, мога да ти помогна.

Аделфия въздъхна дълбоко и отново погледна към палатката на Стоун.

– Не лъжа теб, агент Форт. Аз наистина добре съм.

– Наричай ме Алекс – промърмори той, после проследи погледа ѝ и бързо попита: – Да не се е случило нещо с Оливър?

– Не зная.

– Защо плачеш тогава?

Вместо обичайното намусено и недоверчиво изражение върху лицето ѝ се изписа отчаяние.

– Той вярва на теб. Веднъж ми каза: агент Форт е добър човек.

– Аз също го харесвам и уважавам – кимна Алекс, помълча малко и добави: – При последната ни среща забелязах някакви охлузвания по лицето му. Това има ли нещо общо с притесненията ти?

Аделфия кимна и му разказа за инцидента в парка.

– Ей с този пръст – посочи средния си пръст тя – ръгна онзи човек в ребрата. А той, голям едър човек, падна на земята като бебе... – Пак въздъхна тежко. – А после Оливър... взе ножа и хвана го така, сякаш... – Раменете ѝ потръпнаха. – Сякаш цял живот стискал е нож. Помислих да не пореже гърлото на човека, ей така... – Тя направи рязко посичащо движение, после млъкна. На лицето ѝ се изписа облекчение. – Но не. Не поряза го. Отиде си, преди полицията да дойде. Оливър не обича полицията.

– И оттогава не си го виждала, така ли?

Тя поклати глава, а той се помъчи да осмисли чутото.

– Хей, Алекс! – прозвуча зад гърба му гласът на шефа на екипа. – Ще дойдеш ли да се включиш в купона, ако това не те затруднява?

Форд стана, обърна се към Аделфия и забързано подхвърли:

– Ако видиш Оливър, кажи му, че искам да говоря с него.

Жената не прояви особен ентузиазъм.

– Няма да му кажа, че си ми споменала за онази случка, обещавам. Просто искам го видя.

Тя най-сетне кимна, а той хукна към портала на Белия дом.

Подготовката за президентското посещение в Бренан беше в разгара си и капитан Джек имаше да върши много неща. Работата на монтьорите в гаража вървеше по план, а екипът на шофьорите беше на линия. Той се отказа от второ посещение в апартамента на снайперистите, защото се страхуваше да не привлече вниманието. Проведе само една продължителна среща в болницата в Ал-Рими и колегата му, изчаквайки ги да се освободят от дежурство. Остана доволен от нея, защото се увери,

че там проблеми няма да има.

Късно снощи се срещна с Джамила след редовната ѝ обиколка на града. Изпитваше известно безпокойство от емоционалното ѝ състояние, но вече беше късно да мисли за смяна. Докато разговаряха, той отново подчерта изключителната ѝ роля за успеха на операцията, напомняйки ѝ колко много хора ще загинат напразно, ако тя се провали.

Беше планирал още две срещи до началото на операцията. Първата от тях щеше да се състои още тази вечер, непосредствено преди появата на авангардната група на Сикрет Сървис. А след втората и последна среща с целия екип възнамеряваше да поговори насаме с партньора си от Северна Корея.

Същевременно Картър Грей бе започнал да души наоколо. Капитан Джак беше леко учуден, че подозренията на стареца се събудиха толкова късно. Главно защото за организацията на предстоящата операция бяха използвали всичките си връзки в мюсюлманския свят. Беше твърдо убеден, че плановете на Том Хемингуей са безплодни, въпреки че той упорито отказваше да го осъзнае. Според него проблемът на Том беше, че продължава да вярва в доброто, заложено в душата на всеки човек. Следваше една абсолютно погрешна логика, най-вече по отношение на хората, ангажирани в предстоящата операция. У тях добро просто не съществуваше. При всяка от своите предишни мисии капитан Джак беше калкулирал известен процент непредвидени случайности, а сегашната не правеше изключение. Но възнамеряваше да се придържа към доброто старо правило, което в крайна сметка бе осигурявало успеха на всичките му начинания: *парите са всичко*. Кратко и ясно.

Тренировките в наетата крайградска къща продължаваха с пълна сила. Инженерът и химикът неуморно се трудеха върху протезата на бившия гвардеец.

Напредъкът беше голям и човекът боравеше с устройството почти безпогрешно. Изправени от двете му страни, двамата специалисти внимателно следяха серията от захвати на изкуствената ръка, ръкомаханията и останалите движения. Освободиха го едва след като се увериха, че борави безпогрешно с напълнената с вода торбичка.

Преди да си тръгне, гвардеецът им благодари.

Малко след като го изпратиха, двамата тръгнаха към центъра на града, където посетиха няколко магазина. Във всеки от тях оставиха подаръци, които със сигурност щяха да осигурят подобаващо място в

историята на градчето Бренан, щата Пенсилвания. Подаръци, които местните жители едва ли щяха да харесат.

47

През този първи ден на новата длъжност Алекс разбра, че е включен в авангардната група за Бренан, което го ядоса, защото означаваше раздяла с Кейт. Но положението му беше такова, че изключваше каквито и да било протести. И без това едва се размина с уволнението. Вече усещаше, че ще бъде неразделна част от дългите предизборни обиколки на президента из цяла Америка. След които със сигурност щеше да бъде развалина.

Срещна се с Кейт в един ресторант на Дюпон Съркъл. Тя изглеждаше изненадващо добре след събитията през изминалата нощ и амбицирана да стигне до истината. Алекс изпита едновременно възхищение и тревога.

– Много добре разбирам какво изпитваш, но не се увличай – загрижено промълви той. – Тази типове имат оръжие и явно не се колебаят да го използват.

– Още една причина да ги изчистим от улицата! – отсече Кейт. – Кога заминаваш за Бренан?

– Утре призори. Полетът е кратък, но там ни чака много работа. Авангардните групи вършат основните неща, от които зависи сигурността на президента. Направо съм отчаян, че няма да съм близо до теб в случай на нужда!

– Трябва да ти призная, че снощи беше страхотен.

В същия момент пред масата се изправи млад келнер с поръчката. Очевидно дочул последните думи на Кейт, той се усмихна и заговорнически намигна на Алекс.

Започнаха да се хранят.

– Нещо ново? – попита след известно време тя.

– Само едно – отвърна той и й предаде накратко разговора си с Аделфия.

– Казваш, че не си успял да откриеш нищо за миналото на Стоун – рече Кейт. – Но от това, което е видяла Аделфия, е ясно, че той все пак има минало, и то доста интересно.

Алекс кимна, помълча, после попита:

– Какво ще кажеш да се разходим до пресечката на Петнайсета и Пенсилвания Авеню, след като хапнем?

– Чувала съм, че е приятно място. Ще можеш ли да ме вкараш?

– Точно сега не знам дали и мен ще ме пуснат вътре – въздъхна Алекс. – Имах предвид *отсрещната* страна.

Четирийсет и пет минути по-късно бяха в парка „Лафайет“.

– По всичко личи, че не е тук – промърмори Алекс, оглеждайки затворената палатка на Стоун.

– Разполагаш ли с постоянния му адрес?

– Всъщност, да.

След още двайсет минути колата му спря пред портала на гробището „Маунт Цион“. В къщичката на пазача светеше.

– В гробището ли живее? – учудено попита Кейт.

– А ти какво очакваше? Мезонет в центъра?

Порталът се оказа заключен, но Алекс без колебание помогна на Кейт да се покатери през оградата, след което и той я прескочи.

Стоун им отвори и на лицето му се изписа учудване.

– Алекс! – рече той и хвърли любопитен поглед към жената до него.

– Здравей, Оливър. Запознай се с приятелката ми Кейт Адамс. Тя е юрист в Министерството на правосъдието и най-добрата барманка на света.

– Много ми е приятно, мис Адамс – усмихна се Стоун, стисна ръката ѝ и въпросително погледна Форд.

– Просто решихме да се отбием – небрежно рече Алекс.

– Разбирам – кимна Стоун. – Заповядайте.

Введе ги в малката дневна, остави ги да я оглеждат и отиде в кухнята да им донесе кафе. Кейт се приближи до една етажерка и издърпа някаква книга.

– Нима сте прочели всичко това, Оливър? – провикна се тя, оглеждайки с респект огромното количество книги.

– Да, разбира се – отвърна той. – Но повечето от тях само по два пъти. За съжаление човек никога не разполага с достатъчно време за четене.

– Солженицин! – Кейт повдигна вежди, гледайки към Алекс. – И то на руски – показва му корицата тя.

Стоун се появи от кухнята с чаши в ръце.

– Харесвам жилището ви, Оливър – усмихна му се Кейт. – Точно така съм си представяла дома на университетски професор.

– Тоест разхвърлян, прашен и занемарен, задръстен от стари книги

– въздъхна Стоун и обърна поглед към приятеля си. – Чух, че отиваш в Бренан с авангардната група.

– Как така чу?! – зяпна Алекс.

– Охраняването на Белия дом е досадно занимание и понякога хората си убиват времето, като си говорят помежду си. Няма да повярваш колко ясно се чува, стига човек да умее да слуша.

Настаниха се на столовете пред камината.

– Алекс ми каза, че сте необикновен човек – усмихна се Кейт. – Сега виждам, че мога да разчитам на преценката му за хората.

– И самият Алекс е много специален, мис Адамс – отвърна Стоун.

– Наричайте ме Кейт, моля ви.

– Ако продължавам да бъда толкова специален, скоро ще си изкарвам хляба на някоя бензиностанция – мрачно поклати глава Алекс, после огледа лицето на Оливър и каза: – Отоците са поспаднали...

– Дребна работа. Малко лед, и толкоз. Имал съм и по-тежки случаи.

– Наистина ли? Любопитен съм да ги чуя.

– Страхувам се, че ще те отегча.

– Все пак опитай – настоя Алекс.

Отвън се разнесе глас. Тримата станаха и се приближиха до прозореца. Пред заключения портал стоеше Аделфия и викаше Оливър по име.

– Аделфия? – Той бързо отиде да ѝ отвори.

След две минути отново седяха пред камината. Стоун представи Аделфия на Кейт Адамс, която протегна ръка, но бе удостоена само с кимване. Явно Аделфия не беше очаквала да намери приятеля си с компания.

– Нямах представа, че знаеш къде живея – подхвърли Стоун.

– Ти знаеш аз къде живея, защо да не бъде и обратното? – сопнато отвърна Аделфия.

– Оливър тъкмо ни се хвалеше, че лицето му вече е добре – подхвърли Алекс, надявайки се да ѝ помогне да се отпусне.

Но Аделфия мълчеше.

– Един от колегите ми е работил по преместването ви от парка „Лафайет“ – подхвърли Кейт с единственото желание да сложи край на неудобното мълчание. – Каза, че битката била голяма.

– Сикрет Сървис проявиха голяма агресивност в желанието си да ни отстранят – кимна Стоун.

– Но не успяха, защото хората имат права – внезапно се намеси Аделфия.

Стоун кимна в знак на съгласие.

– А моят приятел Оливър има плакат. На него пише „Искам истината“.

– Че кой не я иска? – усмихна се Кейт.

– Но понякога истина идва оттук – каза Аделфия и докосна гърдите си. – А този, който иска истина, също трябва бъде искрен, нали?

Стоун явно не хареса насоката на разговора.

– Истината се проявява под най-различни форми – бавно каза той. – И понякога не я виждаме, макар че е пред очите ни. – После изведнъж стана. – А сега ще ви моля да ме извините, но трябва да излизам.

– Не е ли малко късничко, Оливър? – попита Алекс.

– Вярно, но тази вечер не очаквах посетители.

След тези думи всичко беше ясно. Гостите станаха, смотолевиха по едно „довиждане“ и побързаха да се изнижат навън.

Алекс и Кейт предложиха на Аделфия да я закарат до дома ѝ.

– Той в беда е – обади се от задната седалка тя. – Знам, че в беда е!

– Защо мислиш така?

– Днес в парка дойде със свой приятел – онзи, гиганта. Возеше се в коша на мотоциклета му. – Каза го така, сякаш това беше криминално престъпление.

– Гигантът? – повдигна вежди Алекс. – О, вероятно имаш предвид Рубън.

– Да, Рубън. Никак не харесвам го.

– Не ни каза защо мислиш, че Оливър е в беда – напомни ѝ Алекс.

– Друг човек той стана. Нещо много тревожи го. Аз опитвам да говоря, той мълчи. Мълчи!

Алекс се обърна да я погледне, изненадан от гневния ѝ отговор. Подозренията му изведнъж нараснаха.

– Какво още искаш да ни кажеш, Аделфия? – остро попита той.

За момент по лицето ѝ пробяга ужас, заменен от дълбока обида.

– Какво намекваш? Че аз лъжа?

– Нищо подобно.

– Аз не лъжа. Аз опитвам се да правя добро, това е всичко.

– Не казвам, че...

– Повече не говоря! – прекъсна го тя. – Повече не казвам лъжи!

След което отвори вратата и изскочи навън, възползвайки се от спирането на някакъв светофар.

– Аделфия! – извика след нея Алекс.

– По-добре я остави – обади се Кейт – Ще се успокои и ще изплюе

камъчето.

– Нямам време за подобен подход. Утре сутринта заминавам.

– А пък аз от утре съм в отпуска.

– Какво? Каква отпуска?

– След снощи ми се прииска малко да си почина. Взех си една седмица. Може би ще дойда да те видя в Бренан. Чувала съм, че градчето е много приятно.

– Най-вероятно ще се окаже забутано село, където по една случайност се е родил днешният президент.

– А може би ще ми остане малко време да проверя твоя мистър Стоун и приятелите му.

– Това не е добра идея, Кейт! – с тревога я погледна той.

– В такъв случай ще потърся хората, които искаха да ни видят сметката – подхвърли тя. – Кое избираш?

Той шеговито вдигна ръце.

– Предавам се. По-добре се заеми с Оливър и компанията му. Те все пак са по-малкото зло, ей богу!

– Слушам, сър! – отдаде чест тя.

В седем сутринта авангардната група на Сикрет Сървис кацна в Питсбърг. От самолетите се изсипа една малка армия, която потегли към Бренан. Президентът пътуваше стотици пъти през годината. Преди всяко от посещенията му Сикрет Сървис изпращаше огромен брой агенти на съответното място, които изразходваха хиляди часове за проверки, свързани с безопасността. В повечето случаи авангардните групи приключваха работата си в рамките на една седмица, но интензивната предизборна дейност на президента налагаше определянето на приоритети. На събитията с по-ниска степен на риск се отделяше по-малко време за подготовка, докато за по-рисковите екипите имаха цяла седмица. По редица причини предстоящото посещение на президента в Бренан се смяташе за събитие с ниска степен на риск. Но преведено на езика на Алекс Форд и колегите му, това просто означаваше, че едноседмичната работа трябва да се свърши за по-кратко време.

Агентите на Сикрет Сървис заеха цял етаж в най-големия хотел на града. Наскоро той беше преименуван на „Сър Джеймс“ като реверанс към президента. Това предизвика нецензурните възклицания на агентите, които утихнаха едва когато се появиха началниците им. Стаята, определена за комуникационен център, беше опразнена и щателно проверена за подслушвателни устройства. Персоналът на хотела получи забрана за достъп до етажа.

Следобед се проведе среща с представители на местната полиция. Ръководителят на авангардната група им раздаде брошури с инструкции.

– Не забравяйте, че е възможно някъде съвсем наблизо да се провежда друго подобно съвещание, чиито участници да целят тъкмо обратното на това, което се стремим да направим ние с вас.

Тези думи бяха до болка познати на Алекс. Опита се да разбере дали някой от присъстващите им се хваща. Лично той не беше склонен да подценява каквото и да било, свързано със сигурността. Агентите на Сикрет Сървис бяха параноици по природа. Разбира се, Бренан не можеше да се нарече опасно място по отношение на сигурността, но и Боби Кенеди беше застрелян в кухнята на един хотел. Имаше и други примери в това отношение – убийството на Джеймс Гарфийлд на перона на малка гара; куршумът, повалил Уилям Маккинли на метър от тълпата

възторжени посрещачи и изстрелян от човек, който бе скрил пистолета в превръзката на ръката си; убийството на Линкълн в театър и на Джон Кенеди в открита лимузина. *Да не става по време на мое дежурство*, повтаряше си мислено Алекс.

Бяха обсъдени възможните маршрути от летището до мястото на церемонията, включително потенциално опасните точки по тях. После групата се раздели на по-малки екипи, а Алекс зададе на местните правоохранители въпросите, които никога не пропускаше в подобни случаи: наблюдава ли се увеличение в продажбите на огнестрелно оръжие? Изчезвали ли са полицейски униформи напоследък? Има ли заплахи към президента, отправени от местни хора? Къде се намират най-близките болници и потенциалните укрития?

След заседанието групата се отправи към мястото на церемонията. Алекс обиколи площада пеша и посочи най-подходящите места за снайперистките постове. Очите му внимателно опипваха терена, търсейки онези места, които в службата наричаха „стрелкови комини“. В подобни случаи агентът трябваше да мисли като потенциалните убийци. Откъде, как и кога биха нанесли удара си те?

Трибуната беше готова, а екип от техници довършваше работата си по осветлението и озвучаването. На площада бяха монтирани два огромни екрана, които щяха да позволят на хората да видят своя президент отблизо поне в дигитален формат.

Опитното око на Алекс бързо определи, че обектът е добре покрит от гледна точка на сигурността. Единственото място за влизане и излизане на автоколоната както винаги имаше своите плюсове и минуси. Но присъствието на президента тук все пак щеше да бъде доста кратко, не повече от два часа.

Качи се в колата и подкара по улиците на градчето. Сети се за един стар професионален лаф, гласящ, че посещението на президента е най-подходящото време за банков обир, тъй като полицията е изцяло ангажирана със събитието. И наистина беше така: по улиците на Бренан не срещна нито един представител на реда.

Прибра се в хотела и след кратко колебание реши да излезе да потича. На млади години беше обещаващ лекоатлет и дори така спечели стипендията си за колежа. Навикът да тича беше жив и до днес, дори и след като получи травмата на шийните прешлени. Благодарение на него успяваше да запази сравнително добра физическа форма. Изскочи на главната улица и пое на изток. Скоро стигна до болницата, зави наляво и ускори темпото. Покрай него мина някакъв микробус, но той не му

обърна внимание. Дори и да го беше загледал, нямаше как да познае жената зад кормилото, защото никога не я беше виждал. А и Джамила, на товарила трите деца отзад, нямаше причини да обърне внимание на някакъв самотен бегач.

Малко по-късно стигна до автосервиз със затъмнени прозорци. В него продължаваше работата по един автомобил със специално предназначение. Но Алекс не можеше да види какво става вътре и спокойно продължи да тича. Центърът на Бренан не представляваше интерес, защото президентът нямаше да ходи там. Церемонията на площада беше единствената точка от програмата му.

След като се прибра в хотела и си взе душ, Алекс реши да поработи още малко, на доброволни начала. Беше твърдо решен да направи всичко възможно, за да спечели отново благоразположението на Сикрет Сървис.

Докато Алекс тичаше по улиците на Бренан, Кейт също не си губеше времето. Сутринта стана много рано, закуси в компанията на Лъки и я помоли за дребна услуга, която старицата с готовност изпълни.

Малко по-късно Кейт се зае да планира акцията „Оливър Стоун“. Вече знаеше, че Алекс е успял да смене пръстовите му отпечатъци, но проверката им в базата данни не беше дала резултат. Това означаваше две неща: този човек или не беше заемал длъжност, при която се изискват пръстови отпечатъци, или личните му данни бяха старателно изтрили от електронния архив. Толкова старателно, че предишната самоличност на Оливър Стоун бе престанала да съществува. Нахвърля си възможните линии на поведение и стратегията на бъдещите си проучвания – малко или много по начина, по който се подготвяше за съдебно дело. Доволна от свършеното, Кейт взе душ и излезе.

Паркира колата си колкото се може по-близо до гробището „Маунт Цион“ и зачака. Беше едва седем и половина сутринта, но Стоун се появи скоро, заключи вратата на къщичката и пое по улицата. Кейт се сниши на седалката, за да не я види. Малко преди високият мъж да изчезне в далечината, се случи нещо странно: Аделфия изскочи иззад паркираните на Кю Стрийт коли и тръгна подире му. След кратко колебание Кейт я последва. Когато се изравни с нея, нямали скоростта и свали страничното стъкло.

Отначало Аделфия се направи, че не я познава, но после очевидно разбра, че номерът няма да мине, и недоволно промърмори:

– Добре де, знам коя си.

После погледна загрижено в посоката, в която се отдалечаваше Стоун.

– Отиваш ли някъде? – попита Кейт.

– Никъде не отивам – рязко отвърна жената. – И мога нищо да не правя.

– Тогава какво ще кажеш за чаша кафе? Алекс ми каза, че обичаш кафе.

– Мога да си купя сама. Печеля и нужда нямам от милостиня.

– Просто те поканих като приятелка, да поговорим. Ти не си единствената, която е загрижена за Оливър. Алекс също се безпокои за него, а аз се опитвам да му помогна, докато е извън града. Моля те да изпиеш чаша кафе с мен.

– Защо ти помагаш на агент Форт? – подозрително я изгледа жената.

– Защото го харесвам – усмихна се Кейт. – Както ти харесваш Оливър.

При тези думи Аделфия хвърли последен поглед в посоката, в която изчезна Стоун, изсумтя и влезе в колата. Кейт подкара към близкия „Старбъкс“ и я почерпи едно кафе.

– А ти какво работиш? – пожела да узнае Аделфия.

– Работя в Министерството на правосъдието.

– Значи правиш правосъдие?

– Поне се опитвам – усмихна се Кейт.

– В моята страна години... не, десетилетия, нямаше правосъдие. На нас руснаците казваха ни какво да правим. Дори дали да дишаме, или не. Ужас!

– Сигурна съм, че е било така.

– После аз идвам тук, намирам работа, живея добре.

Кейт се поколеба, но не се съдържа и попита:

– А как стана така, че се озова в парка „Лафайет“?

Отначало лицето на Аделфия потъмня, но после изведнъж омокна.

– Никой досега не е задавал ми този въпрос – каза с потрепващ глас тя. – Толкова много години, а ти се сети...

– Съзнавам, че не се познаваме много добре, затова не се смятай длъжна да ми отговаряш – вметна Кейт.

– Хубаво. Аз не искам за това да говоря.

Отпиха по глътка кафе и замълчаха. Така изтекоха няколко минути, после Аделфия каза:

– Права си. Аз безпокоя се много за Оливър. Той има мъка, знам.

– А откъде знаеш?

Аделфия измъкна кърпичка от ръкава си и попи с нея овлажнелите си очи.

– Снощи гледах телевизия. Никога не гледам, никога вестници не чета. А знаеш ли защо? – Кейт поклати глава. – Защото те лъжат. Пълни с лъжи са.

– Но снощи си *гледала* телевизия, така ли?

– Да, новините. И го видях.

– Какво видя?

По лицето на Аделфия изведнъж се изписа страх, сякаш беше казала твърде много.

– Да кажа не мога. Нямам право да кажа. Ти си адвокат, работиш за правителството. Не искам да докарам неприятности на Оливър.

– Мислиш, че е извършил нещо лошо, така ли?

– Не, не! Аз вече казах на теб, че той е добър човек!

– Значи няма от какво да се страхуваш. Нито от правителството, нито от мен.

Аделфия продължаваше да мълчи.

– Слушай, аз мога да ти помогна, ако наистина си загрижена за Оливър – рече Кейт. – Не можеш да ходиш подире му навсякъде, за да се увериш, че е добре.

Накрая Аделфия въздъхна и я потупа по ръката.

– Правилно казваш. Ще ти разкажа... – Напълни дробовете си с въздух и започна: – Снощи видях по телевизията тяло на мъж, когото са открили на онзи остров в реката.

– На остров Рувелт ли? – погледна я с интерес Кейт.

– Да.

– Но какво общо има това с Оливър?

– Ами как да кажа... Исках да пия кафе с Оливър, но той каза, че има среща.

– Каква среща?

– Това питам и аз. Каква среща посред нощ? Но той тръгна. Аз бях ядосана. Среща без кафе? Затова направих, че си отивам, но видях него как се качва в такси. И аз качих се в такси. Имам пари, мога да взема такси.

– Разбира се, разбира се – нетърпеливо кимна Кейт. – Какво стана после?

– Последвах го в Джорджтаун. Той слиза, аз слизам. Той отива при

реката, аз отивам при реката. И после видях приятелите му. Видях какво правят.

– Какво? – извика Кейт толкова силно, че жената срещу нея се стресна.

– Те взеха стара лодка и загребаха към острова. Това направиха.

– А ти какво направи?

– Аз взех такси и се прибрах. Не чаках ги. Не плувах до острова! Прибрах се, пих кафе и тогава видях агент Форт, който търсеше Оливър. – Очите на жената отново овлажняха. – А после видях трупа по телевизията!

– Сигурна ли си, че става въпрос за същата вечер?

– Съобщиха по телевизия. Същата вечер.

– Аделфия, ти каза, че не вярваш Оливър да е извършил нещо лошо. Но си го видяла да гребе към острова, на който същата нощ е убит човек.

– Те казаха, че човекът с пистолет е убит. Оливър няма пистолет.

– Не можеш да си сигурна. Ами приятелите му?

– О, аз познавам тези хора – засмя се Аделфия. – Те са малки уплашени мишки, с изключение на големия. Единият работи в библиотеката. Обича книги. Носил ми е. Другият проверява разни неща.

– Проверява разни неща ли?

– Знаеш ли, той на глас брои, тананика, подсвирква и сумти. Не знам какво му е, макар че Оливър ми каза. Нещо психическо...

– Знаеш ли как се казват приятелите му?

– О, да, знам. Книжарят се казва Кейлъб Шоу. Понякога много странни дрехи облича. Оливър казва, че това е неговото хоби. Според мен малкият книжар е луд.

– А другите?

– Милтън Фарб е този, който брои. Умник. Казва ми неща за света, които не знам.

– А големият?

– Казва се Рубън Роудс.

– Какво според теб се е случило на острова, след като не вярваш, че твоите познати са убили онзи човек?

– Не се сещаш? – вдигна вежди Аделфия, после понижи глас и добави: – Те са видели кой е свършил това. Те са видели *убиеца*!

Кейт бавно се отпусна назад. Първата ѝ мисъл беше да уведоми Алекс, но се запита дали това ще е разумно. Защото знаеше каква ще бъде реакцията му – щеше да се върне веднага. Нещо, което несъмнено

щеше да му причини нови неприятности в службата. А и не беше убедена, че Аделфия казва истината. После ѝ хрумна нещо друго.

– Аделфия, ще дойдеш ли да ти покажа нещо? – попита тя.

– Къде?

– В Джорджтаун. Обещавам да не те бавя.

Жената неохотно се съгласи. Кейт подкара към Джорджтаун и не след дълго паркира край реката.

– Ще познаеш ли лодката, ако я видиш?

– Дълга беше. Три-четири метра. И стара. Много изгнила. Взеха я от гробището за лодки ей там. – Ръката ѝ посочи на юг, надолу по течението.

Приблжиха се до подпорната стена.

– Стой тук – разпореди се Кейт и започна да слиза по камъните. – Ако се наведеш през парапета, сигурно ще я видиш.

Не след дълго се добра до скритата лодка и отмести част от листата и сухите клонки, които покриваха кърмата.

– Тази лодка ли беше?

Аделфия се наведе през парапета и кимна.

– Тази беше.

О, боже!

Оливър Стоун стоеше пред високата жилищна сграда и наблюдаваше потока добре облечени хора, които излизаха от нея. Съдейки по куфарчетата в ръцете на повечето от тях, очевидно отиваха на работа. И скоро я видя. Преметнала през рамо само дамска чантичка, Джаки Симпсън мина покрай него, без да го погледне. Той изчака известно време и тръгна след нея. Крачките му бяха далеч по-големи от нейните и това наложи да забави темпото. Един-два пъти понечи да я спре, но не го направи поради странната нерешителност, която го обземаше – нещо необичайно за него. Тя спря да си купи вестник и разпиля няколко монети по тротоара. Той се втурна да ѝ помогне, събра монетите и ги пусна в протегнатата ѝ длан. Дишането му се ускори, когато видя белега на нея, но все пак успя да се усмихне на благодарностите ѝ.

Пред сградата на ВОБ Стоун забави крачка и проследи с поглед фигурката, насочила се към централния вход.

Дребна, но стройна и стегната, с приятно мургава кожа и стремителна походка. Преди години беше познавал една жена, която поразително приличаше на нея.

После се обърна и тръгна към станцията на метрото. Предстоеше му важна среща. Скоро слезе от влака и се насочи към останалите членове на клуба, които вече го чакаха.

Бяха стигнали до решението, че най-безопасният начин за прибирането на записите от дома на Милтън беше той да се появи там в компанията на хората от охранителната фирма, която бе реагирала на беззвучната аларма. Организираха нещата и последваха приятеля си в старото малибу на Кейлъб. Той размени няколко думи с двамата охранители, които го чакаха пред къщата, после малката група изчезна във входа.

Трийсетина минути по-късно Милтън излезе и забърза към колата на приятелите си.

– Взе ли ги? – попита Стоун.

Младият мъж кимна и измъкна един DVD диск от раницата си.

– Алармата беше активирана, което означава, че разполагаме със запис – поясни той, след което пхна диска в лаптопа. Минута по-късно пред очите им се появи част от интериора на дома.

– Ето! – промърмори Стоун и посочи някаква мъжка фигура в ъгъла.

– Това е Райнке! – възкликна Кейлъб.

– А след него идва и приятелчето му – промърмори Рубън. – Онзи, когото Оливър халоса с каската.

Заковали очи в екрана, четиримата наблюдаваха методичните действия на двойката.

– Какво беше това, което извадиха от кошчето? – попита с напрегат глас Кейлъб.

Милтън върна кадъра.

– Прилича ми на кутията с фактурите – промърмори той.

– Ето го и охранителя – обади се Стоун.

Всички се втренчиха във фигурата на високия мъж, която предпазливо напредваше по посока на камерата. После нещо се стрелна отстрани, удари го в главата и мъжът се свлече на пода.

– Какво беше това, по дяволите? – извика Рубън.

– Човек с маска – поясни Стоун. – Поне единият от тях е проявил достатъчно съобразителност, за да скрие лицето си.

– Но не беше Райнке, нито пък партньорът му – отбеляза Милтън.

– Което означава, че там е имало и трети човек – добави Стоун. – А този запис ни дава нужните... – Замълча, тъй като мобилният телефон на Милтън зажука.

– Ало? – натисна копчето той. – О, Честити, здравей! – Изражението му се промени бързо. – Какво?!

Стоун грабна апарата от ръката му.

– Честити?

Но отсреща му отговори мъжки глас, който спокойно обяви:

– Мисля, че засега сме квит. Ако вие седите мирно и кротко, ние също няма да предприемаме нищо.

Телефонът онемя.

Стоун хвърли поглед към приятеля си и забеляза, че очите му овлажняват.

– Съжалявам, Милтън – промърмори той.

Следващата сутрин и по-голямата част от следобеда Кейт използва за проучване на Милтън Фарб, Рубън Роудс и Кейлъб Шоу. В „Гугъл“ откри известни сведения за Милтън Фарб и участието му в предаването „Риск“, но Оливър Стоун си оставаше пълна загадка. Вече беше убедена, че тази компания е била свидетел на убийството на Патрик Джонсън, а кръвта и дупката от куршум в лодката подсказваха, че те самите

са били на път да загинат.

Въоръжена с тази нова информация, тя отново се насочи към гробището „Маунт Цион“. Изправи се на портала и със задоволство установи, че Стоун е там и работи нещо между алеите.

– Здравейте, Оливър. Аз съм Кейт Адамс. Онази вечер се видяхме за кратко.

– Спомням си – отвърна пестеливо Стоун.

– Добре ли сте? Изглеждате разтревожен.

– Нищо особено.

– Както знаете, Алекс е извън града, а аз дойдох да ви поканя на вечеря, ако не ви се вижда прекалено нахално.

– Вечеря ли? – промърмори Стоун и я погледна така, сякаш беше казала нещо на непознат език.

– У дома. Всъщност не е точно дом, защото живея в стара конюшня. Тя е част от имението на Лусил Уитни-Хаусман в Джорджтаун. Познавате ли я?

– Боя се, че нямам тази чест.

– Искам да поканя Аделфия и останалите ви приятели – добави Кейт.

Стоун мушна няколко клечки в торбата за смет.

– Много мило от ваша страна, но... – Изведнъж замълча и се втрени в нея. – Какви приятели?

– Вашите, разбира се. Имам предвид Рубън Роудс, Кейлъб Шоу и Милтън Фарб. Наскоро започнах да си правя колекция от редки книги и мисля, че Кейлъб ще бъде доволен да си поговорим за нея. Освен това съм запален фен на „Риск“, въпреки че не съм гледала участието на Милтън. С Рубън също ще бъде интересно, след като толкова години е работил в Агенцията за военно разузнаване. Да не говорим за вас! – Тя замълча за момент, после добави: – Сигурна съм, че ще си прекараме много забавно.

Коленичил на земята, Стоун преценяваше думите ѝ.

– Отдавна съм разбрал, че когато някой отделя толкова време за проучване на друг човек, има определен интерес, който невинаги е ясен за околните.

– Не бих отекла – кимна Кейт.

– За съжаление времето за вечерята, която предлагате, не е особено подходящо. Защото получихме лоши новини.

– Съжалявам да го чуя. На нас с Алекс също ни се случиха неприятни неща. Опитаха се да ни убият. Интересното е, че стана веднага след

като намерихме стара лодка, скрита в един от отводнителните канали на Джорджтаун. Лодка с дупка от куршум и следи от кръв.

– Ясно – кимна Стоун. Сдържаният му отговор на смайващата новина засили уважението ѝ към този човек. Любопитството ѝ също нарасна. – В такъв случай мисля, че *трябва* да приемем поканата ви за вечеря. Ще се свържа с приятелите си.

– Около седем би било добре – бързо вметна Кейт. – Да ви дам ли адреса? – Продиктува му го и добави: – Искам да поканя и Аделфия, която, надявам се, бихте могли да докарате с вас.

– Идеята не е добра, Кейт – поклати глава Стоун.

– Напротив, отлична е – решително отвърна тя.

– Защо, ако мога да попитам?

– Защото имам чувството, че в момента ви трябва подкрепата на всички приятели, Оливър.

Кейлъб, Милтън и Аделфия пристигнаха в имението на Лъки със старото малибу, което жално проскърцваше на пружините си, изтощено от инцидента пред къщата на Райнке. От прогнилия му ауспух се точеше синкава струйка дим. Рубън и Стоун спряха мотора зад него.

Кейт ги очакваше и побърза да отвори портата от ковано желязо.

– Хубав мотор – подхвърли тя на Рубън, облечен в старото си кожено яке, панталони в защитен цвят, шарена риза и вечните мокасини. Специално за вечерята си беше вързал на врата синьо шалче.

Той огледа с възхищение стройната фигура на Кейт. Тя беше с черен панталон, бяла блуза и елегантни обувки на висок ток. Дългата ѝ руса коса беше събрана на кок, а на шията ѝ висеше семпла, но очевидно скъпа перлена огърлица.

– Някой ден ще ви возова – промърмори той. – Кошът е страхотен.

Аделфия сковано кимна и побърза да влезе, следвана от Милтън. Той се беше издокарал с безупречно ушит зелен блейзър и вратовръзка на райета. Държеше малък букет.

– Вие сте Милтън, нали? – пое цветята Кейт. – Прекрасни са.

След него пристъпваше Кейлъб, който в крайна сметка се вслуша в съвета на Стоун и се отказа от любимите си одежди в стил Ейбрахам Линкълн, но не се раздели с огромния си джобен часовник, чиято верижка висеше отвън.

– Радвам се да ви видя, Кейлъб – усмихна му се Кейт. – Моля, заповядайте.

Оливър Стоун влезе последен. Беше с новите си дрехи, а в ръката му се поклащаше каската.

– Ще ме запознаете ли с дневния ред? – подхвърли той.

– О, това би развалило удоволствието на всички – дяволито се усмихна Кейт.

– Не мисля, че сме се събрали заради удоволствието – намръщено отвърна Стоун.

– Вярно, но съм сигурна, че вечерта ще бъде полезна и за вас.

Лъки им поднесе леко червено вино за аперитив. От начина, по който настани гостите и им напълни чашите, веднага си пролича, че е в стихията си. Така изтече близо час, след което бе сервирана вечерята.

Рубън и Кейлъб демонстрираха отличен апетит, докато Стоун, Милтън и Аделфия почти не се докоснаха до храната. Кафето беше поднесено в библиотеката. Лъки предложи пури, но единствено Рубън се възползва.

– Обичам да гледам мъж с пура в уста – седна до него старата дама и приятелски го потупа по рамото.

Рубън си сипа втора чаша кафе, което подсили с някаква течност от плоското шишенце, дискретно измъкнато от вътрешния джоб.

Кейт изчака още известно време, после стана.

– Лъки, ние ще се прехвърлим в конюшната – обяви тя. – Трябва да обсъдя нещо с моите приятели.

– Добре, скъпа – отвърна старицата. – Но не и преди да ми обещаат, че ще дойдат пак.

– Дори цял отряд от Специалните части не може да ме спре, Лъки! – изрева Рубън и тържествено вдигна чашата си.

Кейт ги преведе през градината и ги покани в просторната си дневна. Настаниха се на канапето и двата фотьойла около ниската масичка, след което Кейт делово се обърна към Стоун:

– Вероятно вече сте им казали, че открихме лодката.

– Да – кимна Стоун и хвърли кос поглед към Аделфия. – А вие по неизвестни причини сте решили, че точно ние сме били в нея.

– Знаем го със сигурност. Въпросът е какво точно сте видели.

– Няма доказателства, че изобщо сме видели нещо – спокойно отвърна той. – Дори Аделфия да ви е казала, че ни е проследила до реката, не означава, че сме станали свидетели на смъртта на онзи човек.

– Аз мисля, че сте видели всичко – тръсна глава Кейт. – А убийците на Патрик Джонсън са ви усетили и вие сте били принудени да бягате. Това обяснява кръвта и дупката от куршум в борда. Само едно не мога

да разбере – защо просто не сте отишли в полицията?

– Лесно е да се каже – намеси се Рубън. – На вас сигурно щяха да повярват. Но я ни вижте на какво приличаме. Банда дрипльовци с доста съмнителен вид.

– Значи признавате, че сте били свидетели на убийството?

Кейлъб понечи да каже нещо, но Стоун го изпревари.

– Нищо не признаваме – твърдо отсече той.

– Оливър, аз просто се мъча да ви помогна – въздъхна Кейт. – Не забравяйте, че някой се опита да убие мен и Алекс веднага след като открихме лодката.

– Това не ни го каза! – изненадано вдигна глава Рубън.

– Ами Честити? – проплака Милтън. – Те отвлякоха Честити!

– При отвлечане първата ви работа е да уведомите полицията!

– Не е толкова просто – промърмори Кейлъб и погледна към Стоун, който бе забил очи в пода. – Не можем да се обърнем към полицията.

Кейт помълча малко, после погледна към Стоун.

– Оливър, ако изобщо сме в състояние да направим нещо, трябва да го направим заедно.

– *Наистина* е време да работим заедно! – обади се Кейлъб.

Стоун продължаваше да мълчи.

Рубън изчака още няколко секунди, после извади пурата от устата си и обяви:

– След като нашият скъп лидер е необичайно мълчалив, аз поемам неговите функции и свиквам извънредно заседание на клуба „Кемъл“! Като първа точка от дневния ред предлагам да разкажем всичко на Кейт. Получавам ли одобрението ви?

– Да – побърза да отговори Кейлъб.

Останалите закимаха.

– Всички са „за“ – обяви Рубън, без да сваля очи от Стоун. – Клубът „Кемъл“ взе решение.

– Но за *какъв* клуб говорите? – озадачено попита Кейт.

– Нека аз направя официалното представяне – обади се най-сетне Стоун.

50

- Какво си направила?! – изкрещя в мобилния си телефон Алекс.
- Обаждането на Кейт го хвана в хотелската стая рано сутринта, тъкмо преди да излезе.
- Знаех си как ще реагираш и затова ти звъня чак сега – рече тя. – Бях сигурна, че ще се разтревожиш.
- А какво друго си очаквала, по дяволите? Може би да ти кажа „Браво, Кейт, много се радвам, че все още не си труп“!?
- Ако си спомняш, аз те предупредих, че ще проверя Оливър Стоун и приятелите му. А ти каза „добре“.
- Казах го, без да имам представа, че са били свидетели на убийството на Джонсън! Това означава да стоиш колкото се може по-далеч от тях!
- Аз също не знаех какво са видели. Затова ти предлагам да ме изслушаш. Имам интересни новини.
- После му предаде накратко разговора си със Стоун.
- Алекс мълчаливо я изслуша, смаяно поклащайки глава.
- Добре, добре – промърмори той. – Нека обобщим. Те са станали свидетели на убийството, но не са съобщили в полицията от страх да не бъдат обвинени в съучастничество, така ли?
- Мисля, че Оливър не храни особено топли чувства към полицията – отвърна Кейт. – И това вероятно има някаква връзка с миналото му.
- Но на всичкото отгоре те са проследили един от извършителите и замалко не са го убили?
- Точно така.
- И докато те са „проверявали“ жилището на убиецата, същите хора са проникнали в дома на Милтън Фарб, където са били заснети от скрита камера?
- Да, но междуременно е била отвлечена приятелката на Милтън – още една причина да не се обърнат към полицията.
- Но не ти казаха имената на убийците, така ли?
- Мисля, че знаят името само на единия.
- Нали ги имат на запис. Ти позна ли ги?
- Не ми показаха записа.
- Защо, по дяволите?
- Защото предпочитат най-напред да го покажат на теб.

– Страхотно! Но аз не мога да мръдна оттук! Бренан идва утре!

– Те няма да отстъпят, Алекс. Ще покажат записа единствено на теб. Не ме познават добре, а на всичкото отгоре работя в Министерството на правосъдието. Едва можах да измъкна това, за което ти разказах. Оливър вярва на теб, а не на мен.

Алекс се почеса по главата, затисна телефона под брадичката си и закопча кобура си.

– Добре – промърмори той. – Имаш ли някакъв план?

– Мисля утре да те посетим.

– Утре ли?! Утре тук ще бъде президентът, Кейт! Неговото посещение измества всичко останало!

– Знам, но ми се ще да се запознаеш с членовете на клуба „Кемъл“...

– На какъв клуб?!

– О, извинявай. Така се наричат Оливър и приятелите му. Клубът „Кемъл“ е нещо като тайна организация за контрол на управляващите, която съществува от дълго време. Те например първи са надушили скандала с министъра на отбраната преди няколко години. Спомняш си за него, нали? Беше прибирал подкупи за възлагане на държавните поръчки. Клубът „Кемъл“ се добрал до тази информация чрез някакъв помощник-готвач в Белия дом, който дочул това-онова.

Алекс се отпусна на леглото и затвори очи.

– Помощник-готвач в Белия дом шпионира министъра на отбраната в полза на група дрипльовци, която се нарича клуб „Кемъл“!? Това трябва да е някаква тъпа шега! Каж ми, че е шега, Кейт!

– Ще те помоля да ме изслушаш, Алекс. Те са направили изключително разследване, повярвай ми!

Той положи огромни усилия да се овладее.

– Добре, идвате тук и какво?

– Ще присъстваме на церемонията, след което ще седнем да си поговорим. Те ще ти покажат записа и ще ти съобщят името на човека. И това ще бъде отправната ни точка.

– Искаш да кажеш, че аз трябва да запозная Сикрет Сървис с цялата история?

– Да. Със записа и името на единия от извършителите ще имаме коз в ръцете. Освен това трябва да освободим Честити, защото Милтън е много разстроен.

– Коя, по дяволите, е тя?

– Извинявай, забравих да ти кажа. Честити е приятелката на

Милтън, която отвлякоха.

– С отвличанията се занимава ФБР. Освен това шансовете им да я открият жива намаляват с всяка изминала секунда.

– Това не са обикновени похитители. Залогът им е твърде голям. Звънят на Милтън по веднъж на всеки два часа и му дават да я чуе, за да се увери, че е жива. Мисля, че няма да я наранят, поне засега. Ситуацията е патова.

– А къде точно се вместила във всичко това Патрик Джонсън?

– По този въпрос бяха доста уклончиви. Мисля, че чакат срещата с теб. Но от малкото, което споделиха, имам чувството, че нещата са им ясни.

Алекс въздъхна тежко. Чакаше го напрегнат ден, последният преди визитата на президента. Служебните му задължения изискваха пълно съсредоточаване, но той вече знаеше, че вниманието му ще е раздвоено между тях и клуба „Кемъл“.

– Алекс, там ли си?

– Да.

– Как мислиш? Да дойдем ли? Той не й отговори.

– Алекс! Чуваш ли ме?

– Добре де, елате.

– Може ли да вземем и Аделфия? Тя страшно много се безпокои за Оливър.

– Разбира се! – избухна най-сетне той. – Вземете Аделфия, докарай всички тия перковци! Чудя се какво още чакате, та не отскачите до Белия дом, за да подберете и президента! Бас държа, че много ще го зарадвате! Но гледай да споменеш и моето име, за да знае чий задник да подпали, като се появи тук!

– Ясно, затварям – отвърна с влудяващо спокойствие Кейт. – Ще се видим утре.

Връзката прекъсна и Алекс понечи да се просне на леглото, но в същия момент на вратата се почука.

– Алекс, време е – чу се гласът на шефа на екипа. – Готов ли си?

Той скочи и отиде да отвори.

– Ей, добре ли си? – втренчено го погледна човекът.

– По-добре от това, здраве му кажи!

Свечеряваше се. Том Хемингуей крачеше из малкото немско градче, намиращо се на един час път с кола от Франкфурт. Прекоси

приятния търговски център и площада срещу готическата катедрала, свърна в една уличка и хлътна във входа на жилищната сграда в дъното. Взе асансьора до третия етаж, почука на вратата на четвъртия апартамент и получи отговор да влезе.

Осветлението беше изключено, но той уверено се насочи към ъгъла на тъмната стая.

– Виждам, че шестото ти чувство все още действа, Том – рече с усмивка мъжът, който стана да го посрещне. Беше арабин и носеше дже-лаба, която изглеждаше малко странно върху официалния костюм с жилетка. Покани го с жест да седне на стола пред ниската масичка и се настани срещу него. Хемингуей усети присъствието и на други хора, но не каза нищо.

Арабинът се облегна назад.

– Баща ти беше чудесен човек и мой приятел в продължение на трийсет години – започна той. – Той ни познаваше добре, говореше арабски, беше изучил религията и културата ни. За съжаление днес вече няма такива хора.

– Беше невероятен – кимна Хемингуей. – Много специален.

Мъжът вдигна от масичката чаша вода и отпи една глътка.

– Както се договорихме – каза той и му подаде лист хартия.

Хемингуей го пхна в джоба си и кимна.

– Сигурен съм, че си го обмислил много добре.

– Цял живот обмислям подобни неща.

– И си направил всичко възможно никой да не поема отговорността, нали?

– Всичко – кимна арабинът. – Надявам се, че си работил добре с моите хора.

– Те доказаха лоялността си към теб и без да задават въпроси, свършиха онова, за което ги помолих.

– Ползата не е само твоя. Ал-Заухири и другите като него бяха изкушени от твоята страна и прекъснаха връзките си с исляма. – Замълча за момент, после попита: – Подготвил ли си всичко за утре?

– Да.

– Нападението срещу една суперсила е сериозна работа.

– Суперсилите също са изградени от хора.

– Но ние сме *различни* хора – поклати глава арабинът. – Много различни. За съжаление твоята страна отказва да приеме този факт.

– Колкото сме по-различни, толкова повече си приличаме.

– Извинявай, но това са твоите будистки глупости – отсече

арабинът и отпи още една глътка вода. – Америка изразходва за военни цели повече средства от всички страни в света, взети *заедно*. И това не се прави за отбрана, а за агресия. Не си мисли, че ние, бедните диваци от пустинята, не виждаме и не разбираме егоистичните ѝ интереси. Това поне трябва да ни го признаеш, Том. Я ми кажи какво ще стане, ако новото правителство в Ирак не се хареса на Америка? Въпросът ми е дали *наистина* става дума за свобода, когато някой друг ти нарежда как да я търсиш? Населението на Америка е едва пет процента от населението на света, но консумира *една четвърт* от енергията му. Бедните страни не могат да получат това, от което се нуждаят, защото Америка взема лъвския пай. Трябва ли тогава тези страни да нападнат големия енергиен диктатор, за да го принудят да използва по-малко петрол и природен газ? Дали това ще се хареса на Съединените щати?

– Но защо ми помагаш, след като мислиш по този начин?

– Много просто – сви рамене мъжът. – Срещу един убит американец измират стотици араби. В момента хиляди наши братя загиват от бомбите на атентаторите самоубийци. Всеки взрив ни отслабва и ни прави по-лесна плячка за американците. – Направи кратка пауза, за да отпие глътка вода, после продължи: – Западната преса набляга на факта, че атентаторите се самоубиват с убеждението, че отиват направо в рая, но Бог казва, че най-великото нещо на света е да *спасиш* човешки живот. Защото спасявайки един живот, ти спасяваш *много*. Трябва ли да бъдем избивани, за да влезем в рая? Защо мюсюлманите да не живеят спокоен живот на тази земя, да вярват в своя Бог и по този начин да заслужат мястото си в рая? Младежите на запад растат в мир, нима *нашите* деца не заслужават същото?

– Разбира се, че го заслужават – отвърна Хемингуей.

– Ти много добре знаеш, че твоята страна иска невъзможното. Преди енергийната криза от седемдесетте Америка не се интересуваше от Близкия изток, ако изключим арабско-израелския конфликт. После дойде единайсети септември и вие нападнахте талибаните. С това съм напълно съгласен. На ваше място и аз бих сторил същото. Но сегашната ви цел е истинска лудост. Не можете да наложите демокрация в Близкия изток ей така, за една нощ. До този момент жертвите в Ирак са около сто хиляди, а страната тъне в хаос. Аз не мога да приветствам подобно развитието на нещата, Том. Наистина не мога.

– Правя каквото е по силите ми. Но ако не успеем?

– Тогава ще загинат много хора! – остро отвърна арабинът.

– Което няма да е по-различно от случващото се в момента – каза

Хемингуей.

– Имаш отговор на всичко, точно като баща си. Убиха го в Пекин, нали?

Хемингуей кимна.

– Това със сигурност не е било дело на китайците. Те са жестоки, но не и глупави.

– Имам своите подозрения – сви рамене младият мъж. – Но убийството така и не се разкри.

– Ситуацията с китайците е доста интересна, Том. Един ден те ще изместят Америка като първа икономическа сила. Имат армия, която е десет пъти по-голяма от вашата, а развитието им е стремително. Отдавна разполагат с ядрени оръжия, които могат да поразят САЩ. Убиват и поробват милиони хора от собствената си раса, но вие ги наричате приятели, докато унищожавате арабския свят под претекста, че ни освобождавате. Знаеш ли какво мислим ние, арабите? Мислим, че трябва да „освобождавате“ своите приятели китайците. Но Америка не го прави. Защо? Защото китайците няма да ви отвърнат само с някакви си пушки и коли бомби, както са принудени да го правят мюсюлманите. По тази причина вие не ги закачате и ги наричате приятели.

– Баща ми съвсем не ги смяташе за големи приятели – подхвърли Хемингуей.

– Мъдър човек беше той. Надявам се, че е в един по-добър свят.

– Аз съм атеист. Изобщо не съм сигурен къде е.

В очите на арабина се появи съжаление.

– Лошо е, че не вярваш в Бог, Том.

– Вярвам в себе си.

– Но какво ще стане с теб, когато дойде краят на физическото ти съществуване? – попита човекът срещу него, помълча малко и въздъхна: – Нищо...

– Това е *свободният* ми избор! – твърдо отвърна Хемингуей.

– Добре, Том – изправи се арабинът. – Желая ти късмет. Повече няма да се видим.

Няколко минути по-късно Хемингуей крачеше към паркинга, на който го чакаше взетата под наем кола. Извади листчето на приятеля си и зачете арабския текст. Този човек *наистина* беше помислил за всичко.

Същата нощ самолетът му излетя от Франкфурт за Ню Йорк, където щеше да се приземи осем часа по-късно. Отправил поглед към безоблачното небе, той неволно се запита дали боговете са толкова многобройни, колкото са звездите. Според някои религии това беше точно

така, но въпросът всъщност не го интересуваше. Досега никои бог не беше отвърнал на молитвите му.

На няколко хиляди мили отвъд Атлантическия океан капитан Джак също гледаше небето, но мислите му бяха насочени към предстоящите събития. Подготовката за посещението на Джеймс Бренан и антуража му беше приключила. Като последна мярка за сигурност той бе разпоредил да се унищожат всички лаптопи, използвани за планиране на операцията. Това означаваше и край на чатовете с киноманите – нещо, което определено щеше да му липсва.

По-късно същата вечер капитан Джак тръгна към летището на Питсбърг. Остави колата на паркинга и се насочи към терминала. От Питсбърг трябваше да излети за Чикаго, а оттам за Хонолулу и Американска Самоа, откъдето да вземе малък катер за скъпоценния си остров.

Работата му в Бренан бе приключила. Нямахте да остане за реално време провеждане на операцията, защото щеше да му дойде твърде много. Предстоеше му нова операция, но от малко по-различен характер. Партньорството му с Том Хемингуей вече беше минало, въпреки че той все още не го подозираше. А това означаваше, че трябва да задейства плана за отстраняване на всякакви непредвидени обстоятелства. *Беше ми приятно, Том, чао.* От този момент нататък капитан Джак работеше за Северна Корея.

При чекирането задържа сака си, който беше достатъчно малък, за да мине за ръчен багаж. Отби се на бара за едно питие, след което се насочи към тоалетните. Постоя там известно време, разходи се из терминала, след което тръгна към паспортния контрол. Но вместо да премине през него, той излезе от сградата на летището и се отправи към друг паркинг, където се качи в една кола, напусна района и потегли на юг.

Надвесена над разтворения на кухненската маса дневник, Джамила старателно отбеляза датата и часа на смъртта си. След което се запита дали бележката ще бъде достатъчно точна. Ако утре умреше, дневникът ѝ несъмнено щеше да бъде намерен. Може би щяха да го публикуват в пресата, включително пълното ѝ име, което старателно изписа след последната отметка. Поколеба се за миг, после взе химикалката и го задраска. Ами ако изведнъж се появеше шанс да оцелее?

Исправи се пред отворения прозорец и изложи лицето си на хладния ветреца. Лъхна я приятната миризма на окосена трева – едно

сравнително ново усещане за нея. Наоколо беше тихо и спокойно. Без грохота на бомбите и трещенето на автоматичните откоси. Хората се разхождаха и си говореха. Някакъв старец седна на стъпалата пред сградата, запали цигара и отпи глътка бира от кутийка. Близката детска площадка се огласяше от викове и смях. Изведнъж се почувства много млада и си помисли, че животът ѝ едва бе започнал. С нежелание затвори прозореца и потъна в тъмните сенки на малкия апартамент.

– Не позволявай да ти изневеря – прошепна тя на своя Бог. – Моля те, не позволявай да ти изневеря!

Аднан ал-Рими приключи последната си молитва за деня. Намираше се недалеч от апартаментата на Джамила и също като нея разговаря с Бог по-дълго от обикновено.

Стана, нави молитвеното си килимче и го остави в ъгъла. За разлика от Джамила той се молеше само два пъти на ден – сутрин и вечер. Неохотно спазваше ограниченията на Рамадана, вероятно защото годишният наред коремът му бе стоял празен – със или без религиозно въздържание. Позволяваше си по някоя цигара и чашка алкохол и никога не събра достатъчно пари, за да стигне до Мека. Но се смяташе за добър мюсюлманин, защото винаги се беше трудил, беше помагал на нуждаещите се, не беше мамил и лъгал. Но беше убивал. Беше убивал в името на своя Бог, в защита на исляма и житейските си принципи. Беше работил упорито, за да не се наложи и децата му да водят битки, нито пък да се самовзривяват. Но децата му бяха мъртви. Сега Аднан имаше само една, последна задача, която беше длъжен да изпълни безпогрешно.

Затвори очи и тръгна да обикаля апартаментата, отброявайки крачки. Представи си, че прави четиринайсет крачки по болничния коридор, завива надясно, отваря вратата и слиза осем стъпала, до първата площадка. После още осем до втората, завой по късия коридор, поява на задния изход... След което започна отначало. И още веднъж, и още веднъж.

След като приключи с тренировката, Аднан облече палтото си и излезе. Велосипедът бързо го отведе до центъра на Бренан. Там слезе, заключи го с верига за парапета на паркинга и продължи пеша. Скоро стигна до Мърси Хоспитал – все още официалното му работно място. Очите му бавно се насочиха към жилищната сграда насреща, в която двамата афганистанци със сигурност продължаваха да проверяват оръжията си. Те бяха методични и отговорни до фанатизъм мъже, каквито трябваше

да бъдат всички снайперисти.

Продължи надолу по улицата, зави на два пъти и стигна до алеята пред автосервиза. Почука на вратата, но никой не му отвори. Подвикна тихо на фарси и едва тогава в коридора се разнесоха тихи стъпки.

– Кой е? – попита също на фарси Ахмед.

– Аднан.

– Какво искаш?

– Да поговорим.

– Зает съм.

– Всичко би трябвало да е готово, Ахмед. Проблем ли имаш?

Вратата се отвори и в процепа надникна намръщаната физиономия на Ахмед.

– Нямам никакъв проблем! – процеди той, но все пак се отдръпна да го пропусне.

Аднан се настани на столчето до работната маса.

– Помислих си, че няма да е зле да преговорим нещата още веднъж – каза той, докато очите му се плъзгаха по колата, която щеше да играе решаваща роля в предстоящата операция. – Изглежда много добре, справил си се отлично.

– Утре ще видим – мрачно рече Ахмед.

За двайсетина минути обсъдиха предстоящите задачи, след което Ахмед въздъхна и поклати глава.

– Тези неща са ясни, но ме безпокои жената. Коя е тя? Каква подготовка има?

– Не е твоя работа – отрязва го Аднан. – След като са я избрали, значи е добра и ще изпълни задачата си.

– Жените ги бива само да раждат деца и да готвят.

– Живееш с миналото, приятелю – погледна го с пренебрежение Аднан. – Утре ще видим кой от двамата е бил прав.

– Ти си прекалено доверчив, особено по отношение на американеца, който ръководи операцията – изръмжа Ахмед.

– Макар и американец, той е смел и знае какво прави – отвърна разпалено Аднан на иранеца.

– Аз ще си свърша *моята* работа – промърмори след дълга пауза Ахмед.

– Точно така – кимна Аднан и стана да си върви. – А аз ще бъда зад гръба ти, за да съм сигурен, че ще я свършиш.

– Нямам нужда от *иракска* бавачка! – озъби се Ахмед.

– Утре няма да сме нито иракчани, нито афганистанци, нито иранци

– отвърна Аднан. – Ще бъдем мюсюлмани, които изпълняват Божиата повеля!

– Не поставяй под съмнение вярата ми! – заплашително изръмжа Ахмед.

– Нищо не поставям под съмнение. Единствено Бог има право да съди душите на вярващите. – Аднан спря на прага и се обърна. – Ще се видим утре, Ахмед.

– Ще се видим в рая – мрачно го поправи иранецът.

В един часа следобед „Еърфорс-1“ се приземи на международното летище край Питсбърг. Въздушният трафик в района беше отклонен, както щеше да стане и при излитането на президентския самолет. Дългата автомобилна процесия чакаше на пистата и щеше да потегли в мига, в който държавният глава се настани в „Звяра“. А всеки член на делегацията, който по някакви причини закъснееше да заеме мястото си, просто преставаше да бъде част от нея.

Пътят, по който щеше да мине кортежът, отдавна беше отцепен от Сикрет Сървис. Изнервени от висенето в колите си, хората се вторачиха в президентската лимузина и придружаващите я двайсет и шест автомобили. Джеймс Бренан пътуваше в компанията на съпругата си, шефката на кабинета на Белия дом, губернаторът на Пенсилвания и Картър Грей.

На площада вече чакаше десетхилядна тълпа, която развяваше знаменца и издигаше плакати в подкрепа на Бренан и преименуването на града. До заграждения бяха паркирани микробусите на националните медии, пред които нервно се разхождаха безупречно сресани и гримиранни репортери редом с по-младите и модерно облечени представители на кабелните телевизии. Всички те имаха задачата да предават на живо събитието. По-младите гласове звучаха доста по-цинично, описвайки процесията.

Първоначално Алекс Форд зае позиция в близост до трибуната, но когато кортежът навлезе в ограденото пространство, се премести по-встрани и за миг застина, мярнал сред навалицата Кейт и членовете на клуба „Кемъл“, които си пробиваха път, за да застанат отпред. Кейт му махна, но той не отвърна. Кимна, за да покаже, че ги е видял, след което очите му отново зашариха из тълпата. Едва ли можеше да открие нещо подозрително в такова огромно множество. Успокояваше го единствено фактът, че всички те бяха преминали през монтираните метални детектори, а в момента се намираха под погледа на снайперистите, добре замаскирани сред клоните на околните дървета. *Бъдете нащрек, момчета, помолете се той.*

Президентът се появи, обграден от гардове, които образуваха около него плътна стена от жива плът и кевлар. Алекс познаваше тези момчета, всички до един отлични професионалисти.

Президентът се качи на трибуната и се ръкува с няколко местни

величия. Съпругата му, губернаторът, шефката на кабинета и Грей седнаха на подиума зад трибуната. Минута по-късно към тях се присъедини и самият Бренан.

Събитието започна навреме. На трибуната последователно се появиха кметът и неколцина от градските големци, които се надпреварваха да славословят именития си съгражданин. След тях дойде ред на губернатора, който се поувлече и с това предизвика нервното почукване на високото токче на шефката на кабинета. Следващата спирка на „Еърфорс-1“ беше Лос Анджелис, където предстоеше прием за набиране на средства – едно далеч по-важно според нея събитие в сравнение с този митинг в малкото, макар и свръхамбициозно родно градче на началника й.

Алекс продължаваше да оглежда тълпата. Отбеляза присъствието на неколцина мъже във военни униформи непосредствено зад загражденията. Повечето бяха от редовната армия, а на неколцина липсваха крак или ръка – доказателство, че са участвали в операциите на САЩ в Близкия изток. Зърна и няколко гвардейци, един от които беше с кука на мястото на лявата си ръка. Алекс състрадателно поклати глава. Бренан със сигурност щеше да се здрависа с тях след словото си. Винаги го правеше.

Сред тълпата имаше и няколко души с арабски черти, но и те издигаха плакати, а на реверите им имаше значки с надпис „Да преизберем Бренан“. Алекс нямаше как да знае, че между тях има и такива, които въобще не изпитват гордост и патриотични чувства.

Хората на капитан Джак бяха заели стратегически позиции на различни места на площада, осигурявайки си максимална видимост към трибуната. Всички бяха изчислили траекториите за стрелба, използвайки за ориентир бившия гвардеец с кука вместо ръка. Това не беше трудно, тъй като той не помръдваше от мястото си и търпеливо чакаше да стисне ръката на президента.

Всъщност те всички чакаха Джеймс Бренан.

Един малък черен хеликоптер излетя от площадка в Манхатън и пое на юг приблизително по същото време, в което „Еърфорс-1“ заходеше за кацане на летището край Питсбърг. На мястото до пилота седеше още един мъж в униформа на летец, а отзад се беше настанил Том Хемингуей. Очите му не се отделяха от портативния телевизор, който държеше в ръце. Площадът в Бренан беше претъпкан с хора и това го

накара да сбърчи вежди. Тълпата беше това, от което най-много се безпокоеше.

Погледна часовника си и нареди на пилота да увеличи скоростта. Хеликоптерът се стрелна над гората от небостъргачи.

Джамила прекара последните два часа в една градинка, където децата имаха възможност да поиграят. След това ги върна обратно. Вкара микробуса в алеята пред къщата на Франклин с намерението да им приготви набързо обяд и да потегли за изпълнението на задачата. Насочи се към входната врата, понесла на ръце бебето. Другите две деца я следваха. Това, което научи малко по-късно, я шокира и тя едва не изпусна бебето.

Лори Франклин говореше по телефона, облечена в екип за тенис. Обърна се с усмивка към Джамила и ѝ направи знак, че скоро ще свърши.

– Не очаквах да сте си у дома, госпожо – неуверено промълви Джамила, след като разговорът приключи. – Казахте, че ще обядвате в тенис клуба.

– Така беше, но промених намеренията си – кимна домакинята. – Моите приятели в клуба ме убедиха да отида с тях на официалната церемония. – Наведе се към двете по-големи деца и добави: – Ще взема и вас.

– Ще ги вземете?! – сепнато я погледна Джамила.

– А също и този малък мъж – изправи се мисис Франклин, размахвайки пухкавата ръчичка на бебето. – Нали искаш да видиш президента, миличък? – Обърна се към Джамила и с усмивка добави: – Ще бъде забавно. Не всеки ден се случва президентът да посети града.

– Отивате на церемонията? – попита невярващо Джамила.

– Ами да. Аз гласувах за него, въпреки че Джордж го мисли за идиот. – Замълча за момент, после добави: – Това да си остане между нас.

– Госпожо, там ще има огромна тълпа! Във вестниците го пише. Мислите ли, че е разумно да водите децата? Те са много малки и...

– Знам, знам. И аз си помислих същото. Но после реших, че ще бъде вълнуващо за тях, дори и да го забравят. А когато пораснат, ще могат да се гордеят, че са били там. Сега ще си взема душ и ще хапнем нещо набързо, преди да тръгнем.

– Да тръгнем?! – запна Джамила. – И мен ли искате да вземете?

– Разбира се. Ще ми трябва помощ за количките. А и за тълпата си

права, децата като нищо могат да се загубят. Ти ще ги държиш под око.

– Но аз имам много работа тук – глухо се възпротиви Джамила.

– Не ставай глупава. И за теб ще бъде интересно. А може и да има шанс да се ръкуваме с президента. Джордж ще се пръсне от завист, въпреки че не харесва Бренан.

След тези думи Лори се обърна и тръгна към втория етаж. Джамила се отпусна на близкия стол, правейки отчаяни усилия да се овладее. Най-голямото момченце я дръпна за полата да иде с него в стаята с играчките. Отначало тя отказа, но после го последва. Включването на душа горе ѝ напомни, че има нужда от време за размисъл.

Остави бебето в кошарката и насочи вниманието си към другите деца. Изчака ги да се заиграят и отиде в банята да се наплиска със студена вода. Душът горе продължаваше да шурти. Мисис Франклин не беше от хората, които се къпеха бързо.

В крайна сметка Джамила разбра, че няма как да се спаси от неочакваната ситуация, и отиде да си вземе чантичката.

– Задава се буря – промърмори на глас тя, сякаш искаше да репетира думите, които предстоеше да каже в мобилния си телефон. Три прости думички, които означаваха край на всичките ѝ проблеми. Кожата ѝ настръхна. Проклетата Лори Франклин! Точно днес ли реши да отдели малко време на децата си?!

Сърцето ѝ почти спря, когато видя съдържанието на чантичката си изсипано на пода. Беше имала глупостта да я остави на един от столовете, вместо да я вдигне на някое по-високо и недостъпно за децата място. Коленичи и започна да рови из личните си вещи. Мобилният телефон! Къде беше проклетият телефон?!

Обърна се и хукна към детската стая. Тими, най-голямото от момчетата, имаше навика да се рови в чантичката ѝ в момента, в който се добереше до нея. Хвана го за раменете и го обърна към себе си, опитвайки се да говори спокойно.

– Къде е телефонът на нана, лошо момче? Пак ли си го взел?

Хлапето кимна и се усмихна, очевидно гордо с постъпката си.

– Нана има нужда от него. Ще ми го покажеш, нали? Оказа се, че Тими изобщо не помни къде го е оставил.

Следван от Джамила, той започна да обикаля из стаите. Времето безмилостно се изнизваше. Настроението на Джамила ставаше все по-мрачно. После душът горе спря и тя погледна часовника си. След няколко минути трябваше да тръгва, щеше да закъснее. Умът ѝ бясно пренебрегваше и скоро откри решението. Ще набере номера си от домашния

телефон на Франклин и ще открие апарата по звъненето. Набра цифрите, продължавайки да обикаля из стаите. Но звън не се чуваше отникъде. По всяка вероятност Тими беше натиснал някое копче и телефонът мълчеше. После ѝ хрумна друга идея – да се обади от семейния телефон. Започна да набира, но изведнъж спря. Човекът насреща нямаше да вдигне. Бяха я предупредили, че може да установи връзка само ако името и номерът ѝ се изпишат на екрана му. Изтича към прозореца и надникна навън. Дали нямаше да го види и да му направи знак? Но навън нямаше никой. Беше сама. Съвсем сама.

Над главата ѝ се разнесоха стъпки. Изтича в кухнята и издърпа едното от чекмеджетата. Извади от него дълъг готварски нож и безшумно пое по стълбите. Спря пред вратата на спалнята и тихо почука.

– Да? – долетя отвътре гласът на Лори.

– Госпожо?

– Можеш да влезеш.

Джамила се подчини, като не забрави да заключи вратата след себе си. Увита в хавлия, госпожа Франклин разглеждаше дрехите, пръснати на леглото.

– Трябваше да си оставя повече време за избор – промърмори тя. – Пригответи ли момчетата?

– Госпожо?

– Какво има?

– Мисля, че трябва да отидете сама, госпожо. А аз ще остана тук с децата.

– Глупости, Джамила! Отиваме всички! Я кажи какво ти харесва повече – зеленото или синьото?

– Синьото – разсеяно отвърна Джамила.

– И аз така си мислех. Сега остават обувките.

Лори влезе в гардеробната и заоглежда рафтовете с обувки.

– Госпожо, наистина мисля, че трябва да отидете сама – обади се отново Джамила.

Лори се измъкна от гардеробната и раздражено я изгледа.

– Не мога да те накарам *насила*, Джамила! – процеди тя. – Но аз и момчетата отиваме! – Тя скръсти ръце пред гърдите си и сърдито добави: – Проблемът ти е, че май не искаш да видиш нашия президент, а?

– Не, не е това...

– Знам, че между Америка и твоята част на света има известно напрежение, но в крайна сметка сама си дошла тук, за да потърсиш добро бъдеще, нали? Много мразя хора, които идват в страната ни,

забогатяват, а после започват да тръбят колко сме лоши! Който ни мрази, спокойно може да се върне там, откъдето е дошъл!

– Госпожо, аз не мразя тази страна въпреки злините, които причини на родината ми – отвърна Джамила и веднага разбра, че е допуснала грешка.

– Че какви злини сме причинили на Саудитска Арабия? *Моята* страна е тази, която харчи купища пари за свободата в Близкия изток. Но какво получаваме в отплата? Болка, страдания и *по-високи* данъци! – Тя си пое въздух с очевидната цел да се успокои. – Виж какво, Джамила. Не обичам да влизам в подобни спорове. Просто реших, че можем да хапнем и да отидем да се разнообразим. Но ако навалицата е голяма и децата не се чувстват добре, веднага си тръгваме, става ли? А сега иди да приготиш момчетата, ако обичаш. До двайсетина минути съм долу.

След тези думи Лори се обърна и отново хлътна в гардеробната.

Джамила вдигна кухненския нож и се стегна за това, което беше намислила. Но едва направила една крачка, тя се озова очи в очи с Лори Франклин, която беше излязла от гардеробната и я гледаше с увиснала от изненада челюст.

– Джамила? – прошепна тя и с ужас се вторачи в ножа.

Изречението на икономката ѝ каза достатъчно. Обърна се и понечи да се затвори в гардеробната, но не успя. – О, боже! – простена тя, когато Джамила я сграбчи за косата и опря острието в гърлото ѝ. Стенанието бързо се превърна в истерични хлипове. – Защо го правиш? – изписка Лори. – Искаш да нараниш децата ми, нали? Само посмей да ги докоснеш!

– Не искам да ги нараня, кълна се!

– Тогава защо го правиш?

– Няма да ходиш на митинга! – отсече Джамила. – Лягай на пода! Веднага или няма да видиш как растат децата ти! – Упражни лек натиск и острието на ножа потъна в кожата на жертвата.

Разтърсена от тръпки на ужас, Лори Франклин се просна по корем.

– Да не си посмяла да пипнеш децата ми! – изкрещя тя.

Джамила изтръгна телефонния кабел от стената и здраво завърза ръцете и краката ѝ. После откъсна парче от чаршафа и го натика в устата ѝ.

В същия момент на вратата се почука.

– Мама, нана? – обади се тънкото гласче на Тими зад нея.

Лори Франклин направи опит да извика, но парцалът ѝ пречеше.

– Всичко е наред, Тими – провикна се Джамила. – Върни се при

братчетата си, ей сега идвам.

Тя изчака да чуе отдалечаващите се стъпки на детето, след което се извърна към майка му. В ръцете ѝ се появи шишенце. Изля част от съдържанието му на една кърпа и я притисна към носа и устата на американката, която зарита и загърчи тяло, след което бавно се отпусна.

Джамила я замъкна в гардеробната и заключи вратата.

После слезе долу, пригответи децата и ги натовари в микробуса. Церемонията беше започнала. Тя прогони всички мисли от главата си и започна да изпълнява това, което беше тренирала толкова дълго време.

Една минута, след като колата ѝ напусна алеята, телефонът в хола зазвъня.

Джордж Франклин изчака няколко последователни сигнала, после затвори и набра мобилния телефон на съпругата си. После опита и телефона на Джамила. Скрито в едно от кухненските чекмеджета, апаратчето светна, но не иззвъня. Тими *наистина* беше успял да натисне копчето за изключване на звука.

Джордж Франклин прекрати опитите по-скоро ядосан, отколкото разтревожен. Често му се случваше да не може да открие жена си, но Джамила винаги отговаряше. В момента просто му трябваше нещо, което беше забравил у дома. Ако жените продължаваха да не се обаждат, щеше да му се наложи да се разкарва дотам. Прогони тези мисли и насочи вниманието си към книжата, с които беше отрупано бюрото му.

Бренан завърши речта си и прие символичния ключ на града, поднесен му от кмета сред бурните овации на събралото се множество. Две минути по-късно, усмихнат и махащ приветствено, президентът слезе от трибуната и моментално бе заобиколен от своите гардове.

Изправен до „Звяра“ на двайсетина метра встрани, Алекс внимателно оглеждаше тълпата, със сигурност най-многолюдната в историята на града.

Президентът се насочи към хората зад преградното въже, до което стоеше един от старшите агенти на Сикрет Сървис.

– Да спазим това, за което се разбрахме, дами и господа – подвикна той. – Ръцете отпред, за да ги виждаме.

Бренан тръгна към мъжете в униформи: инвалиди от редовната армия, двама морски пехотинци, млада жена в параден костюм на флота и неколцина ветерани от Националната гвардия. Започна да се ръкува с тях и да реди благодарствени думи, обсипван от светлините на светкавиците. Наведе се да стисне ръката на мъж в инвалидна количка, плътно заобиколен от гардовете, чиито очи нервно оглеждаха тълпата.

Дойде ред на гвардееца инвалид. Президентът здраво стисна протегнатата му ръка и леко се стресна от влажното докосване на изкуствената материя. Вероятно защото едва след ръкостискането си даде сметка, че това е протеза. Овладея се за секунда, машинално потърка дланите си една в друга, за да изтрие влагата, след което благодари на ветерана за достойната му служба на родината. Бившият гвардеецът отдаде чест на своя главнокомандващ, използвайки лявата си ръка или по-скоро металната кука, която я заместваше. Президентът остана леко озадачен и от тази реакция, но продължи нататък, разменяйки обичайните думи и ръкостискания с хората зад предпазното въже – още един ветеран от Националната гвардия, неколцина възрастни мъже и една старица, която го целуна.

Придружена от губернатора и шефката на кабинета, първата дама бавно стана от мястото си и започна да поздравява хората. Грей също стана и хвърли разсеян поглед към тълпата. Приличаше на човек, който предпочиташе да е на всяко друго място, но не и тук. После изведнъж застина и се вторачи в лицето на Оливър Стоун, който беше сред множеството.

Понечи да каже нещо, но от гърлото му не излезе звук.

Агентът вляво от президента пръв забеляза, че става нещо. Президентът не изглеждаше добре. По челото му избиха капчици пот. Понечи да ги избърше, но ръката му промени посоката на движението си и се притисна в гърдния кош.

– Сър? – разтревожено извика агентът.

– Нещо ми става... – промърмори задъхано президентът и в очите му се появи паника.

Агентът светкавично приближи към устата си микрофона, прикачен към китката му.

– Гарванов нокът се чувства зле! – напрегнато докладва той, изпълвайки кодовото име на президента. – Повтарям, Гарванов но...

Не довърши изречението си, тъй като изведнъж се свлече на земята. Подобна беше съдбата на шестимата агенти и петимата полицаи, които обкръжаваха президента, всички покосени от първия залп.

– Стрелба! – изкрещяха едновременно десетина други агенти и екипът на Сикрет Сървис светкавично зае позиция за кръгова отбрана.

Хората панически се пръснаха в различни посоки, опитвайки се да избяга от ужасната вълна на насилие, която връхлетя площада.

Четирима от арабските стрелци бяха убити за десетина секунди от снайперистите, заели позиция по околните дървета. Попаденията им бяха истинско чудо предвид суматохата.

После, понесени от тълпата, трима фedaини се устремиха към автомобилите на делегацията. Всеки от тях запали по една клечка кибрит и я доближи до пакета, скрит под дрехата му. Секунда по-късно и тримата се превърнаха в живи факли. Единият се мушна под линейката, която бързо бе обхваната от пламъци.

Дузина агенти, пръснати из тълпата, дотичаха и образуваха жива верига около президента, който се беше свлякъл на земята с тебеширено бяло лице. Петима от тях бяха пометени от втория залп. Останалите грабнаха президента и го понесоха към „Звяра“, движейки се бързо и в абсолютен синхрон. Гледани отстрани, те приличаха на някакво многокрако механично насекомо. Двама от тях също бяха улучени от куршуми и паднаха на метър от Едуард Белами, личния лекар на президента, който беше повален още при първия залп.

До „Звяра“ се добраха едва двама от агентите, закриващи с телата си президента. Неколцина полицаи се втурнаха да им помогнат, но почти всички бяха пометени от точния огън на невидимите стрелци. Останалите полицаи се опитваха да удържат обезумялата тълпа, която

прескачаше парапетите и задръстваше изходите.

Още трима стрелци получиха куршуми в главите от снайперистите, които бяха напуснали укрытията си и тичаха към президентската лимузина, принудени да си пробиват път през обезумялата тълпа.

Започна атаката и на втората група фedaини, в резултат на която пламнаха още няколко автомобила от кортежа.

Картър Грей стоеше на трибуната, вкаменен и ням. Смайването му от присъствието на Оливър Стоун бе заменено от ужаса на това, което ставаше пред очите му. Съпругата на президента крещеше името на мъжа си, но гласът ѝ потъваше в писъците на тълпата. Трима агенти на Сикрет Сървис с извадени пистолети бяха оформили щит около началничката на кабинета и самия Грей. Губернаторът бе имал нещастие да слезе от подиума и беше пометен от тълпата, станала почти толкова опасна, колкото стрелците и живите факли. А самият блиндиран подиум скърцаше под напора на хиляди тела, търсещи път към спасението.

Докато траеше речта, Кейт, Аделфия и членовете на клуб „Кемъл“ продължаваха да си пробиват път напред. И когато Бренан свърши, те се намираха само на два реда от въжетата. Точно там Рубън Роудс се оказа рамо до рамо с един от стрелците, които първи откриха огън. Но до момента на изстрела той не забеляза нищо, защото беше загледан в един от огромните телевизионни екрани, който показваше как президентът се ръкува с приветстващите го хора. Когато до него проехтя изстрел, той инстинктивно изкрещя „Стрелба!“, изви ръката на стрелеца и изтръгна оръжието му. В следващата секунда мъжът падна мъртъв, улучен в главата от свръхзвуков куршум. Рубън захвърли пистолета, сграбчи ръцете на Аделфия и Кейт и ги помъкна след себе си. Останалите членове на клуба „Кемъл“ енергично започнаха да си пробиват път назад към парапетите.

– Бързо, по-надалеч! – изкрещя Стоун.

Докато тичаше, Кейт извърщаше глава към „Звяра“, напразно опитвайки се да зърне Алекс. В следващата секунда тълпата я погълна.

* * *

Алекс реагира светкавично още при първите изстрели. Измъкна пистолета си и се втурна към групичката агенти, които носеха отпуснатото тяло на президента към блиндираната лимузина. Без никакво колебание зае мястото на един от улучените и помогна да го напъхат в колата. Двама от агентите влязоха заедно с него, а трети се спусна към шофьорското място, но изведнъж се свлече на тревата, улучен от куршум.

Без да губи нито секунда, Алекс се спусна към предната врата, грабна ключовете от седалката и завъртя стартера. Ръката му натисна клаксона едновременно с десния крак, който здраво настъпи газта. За щастие повечето хора се бяха разпръснали по-надалеч от автомобилите и се блъскаха при изходите в другия край на площада. Пред очите му се появи благословено празно пространство и той насочи тежката машина натам. Подчинявайки се на натиска на обувката 46-и номер, мощният мотор реагира като ужилен и лимузината се стрелна по посока на съседния паркинг и улицата отвъд него. Принуден да слаломира покрай панически бягащите хора, Алекс закачи задницата на някакъв пикап, но продължи, без да намалява скоростта.

С крайчеца на окоото си забеляза, че и други коли от колоната го последваха. Миг преди първата от тях – патрулка на щатската полиция – да стигне до изхода, последният от федаините се самозапали и се хвърли пред нея. Полицаяте успяха да изскочат навреме, но колата бързо се превърна в огнено кълбо и безнадеждно блокира пътя на останалите коли от кортежа.

Двамата агенти в задната част на „Звяра“ се бяха надвесили над Бренан.

– Мисля, че е получил инфаркт, давай към болницата! – изкрещя единият от тях.

Президентът се гърчеше от болки, притискайки гърди с дясната си ръка.

– Доктор Белами? – подхвърли през рамо Алекс.

– Убиха го.

И линейката е взривена! Алекс погледна в огледалцето за обратно виждане и установи, че зад тях няма никой. Кавалкадата от двајсет и седем автомобиля се беше смалила до един-единствен. Той стисна волана и насочи вниманието си към пътя. Мърси Хоспитал се намираше на десет минути път, но Алекс беше решен да ги съкрати на пет. Помоли се президентът да издържи и продължи да натиска газта.

Черният хеликоптер се носеше над зеления пейзаж на Пенсилвания. Без да отделя очи от сателитния телевизор, Том Хемингвей продиктува на пилота точните координати на мястото за приземяване. Събитията се развиваха по план, но напрежението не го напускаше вероятно поради факта, че се случваха в реално време. Хиляди пъти си беше представял операцията до най-незначителните детайли, но действителността се оказа далеч по-драматична. В крайна сметка изключи телевизора, защото не можеше да гледа повече.

Джамила караше с висока скорост по улиците в централната част на Бренан. Направи ляв завой, после веднага сви вдясно. Намали скоростта и вкара микробуса в тясна алея. Децата се смееха и закачаха на задната седалка. Тя им хвърли бегъл поглед и натисна спирачката.

Широката врата на гаража се вдигна и един мъж ѝ направи знак да влиза. Тя побърза да се подчини. Вратата бързо се спусна зад нея.

От тясна уличка близо до Мърси Хоспитал изскочи трактор с ремарке, който направи опит да завие в западна посока, но моторът му изведнъж заглъхна. Водачът слезе от кабината и вдигна капака. Ремаркетото препречваше уличката и в двете посоки.

Няколко пресечки по-надолу по същата улица „Звяра“ взе завоя на две колела. Алекс с мъка удържа тежкия волан и отново натисна газта до дъно. Добре би било, ако имаше поне една патрулна кола да му разчиства пътя. Надяваше се, че входните и изходните артерии на града вече са блокирани и всички налични подкрепления са се насочили към площада.

„Звяра“ се стрелна покрай някаква пресечка, в дъното на която се виждаше старата водна кула на Бренан, на която се развяваше американското знаме. Част от улицата беше преградена с оранжеви конуси и найлонови ленти, поставени едва преди половин час от двама мъже с кафяви гащеризони. Пешеходците бяха принудени да минават по съседните улици, но никой не знаеше какво точно ще се ремонтира тук. Малко след като „Звяра“ напусна района, предните носещи колони на водната кула се взривиха, тя рязко се наведе напред и рухна направо на улицата.

От утробата ѝ се изляха близо петдесет тона вода, престояла там в продължение на години. Улицата се оказа напълно откъсната от останалите.

Десет секунди по-късно от разни офис сгради на главната улица забълваха кълба дим, включиха се противопожарни аларми. Това беше дело на инженера и химика от арабски произход, които се бяха погрижили да заложат димни бомби на скрити места в сградите. Малцината бизнесмени, които бяха предпочели работните си места пред празничния площад, изскочиха на улицата и панически се разбягаха.

Алекс натисна спирачките пред главния вход на болницата. Задните врати се отвориха и двамата агенти изнесоха сгърченото тяло на президента. Но още преди да стигнат стъпалата, бяха улучени от снайперистите, скрити в отсрещната сграда. Президентът рухна на тротоара, на няколко крачки от лимузината.

– Мамка му! – изкрещя Алекс, измъкна се през дясната врата и включи радиостанцията си. – Снайперисти в болницата! Снайперисти в болницата! Попаднахме в капан! Повтарям, попаднахме в капан! Агентите са мъртви!

Даваше си ясна сметка, че трябва да вкара Бренан в болницата. Огледа сградата пред себе си, после бавно се обърна в обратна посока. И ги видя: дулни пламъци, които излетяха от един прозорец на шестия етаж.

Двойка стрелци, действащи в синхрон.

Алекс извади пистолета си в момента, в който куршумите се забиха в гумите на „Звяра“. В тях за кратко време се отвориха дупки, които обаче веднага се затвориха. Други куршуми заваляха върху предната, задната и страничната част, а един улучи челното стъкло. Но поражения нямаше. Тази кола можеше да понесе доста повече от това, с което атакуваха в момента. В същото време президентът на Съединените щати лежеше на тротоара и вероятно умираше. *Защити човека, символа и институцията!* Алекс Форд се оказа единственият агент, който можеше да изпълни священото правило на Сикрет Сървис. Но в момента, в който решише да понесе тялото на президента нагоре по стълбите, и двамата щяха да се окажат лесна мишена за снайперистите в отсрещната сграда. Бренан все още дишаше, което означаваше, че сърцето му работи. Това беше най-важното в този момент. *Не по време на моето дежурство, сър!* – безгласно се помоли той. *Само не сега!*

Пропълзля до президента, хвана го под мишниците и го издърпа назад. Секунда по-късно тялото се скри зад лимузината.

– Ще се оправите, сър – рече с максимално спокоен глас той.

– Аз... Аз умирам... – прошепна между стенанията Бренан.

Въпреки надеждността на бронираната кола Алекс инстинктивно зае позиция между президента и стрелците в отсрещната сграда. После милиметър по милиметър започна да придвижва главата си към мястото, където свършваше заоблената броня на лимузината. Един куршум бръмна на сантиметри от него и той се отдръпна назад. Отговори с къс откос на своя ЗИГ, давайки си ясна сметка, че ще бъде истинско чудо, ако успее да улучи някой от стрелците под такъв ъгъл.

На входа на болницата се появи човек в униформа на охранител и Алек му изкрещя:

– Залягай! Отсреща има снайперисти!

Човекът изчезна във вътрешността на сградата, но миг по-късно се появи отново и откри огън към шестия етаж, като едновременно с това се търкулна по стълбите и се просна по корем редом с Алекс.

– По дяволите! – изруга агентът. – Не ти ли е мил животът?

– Това президентът ли е? – задъхано попита Аднан ал-Рими и кимна към проснатия до колата мъж.

– Той е – каза Алекс. – Трябва веднага да го вкараме вътре! Нуждае се от *незабавна* помощ!

– Ама ти сам ли си? – попита с недоверие в гласа Аднан.

– Така изглежда.

– Видяхме всичко по телевизията.

– Май и ти си единственият охранител на тази болница – изгледа го Алекс, изчака кимането му и попита: – Какво ти е оръжието?

– Един нещастен трийсет и осми калибър.

– Страхотно! – въздъхна Алекс, долови поредното стенание на президента и напрегнато попита: – Как се казваш?

– Фарид Шах.

– Добре, Фарид. Можеш да се смяташ за повишен.

Отвори задната врата на „Звяра“, натисна някакъв бутон зад седалката и тя меко се сгъна. Зад нея имаше истински арсенал – пушка, автоматична карабина МР–5 и снайпер. Алекс издърпа автоматичната карабина и един резервен пълнител, след което се обърна към новия си помощник.

– Изглеждаш ми доста як, Фарид – рече той.

– Вярно е.

– Мислиш ли, че ще можеш да вдигнеш президента и да го качиш по онези стъпала?

– Без проблем – кимна Аднан.

– Добре, броя до три и тръгваш. Аз ще пусна няколко къси откоса с тази пушка, което ще ти осигури десетина секунди за стъпалата. И още нещо, Фарид...

– Да?

– Трябва да направиш нещо и за мен, човече.

– Какво?

– Ще заема позиция между снайперистите и вас. Трябва да ме убият, за да ви хванат на мушката... – Алекс млькна и преглътна с видимо усилие. – Ако ме гръмнат, което вероятно ще стане, искам да го носиш така, че да го закриваш с тялото си. Разбра ли ме?

Аднан не отговори.

– Попитах те нещо! – остро го погледна Алекс.

– Разбрах.

– Добре, желая ти късмет.

Алекс го изчака да вдигне на ръце президента и започна да брои:

– Едно... две... три!

Скочи и прати къс откос към прозорците, от които излитаха пламъчетата. После втори, трети...

Много му се искаше да види как се справя охранителят зад гърба му, но беше невъзможно. Когато пълнителят се изпразни, той измъкна пистолета си и продължи стрелбата. Скри се зад колата в момента, в който свърши патроните. Миг по-късно наоколо засъскаха куршуми. Зареди карабината и се обърна. Очакваше двойката да е стигнала болничното преддверие, но се оказа, че не е така. Охранителят изкачваше стълбите преднамерено бавно, сякаш не искаше да...

– Господи, не! – простена Алекс, прицели се в широкия гръб на мъжа и неистово изкрещя: – Стой!!!

Аднан бързо се обърна и Бренан изведнъж се оказа между тях. После охранителят започна да отстъпва заднишком към вратата на болницата. Алекс отчаяно търсеше начин да го застреля, без да нарани президента, но беше невъзможно. Миг по-късно двойката се скри зад вратата на болницата.

– Президентът е отвлечен! – изкрещя в радиостанцията на китката си Алекс. – Повтарям: отвлякоха Гарванов нокът пред входа на болницата! Трябва да блокираме целия проклет град!

Съдбата му се усмихна миг преди да хукне по стълбите и със сигурност да получи куршум в гърба. Иззад ъгъла изскочиха няколко полицейски коли. Изчака цяла минута – време, достатъчно за униформените да заемат позиции и да открият насрещен огън, след което се стрелна

към стълбището. Влетя във фойето заедно със стъклото на вратата, а куршумите зловещо съскаха около него.

В следващия миг вътрешността на болницата се разтърси от силна експлозия.

54

Рубън прехвърли Кейт и Аделфия през загражденията, където вече ги чакаха останалите членове на клуба „Кемъл“. Около тях тичаха и крещяха ужасени хора.

– Господи боже! – простена Кейт, докато очите ѝ трескаво търсеха Алекс Форд.

– Ужас! – поклати глава Аделфия. – Също като в Полша и Съветския съюз!

Стоун оглеждаше площада, осеян с трупове. Върху тревните площи червенееше кръвта на убитите нападатели. Снайперистите на ФБР контролираха положението и методично проверяваха дали някой от арабските терористи все още е жив. Но дори отдалеч личеше, че животът е напуснал сгърчените им тела.

Хората на капитан Джак бяха избити до крак, а повечето фedaини бяха обгорели до неузнаваемост.

В далечината се разнесе вой на сирени. Минути по-късно на площада изскочи пожарна кола, следвана от още няколко. Силните водни струи се насочиха към горящите автомобили и във въздуха се вдигнаха облаци черен дим.

Стоун гледаше как останките от патрулната кола бяха изтласкани встрани, освобождавайки най-последния път на кортежа или по-скоро на това, което беше останало от него. Мисис Бренан и шефката на кабинета бяха натикани във втория „Звяр“, който светкавично потегли. Ранен и раздърпан, губернаторът на Пенсилвания бе натоварен в някакъв микробус.

Върху рамото на Стоун легна тежка ръка. Той се обърна и се озова очи в очи с Рубън.

– Дай да се омитаме – промърмори едрият мъж. – Проклетите ченгета като нищо ще открият огън по всичко, което мърда, а въпросите ще оставят за после.

– Ти издърпа оръжието на един от стрелците, Рубън – озадачено промърмори Стоун. – Не усети ли нещо особено?

Рубън замълча за момент, после поклати глава.

– Хвърлих го, защото, ако го бях задържал още малко, вероятно и моята глава щеше да бъде продупчена. Но от въпроса ти се сещам, че наистина почувствах нещо особено. Оръжието беше доста по-леко от

очакваното. Защо питаш?

Стоун не отговори. Очите му отново се извърнаха към трупите на арабите.

Секунди след като Аднан влезе в болницата, той настани стенещия президент на количката, поставена непосредствено до вратата. Стрелбата отвън беше прогонила надалеч всички болнични служители, които бяха потърсили убежище във вътрешността на голямата сграда. В дъното на коридора се беше събрала групичка от сестри, лекари и санитарни, които го гледаха с неподправен ужас.

– Какво става? – извика един от лекарите и се спусна напред.

Аднан не отговори, а само му кимна. Това беше онзи новопостъпил доктор, който беше изразил недоволство от оскъдната охрана на болницата.

– Ранен! – извика той. – Ще се погрижа за него!

– Дръж се по-далеч от входа – предупреди го Аднан. – Навън стрелят.

Лекарят извади спринцовка от джоба на престилката си и направи инжекция на Бренан, който почти веднага изгуби съзнание. Покри тялото му с бял чаршаф, привърза го към количката и започна да го бута към страничния коридор. Асансьорът бързо ги свали в мазето. Аднан изчака лампичката да угасне и едва тогава се обърна към групичката в дъното на централния коридор.

– Хей, кой беше човекът на количката? – подвикна един от лекарите, после тръгна напред, последван от останалите.

Аднан измъкна противогаз от вътрешния джоб на якето си, нахлузи го и тръгна срещу тях. Във високо вдигнатата му ръка имаше цилиндър, който приличаше на граната.

– Пазете се! – изкрещя някаква сестра и цялата група хукна да бяга.

– Извикайте полицията! – изкрещя една лекарка и побърза да последва колегите си.

Секунда по-късно Аднан отвори вратата на стаята за дежурните сестри и запрати цилиндъра в стената. Той се взриви и коридорът се изпълни с черен дим, бързо подхванат от болничната вентилационна система. Миг преди експлозията Аднан чу звук от строшени стъкла, но не успя да определи посоката, от която идваше. Нямахше как да предвиди, че Алекс Форд е проникнал в сградата заедно с част от входната врата, но знаеше, че трябва да действа бързо. Обърна се с лице към изхода и

започна да отброява крачките си, разчитайки единствено на това, което беше усвоил по време на продължителните тренировки. Малко преди централния вход левият му крак закачи нещо меко, но той продължи напред.

В следващата секунда се взриви бомбата с часовников механизъм, която беше заложил в трафопоста на болницата. Токът спря и всичко потъна в непрогледен мрак.

Аднан зави по коридора вляво, спусна се в приземието и без проблеми стигна до аварийния изход. Излезе на рампата и залости металната врата с дългия, предварително приготвен железен прът. После се обърна и хукна да бяга.

* * *

Миг след експлозията и черните облаци дим, които я последваха, Алекс се просна по корем и запълзя напред. Изпита замайващото усещане, че плува под вода, но острата задушлива миризма предизвикваше гадене в стомаха му. Блъсна се в нещо меко и живо, но когато посегна да го сграбчи, то вече не беше там. Извърна се и запълзя след отдалечаващите се стъпки – сигурни и премерени. Как е възможно човек да се движи толкова уверено в тая тъмница, учуди се той, после изведнъж се сети: този човек си е сложил противогаз, а стабилната му походка се дължи на предварително измереното разстояние, най-вероятно в крачки. Той самият беше тренирал такова придвижване в базата „Белтсвил“.

Запромъква се напред с максимална бързина. Стъпките изведнъж заглъхнаха и той удвои усилията си, плъзгайки се като змия, устремена към плячката си. Няколко секунди по-късно с облекчение установи, че стъпките отново се долавят ясно. Чу отварянето и затварянето на врата и се извъртя в посока на звука, опипвайки стената. Не след дълго ръката му опря в металната врата, надигна се и потърси бравата. Но вратата не помръдна. Той извади пистолета си и изстреля няколко куршума на височината на кръста си. Един от тях улучи ръкохватката, железният прът се плъзна надолу и вратата, водеща към стълбище за надолу, се отвори. Той ускори движението й с рамо и излетя през рамката. Тук димът беше значително по-разреден, но пак беше тъмно. Вероятно някой си беше направил труда да изключи централното захранване.

Алекс се изправи, напипа парапета и започна да се смъква по невидимите стълби. Но почти веднага пропусна някакво стъпало, падна и се претърколи на междинната площадка. Окървавен и натъртен, той бързо се надигна, напипа парапета и продължи спускането. Паниката го

обземаше все по-силно. Започна да прескача стъпалата по две и като по чудо стигна до приземието, без да падне. Хукна по тъмния коридор и излетя на рампата в момента, в който Аднан се качваше в паркираната под нея линейка. Беше почти сигурен, че президентът е в задната ѝ част.

Нямаше време за предупредителни викове, нямаше време за прицелване. Просто вдигна пистолета си и натисна спусъка. Куршумът попадна в ръката на Аднан, който се обърна и отвърна на огъня. Алекс се хвърли встрани, за да се предпази, и тялото му се претърколи по бетонните стъпала към асфалтирания заден двор. Успя да стъпи на крака в момента на приземяването и отново натисна спусъка. Миг по-късно куршумът на Ахмед, изстрелян от шофьорското място, издрънча в областта на ребрата му. За щастие Ахмед бе използвал малокалибрено оръжие, което не притежаваше достатъчно мощ, за да пробие кевларната му жилетка. Но Алекс изпита чувството, че го е ударил Мохамед Али. Нададе болезнен вик и се свлече на земята в момента, в който изстреляният от Аднан куршум опари лявата му ръка.

Линейката рязко потегли с включена сирена, а Алекс се повлече след нея на омекналите си крака. Гърдите го боляха ужасно, от ръката му течеше кръв, а дробовете му бяха задръстени с лютив дим. Накрая рухна на колене, прицели се и изпразни целия пълнител по посока на отдалечавашата се линейка. После се опита да включи радиостанцията на китката си, но тя не работеше. Куршумът, който бе улучил ръката му, най-вероятно беше минал през нея. Миг преди да припадне, пред очите му се мярна задната част на линейката, която бързо изчезна зад ъгъла.

А заедно с нея и президентът.

По време на неговото дежурство!

55

Джордж Франклин зави по алеята пред къщата си. Офисът му се намираще в противоположната част на площада, а по пътя към дома не беше включил радиото.

– Лори? Джамила? – подвикна той, хвърли ключовете си на кухненския плот и тръгна да обикаля къщата. Вдигна вратата на гаража и с недоумение се втренчи в кабриото на съпругата си, паркирано до огромния „Навигейтър“.

Нима всички са се натоварили в микробуса на Джамила?

– Лори? Момчета?

Качи се на втория етаж, обзет от безпокойство, което се превърна в паника, щом отвори вратата на спалнята и видя телефона на пода редом с раздран чаршаф.

– Лори, скъпа?

От гардеробната долетяха неясни звуци. Втурна се натам и дръпна вратата. Жена му лежеше на пода, овързана като пашкул. Очите ѝ бяха разфокусирани, но беше ясно, че го вижда. Наведе се и издърпа парцала от устата ѝ.

– За бога, Лори! Кой направи това?

Тя прошепна някакво име, но Франклин не го чу.

– Кой?

– Джамила – задавено отвърна Лори. – И отвлече децата!

Облегна се на рамото на мъжа си и избухна в плач.

Линейката влетя в гаража и вратата бързо се спусна след нея. Аднан и Ахмед изскочиха от кабината и измъкнаха носилката с президента.

Отворила вратата на микробуса, Джамила стоеше до него и се опитваше да успокои децата. Видимо уплашени, те бяха твърде малки, за да се освободят сами от предпазните колани.

В момента, в който моторът на линейката угасна, младата жена хукна към задната част на микробуса и натисна един скрит бутон. Подът се вдигна и под него се показа изкусно направено скривалище, разделено на две секции, изработени от олово и мед. Едната можеше да побере възрастен човек, свит като зародиш, а в другата имаше място единствено за малък метален цилиндър. По-голямата секция отговаряше на ръста

на президента Бренан, с два-три сантиметра свободно място отстрани.

Джамила се втрени в младежа, отстъпил крачка назад, за да пропусне лекаря, Аднан и още някакъв човек, които вдигнаха тялото на президента от носилката.

– Ахмед?! – прошепна тя, невярваща на очите си.

Той се обърна да я погледне.

– Ахмед, това съм аз, Джамила!

Младежът беше нейният Ахмед – поетът иранец, който беше определил точния ден и час на собствената си смърт. Онзи, с когото тя се наядваше да се срещне в рая.

Но в очите му имаше нещо ново, което тя не познаваше. Нещо плашещо.

– Не говори с мен, жено! – процеди младежът. – Не те познавам!

Джамила отстъпи крачка, а сърцето ѝ се сви от ледения отговор.

След като наместиха Бренан в микробуса, Ахмед отиде при линейката. Мушна ръка в кабината, но Джамила не разбра какво прави.

Изчака го да се върне при другите и отново се приближи.

– Бяхме заедно в пакистанския лагер, Ахмед. Трябва да ме помниш.

Този път той изобщо не ѝ отговори. В ръката му блесна нож, който се насочи към шията на президента. Джамила изпищя.

Аднан се оказа по-бърз, блъсна Ахмед и го повали на земята.

– Глупак! – изрева младежът и пъргаво се изправи. Удържа се, защото видя пистолета на Аднан, насочен в гърдите му. – Даваш ли си сметка кой е този човек? Президентът на Америка! Кралят на злото! Той е виновен за всичките ни беди!

– Няма да го убиеш – поклати глава Аднан.

– Чуй ме! – изрева извън себе си Ахмед. – Имаме уникален шанс, не разбираш ли? Американците ще продължат да ни избиват. Ще ни ликвидират до крак с техните танкове и самолети. Но ние можем да убием него и това ще разруши Америка!

– Не! – яростно тръсна глава Аднан.

– Защо? Заради плана ли? – презрително изръмжа Ахмед. – Този план е разработен от един американец. Нима не разбираш, че изпълняваме заповедите на американците, Аднан? Това е заговор. Те искат да ни избият и винаги са го искали. Но сега можем да си отмъстим! – Ножът се вдигна във въздуха. – Веднага!

– Не искам да те убия, Ахмед – каза Аднан. – Но ако се наложи, ще го направя.

– Тогава ме убий! – отвърна младежът и полетя напред.

Аднан натисна спусъка.

Джамила изпищя. Улучен в гърдите, Ахмед се строполи на пода. Аднан спокойно прибра пистолета си в кобура и избута трупа встрани. По бузите на Джамила потекоха сълзи, а погледът ѝ бе закован в мървия поет.

Останалите спокойно продължиха работата си, сякаш пред очите им не бяха убили човек, а хлебарка. Бренан беше положен в сандъка редом с малката метална бутилка. Лекарят сложи кислородна маска на лицето му и завъртя кранчето.

Аднан затвори скривалището и се обърна към ридаещата Джамила.

– Той ме познаваше! – проплака тя. – Това беше *моят* Ахмед!

Аднан ѝ отговори със силна плесница. Джамила беше толкова изненадана, че престана да плаче.

– Качвай се в колата и си върши работата! – остро нареди той.

Джамила безмълвно се подчини. Вратата на гаража се вдигна и микробусът излезе навън.

Аднан погледна към останалите двама и кимна към трупа на Ахмед. Те го хванаха за ръцете и краката и го хвърлиха в канала за смяна на масло, а самият Аднан се залови да превързва раната си, причинена от куршума на Алекс. Той беше подготвен за някаква реакция от страна на Ахмед и го държеше под око от момента на появата на линейката. Изпроси си смъртта.

Тримата се качиха в линейката. Аднан и докторът седнаха отзад, а третият се настани зад волана. Действаха точно според плана за оттеглянето, който включваше и Ахмед.

Но като ръководител на операцията Аднан си даваше сметка, че в болницата са видели лицето му, а беше получил и огнестрелна рана. А това означаваше, че нямат шансове да се измъкнат по завардените от полицията пътища. От друга страна, така щяха да отвлекат вниманието от микробуса. Погледна доктора – мъж, приближаващ петдесетте. От изражението на лицето му беше ясно, че и той мисли същото. Затвори очи и притисна ранената си ръка. Болката беше поносима и щеше да прибави още един белег към онези, с които вече беше обсипано тялото му. Знаеше, че този ще е последният му белег. Нямахше намерение да завърши живота си в американски затвор, нито пък да позволи да го убият с електрически ток като някакво животно.

След като евакуира обитателите на жилищния блок срещу

болницата, полицията атакува с гранати шестия етаж. Едва тогава стрелбата на снайперистите замлъкна. Това сложи край на най-ожесточената престрелка в щата Пенсилвания след битката при Гетисбърг. Апартаментът бе шурмуван, но стрелците вътре се оказаха мъртви.

Болницата също беше евакуирана. В нея откриха окървавеното тяло на Алекс Форд, безпомощно проснато в задния двор. След като го свестиха, той разказа накратко какво се беше случило. Издадена беше незабавна заповед за издирването на линейката.

На пет минути път извън града Джамила се натъкна на първото заграждение. Платното беше препречено от три полицейски коли, които отбиваха движението и караха хората да излизат от автомобилите си.

Обърна се и погледна децата. Бебето спеше, но другите две продължаваха да реват. Очите ѝ отново се навлажниха.

Ахмед беше казал, че не я познава, и ѝ бе забранил да разговаря с него. Омразата го беше погълнала изцяло, беше направила безчувствено сърцето му на поет. Само по този начин Джамила можеше да си обясни онова, което се случи в гаража.

Почукване по страничното стъкло я извади от мрачното вцепение. Тя го свали и до ушите на полицаите достигнаха писъците на децата.

– По дяволите, госпожо! – възкликна единият от униформените. – Добре ли са тези деца?

– Много са уплашени – окопихи се тя и бързо се вживя в многократно репетираната роля. – Аз също. Идвам от центъра. Навсякъде вият сирени, хората бягат и крещят. Светът сякаш е полудял. – Замълча за момент, после добави: – Гувернантка съм и искам да прибера децата у дома... – Разхлипа се и това накара децата да усилят своя рев. Бебето се събуди и енергично се включи в представлението.

– Добре, добре – вдигна ръка полицаят. – Ще го направим по най-бързия начин. – Махна на колегите си, които огледаха товарната част на микробуса, като не забравиха да надникнат и под него. По този начин се озоваха на сантиметри от президента, който продължаваше да лежи в безсъзнание.

– Желая ви късмет – промърмори един от полицаите и махна с ръка да ги пропуснат.

Една минута по-късно Джордж Франклин най-сетне успя да получи връзка с претоварената линия 911 и докладва за инцидента, давайки

подробни описания на Джамила, децата и микробуса. Но преди съобщението да стигне до патрулните постове, младата жена пътуваше към мястото на следващата среща.

Десет минути по-късно черният хеликоптер направи кръг над опустошения площад и кацна на паркинга. От него изскочи Том Хемингуей и хукна към Картър Грей, който разговаряше с неколцина федерални агенти.

– За бога, сър! – извика той. – Научихме за инцидента на връщане от Ню Йорк! Жив ли е президентът?

– Току-що разбрахме, че е отвлечен – отвърна Грей. – Трябва по най-бързия начин да се върна във Вашингтон!

Минута по-късно хеликоптерът излетя и пое курс на юг.

Джамила шофираше бавно към къщата на семейство Франклин. Прехвърлянето на президента в другото превозно средство премина гладко и бързо – в рамките на не повече от минута. Пусна радиото, за да заглуши детския рев от задната седалка, а и за да разбере какво става. Ефирът беше задръстен от сензационни новини, но по-голямата част от коментаторите явно не разбираха за какво става въпрос. Споменаваше се за много убити, но нацията очевидно се интересуваше повече от състоянието на президента, откаран в местната болница. Още никой не дозираше, че това е много далеч от истината.

Джамила беше толкова вгълбена в мислите си, че не забеляза полицейските коли, които се залепиха зад микробуса. Откри присъствието им едва когато включените сини лампи започнаха да святкат в огледалото за обратно виждане.

– Отбийте на банкета и незабавно напуснете автомобила! – прозвуча командата на един от полицаите, показал рупора си през спуснатото стъкло.

Но Джамила нито отби, нито имаше намерение да напусна мястото си. Дори леко увеличи скоростта.

Полицайте във водещата кола загрижено се спогледаха.

– Май децата все още са вътре – каза единият от тях.

– Така изглежда – кимна другият. – Можем да я изтласкаме от пътя, а след това да я убедим да излезе.

– Ами ако откаже? По-добре да извикаме снайперисти, и то веднага!

– Май не останаха такива – горчиво поклати глава колегата му. – Каква е тази смахната гувернантка, която отвлича децата на работодателите си!

На около километър пред микробуса се появи друга патрулна кола, която препречи пътя. Джамила я забеляза навреме, напусна платното и подкара по тревата на близката ливада. Полицайте понечиха да я последват, но заковаха на асфалта, тъй като микробусът направи остър завой и се извърна с предницата към тях. Джамила разкопча предпазния колан и се прехвърли на задната седалка.

– Какво прави тая, да я вземат мътните! – изръмжа едно от ченгетата. – Дали не е решила да нарани дечицата?

- Кой знае? Какво стана със снайперистите?
- Нищо. Диспечерката само ми се изсмя, като чу молбата ми.
- Какво ще правим тогава?
- Виж! Страничната врата се отваря!

От вътрешността на микробуса се подаде ръка, която положи на тревата бебето в столчето му. Последваха го и двете по-големи деца.

- Нещо не ми е ясно – обезпокоено промърмори единият полицаи.
- Ако тръгне да ги мачка, стреляй в гумите, а аз ще се опитам да я улуча през предното стъкло – напрегнато отговори колегата му.

После двамата бързо изскочиха от колата. Единият извади пистолета си, а другият се прицели в микробуса с пушка-помпа.

Но Джамила нямаше намерение да наранява децата. Просто ги остави на тревата и се настани зад кормилото, като дори махна за сбогом на най-голямото от тях.

– *Бай-бай*, Томи – викна през смъкнатия прозорец тя. – Сбогом, палавнико!

– *Нана!* – извика детето и й помахна с насълзени очи.

Джамила беше доволна, че не се наложи да убие Лори Франклин, въпреки че никак не я харесваше. Децата имаха нужда от майка.

Извади листче хартия от чантичката си и надраска няколко думи, след което го стисна в дланта си.

Включи на скорост и бавно подкара към пътя.

Към преследвачите се беше присъединила още една патрулна кола. Джамила се насочи към двамата полицаи, които бяха слезли на платното.

– Спри! – извика през рупора единият от тях.

Но Джамила натисна педала на газта.

– Спри или ще стреляме! – повтори заповедта си ченгето и двамата с колегата му се прицелиха в микробуса. Едната от съпътстващите ги патрулки блокира обратния път към поляната, а другата отиде да прибере децата.

– Стреляй в гумите! – извика единият полицаи, докато микробусът се насочваше към тях.

Изстрелите им прозвучаха едновременно. Предните гуми се пръснаха, но Джамила продължи, криволичейки по джанти.

– Спри! – изкрещя отново онзи с рупора.

Полицайте от втората кола продупчиха и задните гуми, но микробусът продължаваше да се клатушка напред.

– Тази е луда и ще ни прегази! – изкрещя единият от полицайте на

пътя.

– Веднага спри колата! – извика в рупора другият. – В противен случай ще стреляме на месо!

Но Джамила изобщо не го чу. Изпаднала в транс, тя едва-едва придържаше кормилото и унесено повтаряше на арабски: *Няма друг бог освен Аллах, няма друг бог освен Аллах!* За част от секундата пред очите ѝ се мярна лицето на младия Ахмед, който беше пленил сърцето ѝ, въпреки че не я позна. Сега нейният любим, поетът с нежна душа, вече бе в рая. И сигурно я очакваше.

Кракът ѝ натисна до дъно педала на газта и осакатеният микробус се стрелна напред.

Пушката-помпа и револверът гръмнаха едновременно. Предното стъкло на микробуса се пръсна на ситни късчета и потъна в кабината.

Клаксонът нададе пронизителен вой и моторът спря. Полицайте се втурнаха към микробуса и предпазливо отвориха вратата. Окървавената глава на Джамила лежеше върху кормилото с широко отворени, но вече невиждащи очи. Полицайте инстинктивно се отдръпнаха. От кабината излетя някаква хартийка и бавно кацна на влажната земя. Единият се наведе да я вдигне.

– Какво пише? – дрезгаво попита другият. – Предсмъртно писмо ли е?

Ченгето се втренчи в листчето.

– Не разбирам китайски – промърмори миг по-късно той и го подаде на колегата си.

Джамила беше написала на арабски точната дата и час на смъртта си.

Картър Грей не каза нито дума по време по обратния полет до Вашингтон. Хемингуей го остави на спокойствие, защото и той имаше за какво да мисли.

Приземиха се на площадката на НРЦ и Грей бавно напусна хеликоптера.

– Искате ли да се приберете у дома, сър? – попита Хемингуей.

– Как така? – погледна го с недоумение шефът на разузнаването. – Президентът е отвлечен. Чака ме работа!

След тези думи Грей се насочи към кабинета си, а черният хеликоптер отново се вдигна във въздуха.

Хемингуей даде кратки нареждания на пилота от микрофончето пред устата си.

Тайлър Райнке потвърди с кимане и пое курс на запад.

Хемингуей се облегна назад и се загледа в пода на кабината. На трийсет сантиметра под него кротко спеше президентът Джеймс Бренан.

След няколко часа и в най-далечните кътчета на земята знаеха за драматичните събития, разиграли се в градчето Бренан, щата Пенсилвания.

Сикрет Сървис светкавично задейства плана за извънредни ситуации и постави под засилена охрана цялото правителство. Съгласно Двайсет и петата поправка към Конституцията на САЩ управлението на страната беше поето от вицепрезидента Бен Хамилтън. Тази поправка се прилагаше за първи път по повод отвлечане на държавния глава.

Хамилтън не беше щастлив от факта, че застава начело на страната.

Първата му работа беше да наругае жестоко директора на Сикрет Сървис, след което свика спешно заседание на шефовете на всички разузнавателни агенции и поиска да разбере причините за престъпната им небрежност. Знаеше се, че той има амбиции един ден да стане президент, но явно не беше доволен, че трябва да оглави страната в толкова неподходящ момент и по толкова необичаен начин.

Хамилтън нареди на Картър Грей да се яви в кабинета му по-късно вечерта.

Шефът на разузнаването прие спокойно яростните нападки на Хамилтън и накрая попита дали вече може да си върши работата, за да

върне жив законно избрания президент. Според достоверни източници отговорът на Хамилтън, който стигнал до ушите им въпреки дебелите стени, бил напълно неподходящ за отразяване в медиите.

Веднага след завръщането от Бренан Кейт събра в дома си Аделфия и членовете на клуба „Кемъл“.

– Алекс е добре – съобщи тя. – Не успях да го видя, но се чухме по телефона.

– Сигурен съм, че вече са го разпитали най-подробно – промърмори Рубън. – Беше в центъра на събитията и вероятно е видял всичко, което би могло да ни бъде от полза.

– А какво от това, което видяхме ние, би могло да ни бъде от полза? – попита Стоун.

– Интензивна стрелба, много убити хора и подпалени коли – обобщил Кейлъб.

– Плюс изтеглянето на президента – додаде Милтън.

– Преди това обаче нещо с него не беше наред – поклати глава Кейлъб. – Видях го как се държи за гърдите на онзи огромен екран.

– Сърдечен пристъп? – предположи Рубън.

– Възможно е – отвърна Стоун.

– Стреляха араби – добави Рубън. – Изтръгнах оръжието на един от тях миг преди да го убият.

– Нападението несъмнено е било предварително подготвено и отлично координирано – заяви Стоун. – Видя се съвсем ясно въпреки настъпилия хаос. Стрелбата беше последвана от самоzapалили се хора, а огънят беше абсолютно целенасочен.

– Слава богу, че президентската лимузина успя да се измъкне – рече Кейт. – Въпреки че самият президент е отвлечен.

– Това показва, че организаторите са планирали и измъкването на лимузината, но са се погрижили да я откъснат от останалите коли – каза Стоун и се обърна към Милтън, който чаткаше като луд по клавиатурата на лаптопа. – Нещо ново?

– Потвърждават изчезването на президента и съобщават за сериозна престрелка в района на Мърси Хоспитал – отвърна Милтън.

– Мърси Хоспитал – замислено повтори Стоун. – Президентът се е почувствал зле, значи е било логично да го откарат в най-близката болница. Така се действа обичайно.

– Но преди това са подпалили линейката – рече Кейт.

– Част от плана.

Кейлб се размърда на стола си, а очите му обходиха присъстващите.

– И какво ще правим сега?

– Трябва да говорим с Алекс, на когото да покажем записа – твърдо рече Кейт.

– В момента със сигурност е зает – поклати глава Рубън.

– Ще отида до го видя веднага след като се върне – заяви тя. – Убедена съм, че ще прояви желание да ни помогне.

От изражението на Стоун пролича, че съвсем не споделя убеждението й.

В кризисната зала на Сикрет Сървис цареше напрежение. Официалното разследване беше поверено на ФБР, но тайните служби нямаха никакво намерение да останат пасивни.

Алекс Форд беше разпитван десетина пъти, въпреки че беше с бинтована ръка, пристегнати с широки лепенки ребра и отровени дробове. Едновременно с това получаваше информация за развитието на събитията, които се бяха случили без негово участие.

– Хванахме онзи тип от болничната охрана – осведоми го директорът Уейн Мартин. – Другите двама в линейката са убити, но поне успяхме да пипнем това копеле.

– А президентът? – тревожно попита Алекс.

– Няма и следа от него – мрачно отвърна Мартин. – Според нас е бил прехвърлен в друг автомобил. По всяка вероятност е замесена и една жена на име Джамила Салем. Работила е като гувернантка в Бренан. Малко преди началото на атаката завързала работодателката си мисис Франклин в дома й и отвела децата й. По-късно ги освободила, насочила автомобила си към спрелите я полицаи и била убита.

– Какво общо има това с президента? – попита един от агентите.

– Според нас е използвала децата, за да премине през блокадата. Гувернантка с три ревящи хлапета на задната седалка трудно може да се включи в списъка на заподозрените.

– Все още не виждам връзката – промърмори агентът.

– При прегледа на микробуса под пода е открит сандък, изработен от олово и мед. Едната му секция има формата на човешко тяло, а големината й подхожда за размерите на президента. В отделна секция има място за кислородна бутилка, която беше открита по-късно. Мисис

Франклин съобщи, че Джамила е била силно обезпокоена от намеренията ѝ да посети митинга заедно с децата. Това по всяка вероятност е било сериозна заплаха за плановите им и се е наложило да неутрализира майката.

– Той проговори ли? – обади се Алекс. – Имам предвид охранителя.

– Пое го ФБР – горчиво отвърна Мартин. – Пуснахме отпечатъците му в системата, но тя не ги идентифицира.

– Този човек не е новак, сър – поклати глава Алекс. – Не мога да повярвам, че това е първата му операция.

– Съгласен съм – кимна Мартин. – Но може би никога не е бил залавян.

След което Алекс зададе въпроса, от който най-много се страхуваше:

– Какви са загубите, сър?

Мартин го погледна по доста странен начин.

– Преброяването на жертвите на площада и на други места в града сочи, че са били ликвидирани двама и един терористи.

– Имах предвид *нашите* загуби, сър.

Очите на Мартин бавно обиколиха притихналата зала.

– Тази информация ще се обяви едва след като бъдем сигурни какво се е случило – бавно отвърна той, помълча и добави: – Нямаме жертви от наша страна.

Алекс гневно извика:

– Какво говорите, за бога? Хората ни падаха като круши! Бях там, видях ги с очите си! Пак ли ще си играем на политика?! Ако е така, трябва да ви кажа, че е отвратително!

– Спокойно, Алекс. Знам, че са те натъкнали с транквиланти, но това не ти позволява да ми говориш по този начин!

Алекс въздъхна дълбоко и седна.

– Имаме жертви, сър! – глухо настоя той.

– Имаме *улучени* хора, двама и пет наши момчета, петнайсет полицаи и доктор Белами. – Направи кратка пауза и добави: – Но всички до един са *улучени* от *упойващи* стрелички и ще се оправят. Това е причината, поради която стрелците са успели да пренесат оръжието си през металните детектори. Изработката им е изцяло от композитни материали, без грам метал. – След още една пауза каза: – Излишно е да ви предупреждавам, че информацията си остава тук, в залата!

Присъстващите агенти започнаха да си разменят смаяни погледи.

– Какви упойващи стрелички, за бога! – простена Алекс. – Пред

болницата стреляха с бойни патрони!

– Снайперистите в отсрещната сграда са елиминирали двамата ти колеги с упойващи стрелички, но срещу полицейските подкрепления са използвали бойни патрони. За щастие, въпреки че са имали по-висока позиция и най-добрите оръжия, които могат да се купят, нито един от полицаите не е бил улучен. Според очевидци снайперистите са стреляли около нашите хора, издигайки огнена стена между тях и болницата. Сега вече е ясно защо са избрали тази тактика. Самите агенти, участвали в акцията, признават, че противникът е имал многобройни шансове да ликвидира повечето от тях. В момента не мога да дам разумно обяснение на тяхното поведение, но такива са фактите.

Алекс докосна бинтованата си ръка.

– Но *мен* ме улучиха с боен патрон!

– Моите поздравления, защото си единствен. Предполагам, че не са очаквали да се вмъкнеш в болницата и да им объркаш плановете.

– Очевидно не съм успял достатъчно – горчиво промърмори Алекс.

– Направил си всичко възможно – внимателно го погледна Мартин.

Но Алекс с нищо не показа, че приема тези думи за комплимент.

– Явно плановете им са били да вкарат президента в болницата без личната му охрана – продължи директорът. – Познавали са отлично нашите методи и са ги използвали срещу нас. А фактът, че не са ликвидирали нито един от хората ни, приемаме като обнадеждаващ по отношение на президента. Имали са много възможности да го убият.

– Което означава, че са го отвлекли за нещо повече от откуп – подхвърли един от агентите.

– Сигурно – призна Мартин. – Един бог знае какво ще поискат в замяна.

– Но защо ще си правят труда *да не ни избиват, сър?* – попита с отчаяние в гласа Алекс. – Искам да кажа, че това не е типично за терористите.

– Съгласен съм. Очевидно става въпрос за нещо ново. – Мартин взе едно дистанционно и го насочи към големия плазмен екран в дъното на залата. – Току-що получихме този видеоматериал. Искам да го изгледате бавно и внимателно и да отбелязвате всичко, което ви се струва необичайно.

Екранът оживя. Сбърчил вежди, Алекс напрегнато гледаше ужасните сцени в центъра на Бренан.

Материалът се завъртя три пъти. Не откриха нищо съществено въпреки незначителните уточнения и забележки на някои агенти. Беше

очевидно, че терористите са имали изключителна организация и са действали много дисциплинирано.

– Отстраняват доктор Белами и унищожават линейката, за да ни принудят да откарваме президента в местната болница – каза Мартин. – Междувременно използват трактор с ремарке, който събаря водната кула и блокира пътя на подкрепленията. Един дяволски умен ход. Радвам се, че не се срещнахме с тези хора при опита за покушение срещу Рейгън. Той беше ранен, но го закараха в болница с много малко охрана. Ако някой го беше чакал там, положително щеше да има лесна мишена. Всичко това означава, че тази процедура трябва да бъде коригирана от утре нататък!

– Но президентът *наистина* изглеждаше зле! – възрази Алекс. – С очите си видях как се хваща за гърдите, а когато стигнахме пред болницата, каза, че умира. Проверих му пулса, който ми се стори нормален, но аз все пак не съм лекар.

– Според показанията на болничния персонал един от лекарите е направил инжекция на президента, след която той е изпаднал в безсъзнание – добави Мартин.

– Но атентаторите не биха могли да разчитат на случайността да му призлее и да бъде откаран в Мърси Хоспитал – продължи Алекс. – От което следва, че са направили необходимото това да се случи, и то точно на площада.

– Така е. Но ние не знаем как са го направили.

– Може би със стреличка, от която му е прилошало – подхвърли един от агентите.

– Възможно е. Този вид оръжия са сравнително безшумни, но никой не е забелязал подобно нещо преди началото на стрелбата. Поне сто пъти изгледахме записа. В нито един момент президентът не реагира като улучен от нещо. А попадението на външно тяло, било то и миниатюрна стреличка, винаги предизвиква физическа реакция.

Вратата се отвори и в залата се появи Джери Сайкс с лист хартия в ръка.

– Това пристигна току-що, сър.

Мартин прочете текста и вдигна глава.

– Болницата в Бренан докладва, че петима души са били приети с оплаквания от затруднено дишане и прединфарктно състояние. Изброяват се всички симптоми. Пациентите са били подложени на пълни изследвания, които не са показали никакви по-значителни отклонения.

– Може във въздуха да е било разпръснато някакво отровно

вещество – подхвърли Сайкс.

– Което поразява само президента и още четирима-петима? – скептично попита Мартин.

Заковал поглед в екрана, Алекс изведнъж изправи гръб.

– Кои са били петимата пациенти? – попита той. – Сред тях имало ли е бивш гвардеец, двама по-стари мъже, една възрастна и една по-млада жена?

Мартин хвърли поглед към бележката в ръцете си и смаяно поклати глава.

– Откъде разбра, по дяволите? Вместо отговор Алекс посочи екрана.

– Върнете тези кадри и ги пуснете на забавен ход! Притихналата зала напрегнато гледаше как Бренан започва да се ръкува с хората зад преградното въже.

– Стоп! – извика Алекс.

Мартин застопори кадъра.

– Обърнете внимание на ръката на този човек! – развълнувано рече Алекс, сочейки протезата.

– Изкуствена ръка, Алекс – поклати глава Сайкс. – Двама от агентите наблизко са я забелязали доста преди началото на церемонията.

– Аз също – кимна Форд. – Този човек се ръкува с дясната си ръка, която е изкуствена. След което Бренан се ръкува с още петима души. Пуснете пак записа, ако обичате.

Гвардеецът отдаде чест на президента.

– Стоп! – извика Алекс. – Обърнете внимание, че козирува с лявата ръка, или по-скоро с куката, която я замества. Но защо на едната си ръка има протеза, а на другата кука?

– Вероятно защото втората му протеза още не е готова – отвърна с нотка на нетърпение Мартин.

– А защо се ръкува с едната ръка, а отдава чест с другата?

– Аз например съм левак, но повечето хора са десняци – обади се Сайкс. – Ръкувам се винаги с дясната ръка, но понякога отдавам чест с лявата. Какво толкова?

– Някой да вижда нещо друго? – подхвърли Мартин.

– Можете ли да увеличите протезата? – попита Анекс, без да отделя очи от екрана.

Мартин и Сайкс го изгледаха намръщено.

– Имайте малко търпение – каза Алекс. – Явно никой друг не вижда това, което виждам аз.

Мартин натисна бутона за увеличение и изкуствената ръка почти запълни екрана.

– А сега погледнете! – извика Алекс и посочи с пръст.

– *Какво* да погледнем? – възкликна директорът.

– Влагата по дланта.

– Това е пот – погледна го скептично Сайкс. – Денят беше доста горещ, Алекс!

– Точно така. Денят *наистина* беше горещ. Но протезите не се потят, нали?

– По дяволите! – изрева Мартин, вторачен в екрана.

Няколко минути по-късно заседанието свърши и хората започнаха да напускат залата. Директорът направи знак на агент Форд.

– Нямах от какво да се срамуваш, Алекс – промърмори той. – Всъщност ти си истински герой.

– Не го казвате на сериозно – рече Алекс. – Не съм убеден, че е така.

Изтекоха двацет и четири часа. Изпаднала в паника, Америка продължаваше да чака новини за отвлечения си президент. Успяха да издирят адреса на гвардееца, но жилището беше празно. Постъпилите в болница петима души се оказаха под въздействието на силен синтетичен халюциноген, просмукал се през кожата им. Химикалът предизвикваше симптоми, подобни на тези при инфаркт, както и частична парализа и усещане за предстояща беда. Болницата бе принудена да се обърне към учените и лаборантите на ЦРУ, за да идентифицират веществото. След което ЦРУ побърза да увери обществеността, че те никога не са използвали подобни химикали за разлика от враговете на Америка. Добрата новина беше, че този халюциноген не е смъртоносен и действието му може да се блокира с обикновени лекарства. По всичко личеше, че президентът е получил една солидна доза от него и е заразил петимата, с които се беше ръкувал.

Още един труп беше открит в някакъв гараж в центъра на Бренан. Алекс разпозна водача на линейката, отвлякла президента от болницата. Гаражът се оказва собственост на американски бизнесмен, от когото нямаше и следа. Балистичната експертиза установи, че човекът в гаража е бил застрелян със същото оръжие, с което беше ранен Алекс. Куршумът, одраскал ръката на агента, се беше забил в дървения парапет. Тези разкрития и близостта на гаража до болницата потвърдиха подозренията, че прехвърлянето на президента в микробуса на Джамилата Салем е станало именно там. Бе последвало още едно прехвърляне в друго превозно средство, най-вероятно автомобил, който бе успял да напусне района.

Изпълняващият длъжността президент Хамилтън направи няколко изявления, в които увери американския народ, че страната е стабилна, а извършителите на ужасното престъпление ще бъдат открити и наказани. Той призова терористите незабавно да освободят Джеймс Бренан, заплашвайки, че в противен случай ще бъдат безмилостно унищожени, както и всяка страна, която би им помогнала.

Но Съединените щати явно бяха стреснати от похищението. Финансовите пазари се сриниха, хората се страхуваха да напускат домовете си, страната сякаш се парализира. Нещата се влошиха след изявленията на няколко мюсюлмански екстремисти, които призоваха похитителите

да убият президента и да покажат трупа му на света.

Въоръжените сили на страната и Стратегическото военновъздушно командване бяха приведени в състояние на тревога втора степен – за втори път в историята след кубинската ракетна криза през 1962 г. Дори след атаките на 11 септември бе обявена тревога трета степен. Военните експерти предупредиха, че в зависимост от развоя на събитията може да се стигне и до най-високата първа степен. Което означаваше, че положението ще стане необратимо.

Разузнавателните служби правеха всичко възможно да идентифицират похитителите. А Пентагонът с нетърпение очакваше мишена, към която да насочи своите високотехнологични оръжия.

Отношенията между Америка и ислямския свят се обтегнаха още повече. Всички убити терористи в Бренан бяха араби, въпреки че никоя терористична организация не пое отговорността за атентата. Колкото и да бе чудно, техните отпечатъци и други данни не фигурираха никъде в огромната информационна система на НРЦ. Беше невероятно, че американското разузнаване не разполагаше с нито един байт информация за когото и да било от атентаторите.

В момента обаче повечето граждани на Америка не се интересуваха от тази аномалия. Те си искаха обратно своя президент. А също и отговори на въпроса как изобщо е могло да се случи това.

На втория ден след атентата Кейт Адамс напразно се опитваше да се свърже по телефона с Алекс Форд. Реши да го потърси в дома му и късно вечерта почука на вратата му в Манасас.

Отвътре се чуваха приглушените звуци на китара, които замлъкнаха, последвани от приближаващи стъпки.

– Кой е?

– Алекс, аз съм, Кейт.

Вратата се отвори и той се появи на прага небръснат и с разрошена коса. Беше бос и носеше скъсани джинси и мръсна тениска. Очите му бяха кръвясали и лъхаше на алкохол. В дясната му ръка се поклащаше черна акустична китара.

– Не вдигаш телефона и се разтревожих – каза Кейт.

– Съжалявам, но бях зает – сухо отвърна той.

Тя спря поглед върху инструмента в ръката му.

– Как можеш да свириш на китара с ранена ръка?

– Болките ми се притъпяват от „Джак Даниълс“.

– Може ли да вляза?

Той сви рамене, направи ѝ път и затвори вратата.

– Учудена съм, че къщата ти не е обградена от телевизионни коли – подхвърли Кейт.

– Не са разгласили името ми. Останах си неизвестният агент на Секрет Сървис, който е прецакал работата и е позволил да отвлекат президента.

Влязоха в малкия хол и седнаха. Обзавеждането беше оскъдно. Прилича на къща, в която човек току-що се нанася или пък я напуска, помисли си Кейт. Единственото необичайно нещо бяха стотиците сувенирни чашки, наредени на един рафт.

– Събирал съм ги от всяко място, на което съм бил като охрана – проследи погледа ѝ Алекс, после се обърна и добави: – Не е кой знае какво след толкова години служба, нали?

Настъпи неловко мълчание.

– Искаш ли нещо за пиене? – попита най-сетне той.

– Само ако не е толкова силно като твоето.

Той стана и след минута ѝ донесе чаша кока-кола с няколко бучки лед.

– Вътре няма уиски, нали? – погледна го изпитателно Кейт.

– Няма. Всъщност то свърши. Което е доста странно предвид факта, че вчера имах цяла бутилка.

– Значи това е планът, а? Да седиш тук и да се напиваш жестоко, свирейки баладите на Джони Кеш...

– Все е нещо – умърлушено отвърна той.

– Доста скапано!

– Да имаш други идеи?

– Обеща да се срещнеш с Оливър и приятелите му.

– О, да! Клубът „Камера“...

– „Кемъл“ – поправи го тя.

– Все тая – промърмори той и започна да дрънка на китарата.

Кейт се озърна и очите ѝ се спряха на някаква снимка. Отиде да я разгледа. На нея беше висок и строен мъж с обветрено лице и буен перчем, сресан на една страна.

– Баща ти? – извърна се към Алекс тя.

– Единственият и неповторим Фреди Форд, Горещата струна – кимна той.

– Не прилича на Джони Кеш.

– Така е. По-скоро на Ханк Уилямс-старши.

Тя остави снимката и се огледа.

– Службата в Сикрет Сървис май не дава възможност за голям комфорт – промърмори той.

– Не се безпокой, не те преследвам заради парите – усмихна се Кейт.

– Слава богу.

Тя се върна на мястото си, отпи глътка кола и каза:

– Трябва да се срещнеш с Оливър, Алекс. Не забравяй, че беше отвлечена и една жена.

– В такъв случай се обърнете към ФБР, макар че в момента им е напечено заради *друго* отвлечане.

– Искат теб.

– Я ме погледни, Кейт – заби пръст в гърдите си той. – Би ли желала аз да поема случая, ако са отвлекли сестра ти?

– Да.

– Глупости!

– Моля те, Алекс, срещни се с тях!

– Изключено!

– Защо?

– Не дължа обяснения на никого! Нито на теб, нито на когото и да било!

Тя остави чашата и стана.

– Съжалявам, че мислиш така.

Обърна се към вратата, но Алекс я хвана за рамото и я извъртя към себе си.

– Прецаках нещата, Кейт – отчаяно прошепна той. – Не си свърших работата.

– Вината не е твоя. Забравяш ли, че замалко не те убиха?

– Нищо подобно. Изпързаляха ме като някакъв шибан новобранец. Как стана така, че от входа на болницата случайно се появи охранител с близкотоизточно потекло? Който предложи да рискува живота си, за да ми помогне, а аз, като последен глупак, го оставих да се измъкне с президента на Съединените щати?!

– Не си го оставил, напротив, разкрил си какво се крои.

– Да, но с шейсетина секунди закъснение. Нещо, което е недопустимо в моята работа. – Алекс въздъхна и се облегна на стената. – Помниш ли какво ми бе казал навремето Клинт Хил, агентът от личната охрана на Кенеди?

– Че не бива да бъдеш като него, защото той е изгубил своя

президент.

– Точно така – кимна Алекс. – Сега разбирам напълно какво е искал да ми каже.

Картър Грей почти не беше мигнал след отвличането на президента, но усилията му не даваха резултат. Трийсет и шест часа след изчезването на Бренан той седеше в една зала в НРЦ срещу окован за облегалките на стола мъж, зад когото се виждаха двама едри пазачи. Арестантът реагираше единствено на името Фарид Шах, което беше на документите му. Но Грей отлично знаеше, че името е фалшиво. Бе успял да го изтръгне от контрола на ФБР главно благодарение на факта, че разполагаше с доста компрометиращи материали за директора му.

– Фарид Шах от Индия – промърмори той. – Но вие не сте индиец.

– Баща ми беше индиец, а майка ми – саудитка – спокойно отвърна мъжът. – Аз приличам на нея.

Ранената му ръка беше прикрепена с лейкопласт към тялото, тъй като пазачите му добре знаеха, че дори една превръзка през рамо ще свърши работа на някой, който е решил да се самоубие.

– Индус, женен за мюсюлманка?

– Това не е рядкост, и то в страна с население от един милиард.

– А как от Индия се озовахте в Америка?

– Америка е страната на неограничените възможности – каза безизразно арестантът.

– Откога мюсюлманите започнаха да набират терористи сред индусите?

– Аз съм правоверен мюсюлманин. Нима не ви докладвах, че редовно се моля в килията си?

– Лицето ви ми е познато, Шах.

– Отдавна съм разбрал, че за повечето американци ние изглеждаме еднакви.

– Аз не съм повечето американци. А как получихте службата на охранител в болницата?

Арестантът сведе очи към дланите си и не отговори.

– Кои са тези хора? – продължи да го притиска Грей, разпръсквайки снимките по масата. – Ваши роднини?

Никакъв отговор.

– Бяха открити в апартамента ви, значи трябва да ги познавате. Интересното е, че на гърба на всяко от тях има дати, изписани на арабски. По всичко личи, че са дати на раждането и смъртта, придружени от

кратка информация. – Грей вдигна снимката на някакъв юноша. – Това момче е умряло на шестнайсет, убито по време на войната между Иран и Ирак. Брат ли ви беше? На чия страна се е сражавало? На чия страна се сражавате *вие*?

После, без да чака отговор, взе снимката на някаква жена.

– Тази жена е била убита по време на това, което наричате „първото американско нашествие в Ирак“. Предполагам, че имате предвид първата война в Залива, по време на която Ирак нахлу в Кувейт и предизвика намесата ни. Съпруга ли ви беше? Вие на страната на Саддам ли се сражавате?

Отново не получи отговор и вдигна снимката на момиче.

– „Убита по време на второто американско нашествие“ – прочете той. – Това дъщеря ви ли е? – Арестантът продължаваше да разглежда дланите си. – Изгубили сте всичките си близки и приятели във войни и размирици и решихте да си отмъщавате?

Грей бавно събра снимките, кимна на пазачите и стана да си върви.

– Скоро ще се видим отново – каза на арестанта той. – И тогава ще ми кажете *всичко*!

На следващата сутрин в отговор на слухове в медиите нацията най-после беше информирана, че похитителите на президента Бренан са използвали упойващи оръжия и не е имало жертви от американска страна въпреки многото ранени в суматохата. Потвърдена беше смъртта на двама и един араби – факт, който предизвика покланяне на глави из различните краища на света. На първа страница на „Ню Йорк Таймс“ се появи заглавие, което сбито отразяваше настроението на обществеността:

АТЕНТАТОРИ САМОУБИЙЦИ, КОИТО ИЗБИВАТ ЕДИНСТВЕНО СЕБЕ СИ?!

А в коментарната си рубрика „Уошингтън Поуст“ подхвърляше предположението, че терористите са прибегнали до тази тактика заради металните детектори. Но никой не предложи обяснение на факта, че и снайперистите пред болницата бяха използвали същите упойващи стрелички.

Объркването пролича най-ясно в едно заглавие на „Ню Йорк Поуст“:

КАКВО ИЗОБЩО СТАВА, ПО ДЯВОЛИТЕ?

Същата сутрин в Белия дом пристигнаха още стъписващи новини. Големите телевизионни мрежи в Америка бяха предупредени да очакват изявление на похитителите по арабската телевизия „Ал Джазира“. Твърдеше се, че при поставяне на условията си щели да направят смайващи разкрития. Никой, включително изпълняващият длъжността президент, нямало да получи предварително копие на изявлението. Явно, че искаха правителството да чуе условията им едновременно със своите граждани.

На Хамилтън не му оставаше друго, освен да свика кабинета си, съветниците и военното командване на страната, за да изслушат заедно изявлението.

– Откъде да сме сигурни, че тези хора наистина държат Бренан? – предупредително подхвърли съветникът по националната сигурност. – Може да се окаже просто един блъф!

– Точно така – кимна министърът на отбраната Джо Декър, който беше известен с опита си в политическите игри. Той не би се поколебал в случай на нужда да демонстрира американската военна мощ. Хамилтън много разчиташе на него за разрешаването на тази криза.

Вицепрезидентът извади лист хартия от джоба на самото си и обяви:

– Преди няколко минути получихме това чрез телевизионните мрежи. То придружава писмото с исканията на похитителите.

– Какво се казва в него, сър? – попита Декър.

– Става въпрос за кодовете за изстрелване на ядрено оръжие, които президентът Бренан е носел със себе си. Разбира се, твърдението трябва да бъде проверено. Явно, че тези кодове вече са невалидни.

Две минути по-късно след бърза консултация по телефона министърът на отбраната огледа присъстващите и мрачно кимна.

– Това са валидните кодовете.

Участниците в съвещанието замълчаха, избягвайки да се поглеждат в очите. В главите им се въртеше една и съща мисъл: каквото и да поиска похитителите, то щеше да бъде неприемливо за страната. Което за съжаление щеше да реши съдбата на нещастния Джеймс Бренан.

На екрана в дъното на залата се появи говорител с прошарени коси. Изразявайки гласно опасенията на всички присъстващи, Хамилтън заяви:

– Заклевам се в Бога, че ако тези мръсници ни покажат обезглавяването на Джеймс Бренан, няма да оставя камък върху камък по техните

земи.

Говорителят на екрана преодоля очевидното си безпокойство и започна да чете.

„Първо, Америка и останалият свят да признаят исляма за велика религия и да се отнасят почитателно към него. Второ, при всеки долар, който Америка отпуска на Израел и Египет, да се отдели долар и за икономическото развитие на Палестина. Трето, пълно изтегляне на съюзническите войски от Ирак и Афганистан, където могат да останат единствено частите на ООН. Четвърто, всички военни бази на съюзниците в Афганистан да бъдат закрити. Пето, всички частни чужди петролни компании в Близкия изток да преминат под контрола на правителствата в съответните страни, включително петролопроводът, пресичащ територията на Афганистан. Шесто, всички чуждестранни компании в Близкия изток да бъдат с преобладаващо участие на араби, а през следващите двайсет години да реинвестират цялата си печалба в региона. Седмо, Съединените щати и техните съюзници да поемат ангажимент да не нападат суверенни държави, с изключение на случаите на открити военни действия срещу тях или доказана подкрепа на терористични акции срещу САЩ и съюзниците им. Осмо, САЩ да не използват военната си мощ за прекрояване на света и да демонстрират уважение към специфичната блискоизточна култура. Девето, Западът да признае, че много от проблемите в Близкия изток се дължат на неговата погрешна външна политика и стремежа да продължи колониалната експлоатация.“

Списъкът свърши, но настроението на присъстващите стана още по-мрачно.

– Все същите безумия! – възкликна един от генералите. – Разочарован съм, никаква креативност!

– Няма да се поддадем на изнудване! – отсече Хамилтън и очите му обиколиха залата, търсейки одобрението на присъстващите.

– В никакъв случай! – кимна шефът на Агенцията за национална сигурност.

– Изключено – добави министър Декър.

Част от хората около масата започнаха да си водят записки, а генералите и адмиралите се събраха в ъгъла, за да обсъдят евентуален военен ответ.

– Почакайте малко – обади се държавният секретар Андреа Мейс. – Нека не отписваме толкова бързо Джеймс Бренан!

Тази жена беше сред най-близките приятели на отвличения президент.

Групичката на Пентагона я погледна втрещено.

– Нима вярвате, че ще го освободят просто ей така? – засече я един от генералите.

Това отприщи реакцията на присъстващите, които заговориха един през друг. После вниманието им се насочи към Картър Грей, заел скромно място в ъгъла. Последният развой на събитията безспорно се беше отразил на авторитета му, но той все още всяваше уважение.

– Нека изслушаме и останалата част от исканията им – заяви Грей и посочи екрана.

Помещението утихна.

„Премавам към следващия раздел – обяви говорителят, прочисти гърлото си и стисна листа. – Цивилизовани държави, които налагат своята воля с бомби и куршуми, са терористични държави и нямат право да отказват тази привилегия на други страни. Който вади нож, от нож умира. – Кратка пауза, после говорителят вдигна глава. – А сега преминаваме върху най-необикновената част от тази декларация. Честно казано, в трийсет и две годишната си практика никога не съм чел по-необикновени новини.“

Нова пауза.

– Хайде, изплой камъчето, да те вземат мътните! – не издържа министър Декър.

Сякаш чул репликата му, говорителят започна да чете.

„След една седмица президентът Бренан ще бъде освободен независимо от изпълнението на исканията, изброени по-горе. Ще бъде жив и здрав, оставен на място, за което незабавно ще уведомим правителството на съответната държава. Но ние молим световната общественост да обърне сериозно внимание на нашите искания, ако иска наистина да постигнем *салям*. На арабски това означава мир“

– забързано добави говорителят.

Присъстващите в заседателната зала на Белия дом зяпнаха от

изненада.

– Какво каза той, по дяволите? – учудено промърмори Хамилтън.

– Каза, че президентът Бренан ще бъде освободен дори в случай, че не изпълним исканията на похитителите – бавно и отчетливо отвърна Грей.

– Глупости! – изрева Декър. – За идиоти ли ни вземат?!

Едва ли смятат, че всички тук са идиоти, помисли си Грей.

– Това вече е прекалено! – гневно добави Декър. – Много искам да знам къде са набирали хората за тази акция!

– На земята живеят повече от един милиард мюсюлмани – презрително го изгледа Грей. – А според оперативната информация, с която разполагаме, стотици хиляди от тях са готови да умрат за своята кауза. Мюсюлманите са ревностни последователи на своята вяра и безпрекословно изпълняват всичко, което се поиска от тях. Нима наистина вярвате, че им е било трудно да намерят двајсетина човека, готови да жертват живота си в конкретната ситуация? Отговорете, моля! – Въздъхна и изостави официалния тон: – Ние водим война срещу тези хора, Джо. Моите уважения, но ако вие наистина не познавате врага, бих казал, че *Министерството на отбраната* не е мястото, на което можете да разгърнете своите способности!

– Накъде биеш, по дяво... – започна Декър, но Грей вдигна ръка.

– Сега трябва да си зададем един друг въпрос! – остро каза той. – *Кой* е планирал тази операция? Защото имам сериозни основания да вярвам, че тя не е дело на нито една от терористичните организации, които познаваме. А това означава, че на сцената се е появил нов играч и ние трябва да направим всичко възможно да разберем кой е той.

Веднага след смайващите искания на похитителите Картър Грей направи промени в приоритетите си. В архивите на НРЦ нямаше информация за Фарид Шах и той се запита къде другаде да я търси. ФБР разполагаше със своя система за идентификация на пръстови отпечатьци, но Грей беше почти сигурен, че там не фигурират отпечатьците на Шах. Защото едва ли някой би взел името на човек с криминално досие. Въпреки всичко направи справка и предположението му се оказа вярно – в системата нямаше нищо, свързано с това име.

След като получи резултатите, Грей скочи в хеликоптера и пое към Бренан, щата Пенсилвания. Загиналите при атентата бяха в тамошната морга и той искаше да разгледа труповете. Резултатът беше повече от скромнен – стори му се, че в лекаря от Мърси Хоспитал различава нещо познато, но това беше всичко. След моргата Грей обиколи площада, автосервиза, болницата и жилищната сграда, от която бяха стреляли снайперистите. Не откри нищо, но през цялото време се удивляваше от начина, по който терористите бяха планирали своята операция. Кой би могъл да организира такова нещо? Кой?

По време на обратния полет извади снимките, които бяха иззети от апартамента на Шах. Разглежда ги известно време, после внезапно нареди на пилота да кара към Лангли.

Веднага след пристигането си връчи снимките на директора на ЦРУ, като към тях прибави и една на самия Фарид Шах, направена с телеобектив. Молбата му беше да се търси идентификация на хората, запечатани върху тях.

От Лангли го потърсиха още същата вечер.

Един от арабските им информатори беше разпознал лицето на младото момиче. Според него била дъщеря на човек, с когото заедно се сражавали в Ирак – отначало като членове на нелегална организация, бореща се срещу режима на Саддам Хюсеин, а след това и срещу американците. Информаторът веднага идентифицирал и снимката на самия Шах въпреки значителните промени във външния му вид. Той бил бащата на момичето.

– А как е името му? – нетърпеливо попита Грей.

– Аднан ал-Рими – отвърна директорът на ЦРУ. – Но вероятно има грешка, защото този човек е мъртъв.

Грей благодари и затвори, след което се извърна към компютъра и изтегли досието на Ал-Рими. Сравни снимката в него с тази на човека, който се представяше за Фарид Шах. Заключение му беше, че става въпрос за различни хора въпреки някои прилики в двете фотографии, които обработи с компютърна анимация, премахваща брадата, косата и мустаците.

Седна зад бюрото и хвърли снимката на масата. Нещата ставаха сериозни. Някой беше проникнал в базата данни на НРЦ, за да промени снимките и отпечатъците на определени хора. По всяка вероятност това бе Патрик Джонсън, на когото бяха платили за работата, а после го бяха ликвидирали. Нещата се изясняваха, но това изобщо не помагаше на Картър Грей. Оказа се, че е водил цялата проклетата война с фалшифицирани разузнавателни данни. Което беше нещо повече от катастрофа, защото се явяваше най-големият провал в кариерата му.

Излезе навън и седна на пейката пред фонтана. Постоя известно време, вслушвайки се в успокоителното бълбукане, после вдигна очи към внушителната сграда на НРЦ – най-голямата разузнавателна централа в света, която в този момент му беше абсолютно безполезна, защото ставаше въпрос за работа на вътрешен човек. Потвърдиха се подозренията му относно процеса, при който „терористи се избиват помежду си“, а след това изведнъж възкръсват. Но кой беше предателят? Въпреки огромната си власт Картър Грей изведнъж изпита чувството, че е останал съвсем сам.

Том Хемингуей седеше на бетонния под с подвити крака. Очите му бяха затворени, а пулсът и дишането му бяха толкова бавни, че всеки страничен наблюдател би го взел за мъртвец. В един момент се изправи и с бърза крачка се насочи към стаята в дъното на коридора. Отключи тежката врата, заключи я след себе си, а после повтори процедурата с още една, този път блиндирана врата.

В малкото помещение имаше тясно легло, върху което лежеше Честити Хейс с беззъбни. Равното ѝ дишане показваше, че спи дълбоко. Хемингуей я погледа известно време, после влезе в съседната стая, където спеше другият, далеч по-важен пленник. Застанал на прага, той гледаше отпуснатото тяло на президента Бренан и мислеше за това, което се беше случило през последните няколко дни.

Беше направил неочакван ход, който разтърси света, изтръпнал в очакване на нова вълна от насилие. Беше предложил историческа

алтернатива на обичайния мюсюлмански фанатизъм, но това също имаше своите прецеденти. Ганди бе успял да промени цял един континент, провеждайки политика на ненасилие, а бруталните привърженици на сегрегацията в американския Юг в крайна сметка бяха принудени да отстъпят пред вълната от мирни протести и манифестации, заляла цялата страна. На практика новото в алтернативата на Хемингуей не беше нищо друго освен библейският постулат за подлагане и на другата буза. Все още нямаше представа дали ще излезе нещо, но си струваше да опита. В противен случай неизбежно щеше да се стигне до взаимното униожение на двата свята, които му бяха еднакво скъпи.

Дълго време се беше колебал каква част от плана да разкрие на арабите. Дали щяха да изпълнят задачите си, ако знаеха, че никой от враговете им няма да загине? В крайна сметка реши, че след като иска от тях да отдадат живота си за изпълнението на задачата, те трябва да знаят истината. И това беше правилното решение. Всички мъже, които загинаха в Бренан, бяха посрещнали смъртта с мисълта, че враговете им ще останат живи. Това беше най-безпрецедентната проява на доблест, която бе виждал в живота си.

Въздъхна и погледна часовника си. Наближаваше време за новото послание до света – онова, което щеше да посочи *къде* да открият президента. И което щеше да бъде не по-малко смайващо от предишното.

Кейт влезе в къщичката на Оливър Стоун и разказа на членовете на клуба „Кемъл“ за своята неуспешна мисия в дома на Алекс Форд.

– Той обвинява себе си за отвлечането на президента – каза в заключение тя.

– Не съм изненадан – кимна Стоун. – Познавам го от много години. Той е горд човек, който има изключително сериозно отношение към работата си.

– Понякога *прекомерната* гордост пречи – въздъхна Кейт.

– Нямаме време – обади се Милтън и посочи екрана на лаптопа си.

– Стават ужасни неща...

Всички се струпаха около него, втречили очи в новинарските заглавия, течащи на екрана.

– Насилието излиза от контрол въпреки обещанието Бренан да бъде освободен – подхвърли Милтън. – Тълпи от разгневени хора по света преследват и избиват невинни мюсюлмани. И с това предизвикват същия отговор. Петима американци в Кувейт са били отвлечени и

обезглавени, а хаосът в Ирак е неконтролируем.

– В резултат дори умерените ислямски кръгове призовават похитителите да поискат по-висока цена за освобождаването на Бренан – добави Стоун.

– Една групировка ги призовава да поискат ядрени оръжия срещу освобождаването му – обади се Кейлъб. – Боже господи, светът се разпада пред очите ни! Защо хората не се обърнат към книгите, които ще ги научат да бъдат добри в отношенията помежду си?

Чул това наивно възклицание, Рубън подигравателно вдигна вежди.

– Американските въоръжени сили са в пълна бойна готовност и чакат заповед – избоботи той.

– Което би означавало тотална война с ислямския свят – добави Кейлъб.

– Може би някои хора искат точно това – промърмори Стоун. *Особено Картър Грей*, добави мислено той.

– Но ако наистина освободят президента... – започна Кейт.

– Това вече ще бъде без значение – прекъсна я Стоун. – Светът е толкова разделен, че една искра ще бъде достатъчна, за да възпламени войната.

– Ами ако открием кой е организирал отвличането? – настоя младата жена.

– Ние ли? – погледна я с недоверие Рубън. – Нямаме никакъв шанс!

– Грещиш, Рубън – заяви Стоун решително и всички се обърнаха да го погледнат. – Преди време имах честта Алекс Форд да ми гостува в този скромен дом. Май е дошло време да му върнем визитата.

Картър Грей прекоси дългия коридор и се спря пред вратата на ареста, разположен в една от най-отдалечените сгради на комплекса.

Кимна на надзирателите, които безмълвно го поведоха към една от килиите и отключиха тежката врата.

– Аднан ал-Рими – обяви с тържествуващ глас директорът на НРЦ, застанал на прага. – Искате ли да си поговорим?

Едрият затворник лежеше на нара, покрит през глава. Грей направи знак на надзирателите.

Двамата сграбчиха Ал-Рими за раменете и се опитаха да го изправят.

– О, боже! – възкликна миг по-късно единият от тях.

Пуснаха Ал-Рими едновременно и тялото му тежко рухна на

циментовия под.

Грей се втурна в килията и се наведе над него. От устата на затворника стърчаха краищата на разпокъсания лейкопласт. Беше успял да го отлепи от ранената си ръка и да го погълне на голяма топка под одеялото. Тялото му вече беше изстинало.

– Идиоти! – ревна Грей и хвърли поглед към видеокамерата в горния край на помещението. – Един затворник се задушаваше с топка лейкопласт, а вие не сте забелязали нищо!

Захвърли досието на Аднан ал-Рими на пода на килията. Снимките се разпиляха върху трупа.

Обърна се и се втурна навън. Арабинът сякаш следеше крачките на царя на разузнаването с изскочилите от отбитите си очи. Ако мъртвите можеха да се усмихват, Аднан ал-Рими със сигурност щеше да го направи.

Половин час по-късно хеликоптерът на Грей се приземи в Белия дом. Предстоеше му среща с изпълняващия длъжността президент Хамилтън, която едва ли щеше да е от най-приятните. Дватамата не бяха в близки отношения. Стар политически съратник на Бренан, Хамилтън не гледаше с добро око на близките му отношения с шефа на разузнаването. А и все още му тежеше обидата от факта, че Бренан покани на тържеството в родния си град не него, а Картър Грей. Грей не хранеше илюзии по отношение на новия си шеф. Беше наясно, че той ще го уволни при първа възможност, но в качеството си на директор на НРЦ щеше да вземе всички мерки това да не се случи.

Разказа на Хамилтън за самоубийството на пленения терорист, но без да го информира, че е разкрил самоличността му. Тази тайна възнамеряваше да отнесе в гроба си.

– Въпреки всичко имаме напредък, сър – заключи той.

– За какъв напредък говориш, Грей? – сонна се Хамилтън и вдигна някакъв вестник от писалището си. – Четеш арабски, нали?

– „Най-после ще си платят за всички грехове“ – преведе заглавието на първа страница Грей.

– А в този пише, че „Ислямът може би ще подложи и другата си буза“ – вдигна следващия вестник Хамилтън. – Пише го в един от големите италиански ежедневници. Президентът се намира бог знае къде, а световният печат вече започва да внушава, че грешката е била наша. През последните двайсет минути получих информация, че в Ню Йорк

посред бял ден е бил пребит до смърт един мюсюлманин, шофьор на такси. И знаеш ли какво се оказа? Че цели шест години е служил в армията. В *нашата* армия! В същото време в Риад са били отвлечени двама висши служители на „Халибъртън“ и обезобразените им трупове са били открити заедно с надписи „Смърт на Америка!“. И това са само последните два инцидента, които научавам за тази сутрин. Пентагонът е готов да удари всяка цел, която му посочим, а моят разузнавателен апарат не проявява и капчица интелигентност! Все още нямаме никаква представа къде *може* да се намира Джеймс Бренан!

Втрещил се в лицето на Грей, Хамилтън очевидно чакаше някакво възражение, за да го сравни със земята.

– Рано или късно ще ги пипнем, независимо от това, което стана, независимо от писанията на световните медии – каза само шефът на НРЦ.

– *Искам* Джеймс Бренан да се върне жив и здрав! – извика Хамилтън и стовари юмрук върху бюрото. – Не ме интересува какви са заслугите ти за тази страна! Ще те държа отговорен за всичко, което се случи! Съединените американски щати бяха унижени от банда смрадливи араби! Ако не върнеш президента, без да е паднал и косъм от главата му, забрави за поста си! Ясен ли съм?

– Абсолютно – спокойно отвърна Грей, давайки си сметка, че това са празни приказки. Никой не можеше да го уволни в разгара на подобна криза. – Но нека ви напомня, че при сегашната ни външна политика не можем да изпълним нито едно от исканията на похитителите. Същевременно не можем да чакаме цяла седмица, за да освободят президента – нещо, в което аз изобщо не вярвам. Американската общественост няма да го позволи, а насилието ще продължава.

Влятя началничката на кабинета, следвана от агент на Сикрет Сървис.

– Сър, „Ал Джазира“ току-що излъчи новината, че похитителите са посочили мястото, на което ще бъде освободен президентът! – възбудено извика тя.

– Къде? – остро попита Грей.

– В Медина.

– Медина ли? – възкликна Хамилтън. – Как, по дяволите, са успели да го откъмнат чак в Саудитска Арабия?!

– С частен самолет от частно летище – отговори Грей. – Не е толкова трудно.

Лицето на Хамилтън се наля с кръв.

– Какво?! – кресна той. – Харчим милиарди за охраната на летищата и границите, а тези типове най-спокойно си превозват президента на САЩ до Близкия изток! – Погледът му се закова в лицето на Грей с такава омраза, сякаш се готвеше да го уволни начаса.

– Логично е – побърза да реагира шефът на разузнаването. – Медина е вторият свещен град за мюсюлманите след Мека.

Хамилтън се обърна към началничката на кабинета си и през зъби нареди:

– Свържете се с правителството на Саудитска Арабия и им кажете, че докато не си върнем Бренан, Медина ще бъде анексирана от САЩ! – Очите му отново се извъртяха към Грей. – Искам всички сили на разузнаването и армията в региона да бъдат насочени към Медина!

– Слушам, сър – отвърна Грей и стана от стола. И без това искаше час по-скоро да се махне оттук.

Капитан Джак се облегна назад и се усмихна. Имаше прекрасен повод. Вече разполагаше с паролата, която му беше необходима за заключителната част от операцията. Пленникът издържа на мъченията неочаквано дълго въпреки безспорните умения на неговите севернокорейски партньори. Разбира се, в крайна сметка те успяха да го пречупят както всички преди него. Капитан Джак прочете арабския текст и се усмихна още по-доволно.

Вдигна слушалката на специалния телефон, регистриран на чуждо име, и проведе разговор на безупречен арабски език с идиоматични изрази. Накрая използва скъпоценната парола, благодарение на която човекът насреща се убеди, че кратката му декларация трябва да стане достояние на международните медии, при това незабавно.

Капитан Джак изключи телефона и щракна запалката си под листчето хартия. Ако Том Хемингуей си мислеше, че е смаял света със своето послание, трябваше да почака, за да чуе какво има да каже старият му приятел.

Министърът на отбраната Джо Декър беше седнал пред писалището на Хамилтън и го гледаше втренчено. Току-що бяха информирани за новото изявление по „Ал Джазира“ и бяха бесни.

– Нямаме друг избор, сър – промърмори Декър. – Просто защото не разполагаме с войски в региона, а дори да беше така, ситуацията бързо може да доведе до втори Ирак.

Държавният секретар Андреа Мейс обърна гръб на прозореца и се приближи до бюрото. Беше висока жена с едър кокал и посивяла коса.

– Предложението на министър Декър директно противоречи на Договора за неразпространение на ядреното оръжие, сър – отсече тя. – Не можем да направим това.

– Можем! – не отстъпваше Декър.

– Как? – попита Хамилтън.

– Нашата страна е обявила, че всяко нападение на САЩ с оръжия за масово унищожение, независимо дали са биологически, химически или ядрени, автоматично я освобождава от спазването на този договор по отношение на страната агресор!

– Но Сирия не ни е нападнала! – възкликна Мейс.

– Отговорността за отвличането на президента е поета от

групировката „Шария“, която е базирана в Сирия и се финансира от правителството ѝ. Сирия на практика ни е *нападнала* чрез тази групировка, която е използвала химически вещества, за да упои нашия президент. А и разполагаме с информация, че неотдавна страната е възобновила програмата си за производство на оръжия за масово унищожение. Нямаме право да стоим и да чакаме да бъдем нападнати.

– Сирия не е в състояние да произвежда такива оръжия! – отчаяно тръсна глава Мейс. – Това е една разпокъсана страна, състояща се от кюрди, араби, сунити и разни религиозни малцинства.

– Които са враждебно настроени към САЩ! – отсече гневно Декър.

– Те просто не искат хаоса и насилието, които се ширят в Ирак. Сирийската общественост е критична към политиката на правителството си, опозицията набира сила. Тяхното управление ще се *промени*, но се изисква време. – Мейс млъкна за момент и погледна Хамилтън. – Вече четири години повтарям на Джеймс Бренан всичко това. Подобни промени се нуждаят от време. Не можем да изкореним хилядолетни предстиви за една нощ.

– Но повечето от дисидентските организации в Сирия са комунистически или поне леви – възрази Декър. – А ние не искаме отново да се тръгне в *тази* посока.

Хамилтън се обърна към директора на ЦРУ, който седеше пред камината.

– Алън, ти съгласен ли си с мнението на Джо?

– Да, макар да не съм въодушевен от него – отвърна той.

– Няма смисъл да губим време за внасяне на въпроса в ООН или да градим коалиции, сър – бързо вметна Декър. – Те държат нашия президент и ние трябва да действваме. Бързо и решително, без чужда помощ! – Очите му гневно проблеснаха. – За бога, сър! Предлагам да покажем, че сме *единствената* суперсила!

– Знаем ли нещо за Бренан? – попита Хамилтън.

– Ако все още е жив, както всички се надяваме, това вероятно е единственият начин да си го върнем!

Хамилтън помълча известно време, после кимна.

– Добре, господа. Свържете се с медиите и ми осигурете ефирно време. Мисля, че трябва да информирам обществеността. – Обърна се към Декър и добави: – Господ да ни е на помощ, ако бъркаме, Джо.

Алекс отвори вратата и изведнъж се озова очи в очи с Кейт и

членовете на клуба „Кемъл“.

– О, по дяволите! – гневно възкликна той.

– Моля те, Алекс! – обади се Кейт. – Трябва да поговорим.

– Нещата се развиват зле, агент Форд – добави Рубън. – Много зле!

– За какво говорите? – втренчи се в него Алекс.

– Имаме новини – отвърна Стоун.

– Какви новини?

– Една терористична организация пое отговорност за отвлечането – бързо рече Кейт. – Чухме го по радиото, докато пътувахме насам.

– Групиранката „Шария“, тясно свързана със Сирия – добави Стоун.

– Къде ти е телевизорът? – попита Кейт. – След две минути започва официалното изявление на президента.

Алекс ги покани да влязат и пусна телевизора. Появи се мрачната физиономия на Бен Хамилтън, който направи кратко описание на разволя на събитията, след което обяви:

„Америка е толерантна нация. Ние винаги сме били съпричастни към проблемите на другите. В две световни войни сме помагали на съюзниците си. Войни, които бяха водени в името на свободата. Няма никакво съмнение, че ние сме добър и честен народ, който използва могъществото си в подкрепа на свободата по целия свят. В същото време обаче ние сме и народ, който умее да се защитава и винаги отвръща на удара. А настоящата ситуация без съмнение сочи, че срещу нас е *нанесен* удар. Отговорност за него пое организацията «Шария», която поддържа тесни връзки с правителството на Сирия – страна, известна с подкрепата си за терористичните групировки, действащи срещу САЩ и техните съюзници. – Замълча за момент, след което продължи: – Всички официални представители на Америка в тази страна са евакуирани по въздуха, а останалите наши граждани са предупредени да я напуснат по най-бързия начин.

В декларацията си групировката «Шария» признава, че Съединените щати имат пълното право да се защитават и да нанесат отведен удар на всяка страна, която е осъществила акт на агресия срещу тях. Но Америка *няма* да позволи на терористите да диктуват нейните действия. – Тук Хамилтън направи продължителна пауза. – И така, скъпи граждани на Америка, след като се

консултирах с министъра на отбраната и Пентагона, аз взех решение като главнокомандващ на въоръжените сили.“

– О, по дяволите! – възкликнаха едновременно Алекс и Кейт, които ясно разбираха какво ще последва.

„Сега *ние* ще отправим своите искания към похитителите!“

– обяви Хамилтън, направи кратка пауза и изпъчи гърди.

„Ако президентът Джеймс Бренан не бъде освободен осем часа слез излъчването на тази декларация, ще заповядам ограничен ракетно-ядрен удар срещу Дамаск, Сирия. Единственият начин Дамаск да избегне тази съдба е да върне нашия президент в посочения срок. Ако президентът Бренан се намира в Медина, той трябва да бъде предаден на нашето посолство в Саудитска Арабия. След което изстрелването на ракетите ще бъде отменено. Силно се надявам, че похитителите бързо ще изпълнят нашето искане. Ако не го сторят, Господ да е на помощ на гражданите на Дамаск. Преговори няма да има. Обръщам се към членовете на организацията «Шария»: вие обещахте да върнете жив и здрав нашия президент. Направете го в рамките на срока, който определихме. В противен случай Дамаск ще плати за гнусното ви престъпление. – Хамилтън направи нова пауза, после добави: – Бог да ви пази, сънародници мои, Бог да пази Америка!“

Присъстващите в дома на Алекс посрещнаха декларацията на президента с грубо мълчание. Несъмнено подобно беше положението и в милиони американски домове, както и навсякъде по света.

Първа се обади Кейт.

– Това може да се окаже началото на края! – В гласа ѝ звучеше отчаяние.

– Може би – спокойно отвърна Стоун. – Но ние лично няма да спечелим нищо, ако просто седим и чакаме отровната гъба над Дамаск.

– Какво можем да направим, Оливър? – нервно попита Алекс.

– Да открием президента! – решително изрече Стоун.

– Но как? Той е в Медина!

– Не го вярвам, надявам се, че и ти. – Обърна се към Милтън и каза: – Пусни му онзи диск!

Милтън отвори лаптопа си и поясни:

– Ще ви покажем видеозапис от проникването в дома ми, агент Форд.

– Какво общо има това, по дяволите? – нервно извика Алекс. – След осем часа Америка ще нанесе ядрен удар! Нима не си давате сметка какво става?

– Изгледай записа, Алекс – умолително рече Кейт.

Алекс отчаяно разпери ръце, след което се тръшна на пода и заби поглед в компютъра.

– Мамка му! – възкликна минута по-късно той. – Това са Тайлър Райнке и Уорън Питърс, агенти на НРЦ.

– И аз си помислих така – кимна Стоун.

– Защо?

– Защото те са хората, които убиха Патрик Джонсън.

– Какво?! – смаяно го погледна Алекс. – Защо са го направили?

– Защото той е фалшифицирал досиетата в архивите на центъра. И благодарение на това някои хора са били обявени за мъртви, докато всъщност са си живи и здрави. Според мен го е направил срещу голяма сума пари, но в хода на процеса е станал прекалено алчен или пък е допуснал грешка.

– Чакай, чакай. Нека повторим, за да не се получат недоразумения. Твърдиш, че Джонсън е променял досиета в архивите на НРЦ и в резултат е „убил“ хора, които всъщност са живи?

– Именно – кимна Стоун. – А ние имаме всички основания да вярваме, че точно тези хора са били използвани при атентата в Бренан. Според медиите нито един от убитите терористи там не е имал досие в НРЦ. Нещо, което е напълно изключено. Аз съм на мнение, че тези хора са били превърнати в машини за убиване и именно те са отвлекли президента Бренан. Ние проникнахме в дома на Райнке и открихме, че той е теглил огромни кредити и ги е инвестирал в ценни книжа, очаквайки сриването на финансовите пазари, което се наблюдава в момента.

– Нима твърдиш, че целият кошмар е имал за цел печалба, реализирана на борсата? – възкликна Алекс.

– Не – поклати глава Стоун. – Нещата са много по-дълбоки.

– А имаш ли представа кой стои зад всичко това?

– Някой, който заема висок пост в НРЦ – без колебание отвърна Стоун. – Далеч по-висок от този на Райнке и Питърс.

– Нека изгледам още веднъж записа – помоли Алекс.

Взря се в екрана с напрегнато внимание, без да пропуска нито едно движение на Райнке и Питърс. После посочи с пръст човека с маската,

който извади от строя охранителя.

– Удари го толкова яко, че се наложи да провери пулса му – промърмори той.

Изведнъж Рубън изшътка, сложи пръст на устните си и кимна към прозореца. Щорите бяха спуснати, но едното крило беше отворено. В настъпилата тишина ясно се чува стъпки.

Алекс и Стоун мълчаливо се спогледаха, после Стоун направи знак на Рубън да се присъедини към агента. Останалите подеха оживен разговор на безобидни теми, за да поддържат илюзията, че не подозират нищо, докато Алекс безшумно се насочи към вратата с пистолет в ръка. Тръгна да заобикаля къщата от едната страна, а Рубън от другата.

Миг по-късно се разнесоха писъци и шум от боричкане, после всичко утихна. Минута по-късно вратата се отвори и на прага се появи Алекс, следван от Рубън, който беше нарамил някакво тяло.

Джаки Симпсън не изглеждаше никак щастлива.

62

– Джаки! – възкликна Алекс. – Какво търсиш тук, по дяволите?

– Цял ден звъня, за да разбере как си, но ти не вдигаш телефона! – намръщено отвърна тя. – Затова реших да се отбия, но, както виждам, ти си имаш компания. Какво правите тук, Алекс?

– Опитваме се да разберем какво става в НРЦ – рече Стоун, забил поглед в лицето на Симпсън.

– Знам, знам. Чух, че Райнке и Питърс са проникнали в нечий дом. – Тя се обърна към Алекс. – Ако знаеш нещо за отвлечането на президента, трябва веднага да докладваш в службата. Вероятно си наясно, че укриването на подобна информация може да ти донесе сериозни неприятности.

– Идеята не е добра – поклати глава Стоун.

– Кой, по дяволите, сте вие? – враждебно попита Симпсън.

– Оливър Стоун.

– Моля?! – стреснато го погледна младата жена.

– Наистина се казва Оливър Стоун – обади се Алекс. – А това са приятелите му Рубън, Милтън и Кейлъб. Мисля, че с Кейт Адамс вече се познавате.

– А вие сте Джаки Симпсън, единствена дъщеря на сенатора от Алабама Роджър Симпсън и кръщелница на Картър Грей.

– Това проблем ли е? – хладно го изглежда тя.

– Никакъв, агент Симпсън. Но обръщането към властите на тази фаза *наистина* ще бъде огромна грешка.

– Чуйте какво ще ви кажа, *Оливър Стоун*, или както там се наричате. Аз съм свободна да правя какво пожелая. Наистина съм ченге, така че...

– И то дяволски интелигентно – прекъсна я Стоун. – Сигурен съм, че вече сте направили правилна преценка на очевидното...

Симпсън въздъхна и извърна поглед, но Стоун продължаваше да я наблюдава настойчиво.

– И какво е очевидното според вас? – попита най-сетне тя.

– Ако предположението ни за фалшифициране на архивите в НРЦ се окаже вярно, резултатът наистина е трагичен – цяла армия терористи заляха Бренан и успяха да отвлекат президента. Това не говори добре нито за вашия кръстник, нито за баща ви. Убеден съм, че не бихте

направили нищо, което да навреди на професионалната им репутация. Но ако се обърнете към властите в този момент, със сигурност ще разбиеете кариерата и на двамата.

Очите на присъстващите не слизаха от Джаки Симпсън, която на свой ред беше заковала поглед в Стоун. Така изтекоха няколко секунди, после тя потърси помощта на Алекс.

– Какво става тук, по дяволите? Какво искате от мен?

– Опитваме се да изясним нещата, Джаки. И няма да говорим с никого, преди да сме приключили.

Кейлъб погледна часовника си и предупреди:

– Разполагаме точно със седем часа и четирийсет и една минути, за да открием Бренан и да предотвратим предстоящия Армагедон.

– Най-добре е да се прекръстим – каза Рубън.

– Боже господи! – внезапно извика Алекс. – Да се прекръстим ли каза?

– Какво ти става? – озадачено го погледна Кейт.

Без да отговори, Алекс грабна компютъра и включи DVD-то.

– Ето там! – извика той и заби пръст в екрана. – Виждате ли го?

Останалите бяха объркани, тъй като той не сочеше нито Райнке, нито Питърс, а маскирания мъж, който беше нокаутирал служителя на охранителя.

– Виждам само един маскиран човек – озадачено вдигна глава Стоун. – Какво още трябва да видя?

Алекс спря кадъра и посочи.

– Ето това!

Останалите се струпяха около екрана.

– Вратът на охранителя? – подхвърли Симпсън.

– Не. Виж *ръката*, която го докосва. Той е свалил ръкавицата си, за да му провери пулса.

– Вярно, но какво от това? – сви рамене Рубън.

– Огледай я хубаво и кажи, че не я познаваш! – нетърпеливо отвърна Алекс.

– Да позная някаква *ръка*?! – учудено го погледна Кейт. – Сериозно ли говориш?

– Вече имах случай да ти кажа, че ръцете са моята специалност, Кейт. И по тази причина *познах* тази ръка. Тя е характерна с огромните си кокалчета, които са с размер на средни по големина болтове. А също така и с пръстите. Никога в живота си не съм виждал по-дебели пръсти! Върху нокътя на палеца на лявата му ръка има черен триъгълник.

Когато го видях за пръв път, реших, че става въпрос за някаква шантава татуировка.

– Виждал си го и преди? Какви ги приказваш? Кога?

– Онази вечер в бара, когато ме запозна с Том Хемингуей. После пак го видях при посещенията ми в НРЦ.

Кейт зяпна от изненада, а очите ѝ бързо зашариха от компютъра към лицето му и обратно.

– Твърдиш, че това е ръката на Том Хемингуей?

– Абсолютно – кимна Алекс. – За мен ръцете са толкова отличителни, колкото и пръстовите отпечатащи!

– Алекс е прав – обади се агент Симпсън. – Аз, също съм на мнение, че е ръката на Том Хемингуей.

– Което означава, че Хемингуей вероятно е отвлякъл Бренан – кимна Стоун. – Въпросът е защо?

– Кой може да знае! – възкликна Алекс. – По-важно е да разберем *къде* го държи. Според мен Кейт има отговор на този въпрос.

– Аз ли?! – изуми се Кейт. – Откъде накъде?

– Беше споменала, че си работила по някакъв проект заедно с Хемингуей.

– Вярно е.

– Ако не ме лъже паметта, спомена някаква стара сграда.

– Да – кимна младата жена. – Намира се край градчето Уошингтън във Вирджиния. Преди време е била собственост на ЦРУ, но е изоставена от години. НРЦ имаше намерения да я превърне в център за разпити на чуждестранни терористи, но не получи съгласието на Министерството на правосъдието след проблемите в Гуантанамо, Абу Граиб и Солната мина. Защо питаш?

– Защото подозирам, че именно там са затворили президента Бренан. Моля те да си спомниш всичко, което знаеш.

– Няма да е необходимо – обади се Стоун.

Всички се обърнаха да го погледнат.

– Защо? – попита Алекс.

– Защото аз познавам много добре тази сграда.

– Хей, кой, по дяволите, е той?! – смаяно извика Симпсън.

– Млъквай, Джаки! – сръза я Алекс. – Наистина ли знаеш къде се намира тази сграда, Оливър?

– В споменатия район има само един изоставен обект на ЦРУ.

– Алекс, надявам се, че няма да повярваш на всичко това! – изрази протеста си Джаки Симпсън.

Алекс не ѝ обърна внимание.

– Можеш ли да ме заведеш там, Оливър? – попита той.

– Мога. Но сигурен ли си, че го искаш?

– Президентът беше отвлечен по време на моето дежурство. Длъжен съм да направя всичко възможно, за да го върна жив и здрав.

– Няма да е лесно. Сградата е добре скрита и построена така, че много дълго може да бъде отбранявана от малко хора срещу значителни външни сили.

– Уошингтън, Вирджиния, значи – промърмори Алекс и погледна часовника си. – Ако тръгнем веднага, след два часа сме там.

– Повече от два – поклати глава Стоун. – Доста затънтено място е.

– А защо не се обърнем към ФБР? – попита Милтън.

– Нямаме представа докъде се простира заговорът – поклати глава Стоун. – По всяка вероятност Хемингуей разполага със свои шпиони навсякъде.

– А и не знаем дали президентът действително е там – добави Алекс. – Правим само догадки. Не можем да губим времето на федералните служби за нещо, което, току-виж, се оказало вятър и мъгла. За бога, нека не забравяме, че започна отброяването на времето до ядрен удар срещу чужда държава!

– Имам микробус, който ще побере всички – каза Кейт.

– Съжалявам, Кейт, но ти ще останеш тук – отсече Алекс.

– В такъв случай и ти няма да ходиш никъде! – сопна му се тя.

– Наистина не може, Кейт – намеси се Стоун. – Това важи не само за вас, но и за Кейлъб и Милтън.

Споменатите членове на клуба „Кемъл“ понечиха да запротестират, но той вдигна ръка.

– Неофициалното име на този обект е Планината на смъртта и това не е случайно – поясни Стоун, замълча за миг, после отсече: – Ще заведа там Алекс и Рубън, но никой друг!

– Трима човека ще имат по-добър шанс да се промъкнат незабелязано – добави Алекс.

– Четирима – поправи го Симпсън и очите на присъстващите едновременно се извърнаха към нея. – *Четирима*, Алекс! – повтори настоятелно тя. – Не забравяй, че и аз съм агент на Сикрет Сървис!

Изпълнението на заповедта за нанасяне на ракетно-ядрен удар срещу Дамаск бе възложено на атомната подводница „Тенеси“. Тя беше от клас „Охайо“, с дължина 190 метра и водоизместимост 17 000 тона и бе базирана в Кингс Бей, Джорджия, като част от Атлантическия подводен флот на САЩ и имаше най-съвременните балистични ракети на борда си. Ако подводница от този клас получеше заповед да използва цялата си бойна мощ, тя бе в състояние да заличи от лицето на земята *всяка* държава.

В момента „Тенеси“ беше наред Атлантическия океан, на стотици метри под повърхността, въпреки че нейните ракети „Трайдънт II D-5“, последно поколение, спокойно можеха да стигнат до Дамаск и от базата ѝ на Източното крайбрежие. Всяка от тези ракети струваше около 30 милиона долара, беше дълга 15 метра, тежеше над шейсет тона и можеше да улучи цели на дванайсет хиляди километра разстояние. D-5 беше десет пъти по-бърза от свръхзвуковия „Конкорд“ и на света нямаше боен самолет, който да се доближи до нейната скорост.

Срещу Дамаск щеше да бъде изстреляна само една ракета, което беше доста подвеждащо по отношение на огневата мощ решение. Защото дългобойната конфигурация на D-5 се състоеше от *шест* отделни бойни глави, всяка от които носеше термоядрен заряд W-88 с мощност 475 килотона. *Една-единствена* бойна глава W-88 надвишаваше цялата експлозивна сила на която и да е бомба във всички досегашни войни. Включително на двете атомни бомби, пуснати над Япония в края на Втората световна война.

„Тенеси“ се намираще в открито море вече четири седмици, но нейният 155-членен екипаж беше напълно наясно с развоя на събитията. Той следеше мониторите и методично преповтаряше процедурите по изстрелването, което можеше да тласне света към една ужасна и вероятно последна война. Доста тежка и сложна задача за екипаж със средна възраст двайсет и две години.

Междувременно в рамките на броени часове след речта на Хамилтън арабският свят се обедини зад братската страна. Дипломати от Саудитска Арабия, Йордания, Кувейт и Пакистан правеха всичко възможно да разубедят Америка. Започна спешна евакуация на жителите на Дамаск, а военните и политическите лидери на останалите мюсюлмански

страни провеждаха многостранни консултации за евентуален отговор на американското ракетно нападение срещу Сирия. Близкоизточните терористични организации призоваха за тотален джихад срещу Съединените щати в случай, че Дамаск бъде атакуван, а техните водачи започнаха да се подготвят за ответен удар.

Ракетното нападение срещу Дамаск щеше да доведе до безпрецедентни по мащабите си разрушения и човешки загуби. Със своите шест милиона жители той се нареждаше сред най-гъсто населените градове в света. Съвсем незначителен процент от тези хора можеха да го напуснат за времето, определено от американския президент. Всички останали щяха да се изпарят в огромния термоядрен взрив, а случайно оцелелите щяха да станат жертва на зловещата радиационна гъба, която щеше да се издигне над най-древния обитаван град.

Сирия и групировката „Шария“ енергично отрекоха всякакво участие в отвличането, но Западът прие скептично техните протести. През последната година „Шария“ беше провела редица мащабни терористични акции, а човекът, който бе предал на телевизия „Ал Джазира“ декларацията за отвличането на американския президент, беше използвал именно нейната парола за достъп. Често променяна, тази парола бе известна само на най-висшите ръководители на терористичната организация. Поради тази причина никой не обърна внимание на декларацията, че един от тези ръководители е в неизвестност вече втора седмица.

ООН призова САЩ да се откаже от намеренията си за ответен ядрен удар, а всички членове на Съвета за сигурност предприеха енергични дипломатически стъпки в тази посока. На практика обаче единици бяха правителствата, които вярваха, че американците ще се откажат от намеренията си.

В Израел беше обявена бойна готовност. Правителството там беше наясно, че страната ще бъде първият обект на ислямския контраудар. Близостта на Сирия вещаеше силно радиоактивно замърсяване и това принуди израелският министър-председател да поиска спешен разговор с изпълняващия длъжността президент Хамилтън. Скъпоценните за страната водоизточници на Голанските възвишения не бяха много далеч от зоната на удара. Правителството в Бейрут също се свърза с Вашингтон, тъй като Дамаск не беше далеч и от границите на Ливан. Отговорът на Белия дом беше кратък и лаконичен: „Вземете всички мерки, които смятате за необходими.“

Подобна беше реакцията и на многобройните призови на световната общественост: всичко е в ръцете на похитителите. Върнеха ли

президента Бренан жив и здрав, опасността за сирийците преставаше да съществува.

Изпълняващият длъжността президент Хамилтън се намираше в Овалния кабинет и провеждаше поредното спешно съвещание с министъра на отбраната Декър, висши военни, представители на Съвета за национална сигурност, държавния секретар Мейс и членове на кабинета. Правеше впечатление, че Картър Грей не присъства.

Спонтанното решение за употреба на ядрено оръжие очевидно се отразяваше зле на Хамилтън. Намръщен и с посивяла кожа, той имаше вид на човек с фатално заболяване.

– Разбирам тежкото бреме на отговорността за решението ви, сър – съчувствено каза Декър. – Но искам да ви уверя, че разполагаме с достатъчен капацитет за неговото изпълнение.

– Не се съмнявам, че ще улучите проклетия град, Джо – въздъхна Хамилтън. – Тревожи ме какво ще стане след това.

– Сирия подкрепя терористите от години. Дамаск гъмжи от бивши баасистки лидери, които кроят планове за преврат в Ирак и чакат удобен момент. В много джамии на Дамаск действат центрове за набиране на муджахидини, а въоръжени групировки държат под контрол Сунитския триъгълник на територията на Ирак.

– Вярно е – кимна Хамилтън. – Но какво ще кажеш за радиационното замърсяване?

– Не може да се избегне. Но отчитайки местоположението на Дамаск, смятаме, че то ще бъде ограничено.

– Ограничено значи – промърмори Хамилтън. – Наистина ли си вярваш, Джо?

– Вие взехте правилното решение, господин президент. Не можем да допуснем този акт да остане ненаказан, защото това би било победа за тях. А евентуалната военна окупация ще ни струва скъпо, защото сирийците ще започнат партизанска война срещу нас, също като в Ирак. Но съм убеден, че няма да се стигне до ядрен удар. Те ще разберат, че не блъфираме, и ще освободят президента.

– Дано да си прав – въздъхна Хамилтън, стана и се изправи до прозореца. – Колко време остава?

Декър се извърна към един от съветниците си.

– Шест часа, единайсет минути и трийсет и шест секунди – бързо отвърна офицерът, погледнал екрана на лаптопа пред себе си.

– Някакви нова информация от групировката „Шария“?

– Продължават да твърдят, че не държат президента – отговори

държавният секретар Андреа Мейс и се присъедини към шефа си пред прозореца. – Ами ако казват истината, господин президент? – каза тя. – Ако наистина не са го отвлекли? Възможно е някой умишлено да хвърля вината върху Сирия, за да ни принуди да направим стъпката, която вече обявихте.

– Признавам, че паролата за достъп до „Ал Джазира“ може да бъде прихваната въпреки честата – смяна – обади се Декър. – Но човекът, който се е обадил, разполага с подробности по отвличането, които могат да бъдат известни единствено на извършителите. Всяка терористична организация, която е успяла да постигне подобно нещо, ще иска то да стане известно на света. Опитът показва, че нямат навика да прехвърлят отговорността на други сродни организации. Единствената разлика е, че „Шария“ не е очаквала да прибегнем до ядрения коз. Това е причината, поради която отричат всякакво участие в отвличането. Аз обаче съм убеден, че именно тези гадове са го извършили!

– Но ако не са, а ние унищожим Дамаск? – втренчено го погледна Хамилтън, после поклати глава и отново насочи поглед към прекрасната нощна гледка над Вашингтон. От улицата долитаха виковете на хиляди-те протестиращи хора, събрали се на митинг пред Белия дом.

„Не“ на ядрените ракети!

Това беше най-често скандираният лозунг, който проглушаваше ушите му дори през дебелия стени на Овалния кабинет.

Вместо да потегли за Белия дом и да присъства на безползното „бдение“ за душите на шест милиона сирийци, Картър Грей предпочете да остане в сградата на НРЦ. На път за кабинета си се отби в контролната зала и се спря пред кабината на Патрик Джонсън, където равнодушно светеше празният компютърен екран. *Малка странична намеса, и данните отиват по дяволите.* После живи и здрави терористи лягаха в дигиталните си гробове. Седна на стола на Джонсън и се огледа. На бюрото все още стоеше снимката на годеницата му Ан Джефрис. Взе я и започна да я изучава. Приятна жена, която със сигурност ще си намери друг партньор в живота, рече си той. Докато Джонсън, безспорно отличен специалист в своята работа, по характер беше едно мекотело. Едва ли беше сред авторите на цялата схема, която и сега продължаваше да му изглежда невероятна. Човек от висшите етажи на най-голямата разузнавателна организация в страната беше успял да използва група от

„умъртвени“ терористи, за да отвлече президента на САЩ.

Грей беше разпоредил пълна проверка на електронните архиви, но човекът, който беше променил досиетата, така и не беше открит. Това не го изненада, тъй като Джонсън беше изключителен специалист, който се занимаваше именно с отстраняването на евентуални грешки в системата. И отлично знаеше как да прикрие следите си. Но кой го бе накарал да го стори? Кой му бе платил купищата пари за имението и скъпите коли? В главата му се въртеше и един друг, далеч по-важен въпрос: *Къде всъщност е президентът?* Без съмнение някъде наблизо. Дори за секунда не беше повярвал, че е в саудитския град Медина, въпреки че пред Хамилтън беше казал обратното. Никой мюсюлманин не би завел там християнин.

Мислите му се върнаха към деня, в който Джаки Симпсън и колегата ѝ бяха посетили НРЦ. Придружаваха ги двама от неговите хора. Рейнолдс ли беше единият от тях? Не, Райнке. Високият и слабият. А другият – нисък и дебел, се казваше Питърс. Точно така. Хемингуей каза, че двамата са поели разследването на убийството на Джонсън. Вдигна слушалката и поиска да ги открият. Отговорът го изненада – и двамата не се бяха появили на редовното си дежурство. Проведе още един разговор и изненадата му нарасна. А после изведнъж се запита защо досега не си беше задавал този въпрос.

Информираха го, че Том Хемингуей лично е възложил на двамата разследването на убийството на Патрик Джонсън. Знаеше къде е той. Малко след отвличането го изпратиха на секретна мисия в Близкия изток със задачата да открие каквото може. Той лично беше изявил желание да замине. Което означаваше, че връзката е невъзможна. Трябваше да чакат контакт от негова страна. *Контакт от негова страна!*

Грей положи длан върху биометричния четец на бюрото и компютърът на мъртвеца моментално оживя. Набра една команда и получи светкавичен резултат. Том Хемингуей беше осъществил връзка с компютъра на Патрик Джонсън. Датата беше отбелязана в горната част на екрана. Контактът беше осъществен в деня, в който Хемингуей беше посрещнал Симпсън и Алекс тук, в тази зала. Този факт предизвика огромното му недоумение, тъй като Хемингуей не би трябвало да има достъп нито до компютъра на Джонсън, нито до компютрите на останалите аналитици на базата данни.

Въздъхна и бавно се изправи. През цялото това време истината бе избождала очите му, но той не беше успял да я види. Следващият въпрос, който си зададе, беше най-очевидният: *Къде?* И почти веднага си

отговори.

Отново вдигна телефона. Заповяда да му пригответ хеликоптера и да съберат по спешност неколцина от най-доверените му сътрудници. После скочи от стола и хукна по коридора.

Отговорът, ясен и категоричен, крещеше някъде дълбоко в съзнанието му. А той не го постави под съмнение дори за миг, защото предчувствието никога не го беше лъгало.

Качиха се в служебната кола на Алекс и потеглиха на югоизток, към шосе 29. Отпред бяха Алекс и Стоун, а Рубън и Симпсън се настигнаха на задната седалка.

Трийсет и пет минути след като напуснаха шосе 29 и поеха по магистрала 211, колата навлезе в градчето Уошингтън, щата Вирджиния. Оттам, следвайки сложните указания на Стоун, те започнаха да изкачват близката планина. Не след дълго всички следи от цивилизацията останаха зад гърба им. Асфалтираният път отстъпи място на чакъл, а след това и на влажна пръст. Трудно им беше да повярват, че се намират на два часа път от столицата.

– Какво представлява тази Планина на смъртта? – обади се от задната седалка Симпсън.

Стоун й хвърли развеселен поглед, но не отговори.

– След онзи завой вдясно отбий от пътя и спри, Алекс – разпореди се той.

– Какъв път, бе? – раздражено изръмжа Алекс. – Пътят свърши преди повече от трийсет километра! Отидоха ми амортизаторите!

Намираха се дълбоко в планината, заобиколени от гъста и тъмна гора.

Стоун се обърна към Симпсън и отговори на въпроса й.

– Планината на смъртта се използваше като тренировъчен лагер за специални агенти на ЦРУ.

– Добре, но защо я наричате така?

– Ако трябва да бъда кратък, ще кажа, че там се обучаваха хора с не особено добро отношение към себеподобните си.

– Нима твърдите, че правителството на САЩ е подготвяло убийци? – презрително го изгледа Симпсън.

– Спри ей там, Алекс – посочи пред себе си Стоун. – Нататък ще вървим пеша.

Алекс се подчини, отлепи магнитното фенерче от страничната врата на колата и отиде да отвори багажника. Раздаде на участниците в операцията пистолети и очила за нощно виждане.

Рубън и Стоун поеха оръжията и ловко ги провериха.

– Три последователни мисии във Виетнам, а след това АВР – поясни Рубън, усетил любопитния поглед на агент Форд. – Имам достатъчно

опит в стрелбата.

– Много добре – кимна Алекс и погледна към Стоун.

– Можеш ли да се справиш с този пистолет, Оливър?

– Да – отвърна кратко Стоун, но докосването до оръжие след толкова години го накара да изпита истински ужас.

– Всички ли имате мобилни телефони? – огледа ги Алекс. – Може би ще се наложи да се разделим.

– Тук едва ли има добър сигнал – поклати глава Рубън.

– А влезем ли в сградата, забравяме за всякакви обаждания – добави Стоун. – Има специална оловно-медна обшивка, която не пропуска никакви електронни сигнали.

– Прекрасно – въздъхна Алекс. – Хайде, Оливър, върви отпред да показваш пътя.

Обърнаха се и потънаха в гората.

– Някой да има проблеми с пещерите? – попита Стоун, спрял пред тъмна дупка в планинския склон.

– Аз имам един-единствен проблем – промърмори Алекс. – Никак не ми се ще да пропадна в някоя гадна дупка и да изгния там!

– Няма да ти се случи такова нещо, но на места е доста тесничко.

– Колко тесничко? – неспокойно попита Рубън. – Аз не съм от най-дребните, знаеш.

– Ще минеш – увери го приятелят му.

Алекс надникна неспокойно в черната дупка.

– Това ли е входът на обекта?

– Не е парадният, но пък едва ли го наблюдават – отвърна Стоун, включи фенерчето си и направи първата крачка. – А сега ще ви помоля да вървите плътно зад мен.

Симпсън влезе последна. Огледа се, потръпна и пое след останалите. Не беше много щастлива от развоя на събитията.

Придвижването по тесните извити галерии се оказа бавно и продължително. На два пъти се наложи да разчистват купчини камъни, които препречваха пътя им, на няколко пъти пълзяха.

В крайна сметка успяха да се доберат до някаква издълбана в скалата отгоре шахта със стъпенки от ръждясал метал. Стоун се мушна в нея, изкачи се до горния ѝ край и освети с фенерчето стената от черен камък, пред която се озова. Протегна ръка и предпазливо почука по нея. Кънтеше на кухо. Опипа я по дължина, после леко натисна. Алекс, който излезе от шахтата веднага след него, му се притече на помощ. Стената подаде и започна да се отмества.

Групата бързо се промъкна през отвора.

Преградата се оказа от дебели дъски, боядисани от външната страна така, че се сливаха със скалата. От вътрешната ѝ страна имаше някаква дръжка. Стоун я натисна и стената се върна на мястото си.

– Бъдете нащрек и пригответе оръжията си! – прошепна той. – От тук нататък можем да очакваме всичко.

Оглеждаха с учудване огромното помещение. Имаха чувството, че са се върнали най-малко с четирийсет години назад. По стените от нерждаема стомана се виждаха дори вградени пепелници.

Няколко секунди по-късно до ушите им достигна силен шум. Всички с изключение на Стоун стреснато спряха и вдигнаха оръжията си.

– Няма страшно, това са птици – промърмори той. – И едно време успяваха да се промъкват тук.

Едно време! Тази сграда беше негов дом в продължение на дванайсет месеца. Една цяла година, седем дни в седмицата, беше усвоявал сложната наука за отнемането на човешки живот. И се беше справил добре. Като боец от Специалните части, млад и силен, той не беше изпитал кой знае какви трудности при включването си в екипа на ЦРУ. Просто беше сменил оръжието, а противниците му бяха цивилни хора, които дори не подозираха, че ще бъдат атакувани. Успехите му на това поприще бяха толкова големи, че бързо го превърнаха в легенда. Но днес не искаше дори да си спомни с какво се е занимавал. И все още не можеше да повярва, че двама толкова различни хора са се побирали в една и съща кожа.

Вървяха напред, а спомените в главата му оживяваха. Приятелите му очакваха да ги води, а може би и да ги спаси в случай на опасност. Но никой не го беше обучавал да спасява хора. По челото му избиха ситни капчици пот. Беше допуснал глупостта да доведе тук трима души, които по всяка вероятност щяха да загинат. В Планината на смъртта.

Райнке и Питърс потеглиха към Планината на смъртта веднага след като чуа декларацията на „Шария“ и изявлението на Хамилтън. Оставиха колата си на тясна отбивка край пътя и навлязоха в гората. Не след дълго стръмната пътека ги изведе на полянка, в центъра на която се издигаше огромен, обрасъл с шубраци скален къс, откъртил се бог знае кога от сипея над главите им. Двамата бързо го заобиколиха, след което Питърс уверено размести шубраците и се изправи пред малка метална врата, вградена направо в скалата. Това беше един от входовете, които

водеха към Планината на смъртта.

Питърс вдигна желязното капаче, под което се показва решетката на малък репродуктор с бутон.

– Аз съм, заедно с Тайлър – извика той. – По-бързо, защото нещата излизат от контрол!

После спусна капачето и отстъпи крачка. Масивната ключалка щракна в момента, в който иззад близката купчина камъни изскочиха три фигури и мълниеносно се стрелнаха напред. Тайлър Райнке и Уорън Питърс се строполиха на земята с прерязани гърла. Капитан Джак се появи иззад противоположния край на скалата и се надвеси над тях. Двамата агенти не бяха успели да издадат нито звук, за да предупредят колегата си вътре.

Още няколко души напуснаха прикритията си и се присъединиха към него. Той им кимна и се насочи към вътрешността на отлично замаскирания обект.

Отрядът на капитан Джак се състоеше от единайсет севернокорейци с добре заслужена репутация на жестоки убийци. Вкарването им в страната не беше особено трудно – пристигнаха като членове на южно-корейска група за обмяна на опит в технологичната сфера. А и азиатците влизаха в САЩ значително по-лесно, отколкото арабите.

Но въпреки качествата на хората си капитан Джак си даваше ясна сметка за способностите на Том Хемингуей и това го накара да раздели отряда на две, вземайки със себе си само двама души. С очите си беше видял какво умее този човек в ръкопашен бой.

В момента Хемингуей положително бе разбрал, че става нещо нередно, и вероятно вземаше мерки. Това беше причината за разделянето на две групи, които да раздвоят вниманието му и в крайна сметка да го обкръжат и ликвидират. Ръкопашен бой не се предвиждаше. Корейците получиха заповед да надупчат с куршуми Том Хемингуей в момента, в който го притиснат до стената.

Старите луминесцентни тръби на тавана примигнаха и угаснаха. На тяхно място блесна кратко ослепително сияние, което принуди членовете на отряда да прикрият очите си с длани. В мига, в който свали ръката си, капитан Джак успя да зърне някакъв крак, който сякаш изскочи направо от стената. В следващата секунда един от хората му изпъшка и се строполи по очи. Другият кореец зад него получи страхотен удар, политна назад и се блъсна в самия него. Вкопчени един в друг, двамата се затъркаляха по пода. Осланяйки се на опита си, капитан Джак остана проснат по корем, измъкна пистолета си и започна да стреля. Докато куршумите свистяха по посока на невидимия нападател, в свободната му ръка се появи още един пистолет, който влезе в действие в мига, в който пълнителят на първия се изпразни. Но откосите му просто рикошираха в стената.

Задъхан и изпотен, той скочи и светкавично смени пълнители. Беше замаян от силата и внезапността на нападението въпреки големия си тренинг в подобен род сражения. Направи му впечатление, че и двамата корейци продължаваха да лежат неподвижно.

Внимателно протегна крак и обърна по гръб онзи, който се беше блъснал в него. Вратът му се оказа така строшен, че прешлените бяха пробили кожата. Неволно докосна гърлото си. Даваше си ясна сметка,

че Хемингуей би могъл с лекота да убие и него, но не го беше сторил. Очите му се преместиха към другия кореец. Носът му беше смазан с такава сила, че костите и хрущялите бяха проникнали в мозъка. Сякаш бе улучен от артилерийско гюле.

– Исусе Христе! – промърмори капитан Джак, вдигна глава и нервно изкрещя: – Том? Чуваш ли ме? – Изчака малко и пак се провикна: – Том, ти знаеш защо сме тук! Предай ни го и веднага си тръгваме. Предупреждавам те, че вече не можеш да разчиташ на Райнке и Питърс. Ще ги откриеш на входа с прерязани гърла. Оставаш сам, а ние сме много. Не можеш да избиеш всички ни!

Господ да ми е на помощ, ако греша! – безгласно добави той, после се обърна и хукна към останалите членове на екипа си. Надяваше се, че Хемингуей все още не ги е сразил. Изведнъж му се прииска да беше взел със себе си цяла армия севернокорейци.

Скрит в едно от страничните помещения, Том Хемингуей се наведе и вдигна две дълги извити саби. Направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, после се обърна и изчезна в мрака. Тази нощ Планината на смъртта щеше да оправдае името си.

Чули виковете и изстрелите, Алекс и останалите побързаха да се скрият в едно помещение, разположено встрани от главния коридор.

– Това не беше гласът на Хемингуей – отбеляза Симпсън.

– Да, но който и да беше, очевидно знае, че Хемингуей е тук, а той пък току-що уби двама от хората му – отвърна Алекс. – Което означава, че по всяка вероятност и президентът е тук.

Стоун погледна часовника си.

– Разполагаме с малко повече от четири часа, за да разберем дали е така – обяви той и огледа лицата на приятелите си. – Мисля, че е време да се разделим. Само по този начин ще им попречим да ни хванат накуп, ако, не дай си боже, ни засекат.

След тези думи дръпна Алекс настрана и промърмори:

– Трябва да имаш предвид, че тук има много тренировъчни зали.

– Какви по-точно? – нервно преглътна Алекс.

– Ами например стрелбище, ситуационна зала като тази в академията на ФБР, множество стаи на „истината“ и „търпението“.

– Истината и търпението? Какво, по дяволите, е това шибано място? Манастир?

Стоун му обясни, че тренировъчните зали са разположени от двете страни на главния коридор – две от едната, три от другата.

– Преминаваш през едната, за да стигнеш следващата. В дъното е стълбището за долното ниво, където са разположени килиите. – Замълча за момент, после добави: – Влезеш ли веднъж в тренировъчните зали, трябва да ги прекосиш всичките, защото друг изход няма.

– Започвам да си мисля, че никой от нас няма да излезе от това място – мрачно поклати глава Алекс.

– Проникнахме през складовите помещения, които се намират по-близо до тренировъчните зали – добави Стоун. – А това може би означава, че сме по-напред от човека, който извика – в случай че той е проникнал през предния вход.

Алекс опипа безполезните в момента очила за нощно виждане и инстинктивно хвърли поглед зад гърба си. Коридорът беше пуст.

– Аз и Рубън ще поемем трите помещения вляво, а ти и Симпсън поемете двете отдясно – разпреди се Стоун. – Вратите се отварят само навътре. Влезеш ли в едно помещение, ключалката щраква зад гърба ти и можеш да вървиш само напред.

– Че как иначе! – иронично подхвърли Алекс.

– Разбирам те, Алекс – съчувствено го погледна приятелят му. – Давам си сметка, че Симпсън е млада и неподготвена, но... Чувствам се отговорен за всички, знаеш.

– Аз ще се погрижа за нея, Оливър – отвърна Алекс.

– Благодаря. А сега искам да ти кажа някои неща за помещенията, в които ще влезеш. Моля те да следваш указанията ми точно, без никакви отклонения, ясно?

– Ти си шефът, Оливър. Ще изпълня всичко, което кажеш.

След като инструктира агент Форд, Стоун поведе Рубън по коридора и спря пред първата врата, намираща се на пресечката с друг, страничен коридор.

– Това е стрелбището – промърмори той в момента, в който надникнаха вътре. Уточнението беше излишно, тъй като ясно се виждаха както стендовете за стрелците, така и подвижните, надупчени от куршуми картонени мишени в дъното.

– Тръгваш отдясно и се срещаме в средата – разпреди се Стоун. – Вратата за другата зала се намира в дъното.

Разделиха се и Стоун предпазливо тръгна покрай лявата стена. Но вратата се отвори още преди да беше изминал няколко крачки. Светкавично угаси фенерчето и стисна пистолета. Почувства се странно,

вероятно защото почти три десетилетия не беше правил подобни упражнения. Вдигна глава и му се стори, че вижда някакъв силует. Но светлината беше твърде слаба, за да го идентифицира, а в същото време и достатъчно силна, за да направи неизползваеми приборите за нощно виждане. Остава да застрелям по погрешка Рубън, мрачно си помисли той.

Стъпките се приближаваха. Стоун се просна по корем и запълзя към стената с мишените. Секундите бавно се точеха. Испита странното усещане, че с него става нещо. Промяната настъпи първо в съзнанието му, а след това завладя и тялото му. Крайниците му придобиха някогашната гъвкавост, а умът му се концентрира единствено върху оцеляването. Пропълзя още малко наляво и ръцете му опряха в нещо. Вдигна глава да види какво е и внезапно му хрумна идея.

Приведеният силует бавно се придвижваше покрай лявата стена. В едната си ръка държеше пистолет, а в другата – нож за хвърляне. Спря и се ослуша, после отново продължи към улея на най-близката мишена.

Секундите се точеха влудяващо бавно.

Изведнъж кореецът беше стреснат от силен вик. Рязко се завъртя и видя как нещо лети към него. Натисна спусъка и куршумите пронизаха предмета.

Стоун се прицели три сантиметра над пламъчетата и натисна спусъка. Разнесе се протяжен стон и кореецът рухна в улея. „Нещото“, което бе литнало към него, се оказа обикновена картонена мишена. Стоун бе дръпнал металното въже, за да я задвижи, същевременно надавайки остър вик. Така принуди корееца да стреля и да разкрие позицията си.

Изтекоха няколко секунди в пълна тишина, после от мрака се разнесе колебливият глас на Рубън:

– Добре ли си, Оливър?

Миг по-късно двамата стояха над трупа на корееца, убедили се, че залата е празна. Стоун включи фенерчето. На милиметри една от друга в гърдите на убития зееха две дупки. Очите му внимателно опипаха лицето и снаряжението на непознатия.

– Севернокореец – безпогрешно определи той.

– С какво точно си се занимавал като агент на ЦРУ? – попита Рубън, заковал поглед в продупчения гръден кош на жертвата.

– Официалната ми длъжност беше *дестабилизатор* – отвърна след кратко колебание Стоун. – Звучи доста невинно предвид задачите, които ми бяха възлагани.

В същия момент вратата на стрелбището бе пронизана от дълъг автоматичен откос и двамата светкавично се проснаха на пода.

Вратата се отвори и в залата връхлетя човек с автомат в ръце, който продължи да стреля.

Стоун ловко му подложи крак и той се просна на пода, изпускайки оръжието. Рубън светкавично се стовари отгоре му.

– Пипнах го, Оливър! – изкрещя той, стегна огромните си лапи около дребничкия нападател и изръмжа: – Я да те видим колко си печен без оръжие!

В следващия миг изкрещя от болка, тъй като непознатият заби тока си в глезена му. Хватката му отслабна съвсем леко, което беше напълно достатъчно за дребния мъж. Улучен от светкавично кроше в челюстта, Рубън политна назад. Последваха два чудовищно силни удара в тялото и коленете му се подгънаха. От широко отворената му уста бликна кръв. Ръката на мъжа се вдигна, острието на ножа мътно проблесна в полумрака и се стрелна към шията на Рубън.

Куршумът на Стоун пръсна мозъка му в последния миг преди смъртоносния удар.

– Рубън! – изкрещя той, пхна пистолета в колана си и се втурна към приятеля си. – Рубън!

– Проклет да съм! – изфъфли през разбитите си устни Рубън и бавно се изправи на подкосените си крака. Очите му се заковаха върху лицето на Стоун. – Какво, по дяволите, търсим тук, Оливър? Тия типове са много печени!

Стоун сведе поглед към треперещите си ръце и едва в този момент усети болката в крака, с който беше препънал нападателя. Цели трийсет години не беше докосвал оръжие, но сега за една минута беше убил двама души.

– Съжалявам, че те доведох тук, Рубън – промърмори той, докато му помагаше да се изправи. – Много съжалявам!

Усетил отчаянието в гласа му, Рубън го прегърна през раменете.

– По дяволите, Оливър! – изръмжа той. – Трябва да ти призная, че ако ще умирам тук, поне се радвам, че съм в твоята компания! Но ние трябва да се измъкнем, защото не виждам как Кейлъб и Милтън ще се справят без нас!

Алекс и Симпсън влязоха в просторната тъмна зала, която миришеше лошо. Не чуха стрелбата в другия край на коридора, тъй като стрелбището беше много добре изолирано. Сложил очилата за нощно виждане, той забеляза тесен, леко наклонен пасаж, до който се стигаше по

няколко метални стъпала.

– Тръгвам пръв, а ти ще ме прикриваш – прошепна той.

– Защо трябва да се правиш на герой? – попита тя.

– Кой ти е казал подобно нещо? Ако загазя, очаквам да ме измъкнеш, включително и при опасност да ти прострелят задника! А сега ме слушай внимателно. Като тръгнеш по това мостче, искам да се придържаш точно в средата му, без да се отклоняваш!

– Защо? Какво очакваш да се случи?

– Не знам и не искам да знам. Оливър току-що ми каза да вървим по средата и аз нямам намерение да пренебрегвам указанията му.

След тези думи той се обърна и предпазливо се изкачи по металните стъпала. Изчака секунда, след което пое по мостчето, придържайки се в средата. Скоро стигна до другия край и видя вратата, която водеше към съседното помещение.

– О'кей, чисто е – тихо подвикна той. – Можеш да идваш.

Симпсън забърза по стъпалата. В момента, в който стигна до Алекс, вратата долу се отвори и затвори. Двамата бързо приклегнаха.

Алекс се огледа и потупа Симпсън по рамото, сочейки вратата зад гърба си. След което й направи знак, че ще остане да я прикрива. Изчака я да се отдалечи и приклегна в края на мостчето с насочен пистолет. Обърна се и й кимна. Симпсън предпазливо откряна вратата и се плъзна навън. Очевидно доловил лекия шум, някой хукна нагоре. Алекс зае позиция да го посрещне, но за нещастие стъпи встрани от централната част на мостчето. Разнесе се остро изщракване. Подът под краката му изчезна, осветлението угасна. Алекс полетя надолу и падна в тиня, стигаща до коленете му. От другия край на резервоара се разнесе силен плясък. Вероятно и непознатият беше последвал участта му. Цареше непрогледен мрак. За нещастие при падането бе изгубил очилата за нощно виждане. Помоли се на Бога онзи да няма такива, в противен случай беше мъртъв.

Екна изстрел. Куршумът звънна в металната стена на резервоара, в доста опасна близост с главата му. Алекс приклегна, отвърна на огъня и светкавично смени позицията си. Опитваше се да не диша, защото вонята на изпражнения беше непоносима. Ранената ръка го болеше, натъртените ребра също, а шийните му прешлени сякаш бяха нанизани на нагорещени шишове. Ако не обръщаше внимание на всичко това, можеше да приеме, че е в отлична форма.

Но в момента бе изникнал друг проблем – нямаше как да сменя позицията си в тази гъста и отвратително воняща тиня, без да вдига шум.

И по тази причина остана на място. Очевидно стигнал до неговото заключение, другият направи същото. При тази ситуация умираше онзи, който помръдне пръв. Ето какво имаше предвид Стоун, когато спомена за стаите на „търпението“, помисли си Алекс. След няколко минути в пълна неподвижност той си даде сметка, че трябва да смени тактиката. Бавно протегна ръка, напипа металната стена на резервоара и безшумно измъкна фенерчето си.

В следващия миг рязко се извъртя встрани. Просъскалият във въздуха нож звънна в стената и цопна в тинята. Не натисна спусъка – каквото по всяка вероятност беше очакването на противника му.

Вместо това залепи намагнитизирания край на фенерчето за металната стена и внимателно се отдалечи от него. После приклепна, протегна дясната си ръка към копчето за включване, отправи къса молитва към Бога и го натисна, светкавично отскачайки встрани. Фенерчето светна само за миг, след което се пръсна на парчета, улучено от два куршума, изстреляни в бърза последователност. Изстрелът на Алекс почти се сля с тези на противника. Чу пляска на падащото тяло и въздъхна с облекчение. В следващата секунда над главата му се разнесе шум от бързи стъпки. Не може да бъде, стреснато вдигна глава той. Нали мостчето пропадна? Доказателство за противното беше чуждото тяло, което профуча на сантиметри от него.

Алекс се изправи в цял ръст и подскочи, опитвайки се да улучи някоя от металните стъпенки, водещи към горния ръб на резервоара. Два пъти не успя и падна обратно в противната тиня, но на третия пръстите му улучиха ръбестото късче метал. Хвана се здраво, напрегна мускули и успя да се вдигне до парапета. Оттам до вратата на съседното помещение имаше една крачка.

Стоун и Рубън бавно се огледаха. Бяха попаднали в помещение, което изглеждаше точно копие на прочутия тренировъчен център „Хогънс Али“ в Куонтико, използван за подготовката на агенти на ФБР в максимално близка до реалния живот обстановка. Сикрет Сървис също разполагаше с подобен център в своята база за обучение в Белтсвил. Тук имаше картонени сгради, телефонна кабина, тротоари и пресечка със светофари. На улицата беше паркиран стар черен седан със спукани гуми. И двамата изпитаха чувството, че някаква магическа машина на времето ги е пренесла в миналото.

По тротоарите бяха пръснати манекени – двама мъже, три жени и няколко деца, които изглеждаха като живи въпреки олющената боя на лицата им. Рубън забеляза, че по главите на всички имаше следи от куршуми.

Стоун му направи знак да надникне зад една от картонените сгради. Оказа се, че там са монтирани дървени стълби, водещи до всеки един от фалшивите прозорци.

– Тук тренирахме снайперските си умения – обясни той.

– Срещу кого трябваше да ги използвате?

– По-добре да не знаеш – мрачно отвърна Стоун, после се заслуша и сложи пръст на устните си. В далечината се зачуха стъпки и той мълчаливо посочи към един от прозорците. Изкачиха дървените стъпала и предпазливо надникнаха надолу.

В залата се появиха трима корейци. От начина, по който започнаха претърсването, личеше, че действат като отлично синхронизиран екип. Напредваха бавно, прикривайки се взаимно с оръжията си.

Затаили дъх, двамата ги взеха на мушка. Стоун моментално разбра какъв е проблемът, който стои пред тях – автоматичните карабини МР-5, с които бяха въоръжени корейците. Дори да елиминираха двама от тях с първите си изстрели, третият щеше да остане и щеше да е разкрил позицията им. А два пистолета съвсем не бяха достатъчни срещу автомат МР-5, особено ако се държи от опитен боец.

– Пресвета Дево! – възкликна Рубън, заковал смаян поглед върху единия от корейците, който се срина на пода с нож в шията. Колегите му пуснаха няколко откоса в посоката, от която долетя ножът, след което светкавично заеха позиция зад стария автомобил. Бяха с гръб към

членовете на клуба „Кемъл“, които спокойно можеха да ги застрелят. Видял въпросителния поглед на Рубън, Стоун само поклати глава. Явно искаше да разбере какво става, преди да са се разкрили.

Единият от корейците извади от джоба си ръбест предмет, изтегли предпазната игла и го запрати към мястото, откъдето беше долетял ножът.

Стоун сграбчи рамото на Рубън и двамата се проснаха на дъските, въпреки че гранатата не беше хвърлена в тяхната посока.

Експлозията разтърси затвореното помещение. Стоун и Рубън изчакаха да се разсее димът и предпазливо надникнаха през фалшивия прозорец. Тъкмо навреме, за да видят как корейците тръгват напред, но и малко рано, защото залата все още беше запълнена от гъсти облаци дим.

Миг по-късно от пушилката изскочи фигурата на мъж, облечен изцяло в черно. Движеше се с невероятна скорост и лекота, сякаш неподвластни на земното притегляне. В ръцете му проблеснаха две дълги изви ти саби, приличащи на странни криле.

Два светкавични замаха, и автоматите на корейците изтропаха на земята. Те посегнаха към пистолетите си, но блестящите остриета срязаха презрамките на кобурите със смайваща точност. Пистолетите паднаха и мъжът в черно ги изрита встрани. Всичко се случи за част от секундата.

После мъжът зае позиция между двамата корейци, ръката му се вдигна и бавно смъкна черната маска, а сабите легнаха в краката му.

Том Хемингвей огледа лицата на смаяните си противници и изрече нещо на корейски.

– Какво им каза? – попита с напрегнат шепот Рубън.

– В общи линии да се предадат или да умрат – отвърна Стоун, заковал очи в невероятната сцена, която се разиграваше пред очите им.

– Мислиш ли, че ще отстъпят?

– Не. Те са от Северна Корея и са научени да търпят много повече болка от обикновените хора.

И ще им се наложи да използват уменията си до крайност, добави мислено Стоун, забил поглед в лицето на Хемингвей.

Като по команда азиатците заеха бойна позиция, отговаряща на изискванията на таекуондото. Единият направи финт с крак, но Хемингвей дори не понечи да реагира. Отново подхвърли нещо на корейски, но двамата поклатиха глави. Вторият се стрелна напред и вдигна крак за унищожителен ритник, но Хемингвей улови глезена му с една ръка, завъртя се и го хвърли няколко метра назад. От устата му излетяха още

няколко думи.

– Каза „Съжالياвам, че съм принуден да го правя“ – промърмори Стоун, усетил очаквателния поглед на приятеля си.

Атаката на Хемингуей беше толкова стремителна, че спря дъха им. Юмрукът му прониза колебливия гард на единия от корейците и се стовари в гърдите му. После тялото на американеца се завъртя във въздуха със скоростта на мълния и кракът му се заби в слепоочието на нещастника. От своя наблюдателен пост Стоун и Рубън ясно чуха зловещото хрущене на шийните му прешлени.

Вторият кореец хукна да пресича улицата, с цел да се укрие зад старата кола. В един момент се завъртя и запрати ножа си по посока на връхлитания Хемингуей. Острието закачи ръката му, но той не спря. Кракът му се стрелна нагоре и улучи брадичката на азиатцеца, който отхвъркна и се блъсна в колата. Хемингуей се спря, погледна кръвта върху ръката си и бавно тръгна напред.

– Предстои ни грозна гледка – прошепна Рубън.

Но Хемингуей уби корееца още с първия замах. Никога през живота си Стоун не беше виждал удар, нанесен с такова ожесточение. Атаката му приличаше на нападение на разгневена мечка гризли.

Хемингуей не позволи на тялото да докосне земята. Притиснал го до купето на стария автомобил, той продължи да му нанася удари – в главата, в гърдите, в корема. Ръцете му се движеха със смайваща бързина и огромна сила. Когато трупът най-сетне се сгърчи на земята, вратата на колата зад него беше силно огъната навътре.

Хемингуей отстъпи крачка и бавно огледа трите мъртви тела. После се наведе да вдигне сабите и изведнъж замръзна, сякаш усетил, че Стоун вдига пистолета и се прицелва в тила му. Главата му бавно се извъртя към фалшивата фасада, зад която се криеха двамата приятели. Очите му се забиха в прозореца.

Беше ясно, че е усетил присъствието им, въпреки че не можеше да ги види.

Стоун се поколеба за момент, после свали оръжието. Хемингуей изчака още секунда и изчезна. Сякаш се беше разтворил във въздуха.

Симпсън тичаше колкото я държат краката, но беше напълно дезориентирана. Спря и се огледа. Имаше чувството, че е попаднала в лабиринт.

– Алекс! – отчаяно извика тя.

– Джаки!

Обърна се и хукна по посока на гласа.

– Внимавай, Джаки! Те са някъде тук!

Тя моментално спря и се сниши на колене. В началото чуваше единствено собственото си дишане, после ушите ѝ уловиха тихи, прокравващи се стъпки. Отстъпи назад по тесния коридор, държейки пистолета си готов за стрелба.

– Джаки?

– Тук, долу! – изкрещя в отговор тя.

Главата на Алекс предпазливо надникна иззад ъгъла. Видя я и бързо тръгна към нея.

– Какво се е случило с теб, по дяволите? – зяпна тя при вида на дрехите му.

– Не питай! – направи гримаса той и се помъчи да свали част от мръсотията по кожата си. – И да не съм те чул да споменаващ, че нямам търпение! – Обърна се и погледна през рамо. – Преди малко в тази посока покрай мен профучаха двама души. Ти видя ли ги?

Симпсън поклати глава.

– Как ще се измъкнем оттук? – попита тя.

– Много лесно, като проверяваме пода.

– Какво!?

Без да си прави труда да отговоря, Алекс се насочи към дъното на коридора. Спря на мястото, където се пресичаше с друг, отпусна се на колене и внимателно огледа пода.

– Мамка му! – изръмжа той. – Какво ще кажеш за това?

Симпсън побърза да се присъедини към него.

– Виждаш ли го? – попита той и посочи една точица, полускрита в някаква пукнатина.

– Червена точка – кимна Симпсън. – Какво значи тя?

– Накъде да завием.

– Как?

– От теб моряк не става.

– Защо?

– Защото не знаеш, че червеното значи „бакборд“, а това пък значи „ляво на борд“.

Алекс свърна наляво, следван от Симпсън. Не след дълго стигнаха друга пресечка, също обозначена с точка, но зелена.

– Зеленото значи „щирборд“, „дясно на...“

– Ясно – прекъсна го Симпсън.

Скоро стигнаха края на коридора.

– Откъде знаеш за тези точки? – пожела да узнае Симпсън.

– От Оливър.

– Значи наистина е бил тук – тихо прошепна тя.

– Никога не съм се съмнявал – изгледа я продължително Алекс и се обърна към вратата в дъното на коридора. – Оливър каза, че помещенията от тази страна са само две. Което означава, че отвъд тази врата може да е...

– Президентът.

– И Хемингуей – мрачно добави той.

– Той е федерален агент, Алекс. Може би е на наша страна.

– Този човек е предател, Джаки! И вероятно ще те убие с малкия си пръст. Не се колебай, ако ти се отдаде случай да го гръмнеш!

– Алекс!

– Говоря сериозно, Джаки! Просто го направи! А сега да вървим.

Докато Алекс и Симпсън си пробиваха път през лабиринта, Стоун и Рубън влязоха в една зала, оборудвана доста странно – увиснала от тава-на желязна клетка, вериги по стените, маси на колелца, подноси с хирургически инструменти и нещо, което приличаше на електрически стол.

Стоун заби очи в стола и тежко въздъхна.

– Това е Стаята на истината – промърмори той. – Тук пречупваха хората и ги принуждаваха да говорят. Но „истината“ е, че го правеха с всички, включително и с мен. – Посочи стола и добави: – На един колега му пуснаха прекалено силен ток и сърцето му спря. Семейството му бе уведомено, че е изчезнал безследно по време на мисия. Но най-вероятно е погребан някъде тук, в Планината на смъртта.

– Което като нищо може да се случи и с нас – мрачно добави Рубън.

– Да продължаваме, защото от всичко това ми прилявя.

Но едва направили няколко крачки, вратата зад тях рязко се отвори.

– Бягай! – извика Стоун и стреля към корееца, който се изправи на прага. Онзи мигом отвърна на огъня и Стоун беше принуден да залегне зад електрическия стол.

Настана пукотевица. Стоун спря за миг да смени пълнителя и ясно чу крясъка на приятеля си.

– Уцелиха ме. Оливър, раниха ме с нож!

– Рубън! – изкрещя Стоун и бързо приклегна, тъй като два

куршума свирнаха край ушите му. Отляво се разнесе пронизително дрънчене, сякаш някой бе преобърнал маса с инструменти. Западаха и други предмети. Взел бързо решение, Стоун вдигна пистолета и стреля по осветителните тела на тавана.

Помещението потъна в мрак. Надяна очилата за нощно виждане и трескаво се огледа из призрачно зеленикавия свят.

Къде е Рубън? Къде е? В следващия миг го съзря – беше се проснал до преобърнатата носилка и притискаше ръка към тялото си. Кореецът не се виждаше. Стоун продължи да се оглежда. В единия ъгъл бяха струпанни носилки и друго медицинско оборудване. Явно онзи тип се беше скрил зад тях. Стоун вдигна очи към тавана и се сети какво да направи. Легна по гръб, сви колене, хвана пистолета с две ръце, пъкна го между коленете си и ги притисна, за да си осигури максимална стабилност. Прицели се, издиша въздуха от дробовете си и изчака мускулите му да се отпуснат. Имаше чувството, че си възвръща всичко, на което го бяха учили някога, и то точно навреме. *На Бог ли да благодаря или на Сатаната!*

На светло такъв изстрел изобщо нямаше да го затрудни. Но в зелената мъгла задачата му беше по-сложна, още повече, че втори шанс нямаше да има.

Пръстът му леко докосна спусъка. Веригата, която държеше желязната клетка точно над скривалището на корееца, се скъса точно в средата. И тежкото един тон съоръжение полетя надолу.

Стоун остана напълно неподвижен, готов за нов изстрел. Макар и очаквана, гледката предизвика гадене в стомаха му. Пред струпаните носилки потече кръв, която бързо се превърна в локва.

Надигна се и предпазливо тръгна към ъгъла. Изпод тежката клетка стърчеше само една безжизнена ръка.

– Оливър! – извика Рубън.

Стоун се спусна към стената, на която с побеляло лице се беше подпрял приятелят му. Ножът стърчеше от тялото му, а кръвта се стичаше от подгизналата му риза и капеше на пода.

– Улучи ме копелето, мамка му! – изръмжа Рубън. – Но ще се оправя. Имал съм и по-тежки ситуации.

Стоун изтича към шкафовете на отсрещната стена и трескаво започна да ги отваря. В един от тях откри каквото трябваше: мехлем за рани, лейкопласт и бинтове. Мехлемът едва ли щеше да помогне, но бинтовете в стерилни опаковки щяха да свършат работа. Грабна ги и омота Рубън с тях, после му помогна да се изправи и го поведе към съседното

помещение.

Миг след като вратата се затвори зад гърба им, капитан Джак предпазливо надникна през отсрещната врата. Една минута му беше достатъчна, за да открие своя човек, размазан под металната клетка.

– Май е време за решителен бой – каза си той. – Убеден съм, че проклетите корейци са го разбрали. – Обърна се и понечи да излезе, но вратата отказа да се отвори. – Това го бях забравил – промърмори той и погледна часовника си.

Стоун и Рубън слязоха на долния етаж почти едновременно с Алекс и Симпсън. Миг по-късно бяха заедно и обмениха информацията, с която разполагаха.

– Значи девет китайци са мъртви – обобщи Алекс.

– Севернокорейци – поправи го Стоун.

– Корейци ли?! – попита Симпсън. – Кой, по дяволите, ги е забъркал във всичко това?

– Нямам представа – отвърна Стоун, после махна с пистолета си към дъното на коридора. – Но едно знам – там са килиите, които по мое време използваша за разпит на „задържаните“. Мисля, че в една от тях ще открием президента.

Алекс погледна часовника си.

– Остават ни три часа – загрижено рече той. – За това време трябва да освободим президента и да излезем на открито, за да сме в обхват и да се обадим в Секрет Сървис. Те ще се свържат с Белия дом да спрат изстрелването.

– Останали ли са живи корейци според теб? – попита Симпсън.

– Двама профучаха покрай мен, докато бях в онзи резервоар с лайната. Затова мисля, че... – В следващия миг изкрещя: – Граната! Пазете се!

Всички се пръснаха да търсят укритие, докато металната топка с формата на лимон подскачаше по железните стъпала. Не беше граната, а зашеметяващ заряд, който блокираше нервната система чрез високочестотен звук и ослепителна светлина. Екипите за освобождаване на заложници към ФБР се кълняха в неговата ефективност, която сега се доказва. В момента на възпламеняването му цялата група в коридора бе напълно парализирана.

Двама корейци се спуснаха тичешком по металните стъпала. Затъкнатите в ушите им специални тапи ги предпазваха от звуковата агресия. Оръжията им се насочиха към Алекс и безпомощната му компания. Стоун направи опит да се изправи, но беше напълно замаян. Вдигнала длани към ушите си, Симпсън сякаш всеки миг щеше да припадне. Притиснал раната си с ръце, Рубън се беше сгърчил до стената и едва-едва дишаше.

– Умрете! – изкрещя единият от корейците. Вероятно това беше

единствената дума, която знаеше на английски. Той превключи оръжието си на автоматична стрелба и плъзна пръст към спусъка. Трийсетте патрона в пълнителя бяха готови да излетят за няколко секунди.

Това щеше да стане, ако кореецът с автомата беше жив. Но зад гърба му се стрелна крак в черен крачол и шийните му прешлени зловещо пропукаха. Тялото се свлече, но пръстът все пак успя да натисне спусъка. Няколко куршума попаднаха в бетонния под и рикошираха в него, ала той вече не усещаше каквото и да било.

Другият кореец направи опит да насочи оръжието си към Хемингуей, но той светкавично го изтръгна от ръцете му и стовари цевта върху главата му. Довърши го с мълниеносен удар в корема, който разкъса черния му дроб. Тялото му рухна на пода.

В следващия миг Хемингуей изчезна.

Зашеметяващият ефект постепенно отслабна. Алекс бавно се изправи и подаде ръка на Симпсън. А Стоун помогна на Рубън.

– Къде изчезна Хемингуей? – огледа се с недоумение Стоун.

– Там – отвърна Алекс и посочи вратата в дъното на коридора. – Видях го да минава през нея, но не знам как го направи. Вероятно още съм бил замаян...

Очите им неволно се насочиха към труповете.

– Тоя тип е изперкал главорез! – поклати глава Алекс.

– Току-що спаси живота ни – каза Симпсън.

– Сигурно защото иска лично да ни избие – отвърна той и тръсна глава. – Онова, което ти казах преди малко, остава в сила. Падне ли ти на мушката, стреляш!

– Нямаме никакво време – предупреди ги Стоун, като погледна часовника си.

Хемингуей стоеше в дъното на коридора с гръб към килиите, в които бяха затворени президентът и Честити. И двамата бяха упоени със силни приспивателни, които бе сложил във вечерята им. Смяташе, че не искат да имат спомени за това, което им се беше случило.

Вратата в противоположния край на коридора се отвори и той бързо отстъпи в сянката.

Пръв се появи Алекс, следван от останалите.

– Дойдохме за президента, Хемингуей – извика той.

Мълчание.

– Може би не знаеш какво се случи, Том – продължи Алекс. –

Групиранката „Шария“ пое отговорност за отвличането, а в този момент една американска ядрена ракета е насочена към Дамаск. Ако президентът не бъде върнат до три часа, тя ще бъде изстреляна. Това беше новината, която искаха да ти съобщят Райнке и Питърс.

Хемингуей си пое дълбоко въздух, но не отговори.

– Не те лъжа, Том! – извика Алекс. – Светът е на прага на ужасна катастрофа! Всевъзможни мюсюлмански фанатици и терористични организации се обединяват за атака срещу САЩ. Обявено е състояние на тревога първа степен, Том, *първа степен*. – Замълча за момент, после отчаяно изкрещя: – По дяволите, Том! Разполагаме с три часа, след които ще загинат шест милиона души!

Хемингуей най-сетне излезе на светло.

– Защо „Шария“ е поела отговорността? – мрачно попита той.

– Аз го направих от тяхно име – обади се капитан Джак, успял да се промъкне през отворената врата и да опре пистолет в слепоочието на Симпсън. Свободната му ръка измъкна пистолета от кобура ѝ и го насочи към останалите от групата. – А сега хвърлете оръжията, иначе ще имате възможност да разгледате мозъка на тази дама!

След кратко колебание Алекс, Стоун и раненият Рубън пузнаха пистолетите си на пода.

– Мамка му! – прошепна Рубън. – Това е она тип, когото чухме преди малко!

Но Стоун не му обърна внимание, заковал поглед в лицето на капитан Джак, който огледа пленниците и също се втренчи в Стоун, леко повдигайки вежди. Вниманието му беше привлечено от Хемингуей, който тихо подхвърли:

– Мисля, че имахме споразумение.

– Имахме, Том – любезно отговори капитан Джак. – Но момчетата от Северна Корея ми направиха по-добро предложение. Вече ти споменах, че участвам единствено заради парите. Това беше честно предупреждение, съжалявам, че не си му обърнал достатъчно внимание.

– Но защо? – вдигна глава Хемингуей. – Нима Северна Корея иска да разпали война между Америка и мюсюлманския свят?

– Не знам и не ме интересува. Те просто платиха цената, която им поисках.

– Готвим се да унищожим Дамаск – обади се Алекс.

– Работил съм със сирийците – пренебрежително го погледна капитан Джак. – Кръвожадни мръсници като всички останали. И затова мисля, че си го заслужават.

– Шест милиона души – каза Алекс. – Включително жени и деца.

– Ти май не разбираш какво ти казвам – поклати глава капитан Джак.

– Мъртвите корейци са навсякъде – обади се Хемингуей. – Нима наистина вярваш, че ще успееш да реализираш плана си?

– Ще имам достатъчно време да се справя с този проблем, Том. Недалеч оттук има една изоставена галерия, която е идеално място за ненужни трупове. Всички, с изключение на един, който мисля да покажа на света.

– Бренан?

– Трябва да си свърша работата.

– Означава ли това, че възнамеряваш да ни избиеш? – обади се Стоун.

– Ти ми изглеждаш познат – промърмори капитан Джак.

– Не отговори на въпроса ми.

– Да, мисля да ви избия – кимна онзи, погледна към Хемингуей и подхвърли: – Аз свърших това, което искаше от мен, Том. Видя какво стана в Бренан: една перфектна операция.

– Няма да е перфектна, ако и президентът загине – сухо отвърна Хемингуей. – Аз трябва да го върна жив и здрав, защото обещах.

– Ако става въпрос за пари, Щатите имат много повече от корейците – обади се Симпсън.

– Не съм чак толкова алчен – поклати глава капитан Джак. – А и сериозно се съмнявам, че ще ми платят. Та вашата страна е най-големият длъжник на света.

След тези думи се обърна и стреля в левия крак на Хемингуей. Лицето на Том се сгърчи и той бавно рухна на колене. Вторият куршум го улучи в дясната ръка.

– Стига, за бога! – изкрещя Симпсън.

– Съжалявам, че ти причинявам болка, Том – спокойно каза капитан Джак. – Но нямам никакво желание да приключа живота си със стрешен врат.

– Надявам се, че все пак ще помислиш още веднъж – процеди през стиснати зъби Хемингуей.

– Защо трябва да го правя?

– Защото вратите на килиите са минирани.

– В такъв случай ще те помоля да дезактивираш бомбите и да отключиш вратите.

Хемингуей мълчаливо поклати глава.

– Ако не го направиш, ще започна да ги избивам един по един! – изръмжа капитан Джак и посочи с пистолета си към групичката.

– Нали и без това ще ги избиеш – равнодушно отвърна Хемингвей.

– Е, ще проверим докога ще издържиш. Ти си прекалено цивилизован, Том, и това май е единствената ти слабост.

Стоун успя да улови погледа на Хемингвей и му посочи нещо с леко повдигане на брадичката. Той отвърна с едва забележимо кимане.

Капитан Джак притисна дулото в слепоочието на Джаки и мрачно обяви:

– Сбогом, която и да си ти.

– Името ми е Джон Кар – внезапно се обади Стоун и направи крачка напред. – Прав си, че се познаваме.

Джак отмести пистолета си, огледа го от главата до петите и изненадано промърмори:

– Джон Кар, разбира се. Годините, изглежда, не са били много благосклонни към теб!

– Едно време беше гаден предател, сега пак си същият! – презрително процеди Стоун.

– За разлика от теб се придържах към собствени принципи – озъби се капитан Джак. Насочил вниманието си към Стоун, той не забеляза как Хемингвей бавно се приближава към стената.

Стоун направи още една крачка напред, блокирайки погледа му.

– Защо не убиеш *мен!* – хладно попита той. – Предполагам, че ще изпиташ удоволствие, тъй като цял живот си ми дишал праха.

– Все същият нафукан мръсник! – изръмжа капитан Джак.

– Но за разлика от теб аз съм си го заслужил. Какво беше последното ти прецакване? О, сещам се. Разчете погрешно барометричните показания и пропусна целта. Година по-късно ме изпратиха да поправа грешката ти. Открай време си некадърен.

Капитан Джак насочи пистолета си в главата му.

– Този път не е нужно да мисля за атмосферното налягане! – изсъска той.

В същия миг Хемингвей скочи и натисна електрическия ключ. Потънаха в мрак. Капитан Джак натисна спусъка. Настъпи невъобразима суматоха. Разнесоха се викове и стенания. После екна пронизителен писък, последван от падането на тяло.

Лампите светнаха. Капитан Джак лежеше на пода, а оръжието му го нямаше. Стоун се беше надвесил над него с нож в ръка, който за всеки случай беше взел от Стаята на истината. Острието беше изцапано с

кръв, кожа и власинки плат.

– Мръсно копеле! – изстена капитан Джак, притиснал с ръце прасците си, срязани така, че да го обездвижат напълно. – Защо не ме уби?

– Защото не се налагаше – спокойно отговори Стоун.

– Слушай ме внимателно, негоднико! – задъхано извика капитан Джак. – Предлагам по десет милиона за *всеки* от вас, ако убиете Бренан! – Видя презрението в очите им и отчаяно добави: – Един човек, какво толкова!

– Ако не млъкнеш, *теб* ще убия! – изръмжа Алекс.

Хемингуей успя да се задържи на крака, облегна се на стената и изпъшка:

– За да сложим край на тази история, трябва да отведете президента на сигурно място!

Алекс го погледна с недоверие.

– Не знам какви са били налудничавите ти намерения, а и не ме интересува! Но резултатът е, че изправи света на ръба на войната! Затова единственото нещо, което смятам да направя, е да върна президента там, където му е мястото. Пътьом ще се обадим по телефона, за да спрем унищожението на шест милиона души изцяло по твоя вина! – Насочи пистолета си в гърдите на Хемингуей и изръмжа: – А сега или отваряш проклетата врата, или отиваш по дяволите!

Хемингуей се олюля, но успя да се задържи на крака.

– Аз не съм предател, независимо какво си мислите! Направих го за родината, за целия свят!

– Отваряй вратата! – изрева извън себе си Алекс. – Веднага!

Хемингуей извади връзка ключове и пхна един от тях в ключалката.

– Нали беше минирана? – дрезгаво се обади капитан Джак.

– Излъгах те – отвърна Хемингуей и дръпна вратата.

Стоун и Алекс изнесоха отпуснатото тяло на президента и го подпяха на стената. После отидоха да освободят и Честити, която настаниха до него.

Алекс измъкна мобилния си телефон, после гневно тръсна глава.

– По дяволите! Забравих, че тук няма сигнал! Трябва час по-скоро да излезем навън и да се свържем с Вашингтон!

– Мисля, че не е необходимо – обади се един глас зад гърба му.

Всички се обърнаха. В дъното на коридора стоеше Картър Грей с автомат в ръце, а зад гърба му се виждаха още шестима въоръжени мъже.

68

– Слава богу! – каза Симпсън и тръгна към кръстника си. Но Грей беше насочил вниманието си към Хемингуей.

– Президентът беше в хеликоптера, с който ме върна, нали? – процеди през зъби той. Не очакваше отговор, а и не го получи. Поклати глава и мрачно добави: – Фалшифицира моите файлове, събра армия от мъртъвци и отвлече държавния глава!

– Президентът е добре, Картър – обади се Симпсън. – Само са го упоили.

– Слава богу – кимна Грей и направи знак на хората си. – Оттук нататък го поемаме ние.

– Чакайте! – извика Хемингуей. – Той трябва да бъде върнат както аз съм го планирал! Иначе ще излезе, че всички онези хора, които бяха избити в Пенсилвания, са умрели напразно! Но те се жертваха за един по-добър свят!

– Ти се ненормален! – изгледа го с отвращение Грей, овладя се и бавно се обърна към Стоун. – Здравей, Джон. Едва ли можеш да си представиш в какъв шок изпаднах, когато разбрах, че си жив! – Очите му се изместиха към проснатия на пода капитан Джак, който продължаваше да притиска окървавените си крака. – Същото важи и за този твой стар приятел. Възкръсването май ще се окаже шлагерът на двайсет и първи век.

– Не бях готов да умра според твоята програма, Картър – отвърна Стоун.

– Хей, за какво говорите?! – смаяно извика Симпсън, местейки очи от единия към другия.

– Времето изтича! – напрегнато се обади Алекс. – Трябва да уведоим Белия дом, за да спрат изстрелването!

Но Грей не му обърна внимание.

– Джаки, ела – нареди на Симпсън той.

– Какво?! Не чу ли какво казва Алекс? Трябва да спрем изстрелването!

– Ние с теб ще напуснем това място заедно, а ти ще забравиш всичко, което си чула и видяла тази вечер! Ясно ли е?

Погледът на Симпсън бавно се плъзна по лицата на присъстващите.

– Едва ли можеш да разчиташ, че тези хора ще премълчат факти,

които поставят под заплаха сигурността на страната – поклати глава тя.

– Те не ме интересуват, Джаки. В момента съм загрижен за теб.

– Ти си единствената, която ще излезе жива от това подземие, агент Симпсън – отчетливо произнесе Стоун, хвърли кос поглед към Грей и добави: – В компанията на президента, надявам се...

– Какво говорите?! – извика Симпсън, погледна втренчено кръстника си и веднага разбра, че думите на Стоун са безпощадната истина. Ръката ѝ се стрелна към безжизненото тяло на Бренан. – Това тук е президентът на Съединените щати!

– Знам – кимна Грей. – Но в момента Овалният кабинет се обитава от един друг човек, който е *не по-малко способен* да управлява страната.

Симпсън се извърна към въоръжените мъже, придружаващи Грей.

– Той се готви да ликвидира президента! – извика тя. – Трябва да му попречите!

– Ако тези хора не ми бяха предани, едва ли щяха да са тук – каза Грей.

– Картър, моля те! – проплака Джаки. – Шест милиона човешки същества ще умрат, ако не се свържем с Белия дом!

– Шест милиона *сирийци*! – натъртено отвърна Грей. – Имаш ли представа колко са терористичните организации, подпомагани от любимата ти Сирия? Там е главният център за набиране на атентаторите, които се взривяват в Ирак. Отдавна трябваше да пуснем бомба над тази проклетата страна!

– Господи, ти си се побъркал! – погледна го с отчаяние Симпсън.

– Не става въпрос за отделен човек, Джаки – спокойно отвърна Грей. – Става въпрос за нещо далеч по-важно – за войната между доброто и злото и това трябва да бъде ясно на всички. Но за да стане така, са нужни саможертви, включително от страна на президента. – Замълча за момент, после добави: – Сигурен съм, че баща ти прекрасно разбира това.

– Глупости! – изкрещя като обезумяла Симпсън. – Той ще бъде първият, който ще те прати в затвора!

– Ела насам, Джаки! – заповяда Грей. – Веднага!

– Не! – отсече тя. – Ще се наложи да ме убиеш с другите!

– Моля те, не ме принуждавай да го правя.

– Пазете се! – внезапно изкрещя Алекс и се хвърли към президента.

Но някой се оказа по-бърз от него.

Екна изстрел. Разнесоха се писъци, тропот на крака и звън на метал в метал. После настъпи тишина.

Джаки Симпсън подгъна колене и бавно се срина върху студения бетон. Куршумът, предназначен за Бренан, беше пронизал сърцето ѝ. Грей изкрещя от ужас и се втурна към капитан Джак, който беше стрелял срещу президента с малък револвер, скрит в кобура на глезена му. Но Симпсън се беше изпречила на пътя му.

Алекс приклепна до тялото, провери пулса ѝ и поклати глава.

– Джаки! – проплака Грей, вперил очи от мъртвата си кръщелница.

– Бет! – замаяно прошепна Оливър Стоун.

Възкликанието му бе доловено единствено от Алекс, който учудено вдигна глава. *Бет?!!*

Грей насочи пистолета си към капитан Джак, но гласът на Стоун го спря.

– Ако го застреляш, губиш връзката със заговорниците от Северна Корея! – изкрещя той.

Пръстът на Грей остана на спусъка, но не го натисна.

Стоун видимо трепереше, когато каза настойчиво:

– Трябва да закараме президента в Медина, каквито бяха плановете на Хемингуей.

– Това е *напълно* изключено! – отсече Грей.

– Напротив, това е *единственият* ти ход, Грей! Не можеш да причиниш смъртта на шест милиони невинни човешки същества!

– Невинни ли? – кипна Грей и рязко се завъртя. – Тези мръсници ме лишиха от семейство! Те ми отнеха всичко скъпо на този свят!

– Моята страна ми причини същото – отвърна Стоун.

Изправени един срещу друг, двамата се гледаха с пламтящи очи. Останалите безмълвно ги наблюдаваха. Накрая Стоун сведе поглед към мъртвата Джаки и глухо добави:

– И аз изгубих всичко, точно като теб...

– Не бих могъл да пренеса президента в Медина – поклати глава Грей. – Нямаме достатъчно време.

– Мисля, че Хемингуей има предвид една Медина, която се намира доста по-близо – отвърна Стоун.

Очите на всички се насочиха към Том.

– Имаш ли хеликоптер? – обърна се той към Грей. Шефът на разузнаването кимна. – В такъв случай ще стигнем до *моята* Медина за по-малко от два часа, доста преди крайния срок.

– Да речем, че приема – въздъхна Грей. – Но какво пречи да се обади от хеликоптера и да кажа, че съм открил президента в тази тъй наречена Медина?

– Трябва да си там, за да отговориш на въпросите, с които ще бъдеш засипан. Медиите и обществеността ще настояват за тези отговори, и то с всички подробности.

– Дава ти се възможност дори да обереш лаврите, Каргър – обади се Стоун. – Ще се превърнеш в национален герой.

– А как точно ще стане това?

– Ти си умен човек, ще измислиш нещо по време на полета.

– Но този човек остава на мое разположение! – остро каза Грей, сочейки капитан Джак.

– Няма проблем – кимна Стоун. – Сигурен съм, че ще изтискаш от него цялата информация, с която разполага.

– Хемингуей също! – постави следващото си условие Грей.

– Хайде да тръгваме! – нетърпеливо извика Алекс.

Всички се насочиха към изхода. Стоун изостана, наведе се над Джаки и погали косите ѝ. Грей се обърна тъкмо навреме, за да види как хваща все още топлата ръка на младата жена и я обръща с дланта нагоре. Белегът във форма на полумесец си беше там, непроменен от годините. Видя го за пръв път в онзи не много далечен ден, когато се наведе да събере монетите. По бузите му се търкулнаха сълзи – сълзите от кошмарния сън, в който бе изгубил дъщеря си. Но сега беше още по-лошо, защото кошмарът се беше превърнал в действителност. Наведе се и нежно я целуна по бузата.

Когато се изправи, срещна погледа на Грей, който пристъпяше от крак на крак и мълчеше.

– Направи всичко необходимо да прибереш тялото ѝ за достойно погребение! – прошепна той.

Грей кимна.

Стоун мина покрай него и се насочи към изхода.

Скоро всички излязоха навън и се насочиха към хеликоптера, който чакаше на близката поляна.

Пилотът надникна от кабината и извика:

– Накъде?

– Към Медина – извика в отговор Хемингуей.

– Какво?!

– Адресът е в джобчето на ризата ми.

Един от въоръжените мъже посегна към джоба му и измъкна лист хартия. Прочете съдържанието му и озадачено погледна Хемингуей. Изправил се зад него, Стоун успя да зърне адреса и кимна. Беше се оказал прав.

Хемингуй спокойно зае място в задната част на кабината, но в следващия миг главата му се заби в лицето на агента до него. Строши носа и дясната му скула. После с все сила ритна седалката отпред. Тя се откъсна от основата си и полетя напред, а агентът в нея заби глава в предното стъкло. В следващата секунда Хемингуй тичаше към гората, забравил за раната в крака си.

Алекс веднага се втурна след него, преодолявайки с мъка клоните и шубраците по пътя си. Как е възможно да не мога да настигна един човек, ранен в крака? – с отчаяние се запита той. Протяжен вик някъде отпред го накара да увеличи темпото. Изскочи от храстите и заби пети в меката пръст, с мъка удържайки инерцията си. Пред него зейна дълбока пропаст, чието дъно се губеше в мрака. Можеше да разчита единствено на слуха си, тъй като не виждаше абсолютно нищо. Задъханите мъже от охраната се изправиха до него миг след като се чу някакъв приглушен плясък. Алекс посочи черната пропаст и мълчаливо поклати глава.

Том Хемингуй беше мъртъв.

Заобиколен от най-близките си сътрудници, изпълняващият длъжността президент Бен Хамилтън беше заковал поглед в телевизионния екран. Материалът, който течеше по него, беше аматорски – изпълнен с подскачане и рязка смяна на кадрите, но това беше напълно естествено, тъй като професионалните телевизионни екипи отдавна бяха напуснали Сирия. Все пак ясно личеше, че в Дамаск цари пълен хаос. Изходните артерии бяха претъпкани от коли, а по улиците се блъскаха обзети от ужас граждани. Според някои съобщения летището било задръстено от хора, които отчаяно се опитвали да намерят място в последните самолети, напускащи сирийската столица.

Хамилтън и приближените му мълчаливо гледаха паническото бягство на мъже и жени, понесли на ръце малки деца; войниците с рупори призоваваха към по-бърза евакуация. Няколко неясни кадъра показваха как тълпата пребива до смърт неизбежните мародери, появили се по улиците на града. Хамилтън издържа до момента, в който на екрана си появиха няколко невръстни изгубени дечица, които бяха стъпкани от побеснялата тълпа.

– Изключете проклетия телевизор! – заповяда той и екранът угасна.

Писалището му беше затрупано с официални послания от всички краища на света, които настояваха за отмяна на ядрения удар. Милиони американци заливаха улиците и площадите на страната, а телефонната централа на Белия дом прегряваше от протестни обаждания.

Министърът на отбраната се отпусна на съседното кресло и Хамилтън му отправи един изпълнен с отчаяние поглед.

– Знам на какво огромно напрежение сте подложен, сър – каза Декър, усетил колебанието на върховния главнокомандващ. – Знам за какво настоява светът. Но ако сега отстъпим, ще изгубим безвъзвратно доверието на хората, което означава, че губим всичко.

– Разбирам, Джо – бавно отвърна Хамилтън.

– Междувременно се случиха нови неща, сър.

– Какви? – вдигна глава Хамилтън.

– Атмосферните условия над една определена част на Атлантическия океан са доста необичайни и специалистите предупреждават, че връзката с „Генеси“ може да бъде изгубена всеки момент.

– В такъв случай трябва да отложим изстрелването.

– Атмосферните условия не могат да повлияят на изстрелването – поклати глава Декър. – Ракетата е оборудвана с инерционно насочване. Проблемът ни е по-скоро в комуникацията с подводницата.

– Какво искаш да ми кажеш, Джо? – мрачно попита Хамилтън.

– Предлагам да приключим с цялата операция, преди да сме изгубили връзка.

– Какво?! – подскочи Хамилтън и погледна часовника си. – Остават цели петдесет и две минути!

– Каква е разликата, господин президент? Ако бяха решили да освободят Бренан, досега да са го направили. На практика ние даваме на противника възможност да организира ответен удар. Ако не го направим веднага, има опасност да изгубим връзка с „Тенеси“.

– Не можем ли да използваме друга установка?

– Подводницата е на идеална позиция за нанасянето на удар срещу Дамаск, екипажът е готов. А дори да възложим удара на друга в района, пак ще имаме проблеми с комуникациите.

– В такъв случай кажете на „Тенеси“ да осъществи изстрелването в точно уречения час, ако загубим връзка.

– При употребата на ядрено оръжие това е невъзможно, сър. Ще изстрелят ракетата само след изричната ни заповед. Те не гледат часовници – По всяка вероятност ще успеем да организираме и нещо друго, но то при всички случаи ще бъде след изтичането на крайния срок. А това отново ще подкопае доверието към нас, сър.

– Значи нямаме избор, така ли? Ние ги удряме и чакаме да отвърнат. И докога? Докато всички отидем по дяволите?

Хамилтън видя, че очите на присъстващите са приковани в него. *Господи, смили се над мен!*

– Осъществете контакт със сирийците! – заповяда той. – Обяснете им, че имат последен шанс!

Погледите се отместиха от него и се забиха в пода, а той стисна главата си с ръце.

– Почакайте, моля ви! – скочи Андреа Мейс. – Сър, помислете малко! Защо да не ни върнат Бренан, ако действително го държат в свои ръце? Защо да обричат на смърт милиони хора?

– Защото са терористи! – рязко отвърна Декър. – Защото това е начинът им на мислене. Нямаме друг избор, освен да отвърнем на удара по *най-решителен* начин! Всичко останало би означавало, че насърчаваме агресията им срещу нас.

Хамилтън отместил поглед, а държавният секретар безсилно се

отпусна на стола си.

Декър вдигна слушалката на специалния телефон и заповяда незабавно да предадат последното предупреждение на САЩ към Сирия и групировката „Шария“. Отговорът дойде няколко минути по-късно.

– Е? – вдигна глава Хамилтън.

– Ако прочистим посланието им от хули и сквернословия, то звучи приблизително така: „Бог ще ви накаже за злото, което се готвите да сторите“ – сухо отвърна Декър. – Разрешавате ли да вляза във връзка със Стратегическото командване, сър?

Колелането на Хамилтън беше видимо и Мейс побърза да се възползва.

– Господин президент, най-настоятелно ви моля да помислите добре! – твърдо каза тя. – Ако унищожим Дамаск, на тази земя никога няма да има мир. Никога!

Декър застана между нея и президента.

– И в *момента* няма мир, господин президент! – извика той. – Но ако вие не изпълните заплахата, тази страна ще бъде лишена от цялата си мощ! Ще станем за смях на света! А аз добре зная, че вие не сте такъв лидер! – Замълча за миг, после натъртено добави: – Трябва да го направим, сър!

Хамилтън вдигна глава и кимна.

– Предай заповедта, Джо.

Декър се свърза с щаба на Стратегическото командване, откъдето незабавно осъществиха връзка с командира на „Тенеси“. След броени минути ракетата „Трайдънт“ щеше да изскочи от океанските дълбини. Огромната скорост при изстрелването щеше да я обвие в облак нажежена пара, който нямаше да позволи върху корпуса ѝ да попадне дори капка вода. Трийсет минути по-късно, летейки с двайсет и две хиляди километра в час, тя щеше да се стовари върху Дамаск.

В първия момент никой не реагира на пронизителния телефонен звън. После Хамилтън бавно се обърна. Звънеше *онзи* телефон! Втурна се към писалището и рязко вдигна слушалката.

– Ало?

В следващия миг пребледня, ръката му притисна гърдите. Повечето от сътрудниците му бяха сигурни, че ще получи удар.

– Освободили са го! – неистово изкрещя той. – Освободили са Бренан!

Извъртя се към Декър и дрезгаво нареди:

– Отменям изстрелването! Бързо, обади се!

Декър грабна слушалката пред себе си и бързо предаде заповедта за отмяна на старта. После физиономията му рязко се промени.

– Какво?! Не може да бъде! Всички се вторачиха в него.

– Бурята в Атлантическия океан е прекъснала сателитните комуникации! – съобщи с посивяло лице той. – „Тенеси“ е потвърдила заповедта за изстрелване, а в момента Стратегическото командване не може да се свърже с нея!

– Идиот! – ревна Хамилтън. – Знаех си, че трябва да изчакам до последната минута!

– О, господи! – простена Андреа Мейс.

Хамилтън издърпа слушалката от ръцете на Декър и грубо го блъсна в страни.

– Говори изпълняващият длъжността президент Хамилтън! Направете всичко възможно да се свържете с проклетата подводница и да отмените изстрелването! Не ме интересува как ще го направите, искам резултат!

По челото му изби пот, а коленете му трепереха толкова силно, че се принуди да ги опре в писалището.

Шокиран от грубостта му, Декър се облегна на стената и опипа удареното си рамо.

Хамилтън се съвзе и отново стисна слушалката.

– Ако се налага, взривете подводницата! – изрева той. – Искам да спрете изстрелването, и толкоз!

Секундите бавно се точеха. В Овалния кабинет се възцари мъртва тишина. Хамилтън най-после остави слушалката и бавно се свлече на колене. Имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне.

– Спряха... Спряха изстрелването... – прошепна на пресекулки той. – Една секунда преди старта...

Съобщението бе прието без овации. Подчинените му бяха твърде сковани от ужас, за да реагират.

Но положението под повърхността на Атлантическия океан вероятно беше друго. Там сто петдесет и пет матроси със сигурност изразяваха радостта си по друг начин.

Светът бе разтърсен от новината за успешното завръщане на президента Бренан от Медина, *щата Охайо*. От едноименния град в Саудитска Арабия започна незабавното изтегляне на повече от четиринайсет хиляди американски морски пехотинци и представители на специалните

части, съсредоточени там. В джоба на президента беше намерена бележка, в която пишеше: „Голямата саможертва ражда голямата надежда.“ Тази сентенция беше излязла изпод перото на Франклин Хемингуей преди повече от трийсет години, а синът му беше стигнал до заключението, че именно тя е най-доброто послание, което трябва да съпътства освобождаването на лидера на свободния свят.

Картър Грей бе обявен за национален герой поради сензационното си прозрение относно мястото, от което бе освободен Бренан. Без да навлиза в детайли, той обясни, че всичко е било комбинация от упорит труд, надеждни източници на информация и огромна доза късмет. „Трябва да се отбележи, че похитителите удържаха на думата си – каза той. – Защото президентът действително се оказа в Медина, въпреки че тази Медина се намира на дванайсет хиляди километра от мястото, за което предполагахме ние.“

Вечерта Грей проведе една тъжна среща със сенатор Симпсън и съпругата му, споделяйки мъката им от загубата на единственото им дете. Но дори те не чуха нещо по различно от официалната версия за смъртта на агент Симпсън, според която късно през нощта тя бе станала жертва на бандити, опитали се да отнемат автомобила ѝ на междущатска магистрала 81. Заподозрени нямаше, арести също не се предвиждаха. Остана проблемът с изчезването на трима агенти на НРЦ, но Грей бързо щеше да го разреши.

Добрата новина беше, че капитан Джак проговори. А след като започна, вече нищо не можеше да го спре. В резултат на самопризнанията му Картър Грей получи достатъчно доказателства за намесата на Северна Корея във вътрешните работи на страната и възнамеряваше да се възползва от тях.

Завръщането на Джеймс Бренан в Белия дом се превърна в триумфално събитие, на което присъстваха стотици хиляди хора. В краткото си телевизионно обръщение той изрази дълбока признателност към Картър Грей за безупречната му работа. В заключение благодари и на своя вицепрезидент, заместил го успешно по време на кризата. Разбира се, благодарности бяха отправени и към американския народ за неговото достойно поведение.

Изправена до шефа си, началничката на кабинета буквално сияеше. Първите допитвания до общественото мнение след кризата сочеха безпрецедентно 86-процентно доверие към Бренан, което със сигурност

означаваше спечелването на втори мандат на предстоящите президентски избори, разбира се, ако междуременно не се случеше нещо катастрофално.

Самият Бренан получи подробен доклад за развоя на събитията, но никой не беше в състояние да посочи поименно похитителите. Вече беше ясно, че Сирия и групировката „Шария“ нямат нищо общо с атентата, особено след безпристрастния анализ на тайните служби, който категорично отхвърляше възможността групировката да разполага с възможности за такава операция на територията на Съединените щати. За сега нямаше обяснение на факта, че толкова много опитни арабски терористи бяха успели да проникнат в страната въпреки изключителните мерки за сигурност по границите.

Сирия и останалите арабски страни все още бяха в шок, но след като се бяха изправили на ръба на пропастта, всички без изключение даваха знаци за едно по-пълноценно международно сътрудничество. Оставаше да се види дали тези настроения ще имат дълготраен характер.

Вицепрезидентът Хамилтън си взе няколко дни отпуск. Само секунда го беше разделила от отговорността да се превърне в първия държавен глава след Хари Труман, заповядал употребата на ядрено оръжие. Всички бяха убедени, че Хамилтън бързо ще се възстанови.

Бренан със смайване научи, че почти всички похитители са загинали, като са се погрижили да не пожертват никой от американците. Докато разсъждаваше по този въпрос, той гледаше запис на една от любимите си „кръгли маси“ на политическа тема, излъчена по време на отсъствието му. Четиримата участници в нея бяха категорични, че става въпрос за някакъв сложен трик.

„А какво ще стане, ако президентът действително бъде върнат?“ – попита един от по-умерените участници в предаването.

На което останалите единодушно отвърнаха, че това би било още *един трик*.

„С каква цел? – попита умереният. – Похитителите дадоха повече от двайсет жертви. Биха могли да убият президента по всяко време без никакви проблеми. Какво ще спечелят в случай, че го върнат жив и здрав?“

„Трябва да си даваме сметка, че тези хора не се спират пред нищо – отговори един от опонентите му. – След като не успяха да ни разбият с терористичните си актове, стана ясно, че ние не само отвърщаме на удара, но и сме на път да спечелим войната срещу тероризма. Затова сменят тактиката.“

„И решават да не ни избиват?“ – учудено попита умереният.

„Точно така“ – отвърна с лукава усмивка другият.

Бренан получи копие от исканията на похитителите и се затвори в кабинета си. Остана ужасен от факта, че САЩ са били на косъм от ядрена бомбардировка над една страна, която нямаше участие в приписването ѝ престъпление. Макар че публично похвали заместника си за проявената твърдост и кураж, той беше дълбоко смаян от лекотата, с която Хамилтън беше взел решението за употреба на ядрено оръжие. И това го накара сериозно да се замисли. Изглежда, беше по-добре да си потърси друг партньор за предстоящата предизборна надпревара.

След освобождаването на президента световните медии започнаха да говорят далеч по-открито за исканията на похитителите. В столиците на страните от Европа, Южна Америка и Азия обръщаха внимание най-вече на същността на тези искания, защото върху тях не падаше сянката на убити хора и жестоки разрушения.

В крайна сметка Бренан реши да свика Съвета за национална сигурност и постави на обсъждане исканията на похитителите.

– Това е абсурд, сър – изрази протеста си съветникът му по националната сигурност. – В никакъв случай не можем да се съобразяваме с подобни искания!

– Дори обсъждането им ще бъде признак за слабост от наша страна – подкрепи го министърът на отбраната Декър.

– Бяхме на секунди от убийството на шест милиона души заради неточна информация! – раздразнено отвърна президентът.

– Не ние започнахме това, сър – контрира Декър. – А при всички случаи съществува риск.

– Останахме единствената суперсила и разполагаме с ядрен арсенал, който може да унищожи света! – мрачно го изгледа Бренан. – Затова сме длъжни да се въздържаме дори когато другите не го правят!

От начина, по който го гледаше, беше ясно, че по време на втория му мандат ще има не само нов вицепрезидент, но и нов министър на отбраната.

Бренан извади от джоба си лист хартия. Това беше бележката, която откриха у него при освобождаването му. *Голямата саможертва ражда голямата надежда*. В историята имаше много примери, че в подобни времена се раждат и великите президенти.

Той обърна гръб Джо Декър и неговите сътрудници от Пентагона и спря поглед на държавния секретар Андреа Мейс.

– Мисля, че е време да се залавяме за работа.

Джаклин Елизабет Симпсън беше погребана в Северна Вирджиния. На траурната церемония присъстваха сломените ѝ родители, близки на семейството, политически личности, представители на Сикрет Сървис и кръстникът ѝ Картър Грей.

Оливър Стоун също беше там, но остана встрани, скрит зад близките дървета. Беше облечен в нов черен костюм, купен от приятелите му. Мъдрите и утешителни слова на свещеника не достигаха до ушите му, а погледът му беше закован в ковчега, в който лежеше дъщеря му Бет.

Церемонията свърши и присъстващите бавно се разпръснаха. Стоун напусна укритието си и помоли гробарите да почакаят малко.

– Вие член на семейството ли сте? – попита го единият от тях.

– Да – кимна Стоун.

Отпусна се на колене пред ковчега и дълго не помръдна, опрял длан в гладката полирана повърхност.

Най-накрая се изправи с треперещи крака, наведе се да целуне капака и остави върху него една самотна маргаритка.

– Сбогом, Бет, обичам те – тихо прошепна той.

На другия ден членовете на клуба „Кемъл“, Алекс и Кейт се събраха в къщичката на Стоун. Докторите бяха обработили раните на Рубън, възползвайки се от шанса да отстранят и два доста големи камъка от бъбреците, които отдавна го мъчеха. Честити се беше възстановила напълно, без абсолютно никакъв спомен за кошмара, който беше преживяла.

Алекс разгърна вестниците, поместили на челно място репортажи за погребението на Джаки Симпсън.

– Загина като герой, но ще я запомнят като жертва на пътно произшествие – горчиво поклати глава той.

– Греша – твърдо рече Стоун, седнал зад малкото си писалище. – Ще бъде запомнена с много други неща.

– И още нещо не мога да преглътна – смени темата Алекс. – Мръсникът Картър Грей се опита да убие президента, а днес го честват като национален герой. Би трябвало да направим нещо.

– Ако предлагаш да направим публични изявления, всичко ще излезе на бял свят – обади се Рубън. – А аз не съм сигурен, че страната може

да го понесе.

– Картър Грей ще си получи заслуженото – тихо каза Стоун. – Аз лично ще се погрижа.

Всички се обърнаха да го погледнат, но от изражението му разбраха, че не е склонен да им дава обяснения.

– Е, в такъв случай да започваме – изправи се Рубън, прочисти гърлото си и обяви: – Откривам специалното заседание на клуба „Кемъл“ с дневен ред приемане на нови членове. Предлагам кандидатурите на агент Алекс Форд и Кейт Адамс заради изключителната помощ, която оказаха на клуба, и за безупречната им служба на правителството на Съединените щати. Има ли възражения?

– Няма – отговориха едновременно Милтън и Кейлъб.

– Всички, които са „за“, да вдигнат ръка.

Присъстващите охотно се подчиниха.

– Благодаря – обади се Алекс. – Но имам един въпрос: защо този клуб се нарича „Кемъл“?

– Защото камилите са сред най-издръжливите животни на земята и никога не се предават – отвърна Стоун.

– Не го слушайте – възрази с лека усмивка Рубън. – Истинската причина е друга: през двайсетте години на миналия век е съществувал един по-различен клуб „Кемъл“. Вдигнали чаши в ръка, неговите членове са се клели да се борят срещу Сухия режим до последната капка уиски! Ей това е клубът, за който гласувам с две ръце!

След края на заседанието Алекс изостана от другите гости, за да размени няколко думи с домакина.

– Значи Оливър Стоун всъщност е Джон Кар – подхвърли той.

– *Беше* Джон Кар – отвърна Стоун. – Но той е мъртъв.

– Спомена пред Грей, че родината е отнела семейството ти – настоя Алекс. – Какво имаше предвид?

Стоун се върна на мястото си зад бюрото и несъзнателно размести хартиите върху него.

– Ще ти отговоря така: въобразявах си, че съм изпълнил „дълга“ си към родината, но тя очевидно беше на мнение, че човек като мен не може да напусне току-така. – Замълча за момент, после глухо добави: – най-много съжалявам, че заради моята работа пострада семейството ми.

– Дъщеря ти се е казвала Бет, нали? – внимателно подхвърли Алекс. – Родена в Атланта?

– Откъде знаеш? – втръчено го погледна Стоун.

Алекс си спомни за дребния инцидент в залата с базата данни на

НРЦ. Симпсън бе казала на Хемингуей, че в личното ѝ досие са сбъркали рожденото ѝ място. Но нямаше грешка – тя бе родена в Атланта, а не в Бърмингам, откъдето беше семейството ѝ. После си представи високите руси Симпсънови, които сравни с дребничката им тъмнокоса дъщеря. Вече имаше представа как е изглеждала съпругата на Стоун и това го убеди, че Джаки Симпсън и Бет Кар са едно и също лице.

– Пишеше го в досието ѝ – смутено промърмори той.

Стоун разсеяно кимна.

– Мъчно ми е за теб, Оливър – прошепна Алекс и сложи ръка на рамото му.

– Не ме съжалявай, Алекс. В живота си съм вършил много неща, за които се мразя. Бих могъл да се оправдая, че съм ги вършил в името на родината, но не е кой знае какво оправдание, нали?

Приключил поредното съвещание с президента, Картър Грей крачеше по моравата пред Белия дом към чакация го хеликоптер. Разговорът премина добре въпреки любопитните – и по негово мнение обезпокоителни – забележки на Бренан за промяна на политиката спрямо Близкия изток. Но тези мисли напуснаха главата му в момента, в който зърна човека, който се беше изправил от другата страна на оградата. Оливър Стоун махна с ръка към Рубън, който беше яхнал древния си мотоциклет на няколко крачки от него, после посочи на запад. Грей проследи движенията му и кимна.

Няколко минути по-късно лимузината му бавно се плъзна след мотоциклета. Както очакваше Грей, той се насочи към военното гробище „Арлингтън“. След броени минути двамата със Стоун се изправиха до надгробната плоча на Джон Кар, а охраната остана на почетно разстояние.

– Мога да ти отделя най-много десет минути, Джон – каза Грей.

– Името ми е Оливър Стоун.

– Все едно – нетърпеливо отвърна Грей.

– Пет минути ще бъдат достатъчни.

– В такъв случай започвай.

– Как стана така, че дъщеря ми е била осиновена от Симпсън?

Грей беше леко изненадан от този въпрос.

– Както знаеш, Роджър Симпсън беше мой колега в ЦРУ – започна той. – Бяхме много добри приятели. Решението изглеждаше добро, тъй като те не можеха да имат деца. Съпругата ти нямаше никакви роднини,

а аз не можех да нарежа детето на произвола на съдбата, въпреки че някои хора в управлението настояваха то също да бъде разстреляно. Нямах представа, че си жив, Джон.

– Не вярвам да си направил задълбочена проверка.

– Нямах нищо общо с това, което ти се случи. Не съм давал заповед за него, нито пък съм го оправдал. Просто спасих дъщеря ти от смърт.

– Но не направи нищо, за да предотвратиш нападението срещу мен и семейството ми, нали?

– А ти наистина ли си вярвал, че просто можеш да обърнеш гръб на всичко?

– Никога не бих предал родината си.

– Въпросът не е там.

– Напротив!

– Стига, Джон! – вдигна ръка Грей. – Това е стара история, минало.

– Част от твоето минало лежи там, където е погребана жена ти – отвърна Стоун и посочи вляво от себе си. – Нима си го забравил?

– Не смей да споменаваш името ѝ! – рязко отвърна Грей. – Има ли нещо друго?

– Да, има. Искам да си подадеш оставката.

– Какво?! – смаяно примигна Грей.

– Веднага ще си подадеш оставката като директор на Националния разузнавателен център. Вече не си подходящ за този пост.

– Мъчно ми е за теб – поклати глава Грей. – Наистина ми е мъчно. Служил си вярно на родината и ако мога да помогна с нещо за по-добрите ти старини, със сигурност ще го направя.

– Ще проговоря, Грей. Ще разкажа на медиите всичко, което зная.

– Като какъв, ако смея да попитам? – погледна го със съжаление Грей. – Кой ще повярва на човек, който изобщо не съществува? Същото важи и за приятеля ти Рубън, който ми се струва по-непоправим дори от теб. Хубавичко си помисли, ако разчиташ на Алекс Форд да си отвори устата. Той едва ли ще съсипе кариерата си с обвинения срещу мен, а и е достатъчно умен, за да види последствията за страната от подобни разкрития. Затова се върни в малката си дупка, Джон. Пропълзи вътре и си остане там завинаги.

– Искам само оставката ти, нищо повече.

Грей поклати глава и понечи да си тръгне.

– Може би ще искаш да чуеш нещо, преди да си отидеш – подхвърли след него Стоун.

Директорът на НРЦ се обърна. В ръката на Стоун имаше малък

касетофон.

Миг по-късно от него се разнесе собствения му глас, който кротко обясняваше защо президентът трябва да бъде ликвидиран в Планината на смъртта.

Стоун натисна стоп бутона в момента, в който Грей изкрещя:

– Как, по дяволите... – Видя клетъчния телефон, който Стоун вдигна настреща му, и озадачено млъкна.

– Един приятел ми го даде – спокойно поясни Стоун. – Снабден е със записващо устройство и аз, като добър шпионин, се възползвах от него. – Подаде му касетката и добави: – Ще бъда много доволен, ако утре сутринта си подадеш оставката.

Обърна се и започна да се отдалечава, после спря и подхвърли:

– И *дватама* служихме добре на родината, Картър. Но начинът, по който го правехме, вече е неприложим. И слава богу.

– Аз не съм фанатик, да те вземат мътните! – изкрещя с почервеняло лице Грей. – Аз съм патриот!

– Не си нито едното, нито другото, Картър.

– Какъв съм тогава? – извика извън себе си директорът на НРЦ. – Кажки какъв, по дяволите!

– Просто човек, който греша.

На другия ден Алекс и Кейт се срещнаха за обяд. Цял Вашингтон говореше за изненадващата оставка на Картър Грей.

– Оливър не би могъл да има нещо общо с нея, нали? – попита Кейт.

– Аз мисля, че Оливър Стоун е способен на далеч повече неща, отколкото ние с теб допускаме – тихо отвърна Алекс.

След обяда двамата тръгнаха да се поразходят.

– Това място май никога няма да излезе от главата ми – промърмори Алекс, поглеждайки към Белия дом.

– Което означава, че ще трябва доста да се потрудя, за да вкарам там разни други неща – усмихна се Кейт. – Не забравяй, че след няколко години ти ще бъдеш свободен мъж, агент Форд!

Той спря да я погледне, отвърна на усмивката ѝ и поклати глава.

– От известно време насам изобщо не се чувствам свободен мъж.

– Като комплимент ли да го приема? Той се наведе и я целуна.

– А това отговаря ли на въпроса ти?

Обърнаха се и проследиха с очи хеликоптера, който се вдигна от

площадката на Белия дом. На опашката му ясно личеше логото на НРЦ.

– Това май беше последният полет на Картър Грей до Белия дом – промърмори Алекс.

– И слава богу!

– Заместникът му сигурно ще бъде безскрупулен като него...

– Това вече е лоша новина.

– Няма страшно, докато той е тук – каза Алекс и махна към парка „Лафайет“.

Стоун и Аделфия пиеха кафе на една пейка.

Аделфия оживено бърбеше, но вниманието на Стоун беше насочено към голямата бяла сграда отвъд улицата.

Алекс и Кейт продължиха надолу, оставяйки бъдещето на страната в опитните ръце на гражданина Оливър Стоун и клуба „Кемъл“.

КРАЙ

© 2005 Дейвид Балдачи
© 2005 Веселин Лаптев, превод от английски

David Baldacci
The Camel Club, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Дейвид Балдачи. Клуб „Кемъл“
Американска. Първо издание
Издателство „Обсидиан“, София, 2005
Редактор: Димитрина Кондева
Художник: Николай Пекарев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-769-111-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10968>]